

கலை
இலக்கிய

மாத
சஞ்சிகை

250/-

ஜீபாதி

பங்குனி
2016

90

பிரதம ஆசிரியர் : க.புரண்தரன்

9

ஆ
வ
து

ஆ
ண்
டு

ம
ல
ர்

SELLAMUTHUS TEXTILES

நங்கையர் ஒருமுறை விஜயம் செய்தால் மறுநாள்
உறவினர்களையும் கூட்டி வருவீர்கள் பலவாண் கண்கவர்
மினாங்கும் சாறிகள் திருப்தியுடன்
சாறி தெரிவு செய்யலாம்.

புதியதோர் ஸ்தாபனம் புதுமையான புடைவை ரகங்கள்
பட்டு சாற்கள், கொட்டன் சாற்கள்,
பஞ்சாய், பஞ்சாய்த் துண்கள் மற்றும் ரெடிமேட்
ஆடைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

Nelliady, Karaveddy.

Tel: 021-2263238

ஜீயாசி

கட்டுரைகள்

திறனாய்வும், இலக்கியச்சுவையின் வர்க்கச் சார்புடைமையும்
பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா 03

பேரவலத்தின் நிழல் கவிந்த தனிமை ஆழியாளின் கவிதைகள்
சி.ரமேஷ் 10

டேவிட் மீடனின் "பூமி இளையதாயிருக்கையில்..." நூலுள் உளிளம் தொலைத்து....
கெகிறாவ ஸ்ரீலைஹா..... 27

ஸ்பானிய இலக்கிய வளர்ச்சி
இப்பனு அஸ்மத்..... 37

தொல்லைதரும் தொழில்நுட்பமும் தொலைவுறும் படைப்பாற்றலும்
க.நவம்..... 42

ரோமியோ,யூலியட் மற்றும் இருள்(92 நிமிடம் -1960)
அ.யேசுராசா..... 54

அங்கதநாயகன் 'Counter' மணி
இ.சு.முரளிதரன்..... 81

சிங்களத் தீவினிற்கோர் பாலம் அமைப்போம் என்பதை
சிங்களத் தீவினிற்கோர் பாலம் அமைப்போம் என மாற்றி அமைப்போம்
சுமரபாகு சீனா. உதயகுமார்.....84

சமூக அக்கறை மிக்க இலக்கிய ஆளுமை இ.சு.முரளிதரன்
அ.பெளநந்தி..... 95

இளைஞர்கள் பார்வையில் பேதமுண்டா?
மஞ்சமோகன்..... 102

சங்க அகத்திணையின் என்றும் அழியாத கவித்துவ யௌவனம் - ஓர் ஆய்வு
ஈழக்கவி..... 103

தனித்துவம் மிக்க தாயக எழுச்சிப் பாடல்கள் அகம்சார் உணர்வுகளை முன்வைத்து
வெற்றி துஷ்யந்தன்..... 114

முதல் ஐரோப்பியத் தமிழ் அறிஞர் கென்றிக் கென்றிக்கல் அடிகளாரே மன்னாரின் முதல் மறைப்பணியாளர்
அருட்திரு தமிழ்நேசன் அடிகளார்..... 124

த கிளப்
ரதன்..... 134

சிறுகதைகள்

தெனியான்..... 06
சித்தாந்தன் 17
ச.முருகானந்தன்..... 34
வி.ஜீவகுமரான்..... 45
க.சட்டநாதன்..... 60
த.அஜந்தகுமார்..... 79
பொ.கருணாகரமூர்த்தி..... 90
அலெக்ஸ் பரந்தாமன் 131

நேர்காணல்

கவிதா லட்சுமி..... 68

எதிர்வினா

வை.வன்னியசிங்கம் 119

கவிதைகள்

சு.க.சிந்துதாசன்..... 05
வினோ வரதன்..... 16
பாலமுனை பாறாக் 26
த.ஜெயசீலன்..... 40
ந.சத்தியபாலன்..... 41
க.முத்துராஜா..... 53
ஷெல்லிதாசன்..... 59
நிலாதமிழின்தாசன்..... 59
ஸ்ரீபிரசாந்தன்..... 78
கே.எஸ்.சிவகுமாரன்..... 93
திக்குவல்லை கமால்..... 94
ஏ.சீ.எம்.இப்பாஹீம்..... 113

நூல் விமர்சனம்

எம்.கே.முருகானந்தன்..... 23
கொற்றை பி. கிருஷ்ணானந்தன்..... 49
இ.சு.முரளிதரன்..... 67
மு.அநாதரசுகன்..... 121
வெற்றி.துஷ்யந்தன்..... 138

வேசம் இதயங்கள்

ஜீவநதி

2016 பங்குனி இதழ் - 90

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலம்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியான்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

தனிச்சந்தா - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=

வெளிநாடு - \$ 60U.S

மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,

Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய இடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

9 ஆவது ஆண்டு மலர்

ஜீவநதியின் வாசகர்களை 9 ஆவது ஆண்டு மலரில் சந்திப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சி. எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள், நலன் விரும்பிகள் துணையோடு கடந்த 9 ஆண்டுகளாக ஜீவநதி வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. எழுத்தாளர்கள் கொடுத்த பூரண ஒத்துழைப்பினால் மிகக்குறுகிய கால இடைவெளியில் இந்த இதழ் வடிவமைக்கப்பட்டு இன்று உங்கள் கை சேர்ந்துள்ளது. இந்த இதழில் 14 கட்டுரைகள், 11 கவிதைகள், 8 சிறுகதைகள், கவிதா லட்சுமியின் நேர்காணல், 5 நூல் விமர்சனங்கள், வை.வன்னியசிங்கத்தின் எதிர்வினை என்பன இடம்பெற்றுள்ளன. பத்திரிகையை, சஞ்சிகையை பணம் கொடுத்து வாங்கி வாசிக்கும் பழக்கம் அருகி வருகின்ற காலகட்டத்தில் வெளிவர ஆரம்பித்த ஜீவநதி இன்றுவரை காலம் தப்பாமல் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றது. இதற்கு பல இலக்கிய ஆர்வலர்களே காரணம் என்பதை நன்றியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஜீவநதி தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டும் என்னும் நோக்கோடு கனடா வாழ் எம் எழுத்தாளர் க.நவம் அவர்கள் 20 சந்தாதாரர்களை சேர்த்துத்தந்து, ஜீவநதியின் தொடர் வருகைக்கு தன்னால் ஆன பங்களிப்பை நல்கியுள்ளார். முன்னரும் பல சந்தாதாரர்களை சேர்த்து தந்துதவியிருந்தார். க.நவம் அவர்களுக்கு எமது நன்றிகள். இவ்வாறே டென்மார்க் வி.ஜீவகுமாரன் அவர்கள் யாழில் உள்ள 6 பாடசாலைகளுக்கு தனது பணத்தில் சந்தா கட்டி ஜீவநதியை பெற்றுக்கொடுத்து வருகின்றார். இவ்வாறு புலம் பெயர்ந்து வாழுகின்ற எம்மவர்களுக்கு உள்ள தமிழ் நேசம் நம்மவர்கள் பலருக்கு இல்லை. நாம் அடிக்கடி ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் குறிப்பிடுவது போல பாடசாலைகளில் வாசிப்பு ஊக்குவிக்கப்பட்டாலே ஈழத்து சஞ்சிகைகள், நூல்கள் பிரசுரம் நீண்டகாலம் நிலைக்கும் அதற்குரிய பணிகளை செய்ய வேண்டியது நம் அனைவரினதும் பொறுப்பாகும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புக்லப் - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
சீ ஸ்டீட் - பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடை,
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

வாழ்க்கைச்
செயற்பாடுகளில் இருந்து
மனவெழுச்சிகளும்
அவற்றோடு இணைந்த
சுவைகளும் உருவாக்கம்
பெறுகின்றன.
தொன்மையான
வாழ்க்கைச் சடங்குகளிலும்
வழிபாட்டுச் சடங்குகளிலும்
மனவெழுச்சித் தூண்டற்
செயற்பாடுகள்
இடம்பெற்றன.

திறனாய்வும்

இலக்கியச்சுவையின் வர்க்கச் சார்புடைமையும்

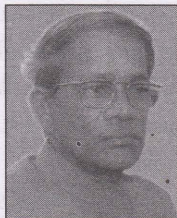
■ பேராசிரியர் சபா.ஜெயராசா

சுவை(Taste) என்பது இந்திய மரபில் “ரஸம்” என்று குறிப்பிடப்படும். சுவைத்தலின் வர்க்கச் சார்புடைமை கலை இலக்கியத் திறனாய்வுகளில் ஒரு முக்கியமான கருத்தாடற் பொருளாக வளர்ச்சியுற்று வருகின்றது.

மெய்யியல் நோக்கிலும் சமய நோக்கிலும் ஆராயப்பட்டு வந்த சுவையை சமூக உளவியல் நோக்கில் ஆராய முற்பட்டமை அறிவு நிலையில் திருப்பு முனையாக அமைந்தது.

இந்திய மரபில் சுவை பற்றி விளக்க வந்த ஓர் ஆய்வுப் பனுவலாக(Treatise) விளங்குவது பரதமுனிவர் எழுதிய “நாட்டியசாஸ்திரம்” கி.மு. 200 ஆம் ஆண்டுக்கும் கி.பி 200 ஆம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் அது எழுதப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. அது நிலப்பிரபுத்துவ அரசுகளும், தொழிற்பிரிவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதிய முறைமையும் நிலை பெற்றிருந்த காலப்பகுதியாகும்.

காந்தர்வ வேதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாட்டிய சாஸ்திரத்தை 600 கலோகங்களில் பரதமுனி எழுதினார். ஆற்றுகைக் கலைகள் வாயிலாக நிகழ்த்தப்பட்ட சுவை உருவாக்கம் பற்றிய கருத்துக்கள் அதில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. அதில்

வரன் முறைப்பட்ட இந்திய அரங்கை அடியொற்றியே சுவை விளக்கப்படுகின்றது.

வாழ்க்கைச் செயற்பாடுகளில் இருந்து மன வெழுச்சிகளும் அவற்றோடு இணைந்த சுவைகளும் உருவாக்கம் பெறுகின்றன. தொன்மையான வாழ்க்கைச் சடங்குகளிலும் வழிபாட்டுச் சடங்குகளிலும் மன வெழுச்சித் தூண்டற் செயற்பாடுகள் இடம்பெற்றன. அவற்றின் வழியாக சுவைகளை உருவாக்குதலும் இடம் பெற்றன.

இந்திய மரபில் சடங்குகள் சாதிய முறைமையை அடியொற்றியே வளர்ச்சி பெற்றன. சடங்குகளை அடியொற்றிய ஆடல் பாடல், கூத்து முதலாம் நிகழ்த்துகலைகள் கூர்ப்புப் பெற்றன.

சமூக வளர்ச்சியின் போது பொழுது போக்கு நேரம் உயர்வகுப்பினருக்கே கூடுதலாகக் கிடைக்கப் பெற்றது. அந்நிலையில் பொழுதுபோக்கினுக்குரிய கலைவடிவங்கள் சடங்கு வடிவங்களில் இருந்தும் நாட்டார் மரபுகளில் இருந்தும் வரன்முறைப்படுத்தப்பட்டதாக, செந்நெறிக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு நீட்சியுற்றன. வரன்முறையான கல்விச் செயற்பாடுகள் செந்நெறியாக்கத்துக்குத் துணை செய்தன.

சமூகத்தின் அடித்தளத்தினரிடையே

நிலவிய ஆடலும் பாடலும் கூத்தும் செந்நெறி அடையாளம் பெறுவதற்குரிய வாய்ப்பு கிடைக்கப் பெறவில்லை. வரன்முறைப்பட்ட(Formal) கல்விச் செயற்பாடுகள் அவர்களுக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை. முழுநேர வரன் முறைக் கல்வியில் ஈடுபடுவதற்குரிய நேரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலும் விளிம்பு நிலையினருக்கு அரிதாக இருந்தது.

சுவையை உருவாக்குவதில் நாட்டார் கலைகளுக்கும் செந்நெறிக் கலைகளுக்கும்மிடையே வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அந்த வேறுபாடு சுவைபற்றிய வர்க்க வேறுபாட்டிலிருந்து நீட்சி கொள்கின்றது.

சுவை(ரஸம்) என்பது பாவங்கள் என்ற வெளிப்படுத்தும் தன்மைகளால் மனத்திலே உருவாக்கப்படுதலை நாட்டியசாஸ்திரம் விளக்குகின்றது. காதல், நகை, கோபம், கருணை, வெறுப்பு, வீரம், வியப்பு, பயம் முதலாம் எட்டுச் சுவைகள் பற்றி நாட்டியசாஸ்திரம் குறிப்பிட்டுள்ளது.

மேட்டுக் குடியினருக்குரிய சுவை உருவாக்கத்தில் ஆகாரிய அபிநயம் சிறப்பாக வலியுறுத்தப்படுகின்றது. அந்த அபிநயத்தில் ஆடை, அணிகலன்கள், ஒப்பனை முதலியவை சிறப்பாக வலியுறுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் சமூக அடுக்கமைவின் தாழ்நிலையில் உள்ளோரின் ஆற்றுகைக் கலைகளில் சுவை உருவாக்கத்துக்கு ஆடம்பரமான ஆகாரிய அபிநயனங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவைப்பாடு இருக்கவில்லை.

சுவை பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு மேலைப்புல ஆய்வாளர்களுள் பிளேட்டோ, ஹியும், கான்ட் முதலியோர் முக்கியமானவர்கள். அழகியலுக்கும் சுவைக்குமுள்ள இணைப்பை மெய்யியற்கண்ணோட்டத்தில் அவர்கள் விளக்கினர்.

சமூகவியில் சிந்தனைகளின் வளர்ச்சியோடு தான் சுவைக்கும் சமூக வர்க்கங்களுக்குமுள்ள தொடர்புகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டன. அந்த வகையில் ஜோர்ச் சிம்மெல்(1858 - 1918) தோர்ஸ் ரென்வெப் லென்(1857-1929) பியரி போஷ்த்தியு(1930- 2002) முதலியோரின் ஆய்வுகள் முக்கியமானவை.

சுவையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் முகிழ் கோலத்தில்(Fashion) மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதாக சிம்மெல் குறிப்பிட்டார். உயர் வர்க்கத்தினர் தமது மேலாதிக்கத்தை நிறுவுவதற்கு உரிய சுவைகளையும் முகிழ் கோலங்களையும் உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர்.

ஆய்வாளர் வெப் லென் அதனோடு தொடர்புடைய இன்னொரு கருத்தை முன்வைத்துள்ளார். அதாவது உயர் வகுப்பினர் தம்மை உழைக்கும் வர்க்கத்திலிருந்து தூரப் படுத்திக் கொள்வதற்கு உழைக்கும் வர்க்கத்தினரது சுவையை விட வேறுபட்டதான சுவையைத் தமக்கென உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். அதனுடன் தொடர்பான ஒரு முரணுரையினையும் மேலைத்தேயப் பண்பாட்டினை அடியொற்றி அவர் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது தாழ் மத்திய தர

வகுப்பினர் தம்மை மேன்மைப்படுத்திக் கொள்வ தற்கு உயர் வகுப்பினரைப் பாவனை செய்ய முற்படுகின்றனர். ஆனால் அதனை எட்டிப் பிடிப்பதற் குரிய பொருளாதார வளம் அவர்களிடத்து இல்லாதிருக்கின்றது.

இலக்கிய வரலாற்றை நோக்கும் பொழுது, செந்நெறிவாதம்(Classicism) சமூகத்தின் உயர் வர்க்கத்தினரின் சுவையை முதன்மைப்படுத்துவதாகவுள்ளது. அதன் வழியாக உருவாக்கப்பட்ட கலை இலக்கியப் படைப்புகள் உயர் வகுப்பினரது சுவையைக் குவியப்படுத்தின.

பெரும் பணச்செலவையும் அதிக மனித உழைப்பையும் கொண்டு உருவாக்கப்பட்ட கட்டட சிற்ப ஆக்கங்கள் செந்நெறிப்பரிவில் அடங்கும். செந்நெறி அரங்கும் அதன் அடிப்படையிலே தான் உருவாக்கம் பெற்றது. இந்தியச் சூழலில் உருவாக்கம் பெற்ற பெரும் காவியங்கள் அரசர்களை மையப்படுத்துதலும் உயர் வகுப்பினருக்குரிய சுவையை வளர்த்தலும் என்ற பண்புகளுடன் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன.

இலக்கியத்தில் ஏற்பட்ட உருவ வலியுறுத்தல் செந்நெறி வாதத்தின் நீட்சியாகின்றது. மேலும் உயர் வகுப்பினர் இலக்கியங்களில் வரையறுக்கப்பட்ட இலக்கணவரம்புக்கு உட்பட்ட செந்நெறி மொழியாட்சியையே வலுத்தப்படுகின்றது.

இலங்கையில் மரபுப்போராட்டம் நிகழ்ந்த காலத்தில் பேச்சு மொழியை இழிசனர் வழக்கு என்று நிராகரித்தமை, சுவை தொடர்பான சமூக முரண்பாட்டை வெளிப்படுத்தியது. இலங்கை இலக்கியப் பரப்பில் நிகழ்ந்த மரபுப் போராட்டத்தை சுவைக் கண்ணோட்டத்தில் மீள் வாசிப்புக்கு உட்படுத்தலாம். உயர்ந்தோர் சுவைக்கும் “இழிசனர்” சுவைக்குமிடையே நிகழ்ந்த மோதலே மரபுப்போராட்டம்.

உயர் வகுப்பினரது சுவையை நிராகரித்து அதற்கு எதிராகத் தோற்றம் பெற்றதே “புனைவியல்” அல்லது “உளக்கவர்ச்சியியல்”(Romanticism) ஐரோப்பாவில் நிகழ்ந்த தொழிற்புரட்சியும் அதன் வினையாகத் தோற்றம் பெற்ற தொழிலாளர் வகுப்பினரது எழுச்சியும் மேலோங்கிய 18ஆம் 19ஆம் நூற்றாண்டுகளில் புனைவியல் இலக்கியங்கள் முகிழ்த்தெழத் தொடங்கின.

தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரின் சுவையை அந்த இலக்கியங்கள் முதன்மைப்படுத்தின. மேலோங்கியோரின் செந்நெறி மொழியை நிராகரித்து சமாளியரின் பேச்சு மொழியையும், எழுத்தாளரின் மனக் கோலங்களையும், நாட்டார் வழக்குகளையும், இயற்கை நயப்பையும் சுவையாக்கத்துக்குரிய கூறுகளாகப் புனைவியல் எழுத்தாளர் பயன்படுத்தினர்.

மேலோங்கியோரின் சுவையை அடியொற்றி வகுக்கப்பட்ட செந்நெறி இலக்கிய விதிகளை அவர்கள் நிராகரித்தனர். மேட்டுக் குடியினரது மேலாதிக்க இலக்கிய விரிப்பை நிராகரித்து எழுந்த அந்த இலக்கிய விசை உலகெங்கணும் பரவலுற்றது.

தமிழகத்தில் பாரதியிடத்தும் அதன் செல்வாக்கு நிகழ்ந்தது. பாஞ்சாலி சபதத்தைப் பாரதி மறு வாசிப்புக்கு

உட்படுத்திய செயற்பாட்டிலும் அதன் செல்வாக்கு உண்டு. பாஞ்சாலி சபதம் பாரதியின் சபதமாயிற்று. இசைப் பாங்கான எளிநடையும் பேச்சு மொழியின் ஆட்சியும், விடுதலை நோக்கும் புனைவியலின் செல்வாக்கைப் புலப்படுத்தும்.

ஆங்கிலக்கல்வியினூடாக புனைவியலின் சுவைஇலங்கைஎழுத்தாளர்களிடத்தும்நீட்சிகொண்டது.

யாப்போசையைக் கைவிட்டு, மகாகவி பேச்சோசையைத் தமது கவிதைகளில் பயன்படுத்தியமையும் வட்டுக்கோட்டை இராமலிங்கம் நாட்டார் பாடல்களைத் தேடிப்பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டமையும், புனைவியற் சுவையின் செல்வாக்கைப் புலப்படுத்தும்.

புனைவியற் கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ச்சியுற்ற திறனாய்வு முயற்சிகள் தமிழகத்தின் செந்நெறி உரையாசிரியர் மரபுத் திறனாய்வுடன் முரண்பட்டு மேலேழுந்தன.

இலக்கணவிதிகளும் செந்நெறி மரபுகளும்

முக்கியமானவையன்று “கலைஞரின் உணர்வுகளே விதி” என்பதை புனைவியல் வலியுறுத்தியது. தமிழகத்தில் திராவிட இயக்கத்தினரது திறனாய்வு முயற்சிகளில் புனைவியத்தின் செல்வாக்கு ஓரளவு இடம்பெற்றிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ் உரையாசிரியர் மரபும் தமிழகத்துச் சஞ்சிகைகள் வழியாக முகிழ்த்த புனைவிய ஏற்றங்களும் கனக செந்திநாதனது திறனாய்வுகளால் நீடித்திருந்தன.

விளிம்பு நிலையினரது சுவைகளை முதன்மைப் படுத்தும் சமூகவியல் திறனாய்வின் வளர்ச்சி புனைவியத்தின் மட்டுப்பாடுகளை வெளிக் கொண்டு வந்தது.

சுவைத்திணிப்பு மற்றும் சுவை வழியான சுரண்டல் ஆகியவை சமகாலக் கலைஇலக்கிய உலகில் நிகழும் செயற்பாடுகளாகவுள்ளன. தமிழகத்துப் பெரும் பாலான வர்த்தக இதழ்களும், வர்த்தகச் சினிமாவும் அத்தகைய செயற்பாடுகளையே மேற்கொண்ட வண்ணமுள்ளன.

புன்னகைக்கும் விலங்குகள்

குரோதமற்றிருக்க வாய்ப்பற்ற
புன்னகைகளைச் சொரிகின்றன,
முகங்கள்.

சந்திக்கும் போதெல்லாம்
போலி முகத்தைக் காட்டிவிடுகிறது
உதட்டின்
ஏதோவொரு நெளிவில்...
சிந்தும் விஷம்,

புன்னகை சுமந்து
தனித்துலவும்,
மனித விலங்குகளின்...
கர்ச்சனைகளில்...
சிதைந்து போகிறது,
மனிதம்.

சம்பந்தமில்லா ஏதோவொன்றை
சுமந்து திரிவது போல்,
புன்னகை சுமந்து திரிகின்றன,
மனித விலங்குகள்

புன்னகைப்பது,
விலங்குகளுக்கே பொருத்தம்.

சு.க சிந்துதாசன்

வெளிச்சத்தைத் தேடுதல்

இயக்கமுறும்
பிரபஞ்சப் புள்ளிகளில்...
பல்லிளிக்கும் அபத்தங்களில்...
மூழ்கிப் போகிறது, காலம்.

வன்மங்களை விரட்டவும்
காலங்களைத் தூய்மைப்படுத்தவும்
எந்தக்காற்றும் வீசவில்லை.

பெரும்பாரமாய்...
அழுத்தும் வாழ்வை,
மூச்சுத் திணறிச் சுமப்பவர்கள்...
வெளிச்சத்தைத் தேடுகிறார்கள்.

ஒளிதேடிப் போனவர்களில்...
எவரும் மீளவில்லை.
இருள் தின்று,
கறுத்துக் கிடக்கிறது, பிரபஞ்சம்.

விபசாரன்

அவளுக்கும் எனக்கும் எந்தவிதமான ஒரு சொந்தமுமில்லை; பந்தமுமில்லை. எந்த வழியிலும் அவள் எனக்கு உறவுக்காரி இல்லை. அவளும் நானும் ஒரே கிராமத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதே அவளுக்கும் எனக்கும் பொதுவான ஒன்று. வான்மதி என்ற அவள் பெயர் சொல்லி, அவளைத் தெரியுமா என்று யாராவது விசாரித்தால் பட்டென்று தெரியாதென்றே நான் கூறிவிடுகிறேன். அவள் மீது தனிப்பட்ட குரோதம் எதுவும் மனதில் எனக்கில்லை. ஆனால் எங்காவது அவளைச் சந்திக்க நேரும் சமயங்களில், அறியாதவன் போல மெல்ல விலகிப் போய் விடுகிறேன்.

அவள் பஸ்ஸில் இருந்து இறங்கி நடந்து வந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவள் மிகவும் களைத்து தளர்ந்து போய் வருகிறாள் என்பதை அவள் நடை சொல்லுகிறது. விரைவாக நடப்பதற்கு அவளுக்கியல வில்லை. அவள் நடைவேகத்தை அளப்பது போல, தோளில் தொங்கும் “ஹான்பாய்க்” மெல்ல மெல்ல அசைந்தாடுகிறது. அவள் உடுத்திக் கொண்டிருக்கும் ரோஸா வண்ண மெல்லிய ஆடை முற்றாக கசங்கிக் கிடக்கிறது அவள் கொண்டை போட்டுக் கொள்ளும் வழக்கம்

இல்லாதவள். படிப்படியாக நெளிந்த சுருள் கூந்தலைப் பின்னி, குட்டையான ஒற்றைச்சடையொன்று எப்போதும் போட்டுக் கொள்ளுகிறாள். இப்போது ஒழுங்காக வாரிவிட்டு சடை முடிக்காத தலைபோல முற்றாக அது கலைந்து கிடக்கிறது. களை இழந்து கிடக்கும் தனது முகத்தைப் பிறர் கண்டு கொள்ளக்கூடாது என்ற எண்ணத்தைச் சுமந்து கொண்டு வருகின்றவள்போலத் தலை குனிந்து நிலம் நோக்கிய வண்ணம் நடக்கின்றாள்.

அவள் வீதியில் நடந்து வந்து ஒரு ஒழுங்கையில் திரும்பி கிராமத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். அந்திப் பொழுது அடிவானில் விழுந்து இருள் பரவ ஆரம்பித்து விட்டது. அவள் கிராமத்துக்குள் புகுந்து வீடு வந்து சேரும்வேளை முற்றாக இருள் சூழ்ந்து விடும். முகம் மறைந்து விடும். அவள் திட்டமிட்டு அந்த நேரத்தில் வீடுவந்து சேருவதுதான் வழக்கம்.

காலையில் எழுந்து வீட்டில் இருந்து புறப்பட்டு வெளியே

செல்லும் வேளை அவளைப் பார்த்தவர் அசந்து போவார்கள். அப்படி ஒரு அழகுத் தேவதையாக அவள் தோன்றுவாள். பூங்கொடி போன்ற உடல். சிவந்தமேனி, சுமாரான உயரம், மான் விழிகள், தடித்த உதடுகள், நீண்ட கால்கள், கைகள். அரச திணைக்களம் ஒன்றில் உயர் அதிகாரியாகப் பதவியில் இருக்கும் பெண்ணாகவே அவளை நினைக்கத்தோன்றும்.

அவள் வீடு வந்து சேருகிறாள். வீடு இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கிறது. அவள் தான் அந்த வீட்டுக்கு இனி விளக்கேற்ற வேண்டும். அவளுக்கு ஆதாரமாக இருந்த ஒரு ஜீவன் அவள் தந்தை. அவர் இறந்த பிறகு அவள் தனித்துப் போனாள். இப்போது அவளுக்கு உற்ற துணையாக இருப்பது அவளிடமுள்ள கைத்தொலை பேசி ஒன்று தான். அவள் பேசுவது, சிரிப்பது, அழுவது, சினுங்குவது எல்லாம் அந்தக் கைத்தொலை பேசியோடுதான்.

அவளைத் தேடிக்கொண்டு அவள் வீட்டுக்கு யாரும் வருவதில்லை, அவளுக்குச் சொந்த பந்தங்கள் ஊரில் இல்லாமலில்லை. அவளிடம் உதவி கேட்டு மாத்திரம் இடையிடையே சிலர் வருகிறார்கள். யார், எந்த உதவி கேட்டாலும் அவள் இல்லை என்று சொன்னதில்லை. அப்படி ஒரு சபாவம். யாருக்குக் கொடுத்தாலும் அதை அவள் திரும்பக் கேட்பதில்லை. அவளிடம் இருப்பது பிறருக்காக இரங்கும் கருணை உள்ளம். அவள் சிரித்துச்சிரித்துப் பேசி, எல்லோருடனும் அன்பாகப் பழகுவாள். அவள் வாய் பிறரைச் சினந்து ஒரு வார்த்தை பேசி அறியமாட்டாது.

அவள் வீட்டுக் கதவு திறந்து உள்ளே வருகிறாள். வீட்டுக்கு விளக்கேற்றவும் அவளுக்கு இயலவில்லை. படுக்கை அறைக்கு நேரே சென்று கட்டிலில் தொப்பென்று விழுகிறாள். அந்த நேரம் பார்த்து அவள் கைத்தொலைபேசி அனுங்கத் தொடங்குகிறது. அவள் அலுத்துக் கொண்டு கையை நீட்டி அதை எடுத்துப் பேச ஆரம்பிக்கிறாள்.

***

மழைவிட்டும் தூவானம் இன்னும் விடுவதாக இல்லை.

என்னைக் கைது செய்து கொண்டு போவதற்காக, இராணுவத்தினர் இரண்டு தடவைகள் வீடு வந்து தேடினார்கள். நான் ஒருவாறு தப்பித்து ஓடி விட்டேன். நான் வந்து சரணடையாது விட்டால், எனது மனைவி, குழந்தைகளைக் கொண்டு செல்லப் போவதாக இறுதியில் எச்சரிக்கை செய்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வெறும் அச்சுறுத்தல் செய்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள் என்று கொள்வதற்கில்லை. அவர்கள் சொன்னது போல செய்யமாட்டார்கள் என்றில்லை. அவர்கள் எதையும் செய்வதற்கு தடையாக இங்கு என்ன இருக்கிறது? அவர்களிடம் மனிதாபிமானத்தை யாரும் எதிர்பார்க்க இயலாது. எனது மனைவி, பிள்ளைகளுக்கு வரக்கூடிய ஆபத்தில் இருந்து அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டியது எனது கடமை. அதற்கு ஒரே வழி நான்

அவர்களிடம் சென்று சரணடைவதுதான். அதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் மனைவி பிள்ளைகள் நான் அதைச் செய்ய விடுவதாக இல்லை.

“நீங்கள் அப்படி என்ன பெரிசாகச் செய்து போட்டியை?” எனக் கேட்கிறாள் என் மனைவி. இந்தக் கேள்வி இராணுவத்திடம் ஒரு போதும் எடுபடப் போவதில்லை. போராளிகளுக்கு உணவு கொடுத்ததும், ஆதரவாக இருந்ததுமே நான் செய்த குற்றம். இதை யார்தான் செய்யவில்லை? அவர்கள் கேட்டுக் கொண்ட சமயங்களில் எல்லாம் விரும்பியோ விரும்பாமலோ சோற்றுப் பார்சல்கள் எல்லாருந்தான் கட்டிக் கொடுத்தார்கள். மற்றவர்கள் ஒரு முட்டை வைத்துப் பார்சல் கட்டினால் நான் இரண்டு முட்டை வைத்துக் கட்டிக் கொடுத்தேன். அவ்வளவு தான். அது என்ன பெரிய குற்றமா?

அந்த நேரத்தில் நான் செய்ய வேண்டி இருந்ததையே செய்தேன். வித்தியாசமாக எதையும் செய்யவில்லை. பொய்யான தகவல் கொடுத்து மற்றவர்களைத் துன்பப்படுத்துவதற்கென்றே சிலர் பிறந்திருக்கிறார்கள். மற்றவர் துன்பம் கண்டு தமக்குள் மனம் மகிழும் ஈனப்பிறவிகள்”. போராளிகள் இங்கு இருந்த காலத்தில் அவர்களுக்கு உளவு சொல்லிக் கொண்டு திரிந்தார்கள். இன்று இராணுவத்துக்குக் காட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

குற்றமெதுவும் செய்யாத நான் ஒவ்வொரு கணமும் அணு அணுவாகச் செத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். இரவு நேரம் படுக்கையில் சென்று சரிந்தால் உறக்கம் வருவதாக இல்லை. வாகனம் ஒன்று இரைந்து கொண்டு வெகுதூரத்தில் வரும் சத்தம் செவியில் வந்து விழுந்தால் இதயம் வேகமாக அடிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது. அச்சமின்றிச் சுதந்திரமாக வெளியே சென்று வரமுடியவில்லை. கொட்டும் மழைக்குள் நின்று கொண்டு நனையாமல் விலகி ஓடும் விந்தை எதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் நான் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் அனைத்தையும் கைகழுவி விட்டு, எந்தப்பாதாள உலகத்துக்குள்ளே சென்று ஒளித்துக் கொள்ள முடியும்?

என் மனைவிக்கு நிறைந்த கடவுள் பக்தி. இன்று வெள்ளிக்கிழமை. எனக்கு எந்தத் துன்பமும் நேராத்தென்ற நம்பிக்கையில் சந்தைக்குச் சென்று காய்கறி வாங்கிக் கொண்டு வருமாறு கேட்கிறாள்.

நான் சயிக்கிள் வண்டியில் ஏறி நெல்லியடிச் சந்தைக்குச் சென்றுவரப் புறப்படுகிறேன். புறியடிச் சந்தையை அண்மித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். திடீரென எதிர்த்திசையில் இருந்து நக் வண்டி ஒன்று வேகமாகச் சீறிக்கொண்டு வருகிறது. நான் திகைத்துத் திக்கு முக்காடிப்போகிறேன். எந்தப்பக்கமும் தப்பி ஓடுவதற்கு வசதியாக இல்லாத சூழ்நிலை. நக் வண்டி திடீரென்று பெரும் சத்தத்துடன் நின்று இரைகிறது. இராணுவ வீரர்கள் இருவர் வண்டியில் இருந்து சீழே குதித்து விண்நீர்தோடி வந்து என்னை இறுகப் பிடித்துக்

கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் இரும்புப்பிடியில் இருந்து என்னால் திமிற முடியவில்லை. என்னை இழுத்துச் சென்று நக் வண்டிக்குள்ளே தள்ளுகிறார்கள். இராணுவவீரர் ஒருவன் எனது சயிக்கிளைத் தூக்கி உள்ளே போடுகிறான்.

நக் வண்டி அங்கிருந்து புறப்படுகிறது.

எனக்கு இதயம் ஒரு கணம் நின்று போனது. கைகள், கால்கள் பதறுகின்றன. உடல் எங்கும் வியர்த்துக் கொட்டுகிறது. நா உலர்ந்து வரண்டு போகிறது. அடிவயிற்றைக் கலக்கிக் கொண்டு வருகிறது. நான் மனைவி, பிள்ளைகளை நினைத்துக் கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நேரம் கடந்து செல்லச் செல்லக் காணவில்லையே என்று ஏங்கப் போகிறார்கள். அவர்களுக்கு யார் போய்த் தகவல் சொல்ல இருக்கிறார்கள்? இறுதியில் காணாமல் போனவர்கள் பட்டியலில் என் பெயரும் இடம்பெறப் போகிறது. கண்கள் பொங்கி வழிகின்றன.

நான் எதிர்பார்த்து நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். வண்டிக்குள் போட்டு துவக்கால் வெடிக்கப் போகிறார்கள்; காலால் உதைக்கப் போகிறார்கள். சப்பாத்தால் மிதிக்கப் போகிறார்கள் என்று எண்ணி ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

வண்டி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. இராணுவ வீரர்கள் தமக்குள்ளே சிங்களத்தில் ஏதோ பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள். எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. சிங்கள மொழியைக் கொஞ்சமாவது கற்றுக் கொள்ளாது விட்ட எனது தவறை இப்போது நான் உணருகிறேன்.

வண்டி ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

நான் வழிபடும் தெய்வங்களை மனதுக்குள் நினைத்து மன்றாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நக் வண்டி இராணுவ முகம் ஒன்றுக்குள் நுழைகிறது. என்னை வண்டியில் இருந்து இறங்கு மாறு கட்டளை இடுகிறார்கள். இராணுவவீரர்கள் சிலர் புடைசூழ்ந்து வர என்னை அழைத்துச் சென்று ஒரு அறைக்குள் விட்டுவிடுகிறார்கள். அந்த அறை ஆரம்பக்கட்ட விசாரணைகள் நடைபெறும் இடமாக இருக்க வேண்டும். தண்டனைகள், சித்திரவதைகளுக்கு வேறு இடங்கள் இருக்கக்கூடும். பிறகு அங்குதான் அழைத்துக் கொண்டு போகப் போகிறார்களென நினைத்து நடுங்குகிறேன்.

“இங்கிட்டு இரு. பெரியவர் வரவாரு”

சொல்லிக் கொண்டு அவர்கள் சென்று விடுகிறார்கள்.

என்னைச் சித்திரவதை செய்யப் போகிறார்கள் நீண்டகாலம் இந்த முகாமில் தடுத்து வைத்திருக்கப் போகிறார். விசாரணை என்ற பெயரில் நாலாம் மாடிக்கு அனுப்பி வைக்கப் போகிறார்கள். பின்னர் சிறைக்குக் கொண்டு சென்று அடைத்து வைக்கப் போகிறார்கள். இவைகள் எல்லாம் நடக்கலாமென்று அஞ்சி அஞ்சிச் செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மதிய வேளை தாண்டிப் போய்க்

கொண்டிருக்கிறது.

பெரியவர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

இராணுவவீரன் ஒருவன் சம்பாச்சோறும் பருப்புப் கறியும் மீன்குழம்புமாக ஒரு கோப்பையில் போட்டு எடுத்து வந்து எனக்குத் தருகிறான். பெரும்பாலான சைவர்கள் வெள்ளிக்கிழமைச் சைவங்கள் தான். இன்று நான் மீன் தின்பதில்லை என்று சொல்ல முடியுமா? எனக்கு என்ன நடக்கப் போகிறது என்பது அறியாமல் உயிருக்குப் பயந்து அஞ்சி நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் என்னால் உணவு உண்ணத் தான் முடியுமா? அல்லது வேண்டாமென்று நிராகரிக்கத்தான் இயலுமா? அந்த உணவை உண்பது போலப் பாசாங்கு செய்து மதிய உணவை ஒருவாறு முடிக்கிறேன்.

நடுப்பகல் தாண்டி மாலைப்பொழுது நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அவர்கள் சொல்லிப்போன பெரியவர் இன்னும் வந்து சேரவில்லை.

மாலைநேரத் தேநீரும் எனக்குக் கொண்டு வந்து தருகிறார்கள். நா வரண்டு, காய்ந்து போய்க்கிடக்கும் வயிற்றுக்கு அந்தத் தேநீர் தேவைப்படுகிறது. அதை வாங்கி மெல்லக் குடிக்கிறேன்.

பொழுது சிவந்து கிடக்கும் அடிவானத்துக்குள் விழுந்து கொண்டிருக்கிறது.

இராணுவவீரன் ஒருவன் நான் இருக்கும் அறைநோக்கி விரைவாக வருகிறான்.

“பெரியவர் வருகிறது” என்கிறான்.

நான் உட்கார்ந்திருக்கும் வாங்கில் இருந்து அச்சத்துடன் பட்டென்று எழுந்து நிற்கிறேன்.

என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கும் இராணுவ வீரர்கள் இருவரும் பின்தொடரப் பெரியவர் வருகிறார்.

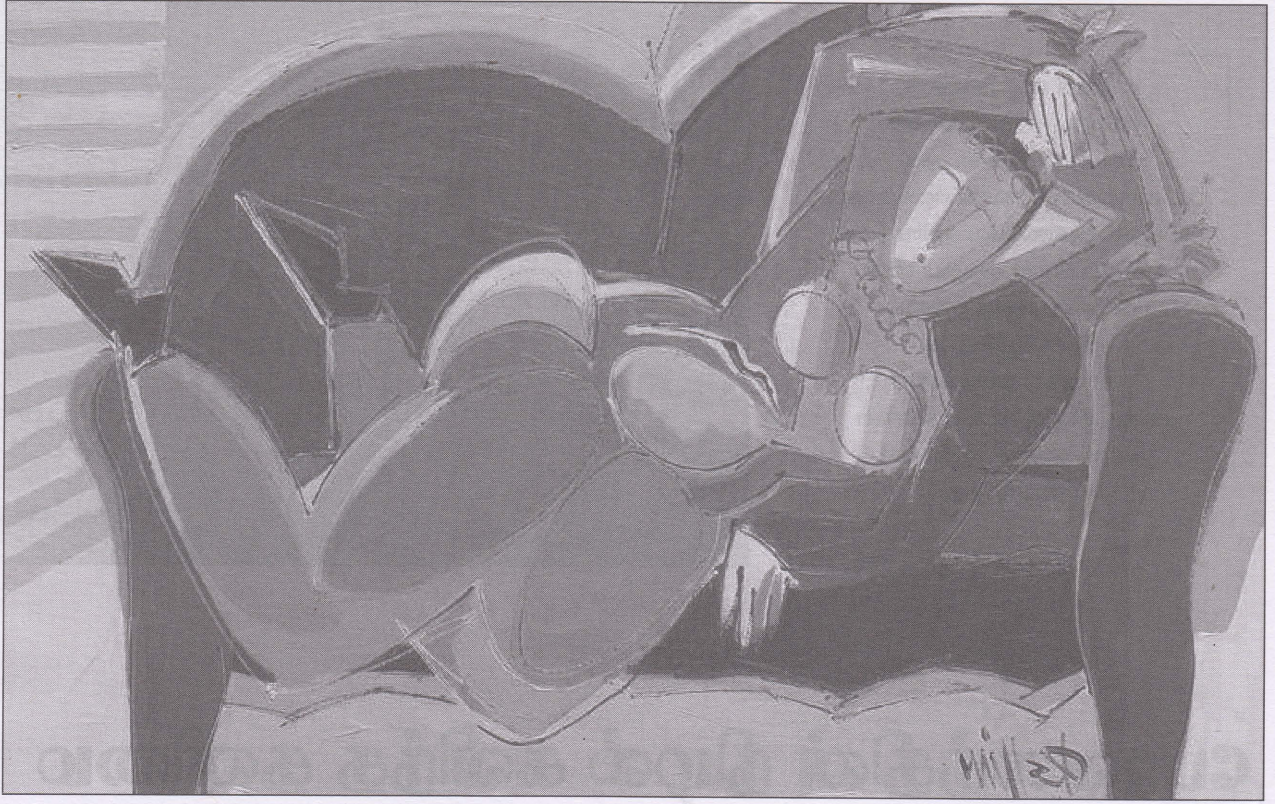
அவர் இராணுவ உடையில் இப்போது இருக்கவில்லை. சாதாரண உடையில் தான் அவர் வந்திருக்கிறார். மதிய உணவுக்குப் பிறகு படுத்து உறங்கி ஓய்வெடுத்த பின்னரே அவர் வந்திருக்கிறார் என்பதை அவரது முகம் சொல்லுகிறது.

தோற்றத்திலும் அவர் பெரியவராகவே இருக்கிறார். ஆறடிக்கும் அதிகமாக இருக்கும் அவரது உயரம். அதற்குத் தகுந்த பருத்த இறுக்கமான உடற்கட்டு, வீரியம் செறிந்த நிமிர்ந்த நடை. அவர் வந்து எனக்கெதிரிலுள்ள கதிரையில் கம்பீரமாக அமருகிறார். ஒருகாலைத் தூக்கி மடித்து மற்றக்காலில் மேல் போட்டுக் கொள்ளுகிறார். இராணுவ வீரர்கள் மூவரும் அவருக்குப் பின்னே வரிசையாக நிற்கிறார்கள், அவர் என்னைப் பார்த்து “வா... இங்கிட்டு...” என அழைக்கிறார்.

நான் மெல்ல நகர்ந்து கைகளைக் கட்டியவாறு பலிக்கடாவாக அவர் முன் போய் நிற்கிறேன்.

அவர் கண்களை அகலத்திறந்து தலையில் இருந்து கால்வரை என்னை முறைத்துப் பார்க்கிறார். அந்தப் பார்வை படையினருக்கென்றே உரிய தனித்துவமானது. அந்த ஒரு பார்வையினாலேயே அவர் என்னை

அளக்கிறார் என்பதை நான் புரிந்து கொள்கிறேன்.
நான் இதுவரை அவர் போன்ற முரட்டுத்
தோற்றமுள்ள இன்னொரு மனிதனைக் கண்டதில்லை.
அவரிடம் நான் கருணையை எதிர்பார்க்க இயலாது.
காசப்புக் கடைக்காரனிடம் ஜீவகாருணியத்தை
எதிர்பார்ப்பது போலத்தான் அவர் எனக்குக் கருணை
காட்டுவதாக இருக்கும்.

“நீ சப்போட்...?” அவர் என்னைப் பார்த்து
மறைக்கிறார்.

“இல்லை ஐயா” நாத்தடுமாறி அழுகிறேன்.

“பொறு... பொறு... பொறு
ஹியண்டஎப்பா... பொய் சொல்லுறது”

நான் மௌனமாக நிற்கிறேன்.

“அடோ... நீ பார்சல் குடுக்கிறது?”

“குடுத்தனான் ஐயா”

“ஏன்டா குடுத்தே நாயே!”

“எல்லாருங் குடுத்தாங்க”

“நீ ஏன்டா குடுத்தே!”

நான் பதில் சொல்ல அறியாது விழிக்கிறேன்.

“நீ இப்ப செஞ்சிக்கிட்டிருக்க வேலை
எல்லாம் தெறியும். பொடியன் சேக்கிறே... உன்னை
உள்ளே போடப் போறன்.”

எனக்கு அஞ்சும் கெட்டு அறிவும் கெட்டு
மயக்கம் வருமாப் போலத் தோன்றுகிறது. சீழே
நிலத்தில் விழுந்து விடுவேன் போலத் தோன்றுகிறது.
சிரமப்பட்டுத் தளர்ந்து போய் நிற்கிறேன்.

“ஊரு எது?” அவர் தொடர்ந்து வினவுகிறார்.

நான் நடுங்கிக் கொண்டு மெல்லச்
சொல்லுகிறேன்.

அவர் பார்வையிலும் முகத்திலும் இருந்தார்

போல சிறிய ஒரு மாற்றம் .

மீண்டும் கேட்கிறார்.

“ஊரு எது?”

நான் சொல்லுகிறேன்.

“ஆ... வான்மதி தெரியுமா?” அவர் குரலில்
முன்னர் இருந்த காரம் இப்போது குறைந்திருப்பதை
நான் உணருகிறேன்.

ஆனால் நான் எதிர்பார்க்காத ஒரு கேள்வி.
தலைக்கு மேலே வெள்ளம் போனால் சாணென்ன,
முழுமென்ன என்ற நிலை எனக்கு. நான் எதையும்
யோசிக்காது, “தெரியும்” என்கிறேன்.

“உங்கிட்டுச் சொந்தமா?” அடுத்த வினா.

எனது மூளையில் திடீரென்று மின்னல்
அடித்தது போல ஒரு பொறிதட்டுகிறது. உடனே
“ஓம்... சொந்தம்” என்கிறேன்.

அவர் உடனே முற்றாகக் குளிர்ந்து சாந்தமாகி
விட்டாரென்பது அவர் முகம் சொல்லுகிறது.

“பயம் வேண்டாம்... என்னா சொந்தம்...?”

“தங்கச்சி...”

“நங்கி...? தங்கச்சி...? சறி.. சறி.. இனி எந்தக்
குழப்பமும் வேணாம். ஒழுங்கா இருக்கோணும்”
சொல்லிக் கொண்டு அருகில் நிற்கும்

இராணுவ வீரர்களுக்குச் சிங்களத்தில் ஏதோ கூறுகிறார்
பின்னர் அங்கிருந்து எழுந்து வெளியே நடக்கிறார்.

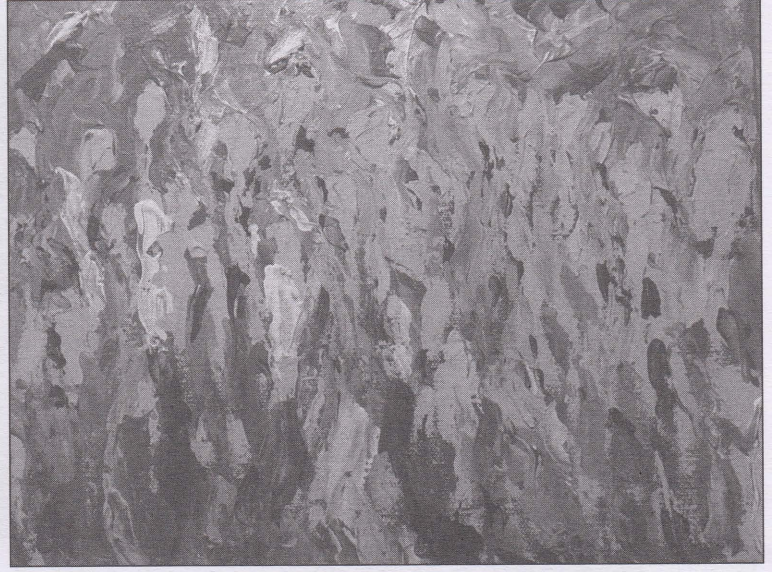
இராணுவ வீரர்கள் என்னை அழைத்துக்
கொண்டு வந்து றக் வண்டியில் ஏற்றுகிறார்கள். எனது
சயிக்கிளைத் தூக்கி வண்டிக்குள் பக்குவமாக சரித்து
வைக்கிறார்கள்.

வண்டி முகாமில் இருந்து புறப்படுகிறது.

நான் வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறேன். ●

பெண் வழி நவீன க
விதையானது உடலைக்
கொண்டாடுதல், தன்
உணர்வுகளை வெளிப்படையாகப்
பேசுதல், ஆண்மைய எதிர்ப்பு என
விரியும் போது, ஆழியாளின்
கவிதையானது எதிர்ப்பு
அரசியலுக்கூடாக
தன் வரை யறையைக்
கடந்து அல்லலப்பட்ட மக்களின்
துயரங்களை உள்வாங்கிப்
பிரவகிக்கிறது.

பேரவலத்தின் நிழல் கவிந்த தனிமை ஆழியாளின் கவிதைகள்

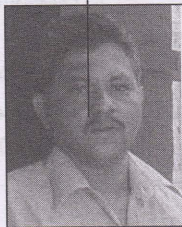
■ சி.ரமேஷ்

மொழி கடந்து அருபப் பொருளின் கருத்தியலாய் வெளிப்படும் கவிதை மொழிப்புனைவாகச் (Don Quixote) சஞ்சரிக்கவல்லது. கட்டவிழ்த்தலினூடாக நிலையான அர்த்த தன்மையைத் தராத கவிதை வாசித்தலுக்கூடாகவும் புரிதலுக்கூடாகவும் அர்த்த தன்மையை சாத்தியமாக்க வல்லது. மன வெழுச்சியையும் எண்ணங்களையும் வெளிப்படுத்தும் தன்மை கொண்ட நவீனகவிதை குறிவழி இயங்கும் போது வடிவமற்ற வடிவமாகவும் வடிவத்துக்குள் புதிய உருமாதிரிகளையும் உருவாக்கவல்லது. பெண் வழி நவீன கவிதையானது உடலைக் கொண்டாடுதல், தன் உணர்வுகளை வெளிப்படையாகப் பேசுதல், ஆண்மைய எதிர்ப்பு என விரியும் போது, ஆழியாளின் கவிதையானது எதிர்ப்பு அரசியலுக்கூடாக தன் வரையறையைக் கடந்து அல்லலப்பட்ட மக்களின் துயரங்களை உள்வாங்கிப் பிரவகிக்கிறது.

1993களில் மொழிபெயர்ப்பு துறைக்கூடாக தமிழ் இலக்கியத்துக்கு காலடி எடுத்து வைத்த ஆழியாளர் என்னும் மதுபாஷினி ரகுபதி பின்னர் கவிதைகளுக்கூடாக ஆழித் தடம் பதித்தவர். இலங்கையில் திருகோணமலையில் பிறந்த இவர் புனித சவேரியார் வித்தியாலயத்தில் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்று மதுரை

மீனாட்சி கல்லூரியில் ஆங்கில இலக்கியத்தில் பட்டப்படிப்பையும் அவுஸ்ரேலியாவில் உள்ள நியூ சவுத் வேல்சு பல்கலைக் கழகத்தில் ஆங்கில இலக்கியத்தில் முதுக்கலைப் பட்டப்படிப்பையும் முடித்துக் கொண்டவர். யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகத்தின் வவுனியா வளாகத்தில் ஆங்கில விரிவுரையாளராக ஐந்து ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தார். தற்போது அவுஸ்ரேலியாவிலுள்ள கான்பராவில் வசித்து வருகிறார். இவரது படைப்புக்கள் சரிநிகர் மற்றும் மூன்றாவது மனிதன், கணையாழி, ஆறாத்திணை, தோழி, உயிர்நிழல், அம்மா, பெண், ஊடறு, மைமுதலான சஞ்சிகையிலும் வெளிவந்தன.

நிராதரவான மக்களின் வலியும் வேதனையும் இவரின் கவிதையெங்கும் நிறைந்து இருக்கின்றன. ஈழமக்களின் வேதனைகளையும் துயரங்களையும் பேசும் இக்குரல் பெண்மையவாதத்தினூடாக தன்னிருப்பையும் அவ்விருப்புக்கூடாக எழும்வலியையும் பதிவு செய்கிறது. சரிநிகரில் வெளிவந்த கலாவின் கோணேஸ்வரிகள் 1997 இல் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதோ அத்தகைய தாக்கத்தையும் உணர்வையும் அதே யாண்டு காலப்பகுதியில் வெளிவந்த ஆழியாளின் மன்னம் பேரிகள் ஏற்படுத்தின. கொடுமைகளுக்கு எதிரான எதிர்ப்பின் குரலாக

எழும் ஆழியாளின் “மன்னம்பேரிகள்” ஈழத்துக் கவிதை இலக்கியத்தில் மனிதவதையினைத் தத்துருபமாகப் பதிவு செய்த கவிதையாகும். 1971இல் ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியில் பெண்கள் அணிக்குத் தலைமை தாங்கி 1971.04.16 அன்று படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாகிப் படுகொலை செய்யப் பட்ட மன்னம்பேரி, 17.05.1997இல் அம்பாறையில் சென்றல் முகாம் பொலிசாரினால் வன்புணர்வுக்குப் பின் கணவன் முன்னிலையில் யோனியில் கிரனெட் வைத்து வெடிக்கச் செய்த கோணேஸ்வரி முருகேசு, முதலானவரைப் பாடும் இக்கவிதை, வீச்சு மிக்க ஈழத்துக் கவிதைகளில் ஒன்றாகும்.

“காலப்பொழுதுகள் பலவற்றில்
வீதி வேலி ஓரங்களில்
நாற் சந்திச் சந்தைகளில்
பிரயாணங்கள் பலவற்றில் கண்டிருக்கிறேன்.
நாய், கரடி, ஓநாய்
கழுகு, பூனை, எருதாய்ப்
பல வடிவங்கள் அதற்குண்டு.
தந்திக் கம்பத்தருகே
கால் தூக்கியபடிக்கு
என்னை உற்றுக் கிடக்கும்
அம் மிருகம் துயின்றி
நாட்கள் பலவாகியிருக்கும்.
அதன் கண்கள்
நான் அறியாததோர்
மிருகத்தின் கண்களைப் பறைசாற்றிற்று
அவற்றின் பாலைத்தாகம்
அறியாப் பாஷையை
எனக்குள் உணர்த்திற்று.
அழகி மன்னம் பேரிக்கும்
அவள் கோணேஸ்வரிக்கும்
புரிந்த வன்மொழியாகத்தான்
இது இருக்கும் என
அவதியாய் எட்டிக் கடந்து போனேன்.”

யாழ்ப்பாண மாணவர் ஒன்றியம் 31.10.1996 ஆம் ஆண்டு அமைதி நகரின் மன்னம் பேரிகள் என்ற தலைப்பில் ஏலவே ஒரு கவிதையை வெளியிட்டிருந்தது. இக்கவிதையும் ஆழியாளர் கவிதை போலவே மன்னம்பேரி என்ற குறியீட்டின் ஊடாக கைதடியில் பிடித்து இழுத்துச் செம்மணியில் படுகொலை செய்யப் பட்ட கிரிஷாந்தியையும் மலக்கிடங்கில் புதைக்கப்பட்ட ரஜினியையும் வெறித்த பார்வையுடன் முறிந்த வாக்குறுதிகளை அள்ளி வீசிச் சென்ற சந்திரிக்க குமாரதுங்காவின் அநாகரிய நடத்தைவாத முறைகளையும் பேசியது.

மூன்றாவது மனிதன் சஞ்சிகையின் காத்திரமான வருகையடுத்து ஆழியாளர் தன்னைப் புடம் போட்டுக் கொண்டார். மூன்றாவது மனிதன் (2000) சஞ்சிகையில் வெளிவந்த அவருடைய “தேவைகள்” கவிதை ஈழத்தில் 1980களில் பிரசன்னமான பெண்ணிய எழுச்சியின் சிந்தனையின் வெளிப்பாடு. சங்கரி,

மைத்திரேயி முதலான கவிஞர்களின் பாதிப்புடன் அக்கவிதை வெளிவந்த போதிலும் புதிய சொல் முறைக்கூடாக அது ஆழியாளைத் தனித்துக் காட்டியது. ஆணாதிக்க சமூகத்தில் ஆழியாளின் கவிதைகள் பெண்களுக்கெதிராக நிகழ்த்தப்படும் வன் முறைகள், அடக்குமுறைகளை கோடிட்டு காட்டுவ துடன் பெண்ணுரிமை மறுப்புக்கள், சுரண்டல்களுக்கு எதிராகவும் குரல் கொடுக்கின்றன.

குசினித் தேநீர்க் கோப்பைக்குள்
ஊறிப் பருத்துக் கிடக்கும் உன் தலையும்
அம்மன் கோயிலில் சரணாய்க் கிடக்கும் -உன்
கால்கள் ஒரு சோடியையும்
உடலில் பொருத்தி
ஊருக்கு வந்து பார்
குட்டி இளவரசியின்
கண்களை ஒரு
அவை மொழிந்து தீர்க்கும்
நம்பில் சிலரின் அடிப்படைத் தேவைகள்
போதும் போதும் என் சிறிது அதிகப்படியாகவே
பூர்த்தியாகி விட்டதை பற்றி
புதிய தலைமுறையின் எழுச்சியையும்
ஆணாதிக்க சமூகத்தின் மரபுக்குள் கட்டுண்ட
பெண்ணானவள் அவனுக்கு அடங்கி காலம்
கழிப்பதையும் இக்கவிதை எடுத்துரைக்கிறது.

2002இல் அரசு யுத்த நிறுத்தத்தை அறிவித்த பின்னரும் அச்சமும் பீதியும் மக்கள் மனதில் நிறைந்தே காணப்பட்டன. சமாதான காலத்தில் இருதரப்பினரும் யுத்தத்துக்கான முன்னெடுப்பு முயற்சிகளில் மறைமுகமாக ஈடுபட்டனர். மனித வாழ்வைச் சூறையாடப் போகும் அபாயகரமான தருணமொன்றை மக்கள் எதிர்பார்த்தே கழித்தனர். நிணமும் சதையும் கலந்த அக்கொடூர கணங்களை ஆழியாளின் “சின்னப்பாலம்” என்னும் கவிதை பதிவு செய்கிறது.

“போர்க்கால அமைதி
எனது கிராமத்தின்
எஞ்சிய ஊர்மனைகளில்
வெட்ட வெளிரெனக் கிடந்த வயல் வெளிகளில்
சிறுநாறுகள் பின்னி வைத்த
வண்டல் மண் கரைகளில்
சின்னப்பாலத்தின் வெறிச்சோடலில்
ஐந்துவிரல் கொண்டு அறைந்து கிடந்தது.
சின்னப் பாலத்தடிக்கு
நித்தம் செட்டை அடித்து வந்தன
வழக்கத்திலும் கொழுத்த
ஓற்றைக்கால் கொக்குகளும்,
சுழியோடும் நீர்க் கோழிகளும்,
அவற்றில் அதிகமாய்
விளைந்து கிடந்தன
ஊறி அழகிய பிணங்களின்
வாசனை முகர்ந்து, சுவை அறிந்த
ஜப்பான் குறலிகளும்,
குறட்டை பெட்டியான் மீன்களும்,

கபறக்கொய்யாக்களோ
எவ்வித நிர்ச்சலமின்றி
நீரிற் பொசிந்தூறிய
மனித கபாலங்களை
ஆளுக்கு ஐந்து ஆறாய்ப்
பங்கிட்டுக் கொண்டன
சண்டை சச்சரவின்றி
சமாதானத்துடனே”

பேராருக்குப்பின்னரான அமைதியை ஆழமான படிமத்துக்கூடாக விளக்கும் இக்கவிதை நவீனத் தமிழ்க் கவிதைகளில் தனித்துவமானது. ஆழியாளின் உரத்துப்பேச, துவிதம், கருநாவு ஆகிய தொகுப்புக்கள் சமூக தரிசனங்களுக்கூடாக பெண்ணின் வாழ்வியல் அனுபவங்களைப் பேசின. சமூக மதிப்பில் பெண்ணின் இழிந்தநிலையையும் வாழ்வையும் பேசிய இத்தொகுப்புக்கள் பெண்ணுரிமைக்குரிய குரலாகவும் ஒலித்தன. அநுபவச் சூட்டில் மிளிரும் பெண்ணுணர்வுகளை ஆத்ம சுத்தியுடன் வெளிப்படுத்தும் ஆழியாளின் கவிதைகள் வெளியுலகினால் அதிகம் கண்டிராத மனித உணர்வுகளைப் பேசுபவை.

ஆண், பெண் பரஸ்பர அன்பின் வெளிப்பாட்டை நுண்மையாக சித்திரிக்கும் “தடைகளைத் தாண்டி” பெண் என்னும் தனித்துவத்துடனும் தன்நிறைவுடனும் நிற்கும் புதுமைப் பெண்ணின் உணர்வின் வெளிப்பாட்டுக்குரல் ஆகும்.

என் ஆத்தமமும், அறிவும்
முழு உள்ளமும், இந்த ஊனும்
உன்னை நோக்கியபடிக்கு
பனிப்புக்கையாய் மேலெழுவது
புரிகிறது எனக்கு.
இவ்வுணர்வுகளுக்கு
வேலியிட்டு பார்த்தி கட்டி
பெயரிட நான் தயாரில்லை
நீயும் நானும்
வரையறைகளைக் கடக்கவேண்டும் -நான்
உன் விவேகத்தோடும்
நீ என் வீரியத்தோடும்
கடக்க வேண்டும்
எனினும்
என் கருவறையை
நிறைப்பது உன் குறியல்ல
என்ற புரிதலோடு வா
ஒன்றாய்க் கடப்போம்
நீ என் விவேகத்தோடும்
நான் உன் வீரியத்தோடும்

ஆண்மைய சமூகத்தில் பெண்ணின் ஆழமான இருப்பையும் அவளின் நிதர்சனமான உயிர்ப்பையும் இக்கவிதை உணர்வின் மையத்தில் பதிவு செய்கிறது.

“மொழிவழிச் செலவும் இருப்பின் அடையாளக் குறிப்புக்களும் என்னும் தலைப்பில் உரத்துப் பேச தொகுப்புக்கு இடையீடு என்ற பகுதிக்கூடாக அறிமுகக்

குறிப்பை எழுதிய மதுதனன் ஆழியாளின் “துவிதம்” தொகுப்புக்கு “பெண் - மொழி கவிதை : மொழி சார் பயணம்” என்ற தலைப்பில் அறிமுகத்தை செய்துள்ளார். ஆழியாளின் கவிதைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் அவரின் கவிதையோட்டத்தை விளங்கிக் கொள்வதற்கும் இக்குறிப்புக்கள் துணை செய்கின்றன. துவிதம் என்றால் இரண்டு. புலம்பெயர் தழுவலின் இருப்புக்கும் தன் கடந்த கால இருப்புக்கும் இடைப்பட்ட இருவெளிகளின் உணர்வின் பரிமாணமே துவிதம். கருத்துக்கும் உணர்வுக்கும் இடையிலான ஆழியாளின் இரு வெளிகளை விளக்கும் இத்தொகுதி இருபத்தி நான்கு கவிதைகளைக் கொண்ட தொகுப்பாகும்.

தமிழ் பண்பாட்டுக்குள் கட்டுண்டு கிடக்கும் ஆண், பெண் உறவை நாகரீகமும் எவ்வித விகற்பமும் அற்று வெளிப்படுத்தும் “காமம்” புதிய மொழிதலுக் கூடாகத் தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொள்கிறது. தடம் புரண்டோடும் உணர்வோட்டத்தைப் பாடும் இக்கவிதை பிறிதொரு வகையில் பெண் உடல் குறித்தான வன்முறையையும் எடுத்துரைக்கிறது.

- உயரும்
- மலையடிவாரமண்கும்பிகளூள்
- திணறிஅடக்கமுறும்
- மனிதமூச்சுகளும்
- பள்ளங்களின்
- ஆழப்புதைவில்
- அலறிஓய்குரல்களின்
- இறுதிவிக்கல்களும்
- உண்டுஇங்கு
- சுவருக்கு செவிகள் உண்டு
- இருளுக்கு கூர்விழிகளும் உண்டு
- பீறிக்கசியும் ரத்தமாய் மேலும்
- உண்டு இன்னொன்று -
- அவளுக்கு

“விமான நிலைய சந்திப்பு” என்னும் கவிதை 2007ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் பாடப் புத்தகத்தில் இணைக்கப்பட்ட நீக்கப்பெற்ற கவிதையாகும். ஒரே நாட்டில் இணைந்து வாழ்ந்த மக்கள் புலம்பெயர்வுக்குப் பின் வெவ்வேறு நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசுபவர்களாகவும் சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள். அச்சுழலில் பொத்திப் பதுக்கி வைத்த கடந்த நினைவுகளை இரை மீட்கும் கவிதை நட்பின் உன்னதத்தை விளக்கிநிற்கிறது.

ஆழியாளின் துவிதம் தொகுப்பில் இடம்பெறும் “அவுஸ்ரேலியப் பருவ காலம் ஒன்று”, “விளைச்சல்”, “கலாசாரம்” முதலான கவிதைகள் கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்போய் உணர்வைத்

தொலைத்தவையாய் உள்ளன. கருத்து உணர்வு என்னும் இரு நிலைப்பட்ட தன்மைகளின் வெளிப்பாடே துவிதம் எனலாம். புலம் பெயர் சூழலில் சுயத்துவத்தையும் தன் அடையாள இருப்பையும் முன் வைத்து நிற்கும் இத்தொகுப்பு உரத்துப் பேச தொகுப்பின் இருப்பு, இயக்கம் என்பவற்றில் இருந்து வேறுபட்டு மொழி வழி புதிய சாத்தியங்களை நிகழ்த்துகின்றது.

பெண்ணின் நுண்ணுணர்வுத் தளத்தில் எழும் அன்பு, கருணை, வேட்கை, வலி, கனவு போன்ற இன்னோரன்ன அகநிகழ்வுகளை வெளிப்படுத்தும் ஆழியாளின் பிறிதொரு தொகுப்பே கருநாவு. மாற்று வெளியீடாக வெளிவந்த இத்தொகுப்பில் அம்மா தொடக்கம் நானும் வாழ்வும் ஈறாக இருபத்தைந்து கவிதைகள் உள்ளன. இத்தொகுப்பில் இடம்பெறும் மற்றொரு பகுதி அவுஸ்ரேலியாவில் பிறந்த ஜாக் டேவிஸ், எலிசபத் ஹொஜ்சன், பான்லி ரோஸ் நபுல்ஜாரி முதலானோரின் கவிதைகளை மொழி பெயர்ப்பினூடாக அறிமுகம் செய்கின்றன. துவித வாழ்நிலையையும் வாழ்வனுபவங் களையும் பேசும் இவ்வெளி காட்சி அனுபவங்களுக்கூடாக புதிய படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் தோற்று விக்கவல்லன.

தமிழ்ப்பண்பாட்டு மரபுவழிச் சமூகத்தில் பெண் அதிகாரமற்றவள். ஆண்வழிச் சமூக அமைப்பில் பண்பாட்டு அடக்குமுறைக்குட்பட்ட பெண் தான் அடிமை என்பதை உணராதவாறு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளாள். ஆண்வழிச்சமூக அமைப்பில் ஊதிய மற்று உழைத்துழைத்து ஓடாய்த் தேய்ந்து உருக்குழைந்து போகும் துன்பியல் வாழ்வை ஆழியாளின் “அம்மா” என்னும் படிமம் மிக நுட்பமாக வெளிப்படுத்துகிறது.

நம் ஓய்வு நேரங்களிலும்
விடுமுறை நாட்களிலும் பண்டிகைக்
காலங்களிலும் கூட
அம்மா அவதியாய் ஓடிக்கொண்டுதான்
இருக்கிறாள்
இலைகளைக் காணாது பாதையோரத்து
மரங்கள்
வெலவெலத்து நிற்கின்ற நாட்களில்
சருகுகளைச் சலசலக்க வைத்தபடி
அம்மா ஓடுகின்றாள்...

பண்பாட்டுத்தளத்தில் பெண்ணானவள் அடங்கியும் இணங்கியும் போகசெய்யும் வழிமுறைகளை ஆண்மைய அதிகார மையங்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளதை இக்கவிதை நுண்ணுணர்வுத் தளத்தில் பூடகமாக வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

புறவுலகுடன் மனிதன் கொண்டுள்ள உறவுகள் பெரும்பாலும் உண்மைத்தன்மைமிக்கதாக அமைவதில்லை. பிறிதொருவகையில் கூறுவதானால் உண்மை

துவிதம்

ஆழியாள்

என்பது நிச்சயமற்றது. “ழான் மேரி எமில் லக்கான்” கூறுவது போல் உண்மை அகநிலை என்னும் தனித் தன்மையால் உருக்கொள்கிறது. சொல் வெளிப் படுத்தும் பொருள் நிச்சயமற்றதாக நமது கட்டுக்கு அடங்கமறுப்பதாக உருமாற்றம் கொள்ளும் போது உண்மையும் மனிதனின் அறிந்தலுக்கும் உள்வாங்களுக்கும் அமைய தோற்றம் கொள்கிறது. இதனை “2சைவரும் 1 சைவக்காரியும்” என்னும் கவிதை எடுத்துரைக்கிறது.

நீங்க சைவமா?

ம்...ம்...சைவப்பழம் நான்

நீங்க?

சைவம் சைவம் சுத்த சைவம்

சிக்கன் மட்டும் சாப்பிடுவேன்

நீங்க எப்படி?

ஓமோம் நானும்

மீன் தலை சாப்பிடும்

ஆட்டுக்குடல் மாட்டிறைச்சி சாப்பிடும்

செம்மறி கொழுப்பில் வதக்கின நத்தை

சாப்பிடும்

சைவக்காரி

மன அழுக்குகளாலும் பொய் மையாலும் போலிமையாலும் கட்டுண்ட உலகை இக்கவிதை “சைவம்” என்னும் குறியீட்டு உத்திக்கூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“நவீன பெண்ணியம்” என அழைக்கப்படும் தீவிர பெண்ணிய வாதம் தந்தை வழிக் கோட்பாட்டை உடைத்தலை முக்கிய நோக்காகக் கொண்டு செயற்படுகிறது. தந்தைவழிக் கோட்பாடே பெண்ணடிமைத் தனத்தின் அடிப்படைகள் என தீவிர பெண்ணிய வாதிகள் நம்புவதால் அதற்கு வித்தான திருமணம், குடும்பம், என்ற சமூகக் கட்டுகளையும் வெறுத்தனர். இவ்வகையில் ஆழியாளின் “மௌனம்” இத்தன்மையினை தனக்குள் உள்வாங்கிக்கொள்கிறது.

தந்தையே

ஒரு கெட்ட குமாரனைப் போல் மீண்டும்

உங்கள் வாயில்களை நோக்கி வருவேன் என

நீங்கள் நினைத்திருக்கலாம் ஆனால்

அறிக! நானோ அவனில்லை

நான் குமாரத்தி

நீங்கள் தரும் உயர்ந்த வஸ்திரத்தை

ஏற்கப் போவதில்லை

விருந்துண்டு உம்மோடு

கீத வாத்தியத்தில் மூழ்கிக் களிக்கவும்

போவதில்லை

“பாவியாகிய ஒருவன் மனந்திருந்தி மீண்டும் மனிதனாக மாறும் போது மரித்தவன் மீண்டும் உயிர்த்தவனாகின்றான்”. கிறிஸ்தவ வேதகாமம் லூக்கா 15ஆம் அத்தியாயத்தின் 11முதல் 32 வரையான வசனத்தில் கையாளப்பட்ட தொன்மத்தை உள்வாங்கி ஆண்மைய

வாதத்தை தகர்க்கிறது. செல்வமனோகரியின் “எதார்த்தம்” என்னும் கவிதை இரு குமாரருக் கூடாக விழுமியத்தைக் கடந்து நிற்கும் நடத்தைசார் மனித மனத்தின் இயல்பு வழியை வெளிப்படுத்தி நிற்க இயல்பாகவே வாழ்நினைக்கும் பெண் மனதின் வெளிப்பாடாக இக்கவிதை நிற்கிறது.

கதையென வழக்கிலுள்ள “ஒருவகை எழுதல் முறையானது” இன்று பல்வேறு முறைமைகளினால் வித்தியாசப்படுகிறது. மனிதப் பண்பினை மையமாகக் கொண்ட “கதையாடல்”, புனைகதைவடிவமாகத் தன்னைத் தகவமைத்துக் கொண்ட நிலையில் இன்று கதை சொல்லுதல் நவீன கவிதை உத்தியாகவும் இடம்பெறுகின்றது. காட்சிகளுக்கூடான கதை கூறுதலை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஈழத்து நவீன கவிதை புதிய சொல்முறையாலும் வெளிப்பாட்டு முறையாலும் தன்னை நவீன கவிதையாக வெளிப்படுத்திக் கொண்டது. மண்பட்டினங்கள், “பாலியம்மன் பள்ளு அல்லது ஓயாத அலைகள் மூன்று, “வன்னிநாச்சியாரின் சாபம்”, “மடுவுக்குப் போதல்”, “யாழ்ப்பாணமே ஓ.. எனது யாழ்ப்பாணமே” ஆகிய நிலாந்தனின் கவிதைகளும் றியாஸ்குராநாவின் “ஆதியிலிருந்து கிழக்குப்பக்கம் பிரிகிறது ஒரு கிளை, “ஒரு சிறுபான்மைக் கவிதை”, முதலான கவிதைகளும் மஜீத்தின் “சுள்ளிக்காடும் செம்பொடையானும்” போன்ற கவிதைகளும் இத்தளத்தில் இயங்குகின்றன. ஆழியாளின் “தாயும் மூன்று யாமங்களின் தேவதையும்” என்னும் கவிதை கறுப்பின மக்களின் வாழ்வியல் அவலங்களையும் வெள்ளையர்களை அவர்கள் எதிர்கொண்ட தன்மையையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

மனிதர்கள் எவரும் உதவவில்லை
பெருங்கடவுளரும் கைகொடுக்கவில்லை
அவளின் பாதம் பட்டநடை பாதை நெடுகிலும்
பூண்டுகளோட்கூருகித் தீய்கின்றன
எந்த வாயும் அவளுக்காகத் திறக்கவில்லை
எவர்கண்களும் அவளுக்காகக் கனியவில்லை
எந்த சீவன் தன்னும் சாட்சியாக
முன்வரவில்லை
என் மகளே என் மகளே எனப்
பிதற்றிக் கொண்டு முன்நடக்கிறாள்
அவள்

நாடகம், புனைவு, கவிதை என்னும் முப்பரிமாணங்களை உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட இக்கவிதை நவீன கவிதை இயங்கியலின் அதீத தன்மையை சுட்டிநிற்கிறது.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய வீறுணர்ச்சிக் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் இயற்கை முதன்மைமிக்கது. இயற்கை இகந்த தன்மைத் தழுவிய கவிதையின் வெறியினை (poietic inspration) பாரதி, பாரதிதாசன் முதல் பலரின் கவிதைகளில் காணலாம்.

பாரதி கவிதை வெறியைப் பெறுவதற்காக வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியை இயற்கைச் சூழல்களிலும் கடற்கரை களிலும் பாரதி கழித்தான் என்பதை யதுகிரியம் மாளின் “பாரதி நினைவுகள்” நூலில் கூறுவார். இருபதாம் நூற்றாண்டு வீறுணர்ச்சிக் கவிதைகள் இயற்கையை வெளிப்படுத்தி நின்றதைப் போல் ஆழியாளின் கவிதைகளும் இயற்கையை வெளிப்பட்டுநின்றன.

விரல்களால் கீறி அழித்தலையும்
காற்பெரு நகத்தால் நிமிண்டி

புகைத்தலையும்

கால் நனைக்கையில் பாதத்தாடு நழுவிப்.

போனவையும்

மணற்கோட்டையாய் எழுந்தவையும்

தோண்டிய குழியுள் விழுந்தவையும் என

எத்தனை இரகசியங்களைப்

புதைத்திருக்கிறோம் கடற்கரைகளில்?

எத்தனையைக் கரைத்திருக்கிறோம் இக்

கடல்நூரைகளில்

தோற்றப்பொருளான இயற்கை ஆழியாளின் “பெருமடி”, “ஏமலாந்தியின் விடுமுறைநாள்”, வரைபடம்” முதலான கவிதைகளில் கற்பனை கலந்த கலைநுட்பத்தோடும் உள்ளுணர்வின் துடிப்போடும் வெளிப்படுகிறது.

கிறிஸ்தவர்களின் “தவக்காலம்” எனப்படுவது யேசுவினுடைய பாடுகளையும் அவருடைய மரணம், உயிர்ப்பு முதலானவற்றையும் விளக்குகிறது. நாற்பது நாள் வனாந்தரத்தில் இயேசுபிரான் உபவாசமிருந்து அவர் தந்தையிடம் மன்றாடியதையும் சிலுவைபாடுகளையும் நினைவு கூருமுகமாக இந்நோன்பு கிறிஸ்தவர்களால் நோற்கப்படுகிறது. விபூதி புதனுடன் ஆரம்பித்து பெரிய வெள்ளி வரை தொடர்ந்து உயிர்த்த ஞாயிறுடன் இந்நோன்பு நிறைவு பெறும். குருத்தோலை ஞாயிறு முதல் பெரிய வெள்ளி வரையுள்ள நாட்களை புனித வாரமென்பர். இந்நாளில் இயேசுபிரான் குருத்துவம், நற்கருணை போன்றவற்றை ஏற்படுத்தியதுடன் சிலுவைப்பாடுகளையும் அநுபவித்தார். இதனை சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் “எமது பாடுகளின் நினைவாக”, ஆழியாளின் “அன்று புனித வெள்ளி 2013” முதலான கவிதைகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

திடீரென

எல்லோரது கழுத்துக்களையும் கண்களையும்

மேலே உயரச் செய்தவண்ணம்

என் கைகளைத் தோகையாக

விரித்துப்

பரப்பியபடி

நீ கீழே வந்து கொண்டிருக்கிறாய்

.... புனித ஞாயிறன்று நீள் சட்டகத்துள் ஓவியமாய்

மஞ்சள் சட்டை.

சப்பாத்தோடும்

நக்கல் சிரிப்போடும்

உன் உயிர் நண்பி ஓவியாவின்

முன்

உயிர்தெழுதிராய் ...”

இயேசுபிரானின் உயிர்தெழுதல் ஆழியாழின் கவிதையில் புதிய பரிமாணம் பெறுகிறது.

தன்னைக் குறித்து சுயவுணர்வு கொள்வதும் மாறிவரும் உலகில் சமூக தன்மைகளுக்கேற்ப முழுமையாக இயங்குவதுமே நவீன கவிதையின் இயங்கு முகமாகும். இவ்வடிப்படையில் ஈழத்துக் கவிதைகள் தேசிய விடுதலையை அவாவி நிற்பவையாகவும் வன்முறைகளுக்கு எதிரான குரலாகவும் ஒலிக்கத் தொடங்கின. ஆழியாளின் “செவ்வரத்தம்பூ”, “சிவப்பு” என்னும் வண்ணபடிமத்துக் கூடாக குருதிப்படிந்த ஈழதேசத்தைக் காட்டிநிற்கிறது.

அவனுக்கோ சிவப்பே பிடிக்கவில்லை

சிவப்பை விட்டுத்

தூரப் போவதாக

அவன் முடிவெடுத்துக் கேட்டபோது

அவர்கள்

அவனை விடவில்லை

வாழ்க்கிடைத்த நாளெல்லாம்

அவனும் சிவப்பை வெறுத்தபடியே இருந்தான்

ஆனால் அவர்களோ

அவனை போக விடவில்லை.... ஒரு சாதாரணநாளில்

செம்மண்

புழுதினமும் பிரண்டெழும் குச்சு

ஒழுங்கையில்

துவண்டு

ஊர் நாய்கள் எட்டி குரைக்க

மிகச் சாதாரணமாய்ச்

சிவப்பில் ஊறித் தோய்ந்து கிடந்தான்

ஒரு செவ்வரத்தம் பூப்போல

மனிதர்கள் வேட்டையாடப்படுவதை இக்கவிதை மென்மையான நுண்ணுணர்வுத் தளத்தில் விளக்கி நிற்கிறது. தாயக வாழ்வின் அவலங்களை இக்கவிதையைப் போன்று “தப்ரபேன் என்ற செரண்டிப் என்ற சிலோன்”, கொப்பித்தாளில் கிடந்த பான் கீ மூனுக்கு விளங்காத குறிப்பு யாருடையது”, “வெற்றி வாகை”, “சூட்டுக்குச் சொந்தக்காரர்” முதலான கவிதைகளும் புதிய பாடு பொருண்மைக்கூடாக வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

துல்லியமான சொற்கள், சிக்கனமான வரிகள், காட்சித்தன்மை, இயற்கை வருணிப்புக்கள் என்னும் தன்மைக்குள் இயங்கும் ஆழியாளின் எழுத்துக்கள் காத்திரமானவை. சமகாலப் பெண்கவிஞர்களில் ஒருவரான ஆழியாள் உறவின் மென்நிலைகளை நுண்ணுணர்வுக் கூடாகக் காட்சிப்படுத்துபவர். கவிதையின் பிரதான போக்கிலிருந்து கிளைத்து புதிய போக்குக்கு இட்டுச் செல்லும் இவ்வெழுத்துக்கள் மிகைத்தன்மையற்றவை. தன்னுடைய இருப்புக்கு எதிரான நிலவரங்களை விமர்சிக்கும் இவ்வெழுத்துக்கள் நுண்ணுணர்வுக் கூடாக அர்த்ததளத்தை உருவாக்குபவை.

தளராதே தங்காய்!

தங்காய் ஏன் கலங்குகிறாய்?
தன்னம்பிக்கை என்றொன்று
தரணியில் உள்ளதை மறந்தாயோ?!
மண்ணைத் தாண்டி - இன்று
விண்ணையும் தொட்ட
பெண்ணினத்தில் ஒருத்தி நீ
பின்பு ஏன் வெதும்புகின்றாய்?

வாழ்வுக்கடலில் எதிர்நீச்சல் போடு
தூங்கிக் கிடந்து சோர்விலுள் புதையாதே!
ஜால வார்த்தைகள் காட்டி
நாசம் செய்வோர் - உன்னை
நாய்களாகச் சுற்றுவர்
விழி திறந்து பார்
வீழ்ந்து விடாதே

மனித விருத்தியின்
மகத்துவம் உன்னிடமே
மனிதப் பிறவியே இல்லாமல் செய்யும்
வல்லமை உனக்குண்டு

தெரிந்து கொள்
மனிதப் பதர்களை மன்னிக்காதே! அவரைத்
துச்சமாய் வீசு
எச்சிலாய் உமிழ்ந்திரு
முயற்சியின் படியேறு
வெற்றிச் சிகரத்தின் முடி தொடுவாய்
அயர்வினை தகர்த்திரு
ஆக்கத்தைச் சமைத்திரு
ஏற்றப்படிக்களில் ஏறிச் செல் - உனை
ஏற்கும் உலகம் உயர்வாய்

தன்னம்பிக்கை விதையை
உன் உள்ளத்தில்
பண்படுத்தி நாட்டிடு
நித்தம் அதற்கு ஒழுக்கப்
பண்பெனும் நீர் பாய்ச்சு
தோல்வி என்ற களையினை தொலைத்திரு
வலிமை என்னும் உரமிடு நீ
வெற்றி என்ற விருட்சமாவாய்
மறவாதே! தளராதே! துணிந்திரு!

வினோ வரதன்

புத்தரின் கண்ணீர்

சமரசிங்க புத்தரின் சிலை முன்னால் கண்களை மூடிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான். விகாரையின் வாசலில் ஓங்கி வளர்ந்திருந்த அரச மரத்தின் இலைகளின் சலசலப்பு கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. கண்களை இறுக மூடி மனதை ஒருநிலைப்படுத்த முயன்றான். அவனின் கண்களுக்குள் ஆயிரமாயிரம் பிணங்கள் சிதறிக்கிடப்பதான பிரமை ஏற்பட்டது. பிணங்களுக்கிடையில் நின்று தன் மகன் பலமாக சிரிப்பது போலிருந்தது. அவனால் கண்களை மூடி மனதை ஒருநிலைப்படுத்த முடியவில்லை. துயரமும், அவமானமும் அவனது இதயத்தைப் பிளந்தன.

புத்தரின் முகத்தை கூர்ந்து பார்த்தான். அந்த முகத்தில் வரிந்த கருணையும் கண்களின் நிர்மலமும் அவனை மேலும் மேலும் வதைத்தன. பகவானுக்கு முன்னே அமர்ந்து பிரார்த்திக்க தனக்கு தகுதி இல்லை யென நினைத்துக்கொண்டான். எழுந்து விகாரையின் வாயிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். எதிரே விகாரையின் தேரர் வந்துகொண்டிருந்தார். சமரசிங்கவால் அவரின் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. ஊரெல்லாம் பரவிக் கிடக்கும் செய்தி அவரையும் எட்டி யிருக்கும் என நம்பினான்.

“என்ன சமரசிங்க கவனியாது போகிறாய்? எல்லாம் அறிஞ்சன் உன் மகன் செய்ததுக்கு நீ என்ன செய்வாய்” தேரர் ஆறுதல் கூறினார். அவனால் சமாதானம் கொள்ள முடியவில்லை. காலகாலமாய் இந்த விகாரையிலேயே கடமை செய்து வருகின்றவன்தான் சமரசிங்க. புத்தரின் பஞ்ச சீலக்கொள்கையையே எப்போதும்

கடைப்பிடித்து ஒழுகுவவன், தன் இரண்டு பிள்ளைகளையும் அதன் வழியிலேயே வளர்க்க வேண்டும் என்ற விருப்பை எப்போதும் கொண்டிருப்பவன். ஆனால் எல்லாம் தலைகீழாகமாறி அவனது எண்ணமெல்லாம் நொருங்கி உடைந்து போயின. மூளையிலிருந்து முள்மரம் ஒன்று வளர்வதான வலி அவனுக்குள் எழுந்தது. விகாரையின் அரச மரத்தின் இலைகள் காற்றினால் சலசலத்தன. அது அவனை யாரோ கேலி செய்து கைகளைக் கொட்டிச் சிரிப்பதான எண்ணத்தை ஏற்படுத்தியது. அதற்குமேல் அவனால் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. அவனை அறியாமலேயே அவனது

கால்கள் வேகமெடுத்தன.

புலிகள் அழிக்கப்பட்டார்கள் என்ற செய்தி எட்டிய போது சாதாரண சிங்கள மக்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சியையே அவனும் அடைந்தான். புலிகளின் அழிப்பில் தன் மகனும் ஒரு படைவீரனாக பங்களித்ததில் அவனுடன் பெருமிதமும் ஒட்டிக் கொண்டது. தன் மகனைப்பார்த்து அவனை அணைத்து முத்தமிட வேண்டும் என்ற விருப்பம் அன்றெல்லாம் மேலிட்டன. தன் மகன் வீரன் வீரன் என தனக்குள் பலமுறையும் கூறிக்கூறி மகிழ்ந்திருந்தான். ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் இப்படி உடைந்து போய்விடும் என அவன் நினைக்கவில்லை.

00

மகன் சந்தன ஊரிலே நல்ல பிள்ளையென பேரெடுத்தவன். யாரோடும் சண்டை சச்சரவுகளுக்குப் போனதில்லை. “சமரசிங்க தன் மகனை நல்லா வளர்த்திருக்கிறான்” என்ற பேச்சு ஊர்ச் சனங்களிடையே மிகுந்திருந்தது.

சந்தன க.பொ.த உயர்தரப் பரீட்சையில் தோற்றி பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவாக முடியாமல் இருந்தான். கடினமாகப் படித்தும் தன்னால் முடியவில்லையே என்ற வேதனையும் அவனுக்குள் குடி கொண்டிருந்தது. சமரசிங்க எல்லாவற்றையும் புரிந்தவனாய் மகனை தேற்றினான். “பரீட்சையில் சித்தியடையாவிட்டால் என்ன? எனது தோட்டம் இருக்கு விவசாயத்தைக் கவனி” என ஆறுதற்படுத்தினான்.

பகல் நேரங்களில் தனது பொழுதை தோட்டத்திலேயே சந்தன போக்கினான். தந்தையுடன் சேர்ந்து மரக்கறிகளைப் பிடுங்குவது, சந்தைக்கு கொண்டு செல்வது என எல்லாவற்றிலும் உதவினான். தங்கை புஸ்பவதியை தன் சைக்கிளிலேயே பாடசாலைக்கு ஏற்றிச் செல்வதும் கூட்டிவருவதும் என அவனுக்கு வேலைகள் பல இருந்தன.

சந்தன பகல் பொழுதுகள் போக மாலை வேளையில் பாடசாலை மைதானத்தில் நண்பர்களுடன் கிறிக்கெட் விளையாடுவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தான். கிறிக்கெட் வீரர்களில் அவனுக்கு முரளிதரனையே அதிகமும் பிடித்திருந்தது. முரளியின் பந்துவீச்சால்தான் இலங்கை அணி சிறப்பாக வெற்றிகளைப் பெறுகிறது என்ற அபிப்பிராயம் அவனுக்கு இருந்தது. தன் நண்பர்களைப் போல் மகலஜெயவர்த்தனவையோ, சங்கக்காராவையோ அவனால் கொண்டாட முடியாமல் இருந்தது. தன் பாடசாலை நாட்களில் தானும் ஒரு சுழற்பந்து வீச்சாளனாகப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என நினைத்தான் ஆனால் அவனது ஊர்ப் பாடசாலையில் கிறிக்கெட் அணி இருக்கவில்லை. உயர்தரப் படிப்பிற்காக நகரப் பாடசாலைக்குச் சென்ற போதும் அவனுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. என்றபோதும் மாலை வேளைகளில் விளையாடும் போது முரளியைப்

போலவே தான் பந்த வீசுவதாக பெருமையாக நினைத்துக்கொள்வான்.

அன்று மதியம் சந்தன வீடு வந்த போது அவனுடைய கண்கள் சிவந்திருந்தன. முகம் வறண்டு போய்க் கிடந்தது. தனியாக வீட்டின் தாழ்வாரத்திலிருந்து யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். தாய் குசுமாவதி அவனை சாப்பிட அழைத்தபோதும் அவன் அதைப் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. சமரசிங்கதான் “என்ன மகன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்” எனக் கேட்டான்.

சந்தன தந்தையைக் கூர்ந்து பார்த்தவனாக “நீங்கள் இண்டைக்கு காலையில் நடந்தது பற்றி கேள்விப்படவில்லையா?” என்றான்

“என்ன மகன் நடந்தது”

“அப்பா புலிகள் குண்டு வைச்ச சனங்களைக் கொண்டுபோட்டார்கள். 60 சனத்துக்கு மேல செத்துப் போட்டுதுகள். பஸ்ஸில்தான் குண்டு வைச்சவங்களாம். சமரசிங்கவின் மனம் துயரத்தில் சிக்கியது.

“அப்பாவிச் சனங்கள்” அவரை அறியாமலேயே அவரது உடல்கள் கூறின.

“ஏன் எல்லோரும் சனங்களை குறி வைக்கின்றார்கள்?” இராணுவத்தின் எறிகணை வீச்சுக்களிலும் விமானத்தாக்குதலிலும் தமிழ்ச் சனங்கள் கொல்லப்படும் போதும் சமரசிங்க இவ்வாறு நினைப்பதுண்டு தமிழ்ச்சனங்கள் என்ன சிங்களச் சனங்கள் என்ன எல்லோரும் மனிதர்கள் சமரசிங்காவால் யுத்தம் புரிபவர்கள் ஏன் பலசமயங்களில் கோழைகளாகி விடுகின்றனர் என்பதைப் புரியமுடியாமலிருந்தது.

மகனைப் பார்த்தார். அவன் சிந்தனையில் ஆழத்துக்குள் புதைந்து போனதை அவனது அசைவற்ற வெறித்த பார்வையே தெளிவாக்கியது.

“மகனே” என அழைத்தார். அவன் தன் வெறித்த கண்களால் அவரைப் பார்த்தான். “எப்படி மகன் உனக்குத் தெரியும்?”

“பண்டாவின் வீட்டுக்குப் போனனான் ரூபவாஹினியில் பார்த்தனான். குழந்தைகள் எல்லாம் செத்துப் போய்க் கிடக்குதுகள்”

சந்தனவின் குரல் அடைத்துக் கொண்டது. அதற்குமேல் அவனால் எதுவும் பேசமுடியவில்லை. சற்று நேர மௌனத்திற்குப் பின் “அப்பா நான் இராணுவத்தில் சேரப்போறன்” என்றான்.

சமரசிங்க அதிர்ந்து போனான். அவனிடமிருந்து அந்த வார்த்தைகளை அவன் எதிர்பாக்கவில்லை.

“என்ன மகன் கதைக்கிறாய்”

“இல்லை அப்பா புலிகளை அழிக்க வேணும்”

சமரசிங்க புத்தரின் பஞ்சசீலகக் கொள்கைகளை ரூபகப்படுத்தினான். கொல்லாமை பற்றி அழுத்திக் கூறினான். எதிரியைக் கூட கொல்வது பாவம் எனச் சொன்னான். தன் குடும்ப நிலையை எடுத்துச் சொல்லி எங்கள் குடும்பத்தின் முதுகெலும்பு நீதான் என்றான். கொன்றவனைக் கொல்வது பௌத்த தர்மமல்ல என்றான். இராணுவமும் தமிழ்ச்சனங்களை கொன்று குவிப்பதைச் சொன்னான். ஆனால் சந்தனவின் மனம்

எதையும் ஏற்றுக்கொள்வ
தாயில்லை.

“நான் சனங்களைக்
கொல்லப் போகல. பலிகளைத்
தான் அழிக்கப்போறன்”
அவனது குரல் உறுதியாக
ஒலித்தது.

மகனின் பிடிவாதத்தின்
முன்னால் சமரசிங்கவால்
எதுவும் செய்ய முடியவில்லை.
குசுமாவதி கண்ணீர்விட்டுக்
கதறினாள். புல்பகுமாரி தன்
அளவற்ற அன்பினால் அவனது
மனதை மாற்ற முயன்றாள்.
எல்லாமே பயன்றப்போயின.

00

ஒரு திங்கட்கிழமை
சந்தன இராணுவத்தில் சேரப்
புறப்பட்டான். தாயும்
தங்கையும் கண்ணீருடன் வழியனுப்பினர். சமரசிங்க
அவனை முகாமில் கொண்டுபோய்விடத் துணையாகச்
சென்றான்.

சந்தன இராணுவத்தில் சேர்ந்து இரண்டு
மாதங்களின் பின்னர் அவனிடமிருந்து ஒரு கடிதம்
வந்திருந்தது. குசுமாவதி மகிழ்ந்தாள். கடிதம் வந்த
செய்தியை வயலில் நின்று தன் கணவனுக்கு தெரிவிக்க
அயல் வீட்டில் வசிக்கும் குமுதுவை அனுப்பினாள்.

சமரசிங்க ஆவலுடன் கடிதத்தை வாசித்தான்.

தான் அனுராதபுரம் பயிற்சி முகாமில் பயிற்சி
பெறுவதாகவும் இன்னும் இரண்டு மாதங்களில்
பயிற்சி முடிந்துவிடும் என்றும், தான் பெரும்பாலும்
வன்னிக்குத்தான் கடமைக்கு அனுப்பப்படலாம்
எனவும் அதில் எழுதியிருந்தான்.

சமரசிங்க கடிதத்தை மடித்து மனைவியிடம்
கொடுத்தான். அவனது கண்களில் கண்ணீர்த்துளிகள்
திரண்டன. அவன் எதுவுமே பேசவில்லை.
விகாரையை நோக்கி நடந்தான். இதயத்தில் நாளங்கள்
இறுகி புடைப்பதாய் உணர்ந்தான்.

புத்த பகவான் முன் அமர்ந்திருந்து மகனுக்
காக பிரார்த்தித்தான். மகனை எந்த நேரத்திலும்
துணையாக இருந்த காப்பாற்றும்படி வேண்டினான்.
வன்னிப் போர்க்களம் பற்றியும் அதன் பயங்கரம்
பற்றியும் அவன் அறிந்திருந்தான். பலிகளின் சூட்சும
மான போரிடும் திறனால் அமைந்திருப்பதே வன்னிக்
களம் என அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தது. வன்னியில்
நடைபெற்ற போர்கள் அனேகமானவற்றில்
இராணுவம் தோற்றுப்போய் இருக்கின்றது என்பதும்
சமரசிங்கவிற்கு தெரிந்திருந்தது.

சந்தன சீருடை அணிந்து துப்பாக்கி சகிதம்
மிடுக்கோடு நடந்துவரும் காட்சியை ஒரு முறை
கற்பனை செய்து பார்த்தான். “அவன் வீரன். டென்சில்
கொப்பேகடுவ போல போற்றப்படும் இராணுவ

நிர்வாணமாக்கப்பட்ட ஐந்தாறு
பெண்ணுடல்களை சக இராணுவத்தினர்
கூழ்ந்த நிற்க சந்தன ஒரு பெண்ணின்
பிறப்புறுப்பில் சப்பாத்துக்காலால்
மிதித்தவாறு எதையோ சொல்லவும்
கூழ்ந்து நிற்கும் சக வீரர்கள் பலமாகச்
சிரிப்பதாகவும் காணப்பட்டது.

வீரனாக உயர்ந்து தனக்கும் தன்
ஊருக்கும் பெருமைதேடிக்
கொடுப்பான்” என நினைத்தான்.
அவ்வப்போது ஊருக்கு வரும்
இராணுவ வீரர்களிடம் தன்
மகனின் நிலைமைகளைப் பற்றி
விசாரிப்பான். அவர்கள் யாருமே
அவனைக் கண்டதில்லை என்றே
சொல்லியிருக்கின்றனர். புதிதாகச்
சேர்ந்த இராணுவ வீரர்களுக்கு
உடனடியாக லீவு கொடுக்க
மாட்டார்கள் என்ற தகவல்
களையும் அவர்கள் மூலம்
அறிந்துகொண்டான். எப்படியும்
ஒரு வருடத்திற்குப் பின்தான் லீவு
சாத்தியம் என்பதும் அவர்கள்
மூலம் அறிந்ததுதான்.

கிட்டத்தட்ட ஆறு

மாதங்களின் பின் சந்தனவிட

மிருந்து தொலைபேசி அழைப்புக் கிட்டியது. தான்
வன்னியில் வவுனியா முன்னரங்கில் 52ஆவது டிவிசனில்
இருப்பதாகவும் சொன்னான். சமரசிங்க மகனின் குரலில்
மகிழ்ந்தார். எனினும் போர் உக்கிரமாக நடைபெறக்
கூடிய இடத்தில் நிற்பது அவருக்கு மன வேதனையைக்
கொடுத்தது.

குசுமாவதி அழுதேவிட்டாள். சந்தன தனக்கு
ஓன்றும் ஆகாது இன்னும் சில மாதங்களில் தான் லீவு
பெற்று வரக்கூடிய வாய்ப்பு இருப்பதாகவும் கூறினான்.
தங்கை புல்பகுமாரியுடன் கதைக்க

விரும்பினான். அவள் பாடசாலை சென்றிருந்ததால்
சாத்தியம் இல்லாது போயிற்று.

தந்தையின் வங்கிக்கணக்கு இலக்கத்தைப்
பெற்றுக்கொண்டான். இனி தன்னால் கிரமமாக
சம்பளப் பணத்தை அனுப்ப முடியும் என்றான்.
தங்கைக்கு ஒரு புதுச்சைக்கிள் வாங்கிக் கொடுக்கும்படி
தந்தையிடம் கூறினான்.

மகன் பற்றி எந்த தகவல்களையும் அறிய
முடியாதிருந்த சமரசிங்கவிற்கும் குசுமாவதிக்கும்
தொலைபேசியில் அவனோடு கதைக்க முடிந்தது
ஆறுதலாக இருந்தது. சமரசிங்க புத்த பகவானிற்கு நன்றி
தெரிவித்தான். வீட்டின் முன்புறத்தில் பூத்திருந்த
பூக்களில் சிலவற்றைப் பறித்துக்கொண்டு விகாரையை
நோக்கிச் சென்றான். விகாரையின் வாசலில் தேரர்
நின்றார்.

“என்ன சமரசிங்க இந்த நேரத்தில்” என்று தேரர்
கேட்டார்.

சமரசிங்க வழமையாக காலையும் மாலையுமே
விகாரைக்குச் செல்வதுண்டு அன்று அவன் மதியவேளை
வந்திருப்பது அவரை அவ்வாறு கேட்க வைத்தது.

சமரசிங்க தன் மகனிடமிருந்து தொலைபேசி
அழைப்புக் கிடைத்ததைத் தெரிவித்தான். தேரர்,
அவனுடைய நிலைமை தொடர்பாக

கேட்டறிந்ததோடு. சமரசிங்கவை கவலைப்படாது இருக்கும்படியும் புத்த பகவானின் ஆசி எப்போதும் சந்தனவுக்கு இருக்கும் என்றும் தெரிவித்தார்.

சமரசிங்க புத்த பகவானின் முன் அமர்ந்தான். அவருடைய கண்களின் திவ்விய ஒளி தன்னில் படர்வதாய் உணர்ந்தான். கண்களை மூடிப் பிரார்த்தித்தான். அவன் உள்ளம் சாந்தியடைந்தது.

00

அரசு புலிகளுக்கு எதிரான போரை வன்னியில் ஆரம்பித்தது. படைகள் மூர்க்கமாகப் போர் புரிந்தன. புலிகளின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த பெருமளவு பிரதேசங்கள் படையினரிடம் வீழ்ந்து கொண்டிருந்தன. மக்கள் இடம்பெயர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். துயரமும் அவலமும், எறிகணைகளும், துப்பாக்கி றவைகளும் சனங்களைத் துரத்திக்கொண்டிருந்தன. புலிகள் பின்வாங்கிக்கொண்டிருந்தனர். படையினர் சடுதியாக முன்னேறினர். சிங்கள மக்கள் வெற்றிக்களிப்பில் மிதந்துகொண்டிருந்தனர்.

படையினரின் வெற்றிச் செய்தியால் தென் பகுதி அலங்காரம் பூண்டது. சமரசிங்க தன் மகன் யுத்தத்தில் ஈடுபடுகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். யுத்தத்தில் அவனது உயிருக்கு எந்த ஆபத்தும் நேர்ந்து விடக்கூடாது என பகவானிடம் மன்றாடினான். புலிகளை அழிப்பதற்கான போராக இது அரசால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட போதும் யுத்தத்தில் தமிழ்ச் சனங்கள் இழப்புக்களாலும், துயரத்தாலும் வலியுறுவார்கள் என்பதை நினைக்கும் போது அவனது இதயத்தில் வலி படர்ந்தது.

யுத்தத்திற்கு அப்பால் இன முரண்பாட்டை நீக்க மாற்று வழிமுறைகளை இந்த முப்பது வருட போர் அனுபவம் கற்றுத்தராதிருப்பது வேதனையாகப் பட்டது. ஒரு நாட்டுக்குள் இரண்டு நாடுகளுக்கிடையிலான போர். தமிழ் மக்கள் நிலத்தால் மட்டுமல்ல தமது இதயத்தாலும் பிரிந்தே கிடக்கிறார்கள். இந்த யுத்தம் மேலும் மேலும் பிளவைப் பெரிதாக்குமே தவிர காயத்தினைத் தீர்க்கும் மருந்தாக அமையாது என்பதை சமரசிங்க நன்றாகவே புரிந்திருந்தான்.

எப்படியோ இந்தப் போர் முடிந்துவிட வேண்டும் என்பது அவனது பிரார்த்தனையாகவும் இருந்தது. இராணுவ வீரர்களுக்கு மட்டுமல்ல புலிகளுக்கும் தாய் தந்தையர் உள்ளனர். அவர்களும் தன்னைப்போலவே தங்கள் கடவுள்களிடம் பிரார்த்திப்பார்கள். ஒரு கட்டத்தில் யுத்தத்தை நடத்துபவர்களின் மீதுதான் அவனுக்கு கோபம் எழுந்தது.

உக்கிரமாக நடைபெற்ற போர் முள்ளிவாய்க் காலுடன் முடிவடைந்தது. புலிகள் தோற்கடிக்கப் பட்டார்கள் என்ற செய்தி அரசால் அறிவிக்கப்பட்ட போது சிங்கள மக்கள் அதை பெரும் எடுப்பில் கொண்டாடினர். சமரசிங்கவின் ஊரில் வெற்றியின் ஆரவாரங்கள் எதிரொலித்தன. படைவீரர்களின் பெற்றோர்கள் ஊரவர்களால்

கௌரவப்படுத்தப்பட்டனர். ஆனால் சமரசிங்கவால் அந்த வெற்றி நிகழ்வுகளில் கலந்து கொள்ள முடியவில்லை. “நம்மை நாமே வென்றோம். நம்மை நாமே தோற்கடித்தோம்” என்ற எண்ணமே அவனுக்குள் இருந்தது. தமிழ்ச் சனங்கள் அகதி முகாம்களில் வாழ்வதாக பத்திரிகைகளில் செய்திகள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. புலிகளில் அழித்ததில் தன் மகனுக்குப் பங்குண்டு என்றால் சனங்களை அகதி வாழ்வுக்குள் தள்ளியதிலும் தன் மகனுக்கு பங்குண்டு எனவும் கருதினான். ஆயினும் தன் மகன் வெற்றியின் பங்காளியாக உள்ளதை ஊரவர்கள் வியந்து பேசும் போது அவனுக்கு உள்ளூர் சந்தோசம் பெருகியபடி இருந்தது.

மாலை விகாரைக்குச் சென்றான். விகாரை முழுவதும் சனங்களால் நிறைந்திருந்தது. புத்த பகவானின் முன் மலர்கள் குவிந்து கிடந்தன. தீபங்கள் ஒளிர்ந்தன. தன்னைப் போலவே தங்கள் பிள்ளைகளை யுத்தத்தில் காப்பாற்றியதற்காக பகவானுக்கு நன்றி செலுத்த அவர்கள் எல்லோரும் வந்திருக்கலாம் என நினைத்தான். புத்த பகவானின் முன் அமர்ந்து கண்களை மூடிப் பிரார்த்தித்தான். அவருக்கு நன்றிகளைத் தெரிவித்தான்.

போர் முடிந்து இரண்டு வாரங்களின் பின் சந்தனவிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. தான் முல்லைத்தீவில் நிற்பதாகவும் தங்கள் 52ஆவது டிவிசன்தான் போரின் முடிவுக்கு முக்கிய பங்களிப்புச் செய்தது எனவும் தன் தந்தையிடம் கூறினான்.

“எப்ப மகன் வீட்டிற்கு வருவாய்” என்று சமரசிங்க கேட்டான். அவனுக்கு மகனின் குரலைக் கேட்ட பின்னர் அவனைப் பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது.

“இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நாட்களில் லீவு கிடைக்கும் அப்ப வருவன். நிறைய கதைகளெல்லாம் என்னட்ட இருக்கு எல்லாத்தையும் சொல்ல வேணும் எதுக்கும் வீட்ட வந்து சொல்லுறன்”

மகனின் ஆர்வத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் சமரசிங்க புரிந்து கொண்டான். அவனின் வரவிற்காக காத்திருந்தான்.

போர் முடிந்து, வெற்றியின் மாயையில் அரசும் படையும் மூழ்கியிருந்த வேளையில்தான் போர்க்குற்றம் பற்றிய பேச்சுக்கள் சர்வதேச நாடுகளில் இருந்து எழுத்தொடங்கின. அரசு பல நிலைகளிலும் நெருக்கடி களைச் சந்திக்கத் தொடங்கியது.

சிங்கள மக்களிடையேயும் இறுதிப்போர் பற்றிய பல்வேறு வீடியோக் காட்சிகளும், படங்களும் உலாவின. களத்தில் நின்ற இராணுவத்தால் கைத்தொலை பேசிகளால் பிடிக்கப்பட்ட வீடியோக்களும், படங்களும் அவை.

இளைஞர்கள், யுவதிகள், முதியோர்கள் என யாவரும் தங்கள் படையினரின் சாகசங்களையும் பார்த்து மகிழத் தொடங்கினர். புலிகள் அழிக்கப்பட்ட செய்தியை விடவும் இந்த வீடியோக்கள் தான் விரைவாகப் பரவின. மனிதாபிமானிகள் பலரும்

வீடியோக்காட்சிகளின் கோரத்தையும், வன்மத்தையும் கண்டு வெறுப்புற்றனர்.

யுத்தம் முடிந்து ஐந்தாவது நாள் சமரசிங்க காலையில் தோட்டத்து மரக்கறிகளைச் சந்தையில் கொடுத்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்துகொண்டிருந்த போது பண்டாவின் தந்தை அளுக்கமே அவனை வீதியில் மறித்தான். சமரசிங்க “என்ன விசயம் அளுக்கமே” என்றான்.

“சமரசிங்க உங்கட மகன் பெரிய வீரன்தான் அவனைப்பற்றி ஊரெல்லாம் புகழ்கிறார்கள்” சமரசிங்கவின் உள்ளத்தில் ஒருவித மகிழ்ச்சி பரவித் திளைத்தது.

“ஏன் அளுக்கமே” என்றான் சமரசிங்க.

“சண்டைக் களத்தில் உங்கட மகன் செய்த சாகசங்களை காட்டுற வீடியோப் படத்தை என்ற மகன்ர போன்ல பார்த்தனான்” என்றான்.

சமரசிங்கவுக்கு அளுக்கமேவின் வார்த்தைகள் பேராணந்தத்தை ஏற்படுத்தின. மனதில் பெருகிய ஆர்வத்துடன் “மகன் வீட்டில் நிற்கிறானா” என அளுக்கமேவிடம் விசாரித்தான்.

“அவன் வீட்டதான் நிற்கிறான்”

என்றதும் சமரசிங்க அளுக்கமேவின் வீட்டை நோக்கி சைக்கிளை மிதித்தான். தன் மனதுக்குள் “மகன் டென்சில் கொப்பேகடுவ போல பெரியாளா வருவான்” என் சொல்லிக்கொண்டான்.

அளுக்கமேயின் வீட்டின் வாயிலை அடைந்த துமே பண்டா... பண்டா... என குரல் கொடுத்தான்.

பண்டா அவரின் வருகைக்கான காரணத்தை உணர்ந்தது போல தன் கைத்தொலைபேசியுடன் வெளியே வந்தான்.

“என்ன அங்கிள் அப்பா எதுவும் சொன்னவரோ”

“ஓம் தம்பி அந்த வீடியோக்களை பார்ப்போம்”

சமரசிங்கவின் உள்ளத்தில் பெருகிய ஆர்வத்தை உணர்ந்தவனாய் தன் கைத்தொலைபேசியிலிருந்த காட்சிகளைக் காட்டினான்.

சந்தன போர்க்களத்தில் வெற்றிக் களிப்போடு தன் நண்பர்களுடன் குதூகலிக்கும் காட்சிகள் அதில் பதிவாக்கப்பட்டிருந்தன. அவர்களுக்குப் பின்னால் உடைந்து நொருங்கிய கட்டடங்களும் எரிந்துபோன நிலங்களும் ஆங்காங்கே கிளைகள் முறிந்த மொட்டை மரங்களும் காணப்பட்டன. அவற்றினைக் கொண்டே யுத்தத்தின் தீவிரத்தை சமரசிங்க உணர்ந்து கொண்டான். தன் மகனை புத்த பகவான்தான் காப்பாற்றியிருக்கிறார் என மனதுள் பிரார்த்தித்தான்.

வீடியோக் காட்சிகளைப் பார்த்து திளைத்துக்

இரவு எட்டு மணியிருக்கும். துயரத்தின் ஆழ்ந்த இருளில் மூழ்கிக்கிடந்த வீட்டின் நிசப்தத்தைக் குலைப்பதாய் சமரசிங்கவின் தொலைபேசி ஒலித்தது. அதன் ஒலி சாவுகாலத்தின் ஓலம் போல அந்தக் கணங்களை அதிரவைத்தது.

கொண்டிருந்தவனுக்கு அடுத்து வந்த காட்சிகள் நெஞ்சைப் பிளப்பது போலிருந்தன. நிர்வாணமாக்கப் பட்ட ஐந்தாறு பெண்ணுடல்களை சக இராணுவத்தினர் சூழ்ந்த நிற்க சந்தன ஒரு பெண்ணின் பிறப்புறுப்பில் சப்பாத்துக்காலால் மிதித்தவாறு எதையோ சொல்ல வும் சூழ்ந்து நிற்கும் சக வீரர்கள் பலமாகச் சிரிப்பதாகவும் காணப் பட்டது. அக்கணம் சந்தனவின் முகத்தில் குரூரத்தின் சாயல் படிந்திருப்பதைப் பார்த்தான். சமரசிங்கவால் அதற்கு மேல் அந்தக் காட்சியின் கோரத்தையும், வன்மத்தையும் பார்த்துக்கொள்ள முடியவில்லை. தலை சுற்றுவது போலிருந்தது.

பண்டாவின் கைகளைப் பிடித்து காட்சி களை நிறுத்தும்படி செய்தான். தலையை கைகளால் அழுத்தியவாறு சில நிமிடங்கள் அப்படியே இருந்தான். அவரால் எதுவும் பேசமுடிய வில்லை. உணர்ச்சிகள் யாவும் நூலிழைகளாகப் பிரிந்து தன் உடல் முழுமையும் வலைபோலப் படர்வதாக உணர்ந்தான். நாவிலிருந்து வார்த்தைகள் திரவக் குழம்பாகி இதயத்தினுள் இறங்குவதான பிரமை அவனைப் பற்றிக் கொண்டது. காற்றில் மிதக்கும் சருகைப் போல தடுமாறியவனாக எழுந்து சென்று சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

வீடு வந்ததும் சைக்கிளை முற்றத்தில் நின்ற வேப்பமரத்தோடு சாத்தி விட்டு விறாந்தையில் இருந்த கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டான். குசுமாவதி கொண்டு வந்து வைத்த தேநீரைக் கூட அவனது மனம் பருக ஒப்பவில்லை. விறைத்துப்போன பிணமாகக் சரிந்து கிடந்தான். அவனது எண்ணங்கள் சிறகொடுங்கி தலைகுப்பிற விழும் பறவைபோல அந்தக் காட்சி களிலேயே மீண்டும் மீண்டும் விழுந்தபடியிருந்தது. வெற்றியின் களிப்பில் விரிந்துகிடந்த மனம் அவமானத் தின் சிலுவையில் அறையப்பட்டிருப்பதுபோன்றதான உணர்வு எழுந்தது.

சந்தனவா இவ்வாறு வன்மம் கொண்டாடு கிறான்?. அவரால் அதை நம்பமுடியவில்லை. புத்தரின் பஞ்சசீலக் கொள்கைகள் அனைத்தும் ரூபகங்களில் மிதந்து மிதந்து அவனை அலைக்களித்தன. சிறுவயதி லிருந்து அவனுக்குள் ஊட்டி வளர்த்த அகிம்சை, அறம், கருணையெல்லாம் காற்றில் வாலுறந்த பட்டங்களாய் அவரது மூளைக்குள் சுழன்றடித்தன. சாந்தமேயுருவான புத்தபகவானை நினைத்தான். அவரின் கண்களிலிருந்து குருதி வழிவது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. கடவுளின் முன் தான் ஒரு குற்றவாளியாகிவிட்டதாய் உணர்ந்தான். அவனுடைய, புலன்கள் சுருங்கின. இரத்த நாளங்கள்

உறைந்து போனவனாக அசைவற்று வராந்தாவின் முகட்டையே வெறித்தபடி இருந்தான்.

புஸ்பகுமாரி படலையைத் திறந்துகொண்டு வளவுக்குள் நுழைந்தான். காலையில் ரியூசன் சென்ற போது முற்றத்து மல்லிகை போல மலர்ந்திருந்த அவளது முகம் சிவந்துபோயிருந்தது. கண்களில் நீரும் விம்மலும், விசும்பலுமாய் குசுனிக்குள் நுழைந்தவள் தாயைக்கட்டிக்கொண்டு குரலெடுத்து அழுதான்.

“என்ன மகள் நடந்தது” என குசுமாவதி பதற்றத்துடன் கேட்டாள்.

“அண்ணா...” என சொல்லியவாறு தன் வகுப்புத்தோழி மெனிக்காவின் கைத்தொலைபேசியில் பார்த்த காட்சிகளை விபரித்தான். குசுமாவதி அதிர்ந்து போனவளாய் குசுனிச் சுவருடன் சாய்ந்து கொண்டாள். குசுனி முழுமையும் சிரிப்பொலிகள் சுவரில் மோதி மோதி எதிரொலிப்பது போல் இருந்தன. புஸ்பகுமாரி தாயின் மடியில் முகம் புதைத்து விம்மினாள்.

வீடே நிசப்தத்தில் உறைந்து கிடந்தது.

சமரசிங்கவால் அந்த நிசப்தத்தை தாங்க முடியவில்லை. அவனை யாரோ சுவரோடு தள்ளி முகத்தை தேய்ப்பதாய் உணர்ந்தான். மனைவி காலையில் கொண்டுவந்து வைத்த தேநீர்க் கோப்பையின் விளிம்பில் எறும்புகள் ஊர்ந்துகொண்டிருந்தன. எழுந்தவன் படலையைத்திறந்து விகாரையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான். கைகளில் பூக்களில்லை. முகத்தில் இரவின் கருமை ஒட்டிக்கிடந்தது.

00

இரவு எட்டு மணியிருக்கும். துயரத்தின் ஆழ்ந்த இருளில் மூழ்கிக்கிடந்த வீட்டின் நிசப்தத்தைக் குலைப்பதாய் சமரசிங்கவின் தொலைபேசி ஒலித்தது. அதன் ஒலி சாவுகாலத்தின் ஓலம் போல அந்தக் கணங்களை அதிரவைத்தது. மெல்ல எழுந்து சென்று தொலைபேசியைக் கையிலெடுத்து “ஹலோ” என்றான். மறுமுனையில் சந்தன.

“அப்பா லீவு கிடைச்சு வீட்ட வந்து கொண்டிருக்கிறீன். எப்படியும் விடிய எட்டு மணிக்கிடையில் வீட்ட வந்துவிடுவேன்”

சமரசிங்கவால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. வெறுமனே “ஓம்” என்றவன், தொலைபேசியைத் துண்டித்துக் கொண்டான்.

இரவு முழுமையும் அவனால் தூங்க முடியவில்லை. வீட்டின் விறாந்தையில் வந்து அமர்ந்துகொண்டான். பொழுதுகள் நகர்ந்து ஊர்ந்து ஊர்ந்து செல்வதாக உணர்ந்தான். வானத்தில் நட்சத் திரங்கள் வற்றத்தொடங்கியிருந்தன. கண்களை மூடி அனற்படலமொன்று ஒரு செடியைப்போல வளரத் தொடங்கியிருந்தது. வீட்டுக்கும் படலைக்குமான தூரம் நீண்டால் என்ன? மகனை எப்படி எதிர் கொள்வது. ஒரு கொலைகாரனை எதிர்கொள்ளும் பதட்டம் அவனுள் தொற்றிக் கொண்டது.

பொழுது விடிந்து காலை 08.30 மணியாகியிருந்தது. வீட்டுப் படலையில் ஓட்டோ ஒன்று வந்து

நின்றது. சற்று நிமிடத்தின் பின் சந்தன, கனத்த பை ஒன்றினை தோளில் சுமந்தபடி படலையைத் திறந்து கொண்டு வந்தான். சமரசிங்க தன் முகத்தில் லேசான ஒரு புன்னகை முயன்று வரவழைத்துக் கொண்டான். அவனுடைய உதடுகளுக்குள்ளிருந்து வார்த்தைகள் சறுக்கி தொண்டைக் குழிக்குள் தேங்கின.

சந்தன விறாந்தையில் பையை வைத்துவிட்டு தூணோடு சாய்ந்து அமர்ந்துகொண்டு தாயை அழைத்தான்.

குசுமாவதி குசுனிக்குள் இருந்து வாசலுக்கு வந்தாள். “எப்படி மகன் இருக்கிறாய்” என்றவளின் உதடுகள் மறுகணம் வெடித்து உதிர்வது போல விம்மிக் கொண்டன. அவனின் பதிலைக்கூட எதிர்பார்க்காத வளாய் திரும்பவும் குசுனிக்குள் நுழைந்தான்.

சமரசிங்க எழுந்து தோட்டத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

சந்தன பல முறை அழைத்துங்கூட புஸ்பகுமாரி வெளியில் வரவில்லை. கதவை உட்புறமாக தாழிட்டுக் கொண்டு அறைக்குள் அடைந்துகொண்டான். அவளது மனம் அவனின் முகத்தைக் கூட பார்க்க விரும்பவில்லை. அவளது நினைவில் நிர்வாணமாகக் கிடந்த பெண்களின் உடல்களும் சந்தனவின் சிரிப்பும் மட்டுமே மீண்டும் மீண்டும் வந்துகொண்டிருந்தன. அவனை அண்ணா என அன்போடு ஓடிவந்த கட்டிக்கொள்ள அவளால் முடியவில்லை. ஒரு அன்னியன் போல்வே அவனை உணர்ந்தான். பிணங்களின் நடுவில் மோந்து கொண்டு திரியும் ஒரு கொடூர மிருகமே அவனாக அங்கு வந்திருப்பதான உணர்வு அவனை அச்சப்படுத்தியபடியிருந்தது.

சந்தனவால் எதையும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எழுந்து உடைகளை எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றடி நோக்கிச் சென்றான். பயணக்களைப்பு தீரும்வரை குளித்தான். அவர்களின் அன்னியத்தனம் அவனை மிகவும் வதைத்தது. குளித்து முடித்து விட்டு வீட்டுக்கூடத்திற்கு வந்தான். காலை உணவு வைக்கப் பட்டிருந்தது. வீட்டில் தங்கையின் நடமாட்டமே காணப்படவில்லை. வீட்டினுள் கவிந்திருக்கும் அந்தப் புதிரினை அவனால் அவிழ்க்க முடியவில்லை. செம்பை எடுத்து கைகளைக் கழுவிக்கொண்டான். பாயையும் தலையணையையும் எடுத்துக்கொண்டு ஈரப்பலா மரத்தின் கீழ் படுத்துக்கொண்டான். முன்பெல்லாம் அதன் நிழல் அவனை மடியேந்திக் கொள்ள அவனது கண்கள் சுகமாக நித்திரையின் ஆழத்துள் புதைந்து போய்விடும். இப்போது அந்த நிழலில் தீயின் கங்குகள் சிலிர்த்து முட்கள்போல குத்திட்டு நிற்பதாய்த் தோன்றியது. கண்களை மூடிக்கொண்டு துயில் முயன்றான். அவனால் முடியவில்லை. ஒரு புறக்கணிக்கப்பட்ட தெருநாய் போல தன்னை நினைத்துக் கொண்டான்.

பொழுது முதிர்ந்து மாலையானது. பாயைச் சுற்றி விறாந்தையின் ஒரு மூலையாக வைத்துவிட்டு கிணற்றடிக்குச் சென்றான். முகத்தை கழுவிவிட்டு ஜீன்சையும், சேட்டையும் அணிந்துகொண்டு

பண்டாவின் வீட்டை நோக்கி நடந்தான். பண்டா அப்பொழுதுதான் படலையைத் திறந்துகொண்டு தெருவுக்கு ஏறினான். இவனைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சியோடு அவனைக் கட்டிக்கொண்டான்.

“எப்ப வந்தனி மச்சான்”

“விடியத்தான்”

“எப்படி மச்சான் இருக்கிறாய்”

அவனால் அந்தக் கேள்விக்கு விடையளிக்க முடியவில்லை. அவனது கண்கள் கலங்கின.

“ஏன்... மச்சான் என்ன”

பண்டா பதட்டத்துடன் கேட்டான்.

சந்தன, வீட்டில் தன்னை எல்லோரும் புறக் கணிப்பது போல நடந்து கொள்வதைக் கூறினான். எதற்கு அவர்கள் இப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள் என தன்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்றான். தான் வந்தது மாலையாகியும் தன் தங்கை புஸ்புகுமாரியின் முகத்தைக்கூட தன்னால் பார்க்க முடியவில்லை என துயரத்தோடு சொன்னான்.

அவனது குரல் கட்டிக்கொண்டது.

வார்த்தைகள் உடைந்துஉடைந்து வெளிப்பட்டன.

பண்டாவால் அவனது நிலையை உணர முடிந்தது. அவன் சந்தனவின் தந்தை தன்னிடம் வந்ததையும் வீடியோ காட்சிகளை பார்த்ததையும் அதன் பின் அவரின் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தையும் விபரித்தான்.

சந்தனவுக்கு எல்லாமே புரிந்தன. வீட்டுக்கு உடனே திரும்பிச் செல்ல அவனது மனம் விரும்பவில்லை. தந்தையின் முகத்தைப் பார்க்கும் தைரியம் அவனுக்கு ஏற்படவில்லை. பண்டாவுடன் வயல் வெளிக்கூச் சென்றான். நீர் வாய்க்காலுக்கு அருகில் வளர்ந்திருந்த முதிரை மரத்தின் கீழ் இருந்து இருவரும் அமர்ந்துகொண்டனர். அவனது கால்கள் வாய்க் காலில் ஓடும் நீரினை அழைந்தன. இரத்தத்தின் வெது வெதுப்பைப் போல அதையுணர்ந்தான் அதிலிருந்து தனது கால்களை விடுவித்து வரம்பின் மேல் நீட்டிக் கொண்டான். மரத்தின் உச்சிக்கிளையிலிருந்து பறவையொன்று ஒலியெழுப்பிக்கொண்டிருந்தது. அதனது குரலில் துயரத்தின் தீராதவலி பெருகுவதான உணர்வு மூழ்ந்தது. சில கணங்கள் மவுனத்தில் உறைந்து கணத்தன. சந்தனவின் கண்களிலிருந்து நீர் அவனையறியாமலேயே கசிந்துகொண்டிருந்தது. இதயத்தில் தேக்கிவைத்திருந்த எண்ணற்ற கதைகளிலும் புழுக்கள் பெருகிக் கெம்பிக்கொண்டிருந்தன.

“என்ன மச்சான் யோசிக்கிறாய்” உறைந்து கிடந்த கணங்களின் மேல் பண்டாவின் குரல் விழுந்து தெறித்தது.

சந்தனவின் இறுகிய தொண்டைக் குழிக் குள்ளிருந்து வார்த்தைகள் வெளிவரத் தொடங்கின.

“யுத்தத்தின் வெற்றி என்னளவில் அர்த்தம் இழந்து போயிடுத்து மச்சான். வெற்றிக் களிப்பில நான் நிதானம் இழந்திட்டன். இப்ப என்ற குடும்பத்துக்குள்ளேயே நான் அன்னியனாகிட்டன்.”

அதற்குமேல் அவனால் பேசமுடியவில்லை.

வார்த்தைகள் உறையத் தொடங்கின. பண்டாவால் அவனைத் தேற்ற முடியவில்லை. நேரம் ஒன்பதைக் கடந்திருந்தது சந்தனவை வீடு வரை அழைத்துச் சென்று விட்டான்.

சந்தன வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது வீட்டின் விறாந்தையின் லைட் மட்டும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஸ்ரூலில் சாப்பாடு வைக்கப்பட்டு பிளாஸ்டிக் கோப்பையால் மூடப்பட்டிருந்தது. அவனுக்கு பசியிருக்கவில்லை. செம்பில் நிறைந்திருந்த தண்ணீரை எடுத்துப் பருகிக் கொண்டான்.

மூலையிலிருந்த பாயை சுவரோடு பொருந்த விரித்து படுத்தான். சிறிது நேரத்தின் பின் விறாந்தையின் விளக்கு அணைக்கப்பட்டது.

இரவு முழுவதும் தூக்கத்திற்கும் விழிப்பிற்கும் மிடையில் அவனது மனம் அலைமோதிக் கொண்டேயிருந்தது. யுத்தத்தின் காட்சிகள் முடிவற்ற திரையில் வரையப்பட்ட சித்திரத்தைப் போல தொடர்ந்து கொண்டேயிருந்தன. தன் முகத்தில் இரத்தம் திட்டுத் திட்டாய் பரவியிருப்பதாயும் தன் வாயில் வேட்டைப் பற்கள் முளைத்திருப்பதுபோலவும் மாறிமாறிக் காட்சிகள் விரிந்துகொண்டிருந்தன. அவனால் அமைதியின் விளிம்பைக் கூட எட்ட முடியவில்லை. இரவின் எல்லை விரிந்துகொண்டேயிருந்தது. பரிதவிப்பினதும் பதட்டத்தினதும் ஆழத்துள் வீழ்ந்து தவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அதிகாலையிலேயே எழுந்துவிட்டான்.

குளித்து விட்டு விறாந்தைக்கு வந்தான். ஸ்ரூலில் வைக்கப்பட்டிருந்த தேநீரை எடுத்துப் பருகினான். தனது உடுப்பு பையை எடுத்து உடுப்புக்களைச் சரிசெய்து அடுக்கி வைத்தான்.

சமரசிங்க வெளியே வந்து விறாந்தையின் தூணோடு சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான். அவனது முகத்தில் உணர்ச்சியின் அத்தனை கோடுகளும் அழிந்திருந்தன.

குசுமாவதி கதவின் அருகில் வந்து நின்றாள். மகனின் தலையைக் கோதிவிட வேண்டும் என்ற தவிப்பு அவளை உந்திக்கொண்டாலும், அவனது முகத்தில் பொருந்தியிருந்த அன்னியத் தன்மை அவளை தடுத்துக் கொண்டது. இமைகளில் கண்ணீர் பனித்தது. உதடுகளை இறுக மூடிக்கொண்டாள். புஸ்புகுமாரி வெளியே வரக்கூட இல்லை. உள்ளிருந்து விசம்பல் மட்டும் மெலிதாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

சந்தனவால் தாய், தந்தையின் முகத்தை பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. அவனது மனமும் உடலும் வேதனையாலும், அவமானத்தாலும் சோர்ந்து போயிருந்தன. உடுப்புப் பையை எடுத்து தோளிலில் மாட்டிக்கொண்டான். சில கணங்கள் உறைந்தவனாய் நின்றான். ஒரு முறை வானத்தைப் பார்த்து கண்களை மூடிக்கொண்டான் பின் தாழ்ந்த குரலில் “போயிற்று வாரன்” என்றவாறு படலையை நோக்கி நடந்தான்.

சமரசிங்கவாலும், குசுமாவதியாலும் எதுவும் பேச முடியவில்லை. அவன் படலையை நோக்கி நடந்து செல்வதை கண்ணீர் ததும்ப பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

கதைகள் ஒரு பகுப்பாய்வு” என்ற நூலாக வந்துள்ளது.

தொடராக ஜீவந்தியில் வரும்போதே ஆர்வத் துடன் ரசித்துப் படித்த கட்டுரைகளை இப்பொழுது ஒன்று சேர்த்து, தனி நூலாக, நிதானமாகப் படிக்கும்போது புதிய தரிசனங்களைக் பெற முடிந்தது.

அதே நேரம் விமர்சனக் கட்டுரைகளை நாம் படைப்பிலக்கியங்களைப் படிப்பது போன்று இன்பத்திற்காக படிப்பதில்லை. பொழுதுபோக்காகவும் படிப்பதில்லையும் இவ்வடத்தில் நினைவில் கொள்ளலாம். எமது பார்வையும், அறிவையும், இரசனை வெளிகளை அகலிப்பதற்காகவே படிக்கிறோம். இருந்த போதும் விமர்சனக் கட்டுரைகளையும் சுவையோடு சொல்ல சிலரால் தான் முடியும். நவாஸ் அவர்களால் அது முடிந்திருக்கிறது.

இலக்கிய விமர்சனத் துறையில் இலங்கையர்களான எம்க்கு ஆழ்ந்த ஈடுபாடும் விரிந்த அனுபவமும். உண்டு. பேராசிரியர்கள் கைலாசபதியும் சிவத்தம்பியும் விமர்சன கட்டுரைகளுக்கு இலக்கிய அந்தஸ்துடன் கூடிய புதிய வலு கொடுத்தார்கள். முற்போக்கு சிந்தனைகளுடன் கூடிய அவர்களது பார்வையும் அதற்கு மாற்றான நற்போக்கு, நடுநிலைப் போக்கு மற்றும் இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன் வழியான இரசனை முறை விமர்சன சிந்தனைகளையும் ஈழத்து இலக்கிய உலகம் கடந்து வந்திருக்கிறது.

ஈழக்கவி நவாஸ் அவர்களது ஆய்வுப் பார்வையில் மேற் கூறிய விமர்சன முறைகளின் தடங்களைக் காண முடிந்தாலும் என் முதல் வாசிப்பில் அவரின் நவலயப் பார்வையே என்னை ஈர்த்துக் கொண்டது.

குறித்த படைப்பு வெளியான காலம், அந்நேரத்தில் எதிர்கொண்ட சவால்கள், படைப்பாளி பற்றிய விரிந்ததும் நுணுக்கமானதுமான தகவல்கள், அப் படைப்பு பற்றி சார்பாகவும் எதிராகவும் எழுந்த விமர்சனங்கள் போன்ற பல்வேறு தகவல்களையும் நவீன தொழில் நுட்பமான இணையவெளி மூலம் தேடிக் கண்டறிந்து டொருத்தமான இடங்களில் நவாஸ் சேர்த்திருப்பதையே நவலயப் பார்வை என்றேன். வழமை போன்று நூலங்களுக்கு சென்று நூல்கள் வழி தேடி அறிவதாக இவரது கட்டுரைகள் அமையவில்லை.

என்னைக் கவர்ந்த மற்றொரு விடயம் இந்தக் கட்டுரைகள் யாவும் ஒரே விதமான பார்வையாகவோ வாய்பாட்டு முறையிலோ எழுதப்படாமையே ஆகும்.

ஒவ்வொரு கட்டுரையும் முற்றிலும் வேறுபட்ட விதத்தில் அமைந்துள்ளமையானது சலிப்பின்றி ஆர்வத்துடன் வாசிக்கத் தூண்டுகின்றன.

புதுமைப்பித்தனின் சாபவிமோசனம் என்ற சிறுகதை பற்றிய கட்டுரையில் புதுமைப்பித்தனின் மொழிநடை, சமூகப்பார்வை, உளவியல் நோக்கு போன்ற பல்வேறு விடயங்களைத் தொட்டுச் சென்றாலும் அவர் தனது படைப்புகளில் அகலிகை, இராமன் சீதை போன்ற தொன்மக் கதாபாத்திரங்களை எவ்வாறு கையாண்டுள்ளார் என்பதையே முக்கியப்

படுத்துகிறார். புதுமைப்பித்தன் தனது படைப்புகளில் தொன்மப் பாத்திரங்களை மீள் உருவாக்கம் செய்கிறார். தமிழில் மட்டுமின்றி ஏனைய மொழிகளில் இவ்வாறு தொன்மப் பாத்திரங்கள் மறுபடைப்பாக்கம் செய்யப் படுவது நடைகிறது.

புதுமைப்பித்தனும் இவ்வாறு செய்கிறார். ஆனால் அவ்வாறு செய்யும் போது காலம் காலமாக சமூகத்தால் போற்றப்பட்டு வந்த விழுமியங்களை கேள்விக்கு உள்ளாக்குகிறார். போட்டு உடைக்கிறார். கற்பு என்ற கோட்பாடானது எவ்வாறு பெண்களை மட்டும் குறிவைத்து தாக்கி அவர்களை பல்வகை அழுத்தங்களுக்கும் உள்ளாக்குவதை படைப்பாக்கம் செய்கிறார். அத்துடன் நிற்காது அடக்கப்பட்ட அந்தப் பெண்களின் குரலை ஒங்கி ஒலிக்க வைக்கிறார்.

இதன் போது இராமன் போன்ற தெய்வீகக் கதாபாத்திரங்களின் செயற்பாடுகளையும் அவர் கேள்விக்கு உள்ளாக்க நேர்கிறது. “அவன் கேட்டானா” என இராமனை, அகலிகை ஒருமையில் குறிப்படுவதாக புதுமைப்பித்தனின் கதையில் வருகிறது. இதிகாச புருஷனை இவ்வாறு விழிப்பதை அசோகமித்திரன் போன்ற எழுத்தாளர்களால் கூட ஜீரணிக்க முடியா திருந்ததை நவாஸ் சுட்டிக் காட்டுவது சுவார்ஸமாக இருக்கிறது.

புதுமைப்பித்தன் பற்றிய கட்டுரையில், தொல்படிமவியல் திறனாய்வு முறைக்கு முக்கியத்துவம் அளித்திருக்கிறார் நவாஸ்.

ஒரு படைப்பாக்க முயற்சியின் போது கதாசிரியர் எந்த உத்தியைக் கையாள்கிறார் என்பதையும் மண் வாசனை எவ்வாறு அதற்கு உயிரோட்டமாக அமைய முடியும் என்பதையும் வ.அ. அராசரத்தினத்தின் தாய் என்ற சிறுகதை பற்றிய பார்வையான இரண்டாவது கட்டுரையில் சுவையான உதாரணங்களோடு முக்கியப் படுத்துகிறார். நனவோடை உத்தி என்றால் என்ன என்பதை விளக்கி அதை வ.அ. அராசரத்தினம் எவ்வாறு வெற்றிகரமாக கையாள்கிறார் என்பதையும் இந்த கட்டுரையில் விளக்குகிறார்.

“என்னடா தம்பி” என்ற தாயின் உரையாடலுடன் ஆரம்பித்து, “வரட்டா மகனே” என்பதுடன் நிறைவடையும் அந்தக் கதையில் தாயின் உணர்வுகளும் அவளது உரையாடல்களும் மட்டுமே சொல்லாட்சி நுட்பத்துடன் நனவோடையாக வாசகர்களை கவர்ந்து இழுப்பதை சிறந்த உதாரணங்களோடு சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இலக்கியம் கற்கும் மாணவர்களுக்கு உதவக் கூடிய இது போன்ற பல தகவல்கள் நூல் முழுவதும் நிறைந்து கிடப்பதை இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்டலாம்.

என்னை மிகவும் அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கிய கட்டுரை ஜெயகாந்தன் பற்றியதாம். யுகசந்தி என்ற அவரது சிறுகதையை முன்னிலைப்படுத்தி நூலின் முன்றாவது கட்டுரை எழுதப்பட்டிருந்தாலும் ஜெயகாந்தனின் வாழ்க்கை படைப்புலகம் எழுத்து நடை, அவர் எடுத்தாண்ட கருத்துகள் என அனைத்தையும் உள்ளடக்கியதாக இருந்தது.

சேரிப்புற மக்கள், விழிப்பு நிலை மாந்தர்கள், அடக்கப்பட்ட பெண்கள் என அன்றைய வாசகர் மத்தியில் அவர் ஒரு புதிய உலகை காட்டாறு போல வீரியமாகத் திறந்து விட்டார். கல்கி நாபா, சாண்டில்யன் என ஜனரஞ்சக வாசிப்பில் இருந்த அன்றைய இளைய தலைமுறையினருக்கு ஜெயகாந்தனது வரவு முற்றிலும் வித்தியாசமான பாதையைத் திறந்துவிட்டது. சமூக நோக்கோடு கலைநயத்துடன் எழுதிய புதுமைப்பித்தன், ரகுநாதன், விந்தன் போன்றவர்களது மறைவிற்கு பிறகு தமிழ் படைப்புலகத்தை சரியான திசையில் திருப்பிய வராகவே இவர்கணிக்கப்பட்டார்.

முற்போக்கு கருத்துக்களை ஆணித்தரமாக சொல்லும் அதே நேரம் வாசகர்களை கவர்ந்திழுக்கும் வண்ணம் அவரால் எழுத முடிந்தது. இருந்தபோதும் மலிந்த எழுத்து வியாபாரியாக தன்னை தாழ்த்திக் கொள்ளாத கம்பீரம் மிக்கவர்.

ஜெய ஜெய சங்கர என அவரது படைப்புலகம் மறுபிறப்பு எடுக்கும் வரை அவரே எனதும் என்னைப் போன்ற பலரதும் அபிமான கதாசிரியராகத் திகழ்ந்தார்.

கதைகளுக்குள் கதாசிரியன் பேசுவதும், ஒரு பிரச்சினை பற்றி சாதக பாதகங்களை விலாவாரியாக எடுத்துரைப்பதும், தீர்ப்பு அளிப்பதுமான படைப்புமுறை நல்ல சிறுகதை உத்திக்குள் அடங்காது என்று அவர் மீது விமர்சன கணை தொடுக்கப்படுகிறது. இருந்த போதும் அவரது காலத்தில் அன்று சமூகமும் படைப்பு இலக்கியமும் இருந்த சூழலில் அவரது படைப்புகள், அதிலும் முக்கியமாக அவரது ஆரம்ப காலப் படைப்புகள் மிகப் பெரிய முற்பாய்ச்சலாகவே கருதப் பட்டது. அவரது மிக நீண்ட தர்க்கம் செய்யும் வசனங்கள், இன்றைய வாசிப்பிற்கு உகந்ததாக இல்லாத போதும் அன்றைய காலகட்டத்தில் சிலாகிக்கப்பட்டன.

உண்மைதான் கால ஓட்டத்துடன் நாம் மாற வேண்டும். ஆனால் ஏற்கனவே படைக்கப்பட்ட படைப்புகள் மாறமாட்டா. அவற்றை அன்றைய சூழலில் வைத்தே மதிப்பீடு செய்ய வேண்டும் என்றே அவர் பற்றிய இக் கட்டுரையைப் படித்த பின்னரும் நான் கருதுகிறேன்.

ரசனைகளும் தேர்வுகளும் அவர் மீதான அபிமானமும் மாறிவிட்டபோதும் தமிழ் படைப் பிலக்கியத்துறையில் அவர் ஒரு மைல்கல் என்பதை என்னால் மறுக்கவே முடியாது. எனவேதான் நவாஸின் கட்டுரை என்னை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. இருந்த போதும் ஜெயகாந்தனின் படைப்புகளை மீண்டும் ஒரு முறை படித்து, எனது கருத்துக்களை முன் முடிவுகளுக்கு ஆட்படாது, மீள்பரிசோதனை செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தவும் செய்தது.

“ஒரு கூடைக் கொழுந்து” ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு மைல்கல் போன்ற சிறுகதையாகும். மலையகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வை உயிரோட்ட மாக காட்சிப்படுத்தும் படைப்பு என பலராலும் போற்றப்படுகிறது.

அதைப் படைத்த என்.எஸ்.எம். இராமையா

மிகவும் எளிமையானவர். தன்னை முன்னிலைப் படுத்தாதவர். இதனைக் கருத்தில் கொண்டே கட்டுரை யாசிரியர் அவரது வாழ்வு பற்றியும் படைப்புலகம் பற்றியும் மிக விரிவாக அடுத்த கட்டுரையில் தருகிறார். அவரது தொழில் முயற்சிகள் முதல் அவரது மரணச் சடங்கு வரையான வாழ்வு பற்றி உபயோகமானதும் சுவர்லமானதுமான பல தகவல்களை கோர்த்துத் தந்திருக்கிறார்.

ஆயினும் இக்கட்டுரையில் அவர் முதன்மைப் படுத்துவது மலையக மக்களின் உழைப்பு பற்றியே எனலாம். “பொருளாதார சமூக, உணர்வு ரீதியான ஒடுக்குமுறைகளுக்கு உள்ளானவர்களின் “அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டம்” எவ்வாறு உழைப்பில் மட்டும் முடங்கிப் போகிறது என்பதை என்.எஸ்.எம். இராமையா கலைத்துவமாக படைப்பாக்கம் செய்திருப்பதை நவாஸ் இக்கட்டுரையில் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

அந்த மக்களின் வழக்காற்று சொற்களையும் அவர்களது வாழ்வோடு பிணைந்த உவமைகளையும், உருவகங்களையும் தனது படைப்பில் உள்வாங்கி யிருக்கும் அழகை பட்டியலிட்டு காட்டுவதன் மூலம் என்.எஸ்.எம். இராமையா அவர்களது மொழி ஆற்றலை கட்டுரை ஆசிரியர் மெச்சுவதையும் இக்கட்டுரையில் காணலாம்.

இந்த நூலின் ஐந்தாவது கட்டுரையாக செ.கதிர்காமநாதனின் வெறும் சோற்றுக்கே வந்தது பற்றி கருத்துரைக்கிறார் நவாஸ், கட்டுரையின் ஆரம்ப பத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றம், அதன் செயற்பாடுகள், அதில் ஏற்பட்ட பிளவு போன்றவற்றை சொல்வது இன்றைய இளம் தலைமுறையினருக்கு நிச்சயம் உதவக் கூடியதாகும்.

அநீதி அக்கிரமம் ஆகியவற்றிற்கு எதிராக எழுத்தாயுதத்தை வரித்துக்கொண்ட கதிர்காமநாதன், அவை கோபாவேசமான பிரசங்கங்களாகவோ சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான கோசங்களோ அன்றி, வர்க்க ஏற்றத்தாழ்வை உயிர்ப்புடன் உணர்த்தும் வகையில் கலையம்சத்தோடு புனைந்துள்ளதை இப்படைப்பில் உதாரணங்களோடு எடுத்துக் காட்டுகிறார். அதே வேளை கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்து ஏழை மக்களின் வறுமை நிலையையும் மொழிவழக்கையும், கொழுப்பு நகர்ப்புற உயர்மட்டத்திரனரது வாழ்க்கை முறைமையையும் சித்திரிப்பதன் ஊடாக வர்க்க முரண்பாட்டு சிந்தனை களை இலக்கியமாகியிருப்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

நூலின் இறுதிக்கட்டுரையாக அமைந்திருப்பது மருதூர்கொத்தனின் ஒளி சிறுகதை பற்றிய அலசலாகும். இந்தக் “பகுப்பாய்வு” கட்டுரையை படிப்பது ஒரு சுகமான வாசிப்பு அனுபவமாக இருந்தது. ஒரு விமர்சனக் கட்டுரையாக இருந்தபோதும் இரசனைக் கட்டுரை போல சுவைதும்ப அமைந்திருந்ததே இதற்குக் காரணம் எனலாம். மருதூர்கொத்தனின் படைப்பாளுமையில் கட்டுரை ஆசிரியர் சுவைத்து மூழ்கி முத்துக்களைப் பொறுக்கிக் கோர்த்தெடுத்துத் தந்திருக்கிறார்.

மருதூர்கொத்தனின் எழுத்து நடையானது

கவிதை போன்று ஓசை நயமும் கருத்தாழமும் மிக்கது. “பொதுச்சராசரி மொழி முறைமையிலிருந்து விலகி, வேறுவகையான கலைத்துவ அழகியல் ஒளிரும் மொழி அமைப்பு..., ... உரையாடல்களில் கூட, வேறுவகைமாதிரியான மொழி இழையோடி உள்ளமை தனித்துவமாகும்.” என்று விதந்து போற்றியிருப்பது சான்றாகும்.

“பாலை வெளியாக வெறிச்சோடிக் கிடந்த இல்லறச்சோலையில் வசந்தம் வருஷித்த ஓரே குத்துவிளக்கு ஒளி உமிழ வழியின்றி மூலையில் முடங்கிக் கிடக்கிறது. திரிவிட்டு நெய்விட்டு தீப மேற்றும் காலத்தில்தானே குத்துவிளக்கு குல விளக்காக ஒளிரும்”

இது போன்ற இன்னும் பல இனிய உதாரணங்களை கொத்தனின் எழுத்திலிருந்து உதாரணம் காட்டுகிறார். மருதூர்கொத்தனின் இது போன்ற வரிகள் எங்களை ஆகர்சித்து அவரது படைப்புகளை படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலைத் தூண்டுகின்றன.

ஈழக் கவி என்று அழைக்கப்படும் ஏ.எச்.எம்.நவால், எழுத்தாளர், கவிஞர், ஆய்வாளர், மெய்யியலாளர், விமர்சகர் எனப் பல கோணங்களில் தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் பங்காற்றுவவர். இவர் ஒரு மெய்யியல் விசேடதுறைப்பட்டதாரி ஆவார்.

இவரது “இரவு மழையில்” என்ற நூல் 2013 ஆம் ஆண்டிற்கான கொடகே தேசிய சாகித்திய விழாவில் சிறந்த முதல் நூலுக்கான விருதினை பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“M.Phil கற்கையின் போது அறிந்த ஆய்வு நுட்பங்களை ஓரளவு இக்கட்டுரைகளில் பயன்படுத்த முயற்சித்துள்ளேன்” என நூலாசிரியர் தனது முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். உண்மைதான் அதற்கான தடங்கள் நூலெங்கும் பரவிக் கிடக்கின்றன. அதனால்தான் அவரது கட்டுரைகள் வழமையான விமர்சனக் கட்டுரைகள் போலில்லை.

வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்பது போல கராரான தீர்ப்பு வழங்கும் விமர்சனப் பார்வையாக இவர் தனது கட்டுரைகளை அமைக்கவில்லை. ஒவ்வொரு படைப்பாளி பற்றியும் அவர்களது படைப்புகள் பற்றியும் ஆதரவாகவும் எதிராகவும் சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டுகிறார். தனது கருத்தையும் ஆர்ப்பாட்டமின்றி மெதுவான தொனியில் சொல்லி முடிக்கிறார். இதனால்தான் இந்த பகுப்பாய்வுக் கட்டுரைத் தொகுப்பானது பன்முகப் பார்வை போல விரிந்து கிடந்து இதமான வாசிப்பு அனுபவத்தைத் தருவது மட்டுமின்றி எமது சிந்தனையும் வளர்க்க உதவுகின்றது.

நூல் தயாரிப்பு அழகாக கச்சிதமாக அமைந்துள்ளது. இருள் விலக்கும் உதய சூரியனுடன் கூடிய முன் அட்டைப் படமானது அறிவொளி பெருக்கும் உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டது என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுவதால் நூலுக்கு பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது. ஓவியன் யார் என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் அட்டைப்படத்தை அழகுற வடிவமைத்துள்ளது ஜீவநதி ஆசிரியர் பரணீதரன் ஆவார். அவருக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

எந்த நூலைத் திறந்தாலும் அது எவை பற்றியெல்லாம் பேசுகிறது என்பதை அறிய உள்ளடக்கத்தை பார்ப்பது எனது மட்டுமல்ல பலரதும் வழக்கமாகும். ஆனால் இந்த நூலில் உள்ளடக்கம் சேர்க்கப்படாமை எனக்கு சற்று ஏமாற்றம் அளித்தது என்பதை மறுக்க முடியாது.

இளமைத் துடிப்புடன் பயணிக்கும் ஜீவநதி சஞ்சிகையின் சமாந்திர முயற்சியாக அமையும் ஜீவநதி வெளியீடு அமைகிறது. அதன் 54 நூலாக இது வெளியாகிறது.

நல்லதொரு நூலைத் தந்ததற்காக நூலாசிரியருக்கும் பதிப்பகத்திற்கும் எனது நன்றிகளும் பாராட்டுகளும்.

குறுங்கவிதைகள்

ஏமாற்றம்!

கும்பிடுதான் போட்டுக்
குழைந்தவனால் ஏமாந்தோம்
நம்பிப் பல தடவை
நாம்!

மண்ணின் மைந்தன்!

மண்ணின் மகனென்று
வந்துள்ள வேட்பாளன்
முன்னர்
குலம் பார்த்தவன்!

தோர்தல் மேடை!

பேச்சில் பொருளின்றிப்
பேசுவான்
மேடையதில்
மூச்சும் விடாமலே தான்!

வாக்குக் கணக்கு

கணக்கென்று
மேடையதில்
காட்டும் இத் தம்பி,
கணக்கில் பெயிலானவன்!

பாலமுனை பாறாக்க

டேவிட் யீடனின்

“பூமி இளையதாயிருக்கையில்...”

நூலுள் உள்ளம் தொலைத்து...

இயற்கையின் பகுதியாய் தம்மை இனங்கண்டு கொண்ட இந்த அமெரிக்க இந்தியர்களானவர்கள், பாடல்களுக்கூடாக இயற்கை தம்மோடு பேசும் என காலங்காலமாய்க் காத்திருந்தார்கள். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னம் பாடப் பட்டவைகளாயினும் இன்றும் அவை நிலைத் திருக்கக் காரணம் அவர்களது பாடல்களின் அர்த்தம் மிக்க உள்ளடக்கங்களே என்றால் மிகையாகாது.

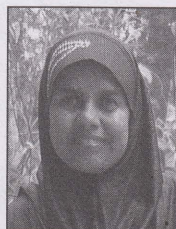

அமெரிக்க இந்தியனின் கலாசாரத்தின் சில ரம்யமான பாடல்களின் கோர்வையாக அமைவது 'When The Earth Was Young' 'பூமி இளையதாயிருக்கையில்...' எனும் David Yeaden தொகுத்த நூலாகும். திரு.மேமன்கவியவர்கள் தந்து நான் வாசித்த இந்நூல் Doubleday & Company, Inc. Garden City, New York இல் 1978இல் பிரசுரம் கண்டது.

டேவிட் யீடன் இது தவிர வட, தென் கலிபோர்னியாவின் சின்ன நகரங்கள் பற்றி, தென் கலிபோர்னியாவின் ரெஸ்டாரண்டுகள் பற்றி, கலிபோர்னியாவின் வைன் சுவை பற்றி, நியூயோர்க் சாராயத் தவறணைகள் பற்றி, இங்கிலாந்தில் மறைந்து கிடக்கும் மூலைமுடுக்குகள் பற்றி, மேற்குக் கரையோரமாக அமெரிக்காவில் தனது பயண அனுபவங்கள் பற்றி வேறு பல நூல்களும் எழுதியுள்ளார்.

இந்த “பூமி இளையதாயிருக்கையில்...” நூலானது பூமி, வாழ்க்கை, காதல், மரணம், அகிலம் என பல தலைப்புகளில் கருத்துள்ள படங்களுடன் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

“அமெரிக்க இந்திய இலக்கியத்தின் மிக அழகான சில சொற்களையும், சிந்தனைகளையும் இந்நூல் உள்ளடக்கியுள்ளது. இன்று பெரும்பாலும் காணாமல் அல்லது அழிவுற்றுப் போயிருக்கும் ஒரு கலாசாரத்தின் ஆத்மாவை அப்பாடல்கள் பெரும் பாலும் வெளிப்படுத்தி

நிற்கின்றன. கூடவே அச் சமூகத்தில் ஐக்கியத்திற்கான புரிந்துணர்வையும் அவை பிரதி பலிக்கின்றன. அமைதியான அவர்களது சகவாழ்விலே அவர்தம் சுற்றாடலை வடிவமைத்த இயற்கையின் சப்திப்புகளை அவர்கள் பாடல்கள் வாயிலாக சொல்ல முனைகின்றனர்.

அமெரிக்க இந்தியர்கள் இயற்கையாய் கண்ட அனைத்தையும் பாடல்களுக்குள் கொணர்ந்தனர். இன்றைய சமூகத்திற்கு மின்சாரம் இன்றியமையாதது போலவே இப்பாடல்கள் இன்றி அவர்களைக் காணுதல் சாத்தியமற்றிருந்தது. வெறுமனே அவை கேட்போரது செவியினிமைக்காகப் பாடப்பட்டவையல்ல. மாறாக ஒரு பழங்கோத்திரத்தினது தொடர்பாடலின் அர்த்தம் மிக்க இலக்கிய வடிவங்களாகவும் அவை திகழ்ந்தன. இப்பாடல்களிலிருந்து நாம் கற்க வேண்டியவையும், மீளக்கற்க வேண்டியவையும் நிறைய உள்ளன.” என்கிறார் டேவிட் யீடன்.

“பூமி” என்ற தலைப்பில் முதல் அத்தியாயம் தொடர்கின்றது. “அதோ ஆங்கே நான் வைகறையைக் காண்பேன்” எனும் தலைப்பில் ஒரு குட்டிக் கவிதை

ஒரு மலையடிவாரத்தின் வழியே நான் ஓடிய வண்ணமிருக்கிறேன். அந்தச் சிகரங்களின் மீதில் நான் வைகறையைக் காண்பேன்.

“அந்த விடிவெள்ளி” இரண்டே வரிக் கவிதை,
அடுத்து இப்படித் தொடர்கிறது.

அந்த விடிவெள்ளி வானத்து மீதிருக்கிறது.
சிகரங்களை நான் கடந்தேகுக்கிறேன்
சமுத்திரத்தின் பிரகாசத்தினூடே..

“அனைவரும் வருக!” எனும் கவிதையைப் பாருங்கள்.

அனைவரும் வருக! எழுந்திருக்க!
அதோ அங்கிருந்து
வைகறை வந்து கொண்டிருக்கிறது
இப்போது நான் செவிப்பேன்
மென்சிரிப்பின் சப்திப்பை...

அடுத்து இப்படித் தொடர்கின்றது “அதோ” எனும்
தலைப்பட்ட கவிதை.

அதோ அதோ
அழகிய வெண் உதயம் மலர்கிறது
அழகாய், மஞ்சளாய்
மலர்கின்றது அதோ அதோ.

“பொழுது இங்கேயிருக்கிறது” எனத் தொடர்கிறது
அடுத்த கவிதை.

பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
இங்கேயிருக்கிறது!
எழுந்திரு என் புதல்வா
உன் விழிகள் உயர்த்து!
பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
இங்கேயிருக்கிறது!
மேலே பார் என் மைந்தா
பொழுதைப்பார் கூடவே,
பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
பொழுது இங்கேயிருக்கிறது!
இங்கேயிருக்கிறது!

சீரான காலநிலையைக் கடவுளிடம் யாசித்து
நின்றார்கள் அவர்கள்.

யாரது பொழுது இதுவோ
நீயே அதை ரம்யமாக்குகிறாய்
உன் வானவில்
வண்ணங்களை
வெளிக் கொணர்க,
ஆதலால் இது அழகாகும்.

ராஜாளிப்பட்சி பாடுகிறது இப்படி:-

அந்தச் சூரியனின் கதிர்கள்
என் சிறகுகள் வழியே
ஊடுருவிப் பாய்ந்து
அவற்றின்
நுனிமுனைக்கப்பாலும் நீளும்..

மலையடிவாரப் பகுதி பற்றிய ஒரு பாடல் இப்படி
நீள்கிறது.

மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி,
கபில நிறத்தாசியுடன் கலந்து
மெல்லச் சிந்தும் ஒளியுடன்
மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி.
அதோ அங்கே
வைகறையின் பிரகாசத்தின் வழியே
காலை மாருதம் வருகையில்
பூங்காற்று வீசிடும்
மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி.

மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி,
மெல்லத் தொடங்கும் கபிலப் பள்ளத்தாக்கு
நீ காற்றோடு சேர்ந்து நகர்ந்தபடியிருக்கிறாய்.

அதோ அங்கே,
வைகறையடியே
இந்தக் காலை மாருதம் வருகையில்,
அது கொணரும் பூங்காற்றைத் தன்னோடு.
மலையடிவாரப் பகுதி, மலையடிவாரப் பகுதி.
மெல்லத் தொடங்கும் கபிலப் பள்ளத்தாக்கு
காற்றோடு சேர்ந்து நகர்ந்தபடியிருக்கிறது.

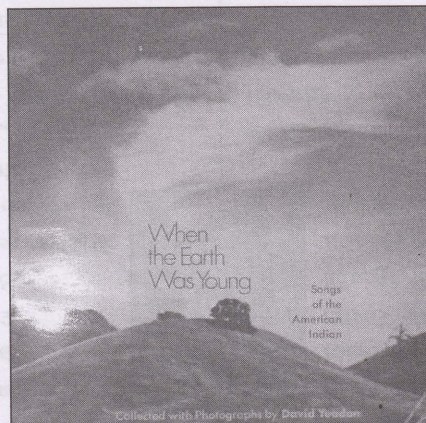
சமுத்திரத்தேயிருந்து காற்று வீசிடும் காட்சியை,
அவர்கள் இப்படிக் காண்கிறார்கள் கவிதையில்.

மணல் நீர் வழியே நான் நுகர்ந்து உள்ளெடுப்பேன்
சமுத்திரத்தின் வாசனை தனை.
அங்கிருந்து காற்று வந்து உலகைச் சூழ வீசிடும்
மணல் நீர் வழியே நான் நுகர்ந்து உள்ளெடுப்பேன்
சமுத்திரத்தின் வாசனை தனை.
அங்கிருந்து வரும் முகில்கள் உலகெங்கும்
மழையைப் பொழியச் செய்திடும்.
மணல் நீர் வழியே நான் நுகர்ந்து உள்ளெடுப்பேன்
சமுத்திரத்தின் வாசனை தனை.

“என் பூமித்தாயை மூடிடுக” எனத் தொடங்குகிறது
இன்னொரு கவிதை.

என் பூமித்தாயை நான்கு தடவைகள்
போர்த்தியே மூடிடுக நிறைய பூக்கள் கொண்டு.

கரை தொட்ட முகில்கள் கொண்டு
சுவன வானம் மூடி வழி செய்க.
பூமியை பனி கொண்டு மூடி
வழி செய்க.
மழை கொண்டு
மூடி வழி செய்க.
பெரு நீரே, மழையே,
மூடிடுக பூமியை.
மின்னலே மூடிடுக பூமியை.
இடியினது முழக்கம்
பூமி வழியே
கேட்டிட அனுமதிக்க.

இடியினது முழக்கம்
கேட்டிட வழி செய்க.
இடியினது முழக்கம் பூமியின்
அறுபக்கத்தும்
கேட்டிட வழி செய்க.

“இடியின் பன்னிரண்டாம் பாடல்” கவிதையில் இப்படிப் பாடுகிறார்கள் அவர்கள்.

அந்தக் குரல் பூமியை அழகு படுத்தும்!
அந்தக் குரல்
மேலிருந்து ஒலிக்கும் இடியின் குரல்.
இருண்ட முகிலினூடே
மறுபடி மறுபடி அது முழக்கமிடும்
அந்தக் குரல் பூமியை அழகு படுத்தும்

அந்தக் குரல் பூமியை அழகு படுத்தும்!
கீழிருந்து ஒலிக்கும்
அந்த வெட்டுக்கிளியின் குரல்.
விருட்டிஷங்களினிடையே
மறுபடி மறுபடி ஒலிக்கும் அந்தக் குரல்
அழகுபடுத்தும் பூமியை.

அவர்தம் “வண்ணத்துப்பூச்சிப் பாட்டு” இது.

வண்ணத்துப்பூச்சி, வண்ணத்துப்பூச்சி,
வண்ணத்துப்பூச்சி, வண்ணத்துப்பூச்சி,
ஓ! பார், மலர்களிடையே
அது வட்டமிட்டுச் சுழன்றாடுவதை.
எப்படி நடப்பதென சரியாக அறியாமலே
நடக்க முயன்றிடும் குழந்தையாய்
முகில்கள் மழையைச் சிதறித் தெளித்துச் செல்லும்.

“அந்த மலை” குறித்து அவர்கள் இப்படிப் பாடலிசைக்கிறார்கள்.

நகருகையின்றி
காலங்காலமாய் முடிவேயின்றி,
எதிர்கொண்டு வரும் மாருதத்துக்கு மத்தியிலே
ஓய்வெடுத்தபடி நீ!
காற்றில் ஓய்வெடுத்தபடி ரொம்பப் பழையமையான நீ.
சின்னச் சின்னதாய் புல்புண்டுகள்
உன்னைச் சுற்றித் தளைத்திருக்கின்றன.
பட்சிகளின் எச்சங்களால் நீ

மூடப்பட்டிருக்கிறாய்.

உன் உச்சி மீதில் கீழ்விழும்

மென்னிறகுகள்

அடுக்கப்பட்டிருக்க,

ஓ! ரொம்பப் பழையமையான நீ.

“காக்கையினதும் ஆந்தையினதும்
பாடல்” கவிதையைப் பாடுங்கள்.

நான் அலையலாம்

நடுநிசியில்

காற்றை எதிர்த்தே.

நான் அலையலாம்
நடுநிசியில்
ஆந்தை அலறுகையில்
நான் அலையலாம்
நடுநிசியில்.
நான் அலையலாம்
நடுநிசியில்.

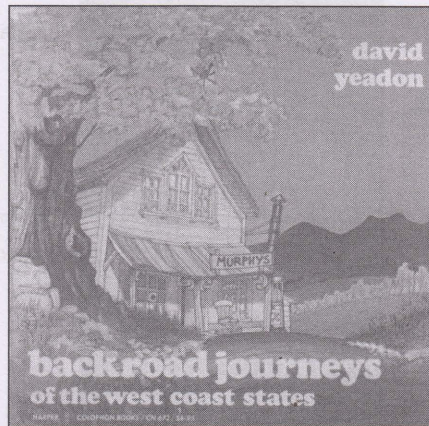
வைகறையில் நான் அலையலாம்
காற்றை எதிர்த்தே.
வைகறையில் நான் அலையலாம்.
நான் அலையலாம்
காக்கை கூவியழைக்கையில்
நான் அலையலாம்.

“நாம் இரவுகளில் பாடுகிறோம்” என்றொரு கவிதை இப்படி விரிகிறது.

இரவு முடிவுற்றதும் நாம் பாடுகிறோம்
அவை நமக்குத் தந்து போன பாடல்களை
மலைகளின் உச்சிகளில் நீ காண்பாய்
முகில்கள் ஒன்று கூட ஆரம்பிப்பதை.
ஓத்திருக்கின்றன அவைகள்
மெல்லிய வெண்ணிறகுகளை.
நீ காண்பாய்
காற்றில் அவை
இறகுகள் போலும் அசைந்தாடுவதை.
விரைவில் மழைத்துளிகள் வீழும்.
நம் நிலம் எழிற்கோலம் பூணும்.

அடுத்து ஒரு கவிதை “இரவில்” எனத் தொடங்கி இப்படி முடிவுறும்.

இரவில் மழை
கீழிறங்கி வருகிறது.
பூமியின் முனையதைப் பார்.
வெடிப்போசையாய் ஒரு சப்தம் அதோ
வீழதல் போலும் ஒரு சப்தம்.
கீழே பார்
அது மெல்ல நகரும்
உருண்டு ஓசை எழுப்பி
அசைந்தசைந்து.

இப்பழங்கோத் திரத்தினர் பெரும்பாலும் தம் நாளாந்த வாழ்வில் அவற்றைப் பாடினார்கள். தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த சக்தியினதும், வாழ்வினதும் தொடர்பை அப்பாடல்கள் சொல்லித்தந்தன.

தனிநபர்கள் தம் சந்தோஷங்களுக்காகப் பாடிய பாட்டுக்கள் “கனவுப் பாடல்கள்” என அழைக்கப்பட்டன. கனவுப்பாடல்கள், காதல் பாட்டுக்கள், மந்திரப் பாடல்கள்,

சமயப்பாடல்கள், பிரார்த்தனைப் பாடல்கள், என இவை பல வகைகளைக் கொண்டிருந்தன. சில பாட்டுகள் இயற்கையின் சக்திகளின் முன்னே தன் கையாலாகாத தனத்தை காட்டி நின்றன. எழுத்து வடிவில் அவை இருக்கவில்லை. குறித்த தனிநபரின் அனுமதியின்றி எவரும் அவற்றைப் பாட முடியாது என்ற நிலையிருந்தது. மரணப்படுக்கையில் அவற்றைச் சிலர்தன் மித்திரர்களுக்கோ, உறவினருக்கோ சொல்லிக் கொடுத்தனர். இதனால் அவற்றில் பல பாடல்கள் எவரும் அறியவர வாய்ப்பின்றி அழிவுற்றுப் போயின. காதல் பாட்டுக்கள் மந்திரங்கள் போல இருந்தன. சிலவகைப் பாட்டுக்கள் வீரத்தை வெளிப்படுத்தின. வேட்டையாட வரும், வெறிபிடித்த மிருகங்களை வசியப்படுத்த, எதிரிகளை வசியப்படுத்த, மழை வேண்டி, சிறந்த அறுவடை வேண்டி அபாயமிக்க சக்தியிடம் இருந்து தப்பிக்க வேண்டியெல்லாம் அவர்கள் பாடல்கள் இசைத்தார்கள். இயற்கைக்கும், கடவுளுக்கும் அற்புதச் சக்தியிருப்பதாக அவர்கள் நம்பினார்கள். இயற்கையின் எல்லா அம்சங்களோடும் அம்மனிதன் எப்போதும் இரண்டறக் கலந்து கிடந்தான்.

அடுத்த அத்தியாயம் “வாழ்க்கை” எனும் தலைப்பில் தொடங்குகிறது.

“என்னைப் பார்க்கவிடு” கவிதையில், அவர்கள் குரல் இப்படி ஒலிக்கிறது.

என்னைப் பார்க்கவிடு, இது உண்மையெனில்
என்னைப் பார்க்கவிடு, இது உண்மையெனில்
என்னைப் பார்க்கவிடு, இது உண்மையெனில்
என்னைப் பார்க்கவிடு, இது உண்மையெனில்
நான் வாழுவது இந்த ஜீவிதமா?
கடவுளரே வானங்கள் தமை வசப்படுத்திய நீங்கள்
என்னைப் பார்க்கவிடுங்கள், இது உண்மையெனில்
நான் வாழுவது இந்த ஜீவிதம்.

“இந்தக் காற்றே...” கவிதையில் அவர்கள் காற்றுக்கு நன்றி கூறுகிறார்கள் இப்படி.

இந்தக் காற்றே அவர்களுக்கு வாழ்க்கை தந்தது.
நம் வாய்களிலிருந்து வெளியேறும் இந்தக் காற்றே
நமக்கும் வாழ்க்கை தந்தது.
இது வீச மறுத்திடன் நாம் இறந்து

போவோம்.

விரல்களின் நுனிமுனைகளில்
நாம் காற்றினது பரவுகை கண்டோம்.
அது நமக்குச் சொல்லும்
நம் முன்னோர்கள்

படைக்கப்படுகையில்

காற்று எங்கே வீசிறென்று அது
நமக்குச் சொல்லும்.

“நான் நடக்கிறேன்” இரண்டு வரிக்கவிதை தான், இப்படி அமையும்.

நான் நடக்கிறேன் பூமியில்

அமைதியும் நிழலும் குடிக்கொண்ட
இடங்கள் நோக்கி.

“உன் பாடலைப் பாடு” பாடல் இப்படியிருந்தது.

உன் பாடலைப் பாடு
மேலிருக்கும் ஆகாயத்தை
அண்ணாந்து பார்த்தபடி.

“என் இசை” பற்றிக் கூறுகிறார்கள்.

என் இசை
வானத்தைச் சென்றடையும்.

“இந்தப் பாடல் என்னை மகிழ்வூட்டும்” கவிதையில்

நீண்டகாலமாய் நான் நடந்தேகினைன்
எதையும் கண்டிருந்தேனில்லை.
இப்போது நான் கண்டுகொண்டேன்
இந்தப்பாட்டையும்
அது என்னை மகிழ்வூட்டுவதையும்.

“நேயப்பாடல்” இரண்டு வரியில் இப்படிப் பேசும்.

என்னைச் செவிமடுப்பதை
இந்த ஆகாயம் நேஸித்திருக்கும்.

“இந்தக் காற்று” குறித்துப் பேசுமோர் கவிதையில் இப்படிப் பாடுகிறார்கள்.

வானத்தை ஊடறுத்து
இந்தக் காற்று
என்னைச் சுமந்து செல்கையில்
என்னைக் குறித்து நானே
சிலபோது
பரிதாபம் கொள்வேன்.

“ஒரு ஓநாயென்று என்னை நான் கருதினேன்” கவிதை இப்படியமையும்.

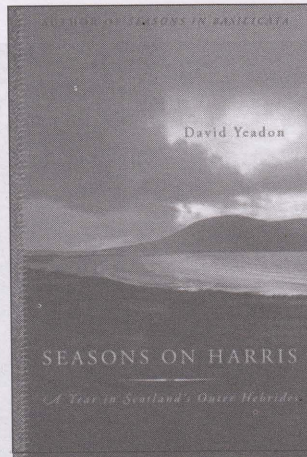
ஓநாய் என்று
என்னை நான் கருதிக் கொண்டேன்.
ஆயினும்
ஆந்தையின் அலறல் ஒலியில்
நடுங்குவேன் இரவில்.

“அஞ்சுதல் இல்லை” கவிதையைப் பாருங்கள்.

எளிமையாய் நான் வாழ்வேன்
நிலம் மீதில்
எதற்கு நான் அஞ்சுதல் வேண்டும்?

“நான் வட்டமிடுகிறேன்” கவிதை இப்படி அமையும்.

நான் வட்டமிட்டுச் சுழலுகிறேன் ஒரு
கழுகினைப்போல
நீல வானத்தருகே பறந்தலைந்தும்
தரித்திருந்தும்.

நான் வட்டமிட்டுச் சுழலுகிறேன்

ஒரு கழுகினைப்போல

நீல வானத்தருகே சுவாசித்தபடியும் பறந்தலைந்தும்.

“பூக்களில்” கவிதையைப் படிப்போமா இப்போது?

நான் பூக்களின் மீதில் நிற்கிறேன்.

நான் பூக்களின் மீதில் தவழுகிறேன்

என் இல்லம் நோக்கி

புதர்கள் நடுவே, கிளைகள் மீதில்

நான் மேலே மேலே தவழ்ந்தபடி செல்கிறேன்.

நான் மேலே மேலே தவழ்ந்தபடி செல்கிறேன்.

நான் பூக்களின் மீதில் நிற்கிறேன்.

நான் பூக்களின் மீதில் தவழுகிறேன்.

“அந்தப் பெருங்கடல்” கவிதை மிக ஆழமான கருத்
தோட்டம் உடையது.

அந்தப் பெருங்கடல்

என்னைச் சுழற்றி வீசுகிறது.

பெரும் ஆற்றில் மிதக்கும்

சிறு களையே போலும்

அஃது என்னை நகர்த்திச் செல்லும்.

நிலமும் இப்பெரும் காலநிலையுமும்

நகர்த்துகிறதென்னை.

என் புறங்களை குதூகலங்களால் நிரப்பி

அஃது நகர்த்துகிறதென்னை.

அஃது சுமக்கிறதென்னை.

“மலைப்பகுதியின் கீதம்” பாடல் இப்படி நீளும்.

அழகின் மீதில் நான் நடந்தேகலாம்.

நான் முழுதும் நான் நடந்தேகலாம்.

திரும்பி வரும் பருவ காலமெல்லாம்

நான் நடந்தேகலாம்.

பூந்தாதிற் குறித்து வைத்த தடம் வழியே

நான் நடந்தேகலாம்.

வெட்டுக்கிளிகள் என் காலடியிலிருக்க

நான் நடந்தேகலாம்.

பனித்துளிகள் என் காலடியிலிருக்க

நான் நடந்தேகலாம்.

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

என் முன்புறத்தெலாம்

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

என் பின்புறத்தெலாம்

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

என் அடிப்புறத்தெலாம்

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

என் சுற்றுப்புறத்தெலாம்

அழகோடு நான் நடந்தேகலாம்.

வயதாகும் முதிர்காலத்தே

அழகின் சுவட்டில் நடந்தலைந்து

உயிரோட்டமாய் நான் நடந்தேகலாம்.

மறுபடி ஜீவித்தபடி நான்

நடந்தேகலாம்.

அது அழகில் முடிவுற்றுப் போகலாம்.

அது அழகில் முடிவுற்றுப் போகலாம்.

காதல் பாட்டுக்கள் மந்திரங்கள் போல இருந்தன. சிலவகைப்பாட்டுக்கள் வீரத்தை வெளிப் படுத்தின. வேட்டையாட வரும் வெறிபிடித்த மிருகங்களை வசியப்படுத்த, எதிரிகளை வசியப்படுத்த, மழை வேண்டி, சிறந்த அறுவடை வேண்டி அபாயமிக்க சக்தியிடம் இருந்து தப்பிக்க வேண்டியெல்லாம் அவர்கள் பாடல்கள் இசைத்தார்கள். இயற்கைக்கும், கடவுளுக்கும் அற்புதச் சக்தியிருப்பதாக அவர்கள் நம்பினார்கள். இயற்கையின் எல்லா அம்சங்களோடும் அம்மனிதன் எப்போதும் இரண்டறக் கலந்து கிடந்தான்.

“காதல்” அத்தியாயம் இப்படிப் பல கவிதைகளை உள்ளடக்கியிருக்கிறது.

“என் குழந்தை” கவிதை

நான் அவனுக்கான மென்தோற் சப்பாத்துகள் செய்வேன்.

நான் அவனுக்கான மென்தோற் சப்பாத்துகள் செய்வேன்.

ஏனெனில் நான் அவனை நேஸிக்கிறேன்

ஏனெனில் நான் அவனை நேஸிக்கிறேன்

விரைவில் நான் என் சிசுவைக் காண்பேன்.

விரைவில் நான் என் சிசுவைக் காண்பேன்.

சொல்கிறாள் உன் அன்னை,

சொல்கிறாள் உன் அன்னை.

“என்னிடம் வந்திடு இப்போது” கவிதை

நான் தயாராய் இருக்கிறேன்;

என்னிடம் வந்திடு இப்போது

எதற்கும் அஞ்சாமல்;

என்னிடம் இங்கே இப்போது வந்திடு!

சின்னவனே,

வா இங்கே என்னிடம்;

எதற்குமஞ்சாமல் வா!

“ஜனனப்பொழுதில் அகிலம் அறிமுகப்படுத்தப் படுகிறது சிசுவுக்கு” கவிதை இப்படி நீள்கிறது.

ஹே! ஆகாயத்தே சஞ்சரிக்கும்

சூரியனே, சந்திரனே, நட்சத்திரங்களே

எனைக் கொஞ்சம்

செவிமடுக்க வேண்டுகிறேன்.

உங்களண்டை ஒரு புது

உயிர் வந்தடைகிறது.

நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள

மன்றாடுகிறேன்.

அதன் பயணப் பாதையை

மென்மையாக்கி

எதிர்கொள்ளும் முதல் குன்றின்

சுவடைக் கடந்திட உதவிடுக!

காற்று வெளியில் மிதக்கும்

மழையே, முகிலே, பனியே, குளிரே

எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க
வேண்டுமேன்.
உங்களண்டை ஒரு
புது உயிர் வந்தடைகிறது.
நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்
அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
எதிர்கொள்ளும் இரண்டாம் குன்றின்
சுவடைக் கடந்திட உதவிடுக!
பூமியின் மீதிருக்கும்
மலைகளே, பள்ளத்தாக்குகளே, ஆறுகளே, ஏரிகளே,
மரங்களே, புல்பூண்டுகளே
எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க வேண்டுமேன்.
உங்களண்டை ஒரு புது உயிர் வந்தடைகிறது.
நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்
அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
எதிர்கொள்ளும் மூன்றாம் குன்றின்
சுவடைக் கடந்திட உதவிடுக!
காற்றில் பறந்தலையும்
சின்ன, பெரிய பட்சிகளே!
காட்டில் வாழ்ந்திருக்கும்
சின்ன, பெரிய விலங்குகளே!
பூமியினது பொந்துகளுள்ளும், புதர்களிடையேயும்
ஊர்ந்தலையும் பூச்சிகளே!
எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க வேண்டுமேன்.
உங்களண்டை ஒரு புது உயிர் வந்தடைகிறது.
நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்
அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
எதிர்கொள்ளும் நான்காம் குன்றின்
சுவடைக் கடந்திட உதவிடுக!
சுவர்க்கங்களே, காற்றே, வளியே,
பூமியில் இருக்கும் சக்தியின் சொரூபங்களே!
எனைக் கொஞ்சம் செவிமடுக்க வேண்டுமேன்.
உங்களண்டை ஒரு புது உயிர் வந்தடைகிறது.
நீங்கள் அதனை ஒப்புக்கொள்ள மன்றாடுகிறேன்
அதன் பயணப் பாதையை மென்மையாக்கி
எதிர்கொண்ட நான்காம் குன்றினுக்கு
அப்பாலும் முன்னேறிக் கடந்திட உதவிடுக!

“நான் முகிலாய் மாற ஆவல் கொள்வேன்” கவிதை
இப்படிக்காதல் கொஞ்சம்.

நான் முகிலாய் மாற ஆவல்
கொள்வேன்
காற்றில் எப்போதும் தங்கியிருந்தே
எந்நேரமும்
அவனைப் பார்த்திருப்பேன்.

“காதல் பாட்டு” கவிதையைப் படிப்போம்.

உன்னை மறக்க
நான் எந்தளவு கஸ்டப்படுகிறேன்
என்பதெல்லாம் பொருட்டல்ல.
நீ எப்போதும் மறுபடி மறுபடி
என் மனசுக்குள் வருகிறாய்.

என் பாடலை நீ கேட்டால்
நீ உணர்வாய்
உனக்கான என் அழகையை.

“வானத்தைச் சுற்றி” கவிதை
வானத்தைச் சுற்றி
நினைதண்டை நான் வருவேன்
என் சப்தங்களைச் சுமந்தபடி.

“நீயும் நானும் போவோம்” கவிதை
மேலே நீயும் நானும் போவோம்
வான வழியெலாம் நீயும் நானும் போவோம்
பூக்களின் சுவடெல்லாம் நீயும் நானும் போவோம்
எம் பாதையெல்லாம் பூப்பறித்தபடியே
நீயும் நானும் போவோம்

சொற்கள் புனிதமானவை என அவர்கள்
எண்ணினர். எனவே, அவை மனிதர்களது மனங் களைச்
சென்றடைய வேண்டுமென அவர்கள் களாக் கண்டனர்.
கட்டுக்கோப்புக்குள் தமது சமூகங்களை அவர்கள்
இப்பாடல்களின் உதவி கொண்டு வைத்திருந்தனர். தம்
குலத்தினர்க்கு செய்திகளை எத்தி வைக்கும் ஊடகமாக
வும் இவர்கள் பாடல்களைக் கண்டார்கள். பேய் நடனங்
களுடன் சில பாட்டுக்கள் பாடப்பட்டன. சுண்டெலி,
கழுகு, மான் போன்ற விலங்குகளின் கண்களுக்கூடாக
சில அம்சங்களை அவர்கள் அறிந்தார்கள். அடுத்த
அத்தியாயம் “மரணம்” பற்றிப் பேசுகிறது.

“அவர்கள் என்னை இல்லம் அழைத்துப்போவர்” கவிதை
அவர்கள் என்னை இல்லம் அழைத்துப்போவர்
அந்த ஆன்மாக்கள், இடி, காற்று
அவர்கள் என்னை இல்லம் அழைத்துப்போவர்.

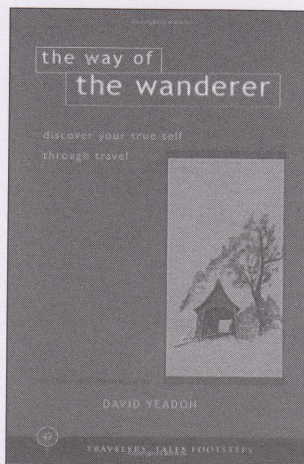
“இவ்வுலகில்” கவிதை
ஓ! நான் நிறைய கண்டிருக்கிறேன்
இப்புலகில்
நான் நிறைய காலம் வாழ்ந்துள்ளேன்
இப்புலகில்.

“மரணப்பா” கவிதையில்

நான் மரணத்தின் வாசனையை
நுகர்கிறேன்.

நான் கூர்ந்து நுகர்கிறேன்
மரணத்தின் வாசனையை
என் மேனியின் முன்புறத்தே.

இந்தப் பெரும் இரவில்
என் ஹிருதயம் வெளியேறிப் போகும்.
பேயிரைச்சலோடு
இருள் என்னைத் தழுவிக்கொள்ள
இந்தப் பெரும் இரவில்
என் ஹிருதயம் வெளியேறிப் போகும்.

அப்பாடல்கள் இன்னமுமே சக்தி மிக்கவையாக திகழ்வதைக் காணுகிறோம். மொழிபெயர்ப்பாளர் Ruth Underhill ஒரு தடவை “ஏன் பெரும்பாலான பாடல்கள் ஓரிரு வரிகளை மட்டும் கொண்டு ரொம்பக் குறுகியதாக இருக்கின்றன?” எனக்கேட்ட போது அது பற்றி தகவல் தருபவர் சொன்னாராம், “அந்தப் பாடல்கள் எந்தளவுக்குச் சிறியதோ அந்தளவுக்கு நாம் அறிந்து வைத்திருப்பவை அதிகமாக உள்ளன” என்று.

“அகிலம்” எனத் தொடங்கும் அத்தியாயம் பல பாடல்களை உள்ளடக்கியுள்ளது.

“அடிக்கடி என் பயணங்களில்” கவிதையைப் பார்ப்போம்.

அடிக்கடி என் பயணங்களில்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு நான் விஜயம் செய்தேன்.
பகல் பொழுது நெருங்குகிறபோது
பயணித்து நான் ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு வந்தேன்.
அடிக்கடி என் பயணங்களில்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு நான் விஜயம் செய்தேன்.
சூரியன் அஸ்தமிக்கையில்
பயணித்து நான் ஆன்மாக்களின்
பூமிக்கு வந்தேன்.
அடிக்கடி என் பயணங்களில்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு நான் விஜயம் செய்தேன்.
என் கனவுகளில்
பயணித்து நான் ஆன்மாக்களின்
பூமிக்கு வந்தேன்.
அடிக்கடி என் பயணங்களில்
ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு நான் விஜயம் செய்தேன்.
ஒரு ஆன்மாவாய்
பயணித்து நான் ஆன்மாக்களின் பூமிக்கு வந்தேன்.

“பூமியினது பாடல்” கவிதையில்

அனைத்துமே அழகு
அனைத்துமே அழகு
அனைத்துமே அழகு நிஜமாகவே.
இப்போது என் பூமித்தாயும் வானத்தந்தையும்
சந்தித்துக் கொள்வர்

ஒருவரோடொருவர் கலந்து

ஒருவருக்கொருவர்
உதவிபுரிவோர் அவர்கள்
என்றென்றைக்கும்.
அனைத்துமே அழகு
அனைத்துமே அழகு
அனைத்துமே அழகு நிஜமாகவே.

“வானத் தறியினது பாடல்” மழை முகில்களிலிருந்து நூலிழையாய் வானத் திற்கும் பூமிக்குமிடையில் பொழியும் மழையை ஒப்பீடு செய்கிறது.

ஓ! எமது தாய் பூமியே,
எமது தந்தை வானமே,
உமது குழந்தைகள் நாம்.

நீங்கள் நேளித்தவற்றையெல்லாம்

வெகு களைப்புற்றுக்
கொணர்ந்திருக்கிறோம்
உமக்கான பரிசுகளாய்.
ஆதலினால்,
பிரகாசத்தின் ஆடைகளை
நமக்காய் நெய்திடுக.
காலைப்பொழுதின் தூயபுலர்வு
அதன் மேற்புறத்தை அழகுபடுத்தட்டும்.
அந்திமாலையின் செந்நிற வெளிச்சம் அதன்

குறுக்கு நூலிழையில்

நெய்யப்பட்டும்.
சுருக்கங்கள் மழைத்துளிகளின்
அழகைச்சுமந்திருக்க
அதன் ஓரங்கள்
வானவில்லின் வடிவமென மாறட்டும்.
ஆதலினால்,
பிரகாசத்தின் ஆடைகளை
நமக்காய் நெய்திடுக.
ஆயின் பறவைகளின் பாடல்கள்
ரம்பியமாய் ஒலித்திருக்க
நாம் நடக்கலாம்.
இன்னும் பச்சைப்புல்வெளியின்
பொலிவின் மீதில்
நாம் நடக்கலாம்.
ஓ! எமது தாய் பூமியே,
எமது தந்தை வானமே.

“வீரனின் பாடல்” இப்படிப் பேசும்.

நான் இல்லாதொழிந்து
இனி இல்லையென ஆவேன்.
ஆயினும்,
நான் நடமாடியலையும்
இதோ இந்த நிலம் மட்டும்
என்றும் மாறாமல் நிலைத்திருக்கும்.

“பேய் நடனம்” கவிதையில் பேய்கள் பேசுகின்றன இப்படி.

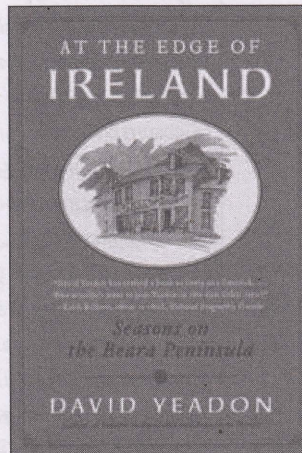
நாம் மறுபடி வாழ்கிறோம்.
நாம் மறுபடி வாழ்கிறோம்.

“துயர்ப்பாட்டு” இப்படிப் புலம்பும்.

அந்த ஆகாயம் அழுகட்டும்.

அந்த ஆகாயம்
பூமியின் முடிவின்
அந்த ஆகாயம் அழுகட்டும்.

இயற்கையின் பகுதியாய்த் தம்மை இனம் கண்டு கொண்ட இந்த அமெரிக்க இந்தியர்களானவர்கள், பாடல்களுக்கு கூடாக இயற்கை தம்மோடு பேசும் என காலங்காலமாய்க் காத்திருந்தார்கள். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னம் பாடப் பட்டவைகளாயினும் இன்றும் அவை நிலைத் திருக்கக் காரணம் அவர்களது பாடல்களின் அர்த்தம் மிக்க உள்ளடக்கங்களே என்றால் மிகையாகாது.

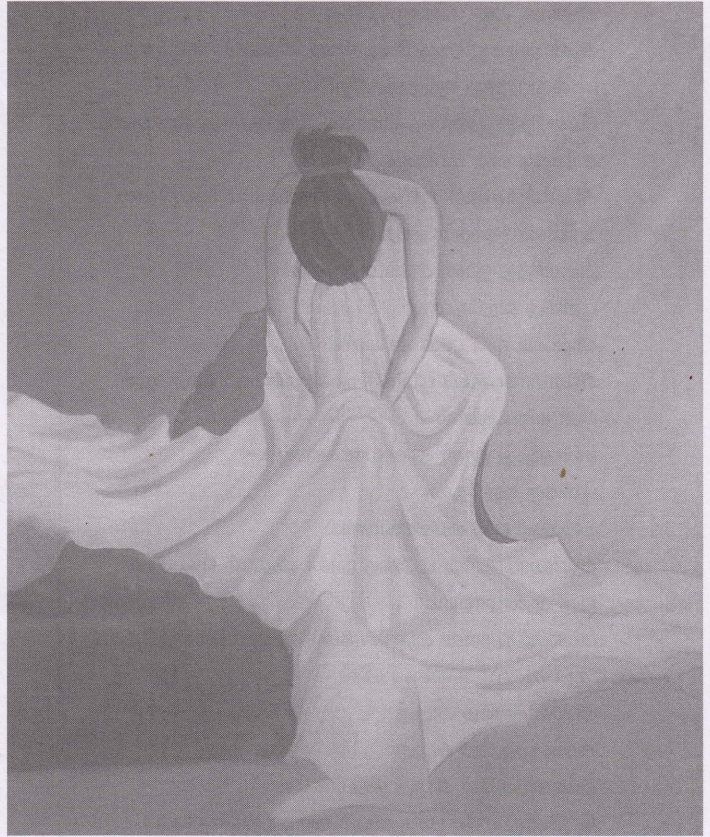

காத்திருப்பு

“பிள்ளை, நாளைக்கு லீவு தானே?... உன்னைப் பெண்பார்க்க வருகினம்...” அம்மா சொன்னதும் பிரேமினி சற்று வெறுப்புடன் அவரை நிமிர்ந்து நோக்கினாள். மாப்பிளை பட்டதாரியாம்...கச்சேரியில் வேலை செய்கிறார்.. அம்மா தொடர்ந்து கூறியதை ஏனோ தானோ என்றும் கேட்டபடி தேனீரை அருந்திக் கொண்டிருந்தாள் பிரேமினி.

கடந்த சில வருடங்களாக சண்முகமும், இராசம்மாவும் தமது மகள் பிரேமினிக்கு முழு மூச்சுடன் மாப்பிளை தேடி அலைகிறார்கள். ஆனால் எதுவுமே அமைவதாக இல்லை. பிரேமினி குணமானவள். கெட்டிக்காரி முதலாவது தடவை யிலேயே உயர்தரவகுப்பில் சித்தியடைந்து மருத்துவப்பீடத்திற்கு தேர்வாகி சிறப்பாக சித்தியடைந்து மருத்துவ டாக்டராகி கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாக நல்ல பெயருடன் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். பாடசாலை நாட்களிலேயே படிப்பில் மாத்திரமன்றி விளையாட்டு, கலை, இலக்கியம், என்று பல துறைகளிலும் பிராகாசித்தவள். வைத்திய துறையில் இறங்கிய பின்னர் மக்கள் மனம் கவர்ந்த மருத்துவராக இருக்கிறாள். இதனால் அவளது மனதில் உள்ள ஏக்கத்தை விட அவளது பெற்றோர்களே மிகுந்த வேதனையில் இருக்கிறார்கள்.

அழகியானாலும் பிரேமினி உயரம் குறைந்தவள்; கருப்பு நிறம். இந்த இரு விடயங் களுமே அவளுக்கு பாதகமாக இருப்பதால் வருகின்ற மாப்பிளைகளும் தட்டிக்கழித்து விட்டுப் போகிறார்கள். முதலில் கவலைப் பாட்டாலும் இந்த மாதிரியான ஏமாற்றம் ஒரு தொடர் கதையானபோது அவளுக்கு பழகி விட்டது. எனினும் எல்லாப் பெண்களையும் போல அவளும் தனது இல்லற வாழ்க்கை பற்றி கனவு காணாமல் இல்லை. இந்தத் தடவையாவது கைகூடுமா? என்ற எதிர்பார்ப்பு மனதின் ஆழத்தில் இருக்கவே செய்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த போது அவளது சினேகிதிகளில் பலருக்கு காதலர்கள் இருந்தார்கள். அப்படி இல்லாதவர்களிடம் கூட யாராவது விருப்பத்தை

தெரிவித்தார்கள்.

பிரேமினியிடம் கிட்டதட்ட எல்லோருமே நட்பாக பழகினார்கள் அவள் கெட்டிக்காரியாக இருந்தமையால் கூடிப் படித்தார்கள். இறுதி ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கும் வரை அவளிடம் யாரும் தம் விருப்பத்தைத் தெரிவித்ததில்லை என்ற மனக்குறை அவளுக்கு இல்லாமில்லை. ஓரிருவரைப் பார்த்து இவள் மனதில் விருப்பம் இருந்தது. எனினும் தாழ்வு மனப்பான்மையினாலும் ஒரு பெண் எப்படி முதலில் சொல்வது என்ற தயக்கத்தினாலும் அவள் யாருடனும் அந்த மாதிரி அணுகியதில்லை. இறுதியாண்டில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது அவளது ஏக்கத்திற்கு ஒரு வாய்ப்பு கிட்டியது.

சகமாணவன் வாகீசன் பார்ப்பதற்கு சமாராகத்தான் இருப்பான். அதிகம் யாரோடும் பழகவும் மாட்டான். அவளுக்கு முன்னதாகவே பல்கலைக்கழகத்திற்கு வந்தவன். தடங்கித் தடங்கி இப்போது இவர்களுடன் தான்

இறுதியாண்டுக்கு வந்திருக்கிறான். இவளது சிநேகிதி தயாணியிடம் வாக்கீசன், தான் பிரேமினியை விரும்புவதாகவும், கேட்டகத்தயக்கமாக இருப்பதாகவும் கூறி, பிரேமினியிடம் கேட்டு சொல்ல முடியுமா? என்று கேட்டிருக்கிறான். தயாணி இந்தச் செய்தியை இவளிடம் கூறியபோது பெரிதாக நாட்டம் ஏற்படவில்லை. எனினும் அன்று முழுவதும் யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தாள். இதுகாலவரை அவளிடம் யாரும் விருப்பத்தை தெரிவித்து அணுகியதில்லை. முதற் தடவையாக வாக்கீசன் தான் அணுகியிருந்தமையால் அவளது மனதிலும் இனம் தெரியாத ஒரு வித மகிழ்வு எட்டிப்பார்க்கத்தான் செய்தது. எனினும் அவன் எவ்வளவு தூரம் அவளை நேசிக்கிறான் என்பதை அறிய வேண்டும். எந்த வித கெட்ட பழக்கமும் இல்லை என்பதும், அவனும் அவளைப் போலவே டாக்டராக வரப்போகின்றவன் என்பதும் சாதகமான அம்சங்களாக இருந்ததால் பிரேமினி மனது அவளது பக்கமும் சாயத் தொடங்கியது. சிநேகிதி தயாணியும் அவனுக்கு சாதகமாக கதைத்தாள்.

“பிரேமினி... எங்களுடைய சமுதாயத்தில் ஒரு பெண்ணுக்கு கலியாணம் நடக்கிறதெண்டால் எத்தனையோ பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். வடிவு, நிறம், என்று பார்க்கும் அளவுக்கு பெண்ணுடைய படிப்பு, கல்வியறிவு பற்றி எல்லாம் பார்க்க மாட்டார்கள். புத்தாயிரம் ஆண்டிலும் சீதனம் கேட்பது தொடர்கின்றது. எங்களைப் போல படித்த பெண்களுக்கு காதல் திருமணம் தான் பொருத்தமானது. தெரியாதேவனை விட தெரிந்த பிசாசு பரவாயில்லை. வாக்கீசன் முற்போக்கான இயல்புடையவன். நிறை குடும்பமும் தழும்புடைய போல அமைதியான சபாவம். தலைக்கனம் இல்லாதவன். முறிக்காமல் யோசித்து முடிவெடு. “தயாணி யதார்த்த நிலையை எடுத்துக் கூறினாள்.

சிநேகிதி சொல்வது சரி என்றே அவளுக்குப் பட்டது. முன்னரை விட வாக்கீசனும் அவளுடன் சிநேகமாக பழகினாள். அவனோடு பழக ஆரம்பித்த போது தான் அவளது பல நல்லியல்புகளை காணமுடிந்தது. காட்டுகின்ற அன்பும் அவன் மீது அபிமானத்தை ஏற்படுத்தியது. இறுதியில் பிரேமினி பரிட்சைகள் முடிந்ததும் பச்சை கொடி காட்டினாள். வாக்கீசன் மகிழ்வில் திளைத்தான்.

உள்ளக பயிற்சி முடிந்து முதல் நியமனம் கிடைத்தும் பிரேமினியின் பெற்றோர் அவளுக்கு திருமணம் பேச ஆரம்பித்தனர். அவள் அம்மாவிடம் தனது விருப்பத்தை கூறினாள். “அதுக்கேன் தயங்குகிறாய் பிள்ளை? அதையே பேசினால் போச்சு...” என்ற அம்மா, அப்பாவிடம் இதைப்பற்றி கூறிய போது அவரும் சம்மதித்தார்.

வாக்கீசனின் குடும்பத்தைப் பற்றி விசாரிக்க வெளிக்கிட்ட போது தான் அவர்கள் வேறு பகுதி என்று தெரிய வந்தது. சண்முகம் குழம்பிப்போனார். மனைவி இராசம்மாவிடம் இதுபற்றி கூறியதும் அவளும் குழம்பமடைந்தாள். மாலையில் மகள் வந்ததும், “பிள்ளை.. நீ மாப்பிளை என்ன பகுதி என்று

விசாரிக்காமலேயே காதலிச்சனி? என்று கேட்டதும் பிரேமினி குழம்பினாள். அவள் இதுவரை அதைப்பற்றி யோசிக்கவே இல்லை. படித்த புதிய தலைமுறையினர் மத்தியில் குறைவடைந்து வரும் பாகுபாடுகள் தான் இதற்கு காரணம். எனினும் அம்மா கூறியதும் அவளுக்கு மனதில் ஒருவித நெருடல் ஏற்பட்டது. சம்மதத்தை தெரிவிக்க முன்னர் இது பற்றி யோசிச்சிருக்கலாமோ என்று எண்ணினாள். ஆனால் வாக்கீசன் மீது ஏற்பட்ட காதல், கடந்த ஒரு வருட இடை வெளியில் ஆழமாகி விட்டதால் அவளுக்கு இந்த வேறுபாடு பெரிதாகப்படவில்லை. எனினும் பெற்றோரைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் சமூகத்திற்கு பயப்படுவதை அவள் உணர்ந்தாள். கூடவே தங்கைகள் இருவரினதும் திருமண விடயங்களில் இது பின்னர் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதாலும் அம்மா தான் கூடுதலாக தன் மறுப்பைத் தெரிவித்தாள். பிரேமினியின் நிலைமை தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது.

வாக்கீசனுடன் தொடர்பு கொண்டு இது பற்றி உரையாடினாள். “நீங்கள் இதை மறைச்சிட்டியள், என்ன?” என்று அவள் கூறியதும் அவன் சிரித்தபடி பதிலளித்தான். “பிரேமி.. நீ கூட சொல்லவில்லை தானே? நீ எந்தப் பகுதி என்று தெரியாமல் தானே உன்னைக் காதலித்தேன். இப்போ நீ என்னை விட உயர்ந்த பகுதியில் இருக்கிறதால் குழப்பமடைகிறாய். ஒரு வேளை நீ என்னை விட குறைவான பகுதி என்றாலும் நான் குழம்பியிருக்க மாட்டேன். நான் விரும்பினது உன்னை தவிர உன்னுடைய சாதியை இல்லை... நீ படிச்சனி.. இன்னும் போலித்தனமான மாயைக்குள் சிக்கி குழம்பலாமா?”

“நான் உங்களோட கதைக்கிறது எனக்காக அல்ல. எங்கட சமூகக் கட்டமைப்பில் நானும் நீங்களும் திருமணம் செய்ய விடமாட்டினம் நானும் நீங்களும் செய்யுறதால் என்னுடைய சகோதரிகளும் பாதிக்கப் படுவின்ம்.”

“பேசிச் செய்ய முடியாட்டில் நாமாக இரகசியமாக பதிவுத்திருமணம் செய்யலாம். எனக்கு நீ வேணும். நீ மட்டும் தான் வேணும். கட்டின சேலையோட வந்தால் போதும். நகை நட்டு கூட வேண்டாம்.”

அவளது ஆழமான காதலில் பிறந்த வார்த்தைகள் அவளைச் சிலிர்த்தவைத்தன. மௌனமாக விசும்பினாள். பதில் இல்லாமல் அழுவதைக் கேட்ட வாக்கீசன், “அழாத பிரேமி.. யோசிச்சு நல்ல முடிவை எடு..” என்று அவளைத் தேற்றிவிட்டு போனை துண்டித்தான்.

ஒரு வாரமாக பிரேமி பாசத்துக்கும், காதலுக்கும் இடையே போராடினாள். அம்மாவும் அவளுக்கு நெருக்குதல் கொடுத்தபடி இருந்தாள். இறுதியில் பாசம் தான் வென்றது. “வாக்கீசன், என்னை மறந்திடுங்க... இன்னொரு பிறப்பு இருந்தால் அதிலயாவது சேருவம்... நான் உங்கள கட்டாது விட்டாலும், திருமணம் செய்யாமலே இருக்கப் போறன்..” என அழுதழுது போனில் கதைத்தாள்.

“பிரேமி.. இந்தப் பிறவியிலேயே காதலைத் தூக்கி எறியுறனி, அடுத்த பிறவியில் மட்டும் சம்மதிக்கவா போகிறாய்?” அது மட்டுமல்ல யதார்த்த

மாகப் பார்த்தால் அடுத்த பிறவி என்பதே நிச்சயமற்ற ஒன்று.. நீ என்னை ஏமாற்றுகிறாய்.. ஆண்கள் தான் காதலித்து விட்டு ஏமாற்றுவதாக கூறுவார்கள்.. காதலித்து விட்டு ஏமாற்றுவதில் பெண்களும் ஆண்களுக்கு நிகர் தான்..”

“வாகீசன், என்னைப் புரிஞ்சு கொள்ளு. வெந்த புண்ணில வேல் பாய்ச்சாதையுங்கோ”. அதற்குப் பின்னர் அவள் அவனோடு கதைப்பதையே துண்டித்தாள். பெற்றோர் அவளுக்கு வேறு திருமணம் பேசிய போதும் மறுத்துவிட்டாள். காலம் கவலைகளை மாற்றியது. ஒரு வருடத்தின் பின்னர் வாகீசன் திருமணம் செய்து கொண்டான். இந்தத் தகவல் அவளை மிகவும் பாதித்தது. கண்ணீர் வற்றும் வரை அழுது தீர்த்தாள். எனினும் இதன் பின்னர் பெற்றோரின் விருப்பத்திற்கு செவிசாய்த்தாள். டாக்டர் அல்லது இஞ்சினியர் மாப்பிளையைப் பேசும்படி ஒரு நிபந்தனையை மட்டும் போட்டாள்.

அடுத்தடுத்து பேசிய கலியாணங்கள் எல்லாம் கைகூடவில்லை. சிலருக்கு அவளது நிறம் பிடிக்க வில்லை. சிலரது சாதகக் குறிப்பு பொருந்தவில்லை. சிலர் கூடுதல் சீதனம் கேட்டார்கள். படித்து உயர்பதவி வகிக்கும் தன்னிடம் ஏன் சீதனம் கேட்கிறார்கள்? என்று கோபம் வந்தது. பெற்றோரைப் பொறுத்த வரையில் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்து நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வந்தார்களே அன்றி பெரிதாக காசு பணம் சேர்க்கவில்லை. கூடவே வந்த யுத்தமும் இடப் பெயர்வும் இருந்த கல்வீட்டையும் காவு கொண்டு விட்டது. அவளது குவாட்டேர்ஸ் தான் கைகொடுத்தது. அவளது வயது ஏறிக் கொண்டிருந்ததே அன்றி திருமணம் கைகூடவில்லை.

கடைசியாகப் பெண்பார்க்க வந்தவர்கள் அவளை விடுத்து அவளது தங்கையைக் கேட்டார்கள். சண்முகத்தாருக்கு கோபம் பொத்திக் கொண்டு வந்தது.. “முத்தவளைப் பெண்பார்க்க என்று வந்தவை இளையவளை கேட்கிறது என்ன நியாயம்? உது சரிவராது பெரியவள் இருக்கும் போது எப்படி அடுத்தவளுக்குச் செய்வது?”

அம்மாவும் தங்கையும் கூட இதற்கு உடன்பட வில்லை. பிரேமினிக்கு ஏமாற்றமாக இருந்தாலும், தான் நந்தி போல் இருந்து கொண்டு தங்கைகளின் திருமணத்தையும் தாமதமாக்குவதான எண்ணம் இருந்தமையால் அவள் தன் கருத்தை சொல்ல ஆரம்பித்தாள். “அம்மா, இது நல்ல இடம். அவை சீதனம் எதிர்பார்க்கவில்லை. இதை தங்கைக்கு செய்வம். எனக்கு பிறகு பார்க்கலாம்தானே? என மனப்பூர்வமாக கூறியபடி தங்கையை நோக்கினாள். அவளோ, “வேண்டாம்.. அக்காவுக்கு கலியாணம் முடிய முன்னர் எனக்கு வேண்டாம்..” என மறுத்தாள்.

“யாழினி.. எனக்கு மட்டுமல்ல, உனக்கும் தான் வயது ஏறிக்கொண்டு போகுது. அம்மா அப்பாவையும் முதுமை எட்டிப்பார்க்குது. இனியும் கடத்தக் கூடாது. உனக்கு இந்த இடம் பிடித்தம் என்றால் செய்யுறது தான் நல்லது. என்னைப் பற்றி நினைச்சு உனக்கு வந்திருக்கிற சம்பந்தத்தை மறுக்காதே” என வற்புறுத்தினாள். அப்பா அவளது கூற்றை ஏற்பதாயில்லை. பிரேமினி அப்பாவைச் சமாதானப்படுத்தினாள்.

“அப்பா, எனக்கு வேலை இருக்கு.. நிறைவான சேவை செய்யுற தொழில்...எதிர்காலத்தில் இதை விட நல்ல இடம் கிடைக்கும் அப்பா. மேலேயும் படிக்கிறன்.

கடைசியில் எல்லோரும் அமைதியாகி அவளது கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு தங்கை யாழினிக்கு செய்து வைத்தார்கள். யாழினியின் திருமணத்திற்கு பின்னர் பிரேமினியும் தனது பிடிவாதத்திலிருந்து இறங்கி வந்தாள். “படிச்ச நல்ல மாப்பிளையாக இருந்தால் சரி. என்னளவு படிக்காட்டிலும் பரவாயில்லை” என்று இறங்கி வந்த பின்னர் இன்று தான் அடுத்த திருமணச் பேச்சு நடைபெறுகிறது.

பிரேமினி மறுக்கவில்லை. மாப்பிளைக்கு அவளது வயதுதான் பொறுப்பான குடும்பத்தில் பிறந்ததால் சகோதரிகளை திருமணம் செய்து வைத்து முடித்த பின்னர் தனது வாழ்வைப் பற்றி சிந்தித்த போது மாப்பிளைக்கு முப்பத்திநாலு வயசாகி விட்டது. தனது சகோதரிகளுக்கு திருமணம் செய்து வைப்பதில் சீதனப்பணத்திற்குத் தான் பட்ட கஷ்டத்தை உணர்ந்ததனால் சீதனம் கேட்கவில்லை. டாக்டர் பெண் என்பதில் ஒருவித தயக்கம் இருந்தாலும், பெண் வீட்டாருக்கு சம்மதம் என்பதால் பெண் பார்க்க வருவதாக கூறியிருந்தார்கள்.

இன்று பெண் பார்க்க வருவதால் காலையிலிருந்தே சுறுசுறுப்பாக இயங்கினார்கள். ஹோலை துப்பரவாக்கி சோபாக்களை ஒழுங்கு படுத்தி அறையையும் அழகு படுத்தினார்கள். பிரேமினி மட்டும் எதிலும் ஆர்வமில்லாமல் இருந்தாள். வாகீசனை மறுக்காமல் திருமணம் செய்திருந்தால் இப்போது அவள் தன் குழந்தைகளுடன் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்திருக்கலாம் என்று எண்ணினாள். இன்று வருபவர்களும் ஏதாவது சாக்குப் போக்கு சொல்லி மறுப்பார்கள் என்று அவளது அடி மனம் சொல்லியது.

மாப்பிளை வீட்டிலிருந்து மாப்பிளை, அம்மா, அப்பா, அண்ணா, தங்கை என்று ஐந்து பேர் வந்து இறங்கினார்கள். சண்முகமும், இராசம்மாவும் அவர்களை வரவேற்று செற்றியில் அமர வைத்தார்கள். அம்மா உள்ளே வந்து பிரேமினியை அழைத்து வந்தாள். அழகாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவளது முகத்தில் வயது தெரிந்தது. பிரேமினி எல்லோருக்கும் தேநீர் பரிமாறினாள். முன்னைய அனுபவத்தினால் அம்மா கடைசி தங்கையை வந்தவர்களின் கண்ணில் படாமல் உள்ளே இருக்கச் சொல்லியிருந்தாள்.

மாப்பிள்ளையின் முகத்தைப் பார்த்ததுமே அவருக்குத் தன்னைப் பிடிக்கவில்லை என்பதை பிரேமினி புரிந்து கொண்டாள். அவள் உள்ளே சென்றதும் அப்பா மாப்பிளை வீட்டாரைக் கேட்டார். வழக்கமான பதில் தான். “நாங்கள் வீட்ட போய் கலந்து கதைத்து விட்டு முடிவைச் சொல்லுறம்”. அவர்கள் எழுந்தார்கள்.

உள்ளேயிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த பிரேமினிக்கு கோபம் தலைக்கேறியது. அவளை அறியாமல் உடம்பு படபடத்தது. சுற்றிவர எதுவுமே தெரியவில்லை. “இந்த இடம் எனக்கு பிடிக்கவில்லை” என வெளியே கேட்கும் படி கூறினாள். வெளியே ஹோலில் அமர்ந்திருந்த பெற்றோர்கள் குழப்ப மடைந்தார்கள். பிரேமினிக்கு முதற் தடவையாக தானும் ஒரு சம்பந்தத்தை நிராகரித்து விட்ட திருப்தி.

ஸ்பானிய இலக்கியம் போன்றே
லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியமும்
ஸ்பானிய மொழியிலேயே
எழுதப்பட்டுள்ளது. லத்தீன் அமெரிக்க
எழுத்தாளர்கள் கூட ஆரம்ப
காலகட்டத்தில் உருவான சிரேஷ்ட
ஸ்பானிய எழுத்தாளர்களது
படைப்புக்களின் பாதிப்புக் களைக்
கொண்டு தங்களது படைப்புக்களை
உருவாக்கி வெற்றி கண்டுள்ளனர்
எனக் கூறப்படுகின்றது.

ஸ்பானிய இலக்கிய வளர்ச்சி

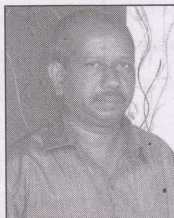
இப்பினு அஸ்மத்

ஸ்பானிய இலக்கியம் எனப்படுவது முற்று முழுவதுமாக “கஸ்திய்யானொ (Castillano) என்கின்ற எஸ்பெக்த்தோல்” (Espanol) எனும் பெயரில் அழைக்கப் படுகின்ற ஸ்பானிய மொழியினால் எழுதப்பட்டதாகும். உலக மொழிகளிலேயே முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்ற இம் மொழியானது ஸ்பெயினில் மட்டுமன்றி அமெரிக்கா, சிலி போன்ற 21 நாடுகளில் அரசு மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. சர்வதேச தொலைத் தொடர்புத்துறையின் இரண்டாம் மொழியாக ஸ்பானிய மொழி உள்ளது.

ஸ்பானிய இலக்கியம் போன்றே லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியமும் ஸ்பானிய மொழியிலேயே எழுதப்பட்டுள்ளது. லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர்கள் கூட ஆரம்ப காலகட்டத்தில் உருவான சிரேஷ்ட ஸ்பானிய எழுத்தாளர்களது படைப்புக்களின் பாதிப்புக் களைக் கொண்டு தங்களது படைப்புக்களை உருவாக்கி வெற்றி கண்டுள்ளனர் எனக் கூறப்படுகின்றது. உதாரணமாக லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளரும் நோபல் பரிசு பெற்றவருமான “கர்க்ஷியா மார்க்வேஸ்” (Garcia Marques) நாவல் இலக்கியப் படைப்பின் போது ஸ்பானிய நாட்டு எழுத்தாளரான செர்வன்னைஸ் (Cervantes) எனும் எழுத்தாளரின் நாவல்களின் பாதிப்பைக்

கொண்டிருந்துள்ளார். ஸ்பானிய இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் பெறுமதியையும் நன்றாகப் புரிந்து கொண்ட லத்தீன் அமெரிக்கக் கவிஞரான “ஓக்டாவோ பாஸ்” (Octavo Paz) என்பவர் ஆரம்ப காலத்தில் உருவான ஸ்பானிய எழுத்தாளர்களின் முக்கியத்துவம் குறித்து எழுதியுள்ள குறிப்பு பின்வருமாறு:

“பதினாறாம், பதினேழாம் (16 - 17) நூற்றாண்டுகளில் நிலவிய ஸ்பானிய இலக்கியத்தின் பொற் காலத்தை வேகமான கண்காட்சிக் காலம் எனலாம். ஸ்பானியர்கள் எழுதினார்கள். வர்ணந் தீட்டினார்கள், கனவு கண்டார்கள், முயற்சிகளை முன்னெடுத்த விமர்சகர்கள் ஆனார்கள். அவர்கள் உலகையே வலம் வந்தார்கள். அவர்களது பாட்டுக் குரல்கள் அனைத்துத் தரங்களிலுமாக அனைத்து திசைகளிலும் எதிரொலித்து வெளிச்சங்களை உற்பத்தி செய்தன. ஒரு கவிஞர் (Lopede Vega 1562 - 1635) நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட படைப்புகளைப் படைத்தார். இன்னுமொரு கவிஞர் (San Juan de la Cruz 1541 - 1692) மூன்று படைப்புக்களுடன் நிறுத்திக் கொண்டார். இந்த மாபெரும் படைப்பாளிகள் தங்களைப் பின் தொடர்ந்தவர் களுக்கு தேடுவதற்கு எதையேனும் விட்டு வைக்காமல் பாரிய வழி காட்டல்கள்

அனைத்தையும் தங்களாலேயே தேடிக்கொண்டனர். பயங்கர யுத்தம் இருண்ட நிழல்களைப் பரப்பியவாறு வரும் போது பச்சை நிறப் புல்வெளியில் நிம்மதியாக சாய்ந்திருந்து ஸ்பானிய கவிஞர்கள் தங்களது படைப்புக்களில் மூழ்கியிருந்தனர்”.

ஆரம்பகால ஸ்பானிய கவிஞர்கள் குறித்து கவிஞர் ஓக்டாவோ அவ்வாறு கூறியிருந்தார். இது உண்மையிலேயே மிகவும் யதார்த்தமான இனங் காட்டுதல் என்றே தெரிய வருகிறது.

ஸ்பானிய இலக்கியத்துறையில் முதற்தடவையாக அதாவது 1904ம் வருடம் ஸ்பானிய நாட்டவரான “ஹோஸே (Jose E Chegray) எனும் கவிஞர் நோபல் பரிசினை வென்றெடுத்தார். அதன் பின்னர், Jacinto Benevente (1922) Juna Ramon Jimenge (1956) Vicente Alajandre (1977) Camilio Jose Cele) (1989) போன்ற எழுத்தாளர்கள் நோபல் பரிசுகளை வென்றெடுத்துள்ளனர்.

லத்தின் அமெரிக்கர்களிடையே பப்ளோ நெரூடா (Pablo Neruda) (1971) மார்க்வேஸ் (Garcia marques) (1982) போன்றோர் தங்களது படைப்புக்களை ஸ்பானிய மொழியில் படைத்து நோபல் பரிசுகளை வென்றெடுத்தனர்.

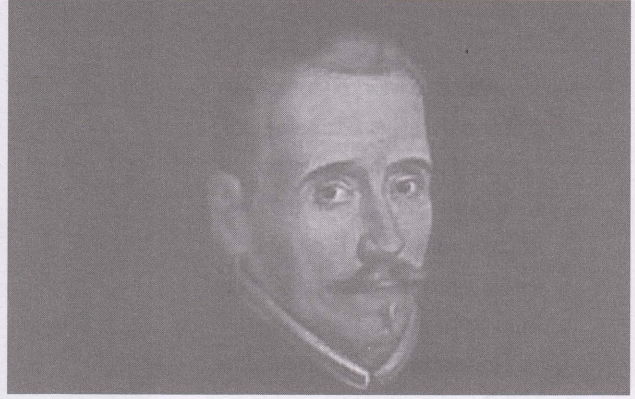
சர்வதேச இலக்கியத்தின் “புராதன யுகத்”தின் (Edad Antiaua) பின்னர் 12வது நூற்றாண்டு வரையிலும் “மத்தியதர யுகம்” (Edad Media) நிலவியது. இலக்கிய நூல்களின் பிரகாரம், இந்த மத்தியதர யுகம் முடிவுற்ற காலகட்டத்திலேயே ஸ்பானிய இலக்கியம் உருவானது என அறியக்கிடைக்கிறது. அக்காலகட்ட இலக்கியப் படைப்புக்களில் கிரேக்க, இத்தாலி, லத்தின் கலாசாரங்கள் உள்ளடங்கலாகக் காணப்பட்டன.

மறுமலர்ச்சி என்கின்ற விஞ்ஞான மற்றும் சித்தாந்த இலக்கிய அமைப்பு 15ம் 16ம் நூற்றாண்டுகளில் அனைத்து நாடுகளிலும் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தியது. ஐந்தாவது சார்ள்ஸ் (Carlos v) இரண்டாவது பிலிப் (Felipe ii) ஆகிய அரசர்கள் ஸ்பெயினை ஆட்சி செய்த அக்கால கட்டத்தில் இலக்கிய, கலைத் துறைகள் மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த நிலையில் காணப்பட்டன.

பண்டைய கிரேக்க, ரோமானிய தெய்வீகக் கதைகள் போன்றவற்றை அடியொட்டி காவியங்கள் பாரியளவில் உருவாக்கம் பெற்றதுடன், மூன்றாந்தர காதல் கதைகள், தெய்வக் கதைகள் போன்றவை அதிகம் பிரபலமாகி இருந்தன. இக்கால கட்டத்தில்

மேடை நாடகங்களும் மறுமலர்ச்சி கண்டிருந்தன. 16ம் நூற்றாண்டின் இறுதி கால கட்டத்தில் ஸ்பானிய இலக்கியத்தின் பொற்காலம் இதன் அடிப்படையிலேயே உருவாகியிருந்தது.

இக்கால கட்ட ஸ்பானிய இலக்கியத்தில்

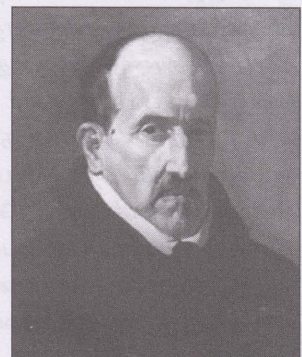

Lope de Vega

காதல், பாசம் போன்ற மனித உணர்வுகள், இசை மற்றும் அழகியல் சார்ந்த படைப்புகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதாகக் காண முடிகிறது. அதே நேரம் உயரிய இலக்கியப் படைப்புக் களைப் படைத்த சிரேஷ்ட எழுத்தாளர்கள் ஒரு சிலரும் இந்த யுகத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். ஐரோப்பாவில் முதற் தடவையாக முழுமையான நாவலைப் படைத்து புகழ் பெற்ற செர்வந்தேஸ் (Miguel de Ceeruanes 1547 - 1616), காதலை மையமாகக் கொண்ட உணர்வுப் பூர்வமான நாவல்களை எழுதியுள்ள கர்சீலாயோ (Gercilaso de vega 1515 - 1582), போன்றவர்கள் மிகவும் புகழ் பெற்றிருந்தனர். இவர்களைத் தவிர, Santa Teresa (1515 - 1582), San Juan de Cruz (1542 - 1591) போன்ற எழுத்தாளர்களும் இந்த யுகத்தில் பிரகாசித்துள்ளனர்.

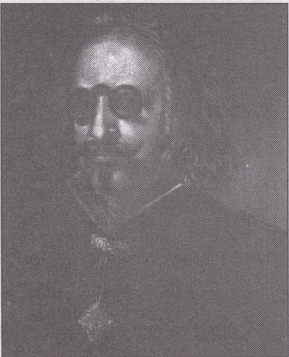
17வது நூற்றாண்டில் “பெரெக்” (Barracq) இலக்கியம் என்ற பெயரில் புகழ்பெற்றிருந்த இலக்கிய அமைப்பானது மறுமலர்ச்சி கால ஐரோப்பிய இலக்கியம் மற்றும் கலைத்துறையின் வடிவத்தை உயர் நிலைக்குக் கொண்டு வந்துள்ளது. யதார்த்தவாதத்தை முதன்மைப் படுத்தி சமகால அரசியல் மற்றும் சமூக அநீதிகளை தங்களது படைப்புகளில் வெளிக் கொண்டு வருவதற்கு எழுத்தாளர்கள் முயற்சித்தனர். அழகிய மொழிநடை, உவமான, உவமேயங்கள், அழகியல் வெளிப்பாடு, போன்றவற்றுடன் படைப்புகளை முன் வைத்தல், தெய்வீகக் கதைகள் புராணக் கதைகள், சித்தாந்த கருத்துக்களை அடியொட்டிய படைப்புக்களை படைத்தல் போன்ற குணாதிசயங்களை “பெரெக்” இலக்கியத்தில் காணலாம். அக்கால கட்டத்தில் பல்வேறு துறைகளில் பல்வேறு திறமைகளை வெளிப்படுத்திய சிரேஷ்ட எழுத்தாளர்கள் இலக்கியத் துறையில் அக்கறையுடன் செயற்பட்டுள்ளனர்.

மிகச் சிறந்த வகையில் கவிதை மற்றும் உரைநடை இலக்கியங்களில் ஈடுபட்டுவந்த Francisco Quevado (1580 - 1645) எனும் கவிஞரும், தேசிய கலாசாரத் துடன் பிணைந்த பண்பாட்டு, சம்பிரதாயங்களைப் பயன்படுத்தி கவிதைகளைப் படைத்துள்ள Luis de Gongora

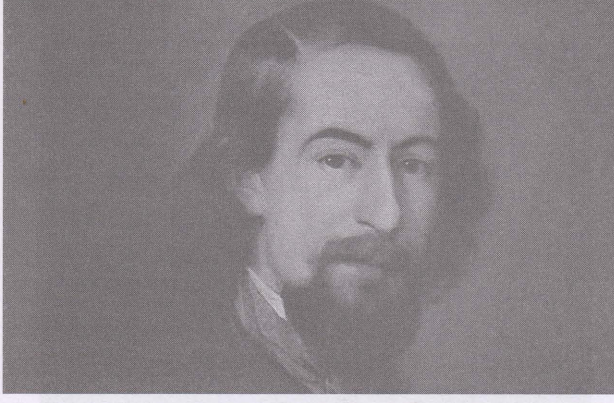

Luis de Gongora

Francisco Quevado

(1561 - 1677) எனும் கவிஞரும், ஸ்பானிய நாடகக் கலையின் பிதாவான Lope de Vega (1562 - 1635) எனும் கவிஞரும் அக்கால கட்டத்தில் முன்னணியில் திகழ்ந்துள்ளனர்.

18ம், 19ம் நூற்றாண்டுகளில் ஸ்பானிய இலக்கியத்தில் பெரும்பாலும் பிரான்ஸ் இலக்கியத்தின் தாக்கம் கலந்திருந்தது. அக்கால கட்டத்தில் பல இலக்கிய அமைப்புக்கள் உருவாகின. நாட்டின் ஆட்சியந்திரத்தில் முன்னேற்றம் காணப்பட்டதுடன், அரசு கல்வி நிறுவனங்களில் பல்வேறு புதிய துறைகள் உட்புகுத்தப்பட்டமையினால் இலக்கியத்துறையில் புதிய மாற்றங்கள் இடம்பெறலாயின. பிரான்ஸ் இலக்கியம் தொடர்பில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றிருந்த கவிஞர் “மெலன்டெஸ்” (Jugn meledez 1754 - 1817), அழகியல் சார்ந்த காவியங்களை அதிகமாகப் படைத்துள்ள கவிஞர் “என்பிரொன்செடா” (Jose Espronceda 1808 - 1842) அழகியல் சார்ந்த கவிதைத் துறையின் இறுதிவரும் நவீனக் கவிதையில் முதல் காவியத்தைப் படைத்தவருமான கவிஞர் “பெக்கர்” (Gustavo adolfo bec guer 1836 - 1870) ஆகியோர் சிறந்த படைப்புக்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

1875ம் வருடம் புதிய அரசு நிறுவப்பட்டதன் பின்னர் ஸ்பெயினில் பொருளாதார மற்றும் கலாசார ரீதியிலான பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இதன் பிரகாரம் இலக்கியத்திலும் புதிய கருத்துக்கள் வியாபிக்க ஆரம்பித்தன. நிக்கரகுவா நாட்டவரான ருபென்தரியோ (Ruben Dario 1867 - 1958) ஸ்பெயினில் நவீனத்துவத்தை (Moderrism) அறிமுகப்படுத்தினார். இவர் சமகாலத்தை எழுத்தாளர்களான அன்தோனியோ மச்சாடோ (Antonio Machado 1875 - 1939), ஜூரமோன் (Juan Ramon Jimenez 1881 - 1958)

போன்ற கவிஞர்களுடன் இணைந்து ஸ்பானிய இலக்கியத்திற்கு புதிய தொரு யுகத்தைத் தோற்று வித்தார். 1898 - 1917ம் கால கட்டத்தைச் சார்ந்த இக்கவிஞர்கள் 1998ம் பரம்பரையினர் என்ற பெயரில் அழைக்கப்படுகின்றனர். இக்குழுவின்

முக்கிய உறுப்பினரான அன்தோனியோ மச்சாடோ இயற்கையை தனது வாழ்க்கை அனுபவங்களுடன் இணைத்து அபூர்வமான கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

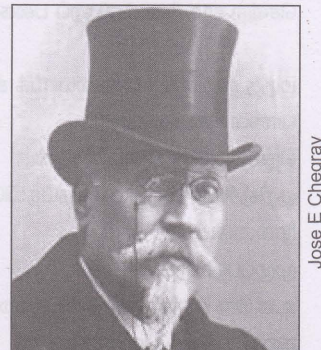
20ம் நூற்றாண்டில் இரண்டாவது தசாப்தத்திற்குள் நுழையும் போது ஸ்பானிய இலக்கியத்தில் “1914ம் பரம்பரை” எனும் பெயரில் இன்னொமொரு எழுத்தாளர் பரம்பரை தோற்றம் பெற்றது. இக்கால கட்டத்தில் ஜூ ஆன் ரமோன், ஓர்டெகா (Ortega) போன்ற எழுத்தாளர்கள் இணைந்து ஸ்பெயிய இலக்கியத்தை மேலுமொரு திசைக்கு இட்டுச் சென்றனர்.

Vanguardia (வன்குவார்டியா) எனும் இலக்கிய அலையும் மேலைத்தேய இலக்கியத்தில் தோற்றம் பெற்றது. ஜூ ஆன் ரமோனின் ஊடாக ஸ்பானிய இலக்கியத் துறைக்கு இந்த அலையின் பாதிப்புக்கள் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. இதன் பிரதிபலனாக சினிமா, ஓவியக் கலை, நாடகம், காவியங்கள், நாவல்கள் போன்ற பல்வேறு துறைகளில் பாரிய மறுமலர்ச்சி ஏற்படலாயிற்று. இக்காலகட்ட எழுத்தாளர்கள் அனைத்துக் கலைத் துறைகளையும் பாரிய மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தினர். இவர்கள் “1927ன் பரம்பரையினர்” என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

தேசிய கலாசாரத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்து உயரிய இலக்கியப் படைப்புக்களை உருவாக்கிய இந்த எழுத்தாளர் பரம்பரையினர் இதற்கு முந்தைய அனைத்து இலக்கிய அமைப்புக்களையும் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களை விட முன்னணியில் திகழ்ந்துள்ளனர். ஸ்பானிய இலக்கியத்துறையின் முன்னேற்றம் கருதி இந்த எழுத்தாளர்கள் ஜோடி சேர்ந்து கூட கர்சூயா லொர்கா ரபெல் - அர்பெர்கி ஆகியோர் போன்று - இலக்கியப் படைப்புக்களைப் படைத்துள்ளனர். ஸ்பானிய இலக்கியத்தில் அதிசிறந்த கவிதைகளைப் படைத்திருப்ப வராகக் கருதப்படுபவர் “1927ம் எழுத்தாளர்களது பரம்பரையைச் சேர்ந்த கர்சூயா லொர்கா ஆவார். புகழ்பெற்ற பண்டைய பாடல்கள் மற்றும் தேசிய பரபுரிமைகளை அடியொட்டி தனது பாரிய படைப்புக்களை இவர் முன் வைத்துள்ளார்.

அதே நேரம் சமகாலத்தை கலை இலக்கியவாதிகளுடன் நட்பு ரீதியிலான தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி தனது படைப்புக்களை சிறந்த முறையில் வெளிக் கொண்டு வருவதில் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டியுள்ளார்.

பிரான்ஸ் திரைப் படத்துறையின் சிறந்த இயக்குநரான லிவிஸ் புனுஎல் (Luis Bunuel) ஸ்பானிய நாட்டு சிரேஷ்ட ஓவியரான சல்வடோர் (Sallvador Bali) போன்ற வர்கள் கர்சூயா லொர்காவின் நெருங்கிய நண்பர்களாவர்.

எமது கவிமுதுசம்

கவிதை என்ற கடலைக் கடைந்ததில்
கசியும் அமுதை வடித்து எடுத்துயிர்த்
தவிப்பைப் போக்கச் சுவைத்து... மரணத்தை
தவிர்த்து வாழ்வை ருசித்து நிரந்தரப்
புவியில் வாழும் வரத்தினைக் கேட்கிறேன்.
புதையல் போன்ற தமிழில்... மிகத்திறம்
கவிதை இரத்தினம் மணிகள் நிறைந்ததே!
கவர்ந்தவை கூடிக் களிக்க விரும்பினேன்!!

பசிக்கு அறுசுவைப் படையல் கிடைத்ததாய்ப்
பந்தியில் நானும் ருசித்து இரசிக்கிறேன்.
உசிர் நிறைந்தது: உடலும் குளிர்ந்தது
உண்டு நிறமும் அசதியால் தூங்குவேன்.
புசிக்கத் தெரியாதோர்..., எம்கவி அமுதினை
புரிந்திடாதவர்..., கடற்கரை உப்பினை
ருசித்துச் "சீச்சீ" எம்தமிழ்க் கவிதையும்
தோற்றுவர்த்ததாய் நீரைப் பருகினார்!

கடலமுதினை விட்டுப்புக் கல்லினைக்
கவர்ந்து... இதுதான் மிகுசுவை என்றிடில்
எடுத்து எவர்தான் ருசித்ததை உண்ணுவார்?
இரசித்துப் பிறர்க்கதைப் பற்றியார் சொல்லுவார்?
கிடைக்கும் அமுதை இரசிப்போரைத்... தூற்றியும்,
கிளர்ந்து உப்பெனச் சொன்னோரை ஏசியும்,
முடிந்து போனது தமிழ்க் கவி வாழ்வென
முரசறைவோரை... யார்தான் பின்பற்றுவார்?

திகை மாற்றம்

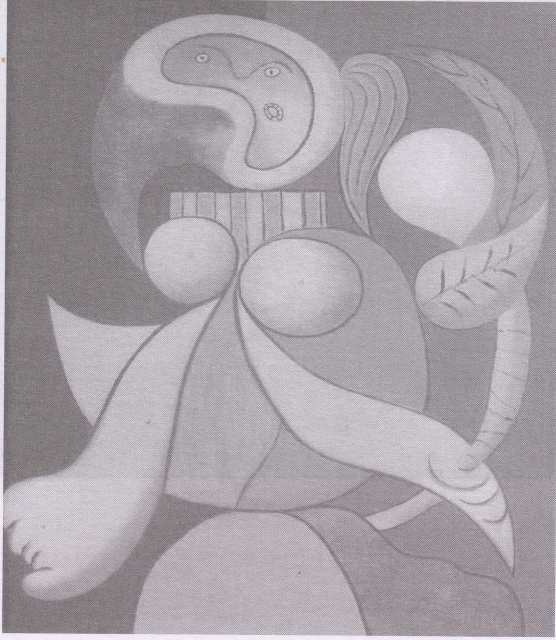
ஐந்து வகைநிலத்தை அறிவோம் நாம் இன்றுவரை!
அந்தந்த நிலத்தின் அழகும்
இயல்புகளும்,
அந்தந்த நிலம்வாழும் மாந்தர் மனஉணர்வும்,
அந்தந்த நிலவாழ்வும்,
அந்தந்த நிலக்கலையும்,
அந்தந்த நிலத்தின் மரமும் புல் பூண்டுயிரும்,
"அந்தந்த நிலத்தின் தனித்துவங்கள்..."
என்றறிவோம்.
இன்றுமுட் கம்பித் தடை வேலி திறந்தபின்பு
சென்ற எம் ஆவல் சிதறப் பலகண்டோம்.

மருத நிலம் ஒரு பாலையாய்க் கிடந்ததங்கு,
பாலையின் ஒருபகுதி
நெய்தலாய்த் தொடர்ந்ததங்கு.
குறிஞ்சியும் மருதமும் நெய்தலிலே மிஞ்சியதும்
முல்லையாயே மாறி
முழுப்பற்கைக் காடாகி
உள்ளே இருளிறுகி ஒளிதொலைந்த வெளியாகி,
கண்கொண்டு பார்க்கேலாத்

கால்கொண்டு நடக்கேலாத்
கண்ணாவி யாகக் கிடந்ததுவே!
குடியிருந்த
முற்றங்கள் மயானங்க ளாகி வெறித்ததங்கே!
அரைகுறை இடிந்த அகங்கள்
சித்திர-
வதைக்கூட மான இரத்தக்கறைச் சாட்சி
வெடிலாய்... மணத்ததங்கே!
கோவில்களில் வெளவால்கள்
மூலஸ்தான மூர்த்திகளாய் உறைந்து,
எழுந்தருளி
வெளிவீதி சுற்றக் கிளம்பிற்றாம்.
பேயறைந்து
எண்ணற்ற வீடுகளில்
எச்சத்தான தூர்ந்துபோச்சாம்.
"யாரடா அந்நியர்கள்" என்றெமை விநோதமாய்ப்
பார்த்தன... உடம்பு பாம்புகள் பற்கைகளில்.
நாம்பிறந் துருண்டு
வாழ்ந்து சிறந்தநிலம்
"எந்தவகை நிலமென்று" இனங்காண முடியாமல்,
எல்லைக்கற்க ளேதும் இல்லாமல்,
வேலிமதில்
எல்லையெதும் கிடையாமல்,
இடைக்கிடை "இப்பிலிப்பில்"
சடைக்கத் தனித்துளது!
"இப்பிலிப்பில்" இருப்பின்
கிழங்குகளாய் மிதிவெடிதான் கிடைக்கு" மென்று
அருகில்வந்த
அனுபவஸ்த்தர் சொன்னார்.
கிணறுகளில் புதரிடையில்
என்னென்ன "அதிசயங்கள்" இனிக்கிளம்பப் போகிறதோ?
என்றெண்ணி மீளுகிறோம்....
குடியேற்றம் தொடங்கிற்றாம்!

தருணம்

மனிதத் தலை விதியின்
எஜமானன் நான்
புகழ், காதல், பேரதிர்ஷ்டம் எல்லாமும்
என்காலடியில் காத்திருக்கின்றன
நகரங்களும் பெருநிலங்களும்
நான் நடையிருக்கிறேன்
பாலை நிலங்களையும் தொலை தூரக் கடல்களையும்
நான் ஊடறுக்கிறேன்
சேரிப்புறங்களிலும்
அங்காடிகளிலும்
மாளிகைகளிலும்
விரைந்தோ
நிதானமாகவோ
அழைப்பின்றியே
ஒவ்வொருவர்
வீட்டுக் கதவிலும்
ஒரு தடவை தட்டிப்போகிறேன்
தூங்குகிறீர்களா
விழித்துக் கொள்ளுங்கள்
விரந்து கொள்கிறீர்களா
நான் திரும்பி விடு முன்னர்
எழுந்து வாருங்கள்
இதுவே உங்கள்
நல்விதியின் தருணம்
என்னைத் தொடர்வோர்
வாழ்வின் ஒவ்வோர் படிநிலைகளையும்
சந்திக்கிறார்கள்
சாதாரண மனிதர்கள்
ஆசை கொள்கின்றனர்
ஒவ்வோர் எதிரியையும் வெற்றி கொள்கின்றனர்
சாவினின்றும்

தற்காத்துக் கொள்கிறார்கள்
என்னைச் சந்தேகிப்போரும்
தயங்குவோரும்
தோல்வியிலும் கொடும் வறுமையிலும்
கடும் துயரிலும்
வாழும்படி
தீர்ப்பளிக்கப்படுகிறார்கள்
வீணை என்னைத்
தேடுகிறார்கள்
பயனற்று
இறைஞ்சுகிறார்கள்
என்னிடமில்லைப் பதில்
நான் இனி
வரப்போவதுமில்லை!

ஆங்கில மூலம்: opportunity
John James Ingals
ஜோன் ஜேம்ஸ் இங்கல்ஸ்
தமிழில் - ந. சத்தியபாலன்

உறுதியாயிரு

நாம் இங்கே இருப்பது
விளையாடும் பொருட்டோ
கனவு காணும் பொருட்டோ அல்ல
பிளவுண்டு போகும் பொருட்டு அல்ல.
ஆற்றுவதற்கென கடினமான பணிகள்
எத்தனையோ உண்டு
சோதனைகளிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள எத்தனிக்காதே
முகம் கொடு...
அவை இறைவனின் கொடைகள்!
உறுதியாயிரு
காலம் கெட்டுக் கிடக்கிறது யாரைத்தான் குறைசொல்ல
என்று கூறிக் கொண்டிருக்காதே.
எதிர் வார்த்தை பேசாது கைகட்டி நின்று எதையும்
ஏற்றுக் கொள்ளாதே
ஓ... வெட்கக்கேடு... எழுந்து நில்
மனந்திறந்து பேச... கடவுளின் பெயரால்...
துணிச்சலுடன் உறுதியாயிரு.
பிழைகள் எவ்வளவு தூரம் வேரோடிப் போயுள்ளன
என்பது ஒரு பொருட்டல்ல
போராட்டம் எவ்வளவு கடினமாகி வருகிறது
பகலின் பொழுதுகள் எவ்வளவு நீண்டவை...?
மனம் மயங்காதே... போராடு...
நாளை வரும்... உனக்கான பாடல்...

Be strong

From 101 famous poems

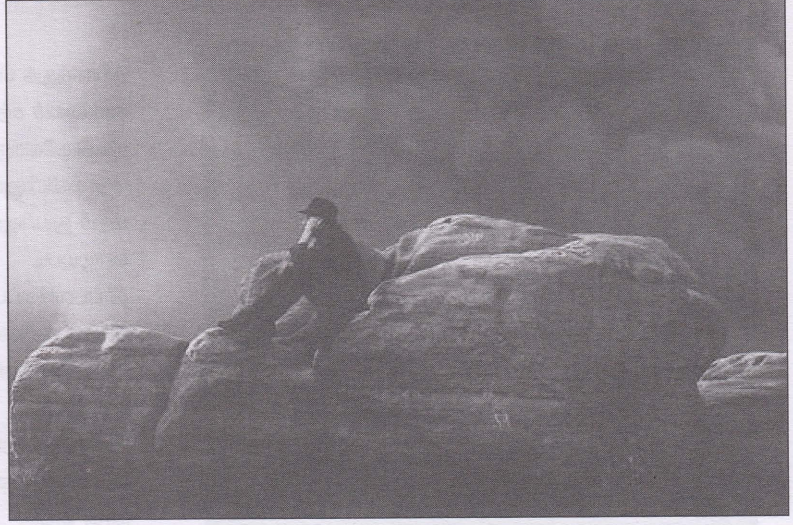
by: Maltbie Darenport Babcock

ஆங்கில மூலம் - மோல்ட் பீ டெவன் போர்ட் பாப்கொக்

தமிழில்: ந. சத்தியபாலன்

அற்ப புகழுக்கும், பேருக்கும்,
விருதுக்கும், பாராட்டுக்கும்,
பணத்துக்கும் ஆசைப்பட்டு, அறச்
சீற்றமற்றவர்களாக உருமாறி,
செத்த உடலுக்குச் சேவகம்
செய்வதில் தமது ஆற்றலையும்
நேரத்தையும் செலவுசெய்து
வருகின்றனர்.

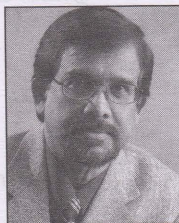

தொல்லைதரும் தொழில்நுட்பமும் தொலைவுறும் படைப்பாற்றலும்

■ க. நவம்

அறிவியல் முறைமைகளையும், பொறியியல் சாதனங்களையும் பயன்படுத்தி, நுணுக்கமான பணிகளை வினைத்திறனுடன் நிறைவேற்றுவதற்கென மேற்கொள்ளப்படும் செயற்பாடுகளையே தொழில்நுட்பம் என மிக எளிமையான முறையில் கூறலாம். கல்வி, பொருளாதாரம், மருத்துவம், போக்குவரத்து, தகவற் தொடர்பு, அடிப்படைத் தேவைகள், கேளிக்கைகள், பொழுதுபோக்குகள் போன்ற பல்வேறுபட்ட துறைகளில் உலகு இன்று முன்னேறி வருவதற்கு இத்தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி ஒரு முக்கிய காரணம் எனக் கூறப்படுவது உண்மைதான்.

ஆயினும் பயன்பாடுகளுக்கு மேலாக இத்துறைகள் மீதான தொழில்நுட்பத்தின் பாதகமான விளைவுகள் குறித்தும் இப்போதெல்லாம் மனுக்குலம் பேரரசும் கொண்டுள்ளது என்பதை ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். “அறிவியற் துறையிலும் தொழில் நுட்பத் துறையிலும் ஏற்படக்கூடிய எதிர்கால நிகழ்வுகளும் முன்னேற்றங்களும் தவறான புதிய வழிகளைத் திறந்து விடக்கூடும்” என்று பேராசிரியர் ஸ்டீபன் ஹாகிங் (Stephen Hawking), அண்மையில் விடுத்ததுள்ள எச்சரிக்கையினால் முழு உலகும் அதிர்ந்து போயிருக்கின்றது. மனித இனம் தானே உருவாக்கிய தொடர்ச்சியான ஆபத்துக்களால் அழிவைச் சந்திக்கக்கூடும் என்றும், அவற்றுள் அணு ஆயுதப்போர், புவி வெப்பமாதல், மரபணு மாற்றி அமைக்கப்பட்ட வைரஸ்கள் ஆகியன, மூன்று முக்கிய காரணிகள் என்றும் அவர்குறிப்பிட்டுள்ளமை அலட்சியம் செய்யப்படக்கூடிய ஒரு செய்தியல்ல.

ஏறக்குறைய இதனையொத்த அச்சமும், அவநம்பிக்கையும் உலகு பூராகவும் உள்ள இலக்கியவியலாளர்கள், சிந்தனையாளர்கள் மத்தியிலும் ஏற்பட ஆரம்பித்து விட்டது. இவ்வகையில், குறிப்பாக மேற்குலக ஆக்க இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடத்தே தொழில்நுட்பம் ஏற்படுத்த ஆரம்பித்திருக்கும் அதிர்வலைப் பரம்பலின் அச்சுறுத்தல்களைச் சுருக்கமாகப் பகிர்ந்துகொள்வதே இச்சிறு கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கற்பனைத்திறன் காயடிக்கப்பட்டுள்ளமை, சமகால முதலாளித்துவத்தை அடையாளப்படுத்தும் ஓர் அபாயகரமான நோயறிகுறியாக இந்நாட்களில் எண்ணி அஞ்சப்படுகின்றது. இதனால் ஏற்படக்கூடிய கெடுதியைத் தெளிவுறவே முதலாளித்துவம் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டுள்ள போதிலும், அதனை வெளிப்படையாக ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் மெத்தனப் போக்கு, முதலாளித்துவத்தைப் பாரிய நெருக்கடிக்குள் தள்ளி விடத் தருணம் பார்த்துக் காத்திருக்கின்றது. கற்பனைத்திறனைத் தீவிரப்படுத்திப் புத்துயிருட்டத் தவறுமிடத்து, முதலாளித்துவம் இட்டுச் சென்றுள்ள இப்பாரிய படைப்புத் திறன்சார் நெருக்கடிக்குள்ளிருந்து உலகு மீளவே முடியாமல் போய்விடக்கூடும் என மேற்குலகச் சிந்தனையாளர்கள் விசனமுறத் துவங்கிவிட்டனர்.

இந்நிலையில், கற்பனையின் கருவுலங்கள் எனக் கருதப்படும் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள், கலைஞர்கள் எனப்படுவோர், தாம் யார்? தமக்கேயான சமூகக் கடப்பாடுகள் யாவை? என்ற வாறான வினாக்கள் குறித்த திட்டவட்டமான ஊகங்களையும், புரிந்துணர்வுகளை

யும் மீளாய்வு செய்து, விழிப்புடன் செயற்படுதலின் அவசியம் இச்சிந்தனையாளர்களால் பெரிதும் வலியுறுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

உண்மையை எடுத்துரைப்பவர்களாக, வரலாற்றின் காவலர்களாக, கனவுகளின் காவிகளாகக் கதை சொல்லிகள் இருந்துவந்த காலம் ஒன்றிருந்தது. மானுடருக்கும் மானுடரல்லாத உலகுக்கும் இடையே யான உறவுத் தொடர்புகளை இவர்களது கதைகள் சொல்லிவந்த காலம் ஒன்றிருந்தது. பூமியிலும் வானத்திலும் பிரபஞ்சத்திலும் காலான்றி நின்று, இயற்கையினதும் பூமியினதும் விஸ்வரூபங்களையும் மகோன்னதங்களையும் கற்பனை ததும்ப இவர்களது கதைகள் சொல்லி வந்த காலம் ஒன்றிருந்தது. மனிதன் என்ன செய்ய வேண்டும்? எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்? என இயற்கை மனிதனுக்குப் பாடம் புகட்டியமையை, இவர்களது கதைகள் சொல்லி வந்த காலம் ஒன்றிருந்தது.

ஆனால், பகுத்தறிவு எனும் பண்பின் நிமித்தம், விலங்கு நிலையிலிருந்து மனிதன் பதவியுயர்வு பெற்றுப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் - இயந்திரங்கள் அவனது வாழ்வுடன் இரண்டறக் கலந்து கொண்ட, இற்றைக்கு ஏறக்குறைய முன்னூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே படிப்படியாக இருள் பரவத் துவங்கலாயிற்று. விகிதாசார விதிமுறைகளையும் மீறி, மனித வடிவம் விகாரமாய் வீங்கிப் புடைத்துப் பெருத்துக்கொண்டது; புறவுலக வடிவமோ சுருங்கிச் சிறுத்துக்கொண்டது. இயந்திரத் தொழில் நுட்பங்களால் ஊட்டமளிக்கப்பட்டுச் செயற்கையாக உருப்பெருக்கப்பட்ட மனித விகாரமே இந்நாளைய இருளடைந்த வாழ்வின் பிரதான மூலக் கூறாகிவிட்டது. கடந்த நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வந்திறங்கிய நவீன தாராண்மை வாதத்துடன் கைகோர்த்து வளர்ந்த, இந்த நூற்றாண்டின் அடையாளமான அதீத தொழில்நுட்ப விருத்தியானது, இன்றைய உலகை முற்றுமுழுதாக உருமாற்றி எடுத்துக்கொண்டது.

அமெரிக்கப் பண்பாட்டுச் சிந்தனையாளரும் எழுத்தாளருமான ஆர்லீன் கோல்பார்ட் (Arlene Golbard) என்பவரால் "டாஹ்ராஸ்தான்" (Datastan) என வர்ணிக்கப்படும் இன்றைய உலகானது, தரவுகளாலும், புள்ளி விபரங்களாலும் தர்க்கவியல் மனோபாவங்களாலும் கட்டுப்படுத்தப்படும், கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு சர்வாதிபத்திய உலகு. தர்க்கம், காரணம், திட்டமிடல், சட்ட திட்டங்களை மட்டும் கடைப்பிடித்தல் போன்றவற்றை மதிப்பதேயல்லாமல், உள்மனவுணர்வு, மனோவெழுச்சி, கற்பனை போன்றவற்றை நிராகரித்துப் புறந்தள்ளும் ஓர் உலகு. இவ்வுலகில் மனிதன் பண்டங்களை நுகர்வதில்லை; பதிலாக மனிதனே பண்டமாக்கப்பட்டுள்ளான். யந்திரங்களை மனிதன் உபயோகிப்பதில்லை; மனிதன் யந்திரங்களால் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளான். யந்திரங்களை அணிகின்றான்; யந்திரங்களில் வாழ்கின்றான். கணினி

கக்கித் தள்ளும் எச்சங்களே தஞ்சம் எனக் கருதி, இயற்கையை மறந்து இயந்திரங்களோடு இயந்திரமாய் வாழும் பழக்கங்கொண்டுள்ளான். கற்பனைக்கு எதிராகவும் ஆக்கத் திறனுக்கு எதிராகவும் இயல்பு வாழ்வுக்கு எதிராகவும் செயற்படும் ஒரு போலிப் பாசாங்கு உலகுக்குத் தனது வாழ்வை அடிபணிய வைத்தவனாக ஆக்கப்பட்டுள்ளான். தொடர்பாடலின் அடிப்படைக் கூறான கதை இப்போது அவனது பொதுவாழ்விலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டுவிட்டது. வரலாறு, இலக்கியம், கலை, பண்பாடு, மதம், வழிபாடு என்பன மறைந்து போய்க் கொண்டு வருகின்றன. பதிலாக தொழில்நுட்பம், புள்ளி விபரங்கள், விஞ்ஞானம், கணிதம் என்பன இவற்றின் இடத்தை தமதாக்கி அபகரித்துக்கொண்டுவிட்டன.

"உயிரியலைத் தொழில்நுட்பம் தோற்கடிக்க நாம் அனுமதிக்கும்போது, எமது உள்ளகச் செயற்பாடு களுக்கான உணர்திறன் பலவீனமடைந்து விடுகிறது" என மனநோய் மருத்துவச் சமூகப் பணியாளாரான நான்ஸிலீ வைட்ரா (Nancilee Wydra) கூறுகின்றார். இதனை நிரூபிக்கும் விதத்தில், பல்கலைக் கழகங்கள் போன்ற உயர் கல்வி நிறுவனங்களும் கூட இன்றைய தொழில்நுட்பத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப - இன்றைய சந்தைப் பொருளாதாரத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப அடிபணிந்து, தலைசாய்த்து நிற்கின்றன. மாணவர்கள் கல்வி நுகர்வோராகவும், பீடங்களும் பேராசிரியர்களும் மூல வள அலகுகளாகவும், பாடவிதானங்கள் பாடப் பொது களாகவும், பட்டதாரிகள் உற்பத்திப் பண்டங் களாகவும் மாறிவிட்ட இந்நாளைய பூகோளப் பொருளாதாரத்தில், அறிவையும் உண்மையையும் தேடுதலுக்கான தாகம், வெறும் போட்டி மனோபாவத்தினால் மாற்றீடு செய்யப்பட்டுவிட்டதென கனடா, சாஸ்கச் சுவான் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களான அலெக்ஸாண்டர் ஏர்வின், ஹார்வார்ட் வுடோம்ஸ் (Alexander Ervin & Howard Woodhoms) ஆகியோர் கருதுகின்றனர்.

இந்த மிகப்பெரும் மனித அவலத்திலிருந்து மனுக்குலத்தை மீட்டெடுக்கும் பொருட்டு, கற்பனைப் பணியை மீளருவாக்கம் செய்வதும், மக்களை அவர்தம் நீள்தயிலிலிருந்து தட்டியெழுப்புவதும் எழுத்தாளர்கள், படைப்பாளிகள், கலைஞர்களது பிரதான கடமை என வலியுறுத்தப்படுகின்றது. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக, இக்கடமைகளைச் சரிவர நிறைவேற்றுவதற்கு இன்றியமையாத கருவியெனக் கருதப்படும் மொழியை மேற்குலகு சிறுகச் சிறுக இழந்து வருகின்றது. முதலாளித்துவத்தின் வாலாயமான கருவியாகிய தொழில்நுட்பத்தின் ஆதிக்கத்திற்கு, மொழி அடிபணியத் தொடங்கிவிட்டது. இன்றைய நவீன உலகின் சவால்கள் சாதாரண மக்களின் கண்களுக்குப் புலப்படாதவாறு திரைபோட்டு வைத்திருப்பதற்கென, மொழி ஒரு கவசமாகவும் முகமூடியாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. எழுத்தாளர்களோ இந்த முகமூடியைக் கிழித்தெறிவதற்குப் பதிலாக, தமது படைப்புலகுசார் தொழில், புத்தக விற்பனை, வருமான விருத்தி போன்ற விடயங்களிலேயே ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர்.

சுயலாபத்தை மட்டும் இலக்காகக் கருதி இக்குறுகிய குறிக்கோள்களை நோக்கி மென்மேலும் கடினமாக உழைக்கின்றனர். அற்ப புகழ்க்கும், பேருக்கும், விருதுக்கும், பாராட்டுக்கும், பணத்துக்கும் ஆசைப்பட்டு, அறச் சீற்றமற்றவர்களாக உருமாறி, செத்த உடலுக்குச் சேவகம் செய்வதில் தமது ஆற்றலையும் நேரத்தையும் செலவுசெய்து வருகின்றனர்.

இதனையும் மீறி நவீன சந்தைக் கெடுதிகளுக்கு கெதிராகக் குரல் எழுப்பும் - பண்பாடு, இதழியல், கல்வி, கலை, விமர்சன சிந்தனை என்பன மீதான பல்தேசியக் கம்பனிகளின் தாக்குதல்களுக்கெதிராகக் குரல் எழுப்பும் - ஒருசில எழுத்தாளர்கள் ஒதுக்கப்பட்டும் ஓரங்கட்டப்பட்டும் அலட்சியம் செய்யப்பட்டும் வருகின்றனர். நவீன சமுதாயத்தின் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாத பிரச்சினைகள் பற்றியும் இந்த நூற்றாண்டின் விலக்கப்பட்ட / மறைக்கப்பட்ட அடையாளங்கள் பற்றியும் பேசும்போது, நண்பர்கள், உறவினர்கள், அயலவர்களிடமிருந்து இவர்கள் அந்நியப்பட்டுப் போய்விடுகின்றனர். இதன் விளைவாக, பூமி மீதான பெருமுதலாளித்துவக் கழுத்து நெரிப்பு, காலநிலை மாற்றம், அருகிவரும் உயிரினங்கள் போன்ற பல கொதி நிலைப் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேச விரும்பாதாராய் இந்த எழுத்தாளர்களும் மௌனம் காத்து நிற்கின்றனர். கதையின் பேராற்றல் பிழையான திசையில் திருப்பி விடப்பட்டுள்ள இன்றைய சூழலில், சோகக் கனவுகளுடன் எழுத்தாளர்கள் நித்திரையில் நடக்கின்றனர்.

“வாழ்வின் அர்த்தத்தைத் தேடுவதே மனித இனத்தின் பிரதான இலக்காக இருத்தல் வேண்டுமே அன்றி, வெறும் கேளிக்கையையோ அல்லது மகிழ்ச்சியையோ அல்ல. அர்த்தம் அல்லது குறிக்கோள் இல்லாத தருணங்களைத் தவிர, வேறு எந்தச் சூழ்நிலையிலும் வாழ்க்கை சகிக்கமுடியாத ஒரு சங்கதியாக சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை” என மனோவியல் அறிஞரான விக்டர் ஃப்ராங்க் (Viktor Frankl) கூறிய கூற்றின் உட்பொருளை ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதன் அவசியம் இப்போது மீண்டும் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. வாழ்வின் அர்த்தத்தையோ அல்லது குறிக்கோளையோ பேசத் தவறும் படைப்புக்களைப் படைத்து என்ன பயன்? இன்றைய பிரதான பிரச்சினைகளை அணுக மறுக்கும் எழுத்துக்களை எழுதி என்ன பயன்? எமது நடைமுறை உண்மைகளை உடைத்தெறியத் தவறும் எழுத்துக்களை எழுதி என்ன பயன்? எமது கற்பனைகளும் கதைகளும் ஆழமற்றவையாய், சுயநலமிக்கவையாய், ஆபத்தை எதிர்கொள்ளும் துணிச்சலற்றவையாய் இருப்பின், அத்தகைய எழுத்துக்களை எழுதி என்ன பயன்? யாருடைய நலனுக்காக நாம் எழுதுகின்றோம்? வெறும் நுகர்ச்சிக்காகவும் பட்டங்களுக்காகவும், பதவி உயர்வுகளுக்காகவும், வெட்கக் கேடான குறுநோக்கங்களுக்காகவும் படைக்கப்படும் எதுவும், படைப்பாளியினது திறமைக்கும், வாசகர்களினது வாழ்வுக்கும் எவ் விதத்திலும் பயன் தரக்கூடியதல்ல.

இதன் காரணமாகவே “எழுத்தாளர்களே, கலைஞர்களே, கற்பனை செய்யுங்கள்; புதிய இலக்கியங்களைப் படைப்புகள்; புதுமையான பண்பாடுகளை உருவாக்குங்கள். அதன் மூலம் மனிதரதும் மனிதர் அல்லாதனவற்றினதும் இப்புவலகினதும் வாழ்வு மீண்டும் முக்கியம் பெறட்டும்” என அமெரிக்க எழுத்தாளரான டீனா மெட்ஸ்கர் (Deena Metzger) புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளை நோக்கி அறைகூவல் விடுக்கின்றார். மேலும் படைப்புலகு நீண்டகாலமாகப் பின்தொடர்ந்து வந்த யதார்த்தவாதம் / நடப்பியல் கோட்பாடு எந்தளவுக்கு நடைமுறை உண்மைகளை ஒளிர்ச் செய்கின்றதோ, அந்தளவுக்கு அவற்றைச் சிலசமயங்களில் ஒளி மங்கவும் செய்யக்கூடிய தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. கலை என்பது இந்த யதார்த்தத்திற்கு முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கும் கண்ணாடி என்று நம்பிய காலம் ஒன்று இருந்தது. ஆனால் “கலை என்பது யதார்த்தத்தை வடிவமைக்கும் ஒரு சம்மதி” என்ற புரட்சிகரமான உருவகம் ஒன்றை ஜேர்மன் கவிஞரும் நாடகாசிரியருமான பேர்ரோல்ற் ப்ரெச் (Bertolt Brecht) முன்வைக்கின்றார். கலை எனும் கண்ணாடியை அடித்துடைத்து, அதன் துண்டுகளுடாக மாறுபட்ட யதார்த்தங்கள் பிரதிபலிக்கப்படக் காணும் - தத்தமது யதார்த்தங்கள் தமக்கே ஒளிமுறிவு செய்யப்படக் காணும் - எழுத்தாளர்களே இன்றைய தேவை என நம்பப்படுகிறது.

ஆதிக்க சக்திகளினால் நிர்மாணிக்கப்படும் தடைச் சுவர்களைத் தகர்த்தெறிந்து தப்பித்துக் கொள்ள வென உபயோகிக்கும் ஆயுதங்களாக புனைகதை, நீதிக் கதை, உருவகம், அங்கதம், அபத்தம், சர்ரியலிஸம், மாந்திரீக யதார்த்தம் போன்ற பலரகப்பட்ட படைப் பிலக்கிய உத்திமுறை உபாயங்கள் மிக நீண்ட காலமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தன. எமது மனதையும் இதயத்தையும் திறந்து பார்ப்பதற்கும், எமக்குச் சொந்தமான உலகை வியப்புடன் உற்று நோக்குவதற்கும் பயன்படும் கருவிகளான இந்தவகைக் கலை இலக்கிய ஆக்கங்களையே “எமக்குள் உள்ள உறை பனிக் கடலை உடைக்க உதவும் கோடரிகள்” என்று புகழ்பூத்த ஜேர்மன் மொழி எழுத்தாளரான ஃப்ராங்க் காஃப்கா (Franz Kafka) தூர நோக்குடன் கூறிச் சென்றமையை மீண்டுமொரு முறை இரைமீட்டுப் பார்த்தபடி - இயந்திரங்களுடன் கண்ணயர்ந்து, இயந்திரங்களுடன் கண்விழித்து, இரவு பகலாக இயந்திரங்களுக்குள்ளேயே வாழ்வழிக்கும் இளைய தலைமுறையின் மீட்புப்பணி குறித்து எண்ணிப் பார்த்தபடி - கற்பனைத் திறனுடன் கூடிய படைப்பாற்றல் மிக்க படைப்பாளிகளே இன்றைய இயந்திர வாழ்வியலுக்குத் தேவைப்படுபவர்களென எதிர் பார்த்தபடி - நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறது, மேற்குப் படைப்புலகு!

உசாத்துணைகள்:

Arlene Golbard, Human Rights and Culture: From Datastan to Storyland

Joe Bunting, <http://thewritepractice.com/author/joe-bunting/>, Why We Write: Four Reasons

Nancilee Wydra, Feng Shui, The Book of Cures

Patricia Robertson, Writing the Necessary, CNQ92

போராட்டம்

எல்லாமுமாய் இருந்து பின்
எதுவுமே இல்லை என்பது போல
உணரும் பொழுதுதான் வாழ்க்கையின்...
இல்லையில்லை... என் வாழ்க்கையின்
அர்த்தமே விளங்குகின்றது!

ஆம்!

18 வருடங்கள்...

வீட்டை விட்டு ஓடிப்போய்

இயக்கத்துள் சேர்ந்த பொழுது வயது 22.

இப்போ எல்லாம் முடிந்து புனர்
வாழ்வு அது இது என்ற பெயரில் ஆறு
வருடங்கள் மேலும் ஓடி... நேற்று
விடுதலையாகி வீட்டுக்கு வந்த பொழுது
வயது 40.

அப்பா நன்கு ஓடிந்து போயிருந்தார்.

பேப்பரினுள் இருந்து தலையைத்
தூக்கி மெதுவாக "சரணடைந்த பிறகு
ரொம்ப தும்புறுத்தினாங்களா" என
கேட்டார். >

"இல்லை" என்று ஒரு பொய்யைச்
சொன்னேன்.

அம்மாவும் பெரிய ஆரவாரம்
எதுவுமடவில்லை.

பெரிய துவாய் ஒன்றையும் மஞ்சள்
டப்பாவையும் கற்பூரத்தையும் நெருப்பு
பெட்டி ஒன்றையும் கொண்டு வந்து தந்து,
"வடிவாய் உடம்பு முழுக்கு மஞ்சளைத்
தேய்த்து குளித்து விட்டு நேரடியாய் அரசடி
அம்மனிடீடை போய் கற்பூரத்தைக்
கொழுத்தி கும்பிட்டு விட்டு வீட்டுக்குள்ளை
வா" என்றபடியே குசினிக்குள் போய்விட்டா.

தம்பியனும் தங்கச்சியும் கல்யாணம்
செய்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கும் இங்கிலாந்த்
திற்கும் போய் விட்டார்கள்.

அப்பாவின் கச்சேரி சம்பளம்...

பின்பு பென்சன் காசு... அம்மா சீதனமாய் கொண்டு வந்த காணி
பூமிகள் இவை எல்லாம் தான் எங்களை கடன்கிடன் எதுவுமே
இல்லாமல் ஊரில் தலைநிமிர்ந்து வாழ வைத்ததும்... பின்பு நான்
போராட்டத்திற்கு போன பின்பும் தங்கையையும் தம்பியையும்
பல்கலைக்கழகம் வரை படிப்பீத்து வெளிநாட்டில் திருமணம்
செய்து கொடுக்கும் வரை எங்கள் குடும்பத்திற்கும் பின்பலமாக
இருந்தது.

நான் போன பொழுது "அவளை விட்டு விடுங்கோ" என
தினம் தினம் அழுத கதறிய ஐயா அம்மாவின் அழுகைகள்...

வீட்டில் துக்கம் விசாரிக்க என்று கூடிய ஊர்... சொந்த
பந்தங்கள்... எதுவுமே நான் வீட்டை திரும்பி வந்த பொழுது
என்னைக் கண்டு கொள்ளவில்லை.

வீட்டுக்கு முருங்கையிலை பிடிங்கிச் செல்ல வரும் கனகம்
'மாமி... ஐயாவிடம் ஆங்கில பாடத்தில் சந்தேகம் கேட்க மகளைக்
கூட்டி வரும் சிவபாலன் மாமா... பின்நேரத்தில் வீட்டுக்குந்தில்
இருந்து ஊர் விடுப்பு கதைக்கவும் வெங்காயம் புளி உடைக்கவும்
சோடியாகவே வரும் பென்சனியர் சிவசம்பு மாஸ்டர் பார்வதி
மாமி... அம்மாக்கு மா இடிக்கவும் வறுத்திக் கொடுக்கவும் வரும்
சரசு... அவள் புருசன் கதிர்காமன்... இன்னும் இன்னும்
இன்னாரும்... இப்போதும் வயதின் முதிர்ச்சியுடனும் காலம்
அவர்கள் முகங்களில் போட்ட கறுத்த கோடுகளுடனும் எங்கள்
வீட்டுக்கு வந்து போய்க்கொண்டுதான் இருக்கின்றார்கள்.

ஆனால் அப்போது என் பல்கலைக்கழக படிப்பு பற்றியும்
தங்கள் பிள்ளைகள் என்ன என்ன படிக்கலாம் என்றும் பின்னேரங்
களில் ரியூசன் சொல்லிக் கொடுப்பீர்களா என்று கேட்ட எவருமே
எது பற்றியோ என்னிடம் எந்த கேள்விகளும் இல்லை.

என்னை வினோதமாக பார்த்தபடி... அல்லது வலிந்த ஒரு புன்னகையை முகத்தில் தவழ விட்ட படி... "பிள்ளை வந்திட்டாப் போலை..." என்று கேள்வியும் இல்லாத... பதிலும் இல்லாத ஒரு வசனத்தில் தங்கள் உரையாடலை என்னுடன் முடித்து விட்டு... தங்கள் தேவைகளையும் வேலைகளையும் ஐயா அம்மாவுடன் முடித்துக் கொண்டு விரைவாகவே போய்விடுவார்கள்.

நானும் ஏதோ ஒரு இந்திய - இலங்கைத் தொலைக்காட்சிக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து விடுவேன்.

22 வயதில் இயக்கத்துள் போகும் போதும் சரி... 34 வயதில் சிறிலங்கா ஆமியிடம் சரணடைந்தல் என்ற பெயரில் சிறைப்பட்ட போதும் சரி அதுவரை இருந்த விவேகம்... வேகம் எல்லாமே இன்று மரத்துப் போன ஒரு உணர்வுதான்.

பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வீட்டை வராமல் மடிப்புக் குறையாத சேலையுடனும் நெஞ்சுடன் அணைத்த புத்தக கட்டுடன் இயக்க நண்பர் ஒருவரின் மோட்டார் சைக்கிளில் ஒரு பக்கமாக ஏறி அமர்ந்து வன்னிக்காட்டுக்குள் மறைந்த அதே நான்... அடுத்த 365 நாட்களில் அதே போன்ற இன்னோர் மோட்டார் சைக்கிளை போராளி உடையுடனும் கத்தரிக்கப்பட் கட்டை முடியுடனும் தோளில் துப்பாக்கியுடனும் அதிவேகத்துடன் ஓட்டிச் செல்வேன் என்று யார் நினைத்திருந்தது.

பூமிப்பந்தை எங்கள் கைகளில் ஏந்தி நிற்கின்றோம் என எங்கள் தோள்களை நாங்களே தட்டிக் கொடுத்த நாட்கள் அவை.

சமர சுதந்திரப் பூமி என்பது மட்டும் இந்த கலைத்துறை மாணவியின் கனவாய் இருந்தது.

சில சில அடக்குமுறைகளையும்... நியாயப் படுத்தப்படும் மரணங் களையும் கண்டு கொள்ளாதீர்கள் என்று பாலபாடம் சொல்லித் தரப்பட்டது.

போரில் இழப்புகள் தவிர்க்க முடியாது என்பது தத்துவார்த்தமானது.

அமைதியான இரவுகளில் சுற்றிலும் கேட்கும் துப்பாக்கி குடுகளில் எதிராளி ஒருத்தனை வெற்றி கொண்டிருப்போம். அல்லது எங்களுடன் அடுப்பு மூட்டி சோறு காச்சி உண்ட தோழன் தோழிகளில் ஒருவரை வீர மரணத் திற்கு தாரை வார்த்துக் கொடுத்திருப்போம். அல்லது முகம் தெரியாத ஒரு துரோகிக்கு தண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கும்.

எங்களுக்கு தெரிந்தவை மிகக் குறைவு. தெரியாதவை அதிகம்.

குருசேத்திர யுத்தம் போல் இது

பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்து வீட்டை வராமல் மடிப்புக் குறையாத சேலையுடனும் நெஞ்சுடன் அணைத்த புத்தக கட்டுடன் இயக்க நண்பர் ஒருவரின் மோட்டார் சைக்கிளில் ஒரு பக்கமாக ஏறி அமர்ந்து வன்னிக்காட்டுக்குள் மறைந்த அதே நான்... அடுத்த 365 நாட்களில் அதே போன்ற இன்னோர் மோட்டார் சைக்கிளை போராளி உடையுடனும் கத்தரிக்கப்பட் கட்டை முடியுடனும் தோளில் துப்பாக்கியுடனும் அதிவேகத்துடன் ஓட்டிச் செல்வேன் என்று யார் நினைத்திருந்தது.

நியாயப் படுத்தப்பட்ட போர். போர்க்களத்தில் நின்று கொண்டு நியாயம் அநியாயம் பற்றி ஆராய்ச்சிகள் பட்டி மன்றம் நடத்த எங்களுக்கு நேரம் இருப்பதில்லை.

வைலர்சில் வரும் கட்டளைத் தளபதியின் வழிகாட்டலில் நடந்து கொண்டும் ஒளிந்து கொண்டும் ஓடிக்கொண்டு இருப்போம். எங்கு வெடி வைக்க வேண்டுமோ அங்கு வெடி வைப்போம்.

ஆம்! அது ஒரு பன்றி வேட்டை போல இது மனித வேட்டை.

சுதந்திரத்திற்கான மனித வேட்டை. சகோதரர்களையே நோக்கி அம்புவிடும் குருசேத்திர மனித வேட்டை.

இயற்கை தரும் மூன்றுநாட்கள் விடுப்புகளில் தாக்குதல் ஏதும் இல்லையாயின் அன்று அதிகமாக எனது இரைமீட்டல் தினங்களாக இருக்கும்.

வயதுக்கு வந்த பொழுது நல்லெண்ணெயையும் முட்டையையும் வலிந்து திணித்து என்னைப் பார்த்துக் கொண்ட அம்மா... சின்ன வயதில் இருந்து சம்பளத்தினத்தில் எனக்குப் பிடித்த அம்புலிமாமாவை ஒரு கையிலும் தனக்குப் பிடித்த பூந்தி லட்டையும் பெரிய உழுந்து வடையை யும் வாங்கி வரும் அப்பா... பாடசாலை வீட்டு வேலை களை என்னைச் செய்து தரச் சொல்லி அடம் பிடிக்கும் தங்கை... கிறிக்கட் மட்டையை தன்னுடனே கைகோர்த்துப் படுக்கும் என் அன்புத் தம்பி... அட்வான்ஸ் லெவல் படித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பஸ்சினுள் கலாய்க்கும் மாணவர்கள்... அதில் அமைதியாக புன்னகைக்கும் குமரன்... பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்த பொழுது வீட்டையே திருவிழாவாக மாற்றிய எங்கள் உறவினர்கள் ஊரவர்கள் என ஒவ்வொருவரின் நினைவுகளும் வந்து போகும்.

வயதின் கோளாறோ... அன்றி வாழ்க்கையில் இந்த கொழுமுகம்பை தடவிப் படர்ந்தால் நன்றாய் இருக்கும் என்று நினைத்துப் பார்க்கும் அலைபாயும் மனமோ எனக்கு தெரியாது. ஆனால் குமரனுடன் என் வாழ்வை பல தடவை என் மனதினுள் இணைத்துப் பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கின்றேன் - இயக்கத் துக்கு போகும் வரை.

ஆனால் என்றோ ஒரு நாள் ஒரு பகுதியோ

அல்லது முழுமையோ முடமாகி அல்லது திறக்க முடியாத பெட்டியுனுள் நாலு போராளிகள் சுமந்து வர வீட்டுக்கு வரவிருக்கும் என் நினைப்புகள் அவனுக்கு எந்த தோல்வியையும் கொடுக்க கூடாது என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன்.

எனது

போராட்டம்
நாட்டுக்கு விடிவைத்
தரும் என்று நான்
எண்ணுவது போலவே
அவனது கல்வி இதே
நாட்டை முன்னேற்றம்
காண உதவும் என்று
நம்புவன். அவனின்
மனச்சஞ்சலங்களுக்கு
நான் எந்த விதத்திலும்
காரணமாக இருக்க
கூடாது என உறுதி
யாகவே இருந்தேன்.

மேகங்கள்

கூடிவரும் பொழுது எங்கேயோ இருந்துவரும் காற்று
அனைத்தையும் கலைத்து விட்டுப் போவது போல
இறுதியுத்தம் வந்தது.

கலைத்து விட்டதுமட்டுமல்ல... அடுத்த
தொரு சந்ததிக்கு இத்தகைய சிந்தனையே வரக்கூடாது
என்பது போல அதனை நடாத்திவிட்டுச் சென்றது.

போர்க்குற்றங்கள்... போர்க்குற்ற
விசாரணைகள்... வென்றவன் தோற்றவன் இருவருமே
குற்றவாளிக் கூண்டில்! விபச்சாரம் செய்தவனை ஊரே
கூடிக் கல்லெறிந்தது போல இறந்த போராளிகள்...
உயிருடன் இருக்கும் போராளிகள்... அங்கவீனர்
களாகிய போராளிகள் அனைவர் மேலும் கல்லெறிகள்
விழ்த்தொடங்கியது.

பலம் உள்ள பொழுதுதான் பேச்சு வார்த்தை
களும் பலனளிக்கும் என்று அரசியல்பொறுப்பாளர்
சொன்னது ஞாபகம் வருகிறது.

இப்போது எந்தப் பலமும் இல்லை.
மூலஸ்தானத்தில் இருந்த கற்சிலை இப்போது
பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டு வீதியோரத்தில்
எறியப்பட்டிருக்கின்றது.

அதன் மீது காக்கைகளினதும் குருவிகளினதும்
எச்சங்கள்.

நாங்கள் சென்ற பாதைகளில் இருந்த சரி...
பிழைகள் எல்லாமே இப்போதுதான் தெரிகிறது.
அங்கிருக்கும்வரை இலட்சியங்கள்தான் அனைத்தும் -
இருபுறம் கன்னப்பட்டை கட்டப்பட்ட குதிரைகள்
போல ஓடிக்கொண்டு இருந்தோமே தவிர
வெளியுலகம் எதையும் எங்களால் பார்க்க அவகாசமும்
இருக்கவில்லை அனுமதியும் இருக்கவில்லை.

எல்லாமே காலம் கடந்த உபதேசங்களாக...
எங்கள் பூமியில் நாங்களே மீண்டும் ஒரு அகதிகளாக...
மீண்டும் மேற்கு நாடுகளில் நீதிக்கும் உணவுக்கும்
கையேந்தியபடி.

மேலாக கல்யாண அகதிகளாக சாதி-
சம்பிரதாயம்-சாஸ்திரம் பார்த்து ஏற்றுமதி செய்யும்
பெண்கள் வரிசையிலும் அப்பா என்னை பதிவு
செய்திருந்தார் - ஓர் மணமாலை இணையத்தளத்தில்.

சுவிசில் இருந்து ஒரு திருமணம்

வந்திருந்தது. போராட்
டத்தின் முழுப்பணப்
பலத்தையும் தாங்கிய
வர்கள் என்ற பெருமை
யையும்... போராட்டம்
மௌனத்த பொழுது
அதே பண்பலம்
கண்களை மூடிக்
கொண்டது என்ற
சிறுமையையும் இந்த
புலம்பெயர் தமிழர்கள்
மீது ஏற்படுத்தி
யிருந்தது.

பெருமையை விட

வெறுப்பே அதிகமாகி இருக்கின்றது

இப்பொழுது அதே கூட்டத்தினுள் போய்
வாழ்வதற்கு ஐயா நிர்ப்பந்திக்கின்றார்.

“நடந்த எல்லாவற்றையும் கெட்ட கனவாக
மறந்திடு” என்று தினமும் அம்மாவும் ஐயாவும் திரும்பச்
திரும்பச் சொல்லி... அம்மியைக் கரைய வைத்த
பொழுதுதான் சுவிஸ் சம்மதம் வந்தது.

தாரம் இழந்த என் வயதொத்த ஒருவருக்கு
இரண்டாம் தாரமாக.

“40” என்னும் என் வயது... இயக்கத்துக்கு
போய் வந்தவள் என்ற அடைமொழி... இரண்டும்
என்னை இந்த “இரண்டாம் தார” ஓட்டப்பந்தயத்தில்
சேர்த்து விட்டிருந்தது.

இடைக்கிடை குமரனின் நினைவு வந்து
போகும்.

கச்சேரியில் எ.ஜி.எ ஆக இருக்கின்றாராம்.
திருமணமாகி இரண்டு பிள்ளைகளாம்.

நினைவுகளை பின்தள்ளி நிஜங்கள் முன் வந்து
நின்றது.

தை பிறக்கட்டும் என்று காத்திருந்த அவர்கள்
குடும்பம் நேற்று என்னை பெண்பார்க்க வந்தார்கள்.

தாய் தந்தை தமக்கையருக்கு பிடித்திருந்தால்
பின் அவர் ஸ்கைப்பில் பேசுவாராம்.

அம்மா காலையில் இருந்து தனியே குசினியுள்
போராடினாள் - வடை மோதகம் முறுக்கு.

ஐயா காலைச் சந்தை கூடும் பொழுதே போய்
பெரிய கப்பல் வாழைப்பழங்களும் இதர பழங்களும்
வாங்கி வந்தார்.

வீட்டை துப்பரவாக்குவது என் பணியாக
இருந்தது.

பின்னேரம் நாலு மணிபோல் அவர்களும்
கொழுக்கட்டை வாழைப்பழம் சகிதம் வந்திருந்தார்கள்.

தகப்பன் - தாய் - தமக்கை தமக்கையின்
கணவன் - அவர்களின் ஏழு வயது ஒரு சுட்டிப் பெண்.

நல்ல குடும்பம் போல் இருந்தது.

தகப்பனாரும் தமக்கையின் கணவனாரும் மிக
இயல்பாக ஐயாவுடன் அன்றைய அரசியல் தொடக்கம்
இன்றைய வாழ்க்கை வரை சகஜமாக பேசிக்கொண்டு

இருந்தார்கள்.

என்னைப் பெண் பார்க்க வந்தவர்கள் என்ற நினைப்பை மறந்து விட்டார்களோ என்று நினைக்கும் அளவுக்கு அவர்கள் சம்பாசனை இருந்தது.

தாயாரும் தமக்கையாரும் என்னை அன்புடன் உபசரித்து பேசிக்கொண்டு இருந்தாலும் அவர்களின் சம்பாசனைகள் ஊடாக ஏதோ ஒரு தேடல் இருந்து கொண்டு இருந்தது.

அதனை என்னால் உணரத் தொடங்கினாலும் நேரடியாக கேட்காத எந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதிலை நான் சொல்வது.

சுமார் ஒன்றரை இரண்டு மணித்தியாலம் கடந்த பொழுது அவர்கள் கிளம்ப ஆயத்தமானார்கள்.

வந்த நேரத்தில் இருந்து ஒவ்வொருவரின் மடியிலும் மாறி மாறி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த அந்த ஏழு வயது சுட்டிப் பெண் இப்போது என் மடியில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“மாமி உங்களிட்டை ஒன்று கேட்கட்டுமா?”

ஆம் எனத் தலையாட்டினேன்.

“நீ உன் வாலை வரப்போற மாமியிடம் ஆட்டாதே” என தாயார் எச்சரித்தாள்.

“இல்லை... நீங்கள் கேளுங்கள்” என நான் சொன்னேன்.

“உங்களுக்கு இயக்கத்தில் போய் பிரண்ட் யாராவது இருக்கவில்லையா?”

“சுகி! அடங்கமாட்டியா” தாய் உறுக்கினாள்.

“ஆமிக்காரர்கள் உங்களை எந்த தொந்தரவும் செய்யவில்லையா”

“சுகி! சட் அப்... வீட்டை வா நான்

வைச்சிருக்கிறேன்”

காரில் வரும் பொழுதோ அல்லது வர முன்

வீட்டினுள்ளேயே எழுதப்பட்ட மூலக்கதைக்கு பிள்ளை திரைக்கதை வசனம் எழுதிக் கொண்டு இருக்கின்றது என புரிந்தது.

“குறையாய் எடுக்காதையங்கோ... அவள் குழந்தை... இப்பிடித்தான் ரொம்ப வாய்”

ஆளுக்கால் கை எடுத்துக் கும்பிட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள்.

“அம்மாக்கும் மகளுக்கும் நெடுக சொல்லுற னான். குழந்தைப்பிள்ளைகளை பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு கிழட்டுக் கதையன் கதையாதையங்கோ எண்டு” மருமகன் மாமியாரையும் மனைவியையும் மெதுவாக ஏசிக்கொண்டு காரில் போய் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

காரில் இருந்து எழுந்த டீசல் புகை கண்களில் எரிவை உண்டாக்கியது.

அவர்கள் போன பின்பு ஐயாவோ அம்மாவோ எதுவுமே பேசவில்லை.

நான் தான் அவர்களது மௌனத்தைக் கலைத்தேன்.

“இனிமேல் நீங்களாவது எங்கள் போராளிகளை கொச்சைப்படுத்த இடம் கொடுக்காதையங்கோ”

***

குறையொன்றும் இல்லை... மறைமூர்த்திக் கண்ணா என்ற பாடலை திரும்ப திரும்ப போட்டுக் கொண்டு என் மனதை தேற்றப் பார்த்தாலும் அலைபாயும் என் மனத்தை... என்னுள் எழுந்து தாமும் சமுதாய கோபத்தை... இதுக்காகவா என்ற ஆற்றாமையை அடக்க முடியாமலே இருக்கின்றது.

எல்லாமுமாய் இருந்து பின் எதுவுமே இல்லை என்பதுபோல உணரும் பொழுதுதான் வாழ்க்கையின்... இல்லையில்லை...

என் வாழ்க்கையின் அர்த்தமே விளங்குகின்றது!

தாய் வீடு - சுயாதீன கலைத் திரைப்பட மையம், ரொறன்ரோ

12th ITaFF -2016

June 11, 2016 இல் நடைபெறவுள்ள சர்வதேச தமிழ்த் திரைப்பட விழா - படைப்புகளுக்கான கோரல்

- தாய் வீடு பத்திரிகையும் சுயாதீன கலை திரைப்பட மையமும் கனடாவின் ரொறன்ரோ நகரில், நடத்தும் சர்வதேச குறுந்திரைப்பட விழாவில் பங்குபற்றுவதற்கான குறுந்திரைப்படங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன.
- சிறந்த குழந்தை நட்சத்திரம், நடிகர், நடிகைக்கான விருதுகள்
- சிறந்த கதை, ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு, இயக்குநருக்கான விருதுகள்
- சிறந்த குறும்படம், சமூக விழிப்புணர்வுக்கான சிறந்த குறும்படம்,
- சிறந்த குறும்படத்துக்கான விமர்சகர் விருது என்பவற்றோடு
- சான்றிதழும் C\$200 - 1000 வரையிலான பணப்பரிசுகளும் வழங்கப்படும்.
- படைப்புகள் ஆங்கிலத்தில் துணைத் தலைப்புகளைக் கொண்டிருத்தல்; விரும்பத்தக்கது.
- படைப்புகள் ஏப்பிரல் 30, 2016க்கு முன்னர் கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்பிவைக்கப்பட வேண்டும்.
- படைப்புகள் 20 நிமிடங்களுக்குட்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்.
- படைப்புகளின் மொழி தமிழாக இருத்தல் வேண்டும்.
- படைப்புகளுடன் அதில் பங்குபற்றிய தொழினுட்பக் கலைஞர்கள், நடிகர்கள் பட்டியல் இணைக்கப்படல் வேண்டும்.
- படைப்புகளின் தயாரிப்பாளரின் கையொப்பத்துடன் கூடிய கடிதம் இணைக்கப்படல் வேண்டும்.
- தேர்வுக் குழுவின் முடிவே இறுதியானது.
- படைப்புகள் அனுப்பப்பட வேண்டிய முகவரி:

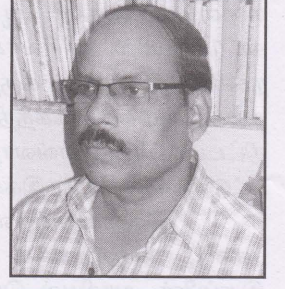
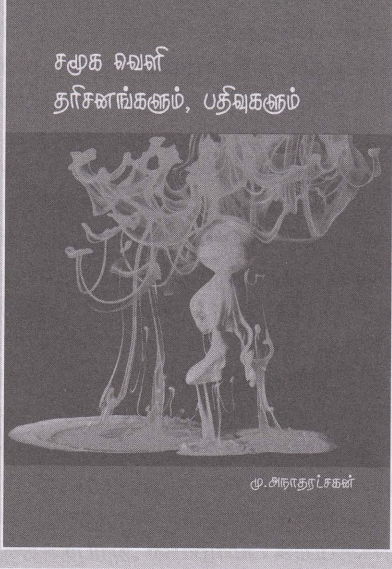
மேலதிக தொடர்புகளுக்கு : 1-416-857-6406 - 1-416-450-6833@ - 1-416-832-0929@

rathan@rogers.com, mailto:rathan@rogers.com, ka.gangatharan@gmail.com, mailto:ka.gangatharan@gmail.com,

www.iafstamil.com

மார்க்சியப்பார்வையே இவரது எழுத்துக்களில் வன்மையாக ஓங்கி ஒலிக்கின்றது என்ற மறுதலிக்க முடியாத உண்மையை இவரது எழுத்துக்களில் நன்கு பரிச்சயம் உள்ள எவரும் அவர் சொல்லாமலே புரிந்து கொள்வர்.

மாணிட நேசிப்பின் அதீத வெளிப்பாடே மு.அநாதரட்சகனின் “சமூக வெளி” தரிசனங்களும் பதிவுகளும்

■ கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்

ஜீவநதியின் 47வது வெளியீடாக எம் கைகளுக்குக் கிடைத்த “சமூக வெளி தரிசனங்களும் பதிவுகளும்” எனும் நூலை ஒருவாசக நிலையில் இக்கட்டுரை நோக்கமுனைகிறது.

மு.அநாதரட்சகனின் இரண்டாவது நூலான இக்கட்டுரைத் தொகுதியில் உள்ளடங்கியிருப்பவை சிறு சிறு கால இடைவெளிகளில் அவ்வப்போது சஞ்சிகைகளில் எழுதப்பட்டவை.

“மக்கள் இலக்கியம்” என்பதை மனதில் பதித்துக் கொண்டு பேனாவைத்தூக்கிய இளைய தலை முறையினருள் மூத்தவர்களில் அநாதரட்சகனும் ஒருவர்.

“இலக்கியம் என்பது சமூகம் சார்ந்தது. அது மக்கள் நலனுக்கானது. அது சமூகத்தில் உருவாகி வளர்ச்சி கண்டு வந்துள்ளது. அதன் சமூக உள்ளடக்க மும் பக்கச்சார்பும் வெளிப்படையாகத் தெரியாவிடினும் மறைமுகமாக இழையோடியிருப்பன என்பது எனது அபிப்பிராயம்”

“ஒரு படைப்பாளியின் எழுத்தில் அவனது கருத்தியல் சார்புநிலை வெளிப்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. அது அவனது பிரக்ஞை கடந்து படைப்பில் உள்ளோடி இணைந்திருப்பது நியதியாகும். அந்தவகையில் எனக்கும் சமூகம், அரசியல் குறித்து கருத்து நிலைச்சார்பு உண்டு. அது சரியானதா, தவறானதா என்பதற்கப்பால் எனது எழுத்துக்களில் என்னையறியாமலே ஆளுகை செய்கிறது.”

இவ்வாறு “என்னுரையில்” எந்தவித பாசாங்கு

களுமற்ற முறையில் தன்னை அறிமுகம் செய்து விடுகிறார் நூலாசிரியர். சமூகப்பிரச்சினைகள் எழுத வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைத் திணித்து அவரை விரட்டி கொண்டிருந்ததன் விளைவுகள் இக்கட்டுரைகள்.

மார்க்சியப்பார்வையே இவரது எழுத்துக்களில் வன்மையாக ஓங்கி ஒலிக்கின்றது என்ற மறுதலிக்க முடியாத உண்மையை இவரது எழுத்துக்களில் நன்கு பரிச்சயம் உள்ள எவரும் அவர் சொல்லாமலே புரிந்து கொள்வர்.

தனது வளரிளம் பருவத்திலிருந்தே மார்க்சியத்தைத் தான் பயணிக்கும் மார்க்கமாக வரித்துக் கொண்ட ஒருவரிடம் அந்தப்பார்வையைத் தவிர்த்துப் பார்ப்பது என்பது தடம் மாற்றிப்பார்க்கும் தவறாகவே அமைந்துவிடும். அதற்கு அவசியமுமில்லை.

பதினான்கு தலைப்புகளில் உள்ளடக்கங்களைக் கொண்டுள்ள இந்நூலில் “கலை இலக்கியங்களில் சமூக நோக்கு” என்ற கட்டுரையில்

“மனிதன் ஒரு சமூகப்பிராணி என்ற வகையில் சமூகத்திலிருந்து பிரிக்க முடியாத ஒரு அங்கமாக இருப்பவன். தனது இருப்பை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள சமூகத்துடன் இணங்கியும் பிணங்கியும் முரண்பட்டும் மோதியும் தனது தழுவல் வாழ் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டவன் என்பதுதான் யதார்த்தநிலை. இத்தகைய வாழ்வியல் இருப்பின் தோற்றப்பாடுகளிலிருந்து மேலெழும் உணர்வு நிலைகளின் வெளிப்பாடாக கலைஇலக்கியங்களில் சமூகத்தைப் பல்வேறு பரிமாணங்களில் தரிசித்து அதனைச் சமூகப்பார்வையாக வெளிப்படுத்துகின்றன”

என்கிறார்.

பின் நவீனத்துவக் கருத்துக்களின் பொய்மைகளையும் அதன் ஆபத்துக்களையும் பிறிதொரு கட்டுரையில் விரிவாகக் கூறப்பட்டாலும் அதன் நச்சுப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்கள் கலை இலக்கியங்களின் சமூகநோக்கத்திற்கு ஊறுவிளைவிப்பதற்காகத் திட்டமிடப்பட்டு எவ்வாறு சமூகத்தில் உலாவ விடப்பட்டுள்ளன என்பது இக்கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

இலக்கியங்களின் அடிப்படையான பண்புமானிட அம்சத்தைக் கொண்டிருப்பதுதான். மனித இருப்பின் அரசியல் பொருளாதார சமூகப்பிரச்சினைகளை மனித நேயத்துடன் சித்திரிப்பதுதான் அதன்பலம் என இக்கட்டுரை வலியுறுத்துகிறது.

“சித்தர்பாடல்களில் சமூக நீதிக்கருத்துக்கள் - புறவயநோக்கு” என்ற தலைப்பில் இரண்டாவது கட்டுரை அமைகின்றது.

“இந்திய சமயப்பண்பாட்டு மரபில் சித்தர்கள் எனப்பட்டோர் கிளர்ச்சியாளர்களாக வைதீக சமயத்துள் கலகத்தை உண்டு பண்ணியவர்களாக விளங்கினர் என்பதற்கு அவர்களது பாடல்கள் சான்று பகிக்கின்றன என்கிறார் கட்டுரையாளர்.

தமிழர் மரபில் “பதினெண்சித்தர்கள்” என்று அடையாளங் காட்டப்பட்டிருப்போரையும் விட ஆங்காங்கே காலத்திற்குக் காலம் நூற்றுக்கணக்கான சித்தர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள், வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது செல்லப்பா சுவாமிகள், யோகர் சுவாமிகள், குடைச்சுவாமிகள் முதலானோரையும் சித்தர்கள் வரிசையில் சேர்த்தே நம்மவர்கள் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

சித்தர்கள் மாஜாவாதத்தை விடுத்து நிஜ உலகின் யதார்த்தங்களைப் பற்றிப் பேசினர். உலோகாயதவாதிகளாக விளங்கினர். தமது காலத்துப் போலிச் சாத்திரங்கள் சாதிபேதங்கள் மூடநம்பிக்கைகள், வைதீகப்பற்று, மதவெறித் தூய்மைவாதம், வேத வழக்கு என்பவற்றை எதிர்த்து குரலெழுப்பியவர்கள் என்பது அவர்கள் வகித்த சமூக நீதிக்குரிய முற்போக்கான பாத்திரத்தை எமக்கு எடுத்தியம்புகிறது என்று கூறும் இக்கட்டுரை சித்தர்கள்மேல் ஒரு புதிய உயர்வான பார்வைக்கு எம்மை இட்டுச் செல்கிறது.

இக் கருத்தோடமைவாகவே தெனியானும் “சமூக சமத்துவக் குரலாக ஒலிக்கும் சித்தர்பாடல்கள்” என்ற தனது கட்டுரையில் “பழமைபேண் தமிழர் சமுதாயத்து மத்தியில் சித்தர்கள் கலகக்காரர்களாக வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள். அதனால் சித்தர்களைச் சமூகம் நிராகரித்திருக்கின்றது மாத்திரமன்றி பித்தர்கள் எனக்கேலியும் செய்திருக்கின்றது. சமூக நீரோட்டத்துடன் சேர்ந்தோடாது புதுமையாகச் சிந்தித்துச் செயற்பட்டவர்கள் எல்லோருக்கும் இந்தக்கதிதான் நேர்ந்திருக்கின்றது” என்று கூறியிருப்பதையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நினைவிற் கொள்ளலாம்.

“பின்நவீனத்துவம் குறித்து சாராம்சப்பகிர்வு” என்ற கட்டுரையில் பின்நவீனத்துவச் சிந்தனையாளர்களான மாக்லக்கான், மிசேல்பூக்கோ, தெரிதா, பெளத் வியார்ட், டெலூஸ், லியோத்தார்ட் முதலானோரின் கோட்பாடுகளை மறுதலித்து அது தொடர்பான தனது

கருத்துக்களை விவாதத்தன்மையுடன் முன்வைக்கிறார் கட்டுரையாளர்.

பின் நவீனத்துவவியலாளரின் கருத்துக்களான எதனையும் பூரணமாக விளங்கிக்கொள்ளல், அறிவின் மேலாதிக்கம் கட்டுடைத்தல், நிறுவனமயமாக்கல், என்ற கோட்பாடுகளை நிராகரித்து மார்க்சியத்தின் வழியாகத் தீர்வையும் முன்வைக்கிறார்.

நவீன முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியானது உலகமயமாதல் கொள்கையுடன் சேர்ந்து பின்நவீனத்துவக் குழந்தையைப் பிரசவித்து வளர்த்து விட முனைவதை விஞ்ஞான அணுகுமுறையுள்ள எவரும் கண்டுணர்ந்து நிராகரிக்கவே செய்வர். அதற்கு இக்கட்டுரை சிறந்த உதாரணம்.

“ஈழத்து நவீன கவிதைப்போக்கு என்ற கட்டுரையில்” கவிதை பற்றிய விளக்கங்கள் பலவாறாக இருப்பினும் கவிதையென்பது எந்தவொரு கலைப் படைப்பையும் போல வாசகனை வசப்படுத்தும் பண்பைக் கொண்டமைதல் வேண்டுமென்பதில் கருத்து முரண்பாடிருக்க முடியாது குறிப்பாக மொழியின் அற்புதத்திலும் உள்ளார்த்தத்திலும் உணர்வு வெளிப்பாட்டிலும் கலாநேர்த்தியிலும் கவிதை தன்னளவில் பொதுமை பெறுகிறது” என்ற கட்டுரையாளரின் கருத்தோடு நானும் பூரணமாக உடன்பாடு கொள்கிறேன்.

ஈழத்து நவீன கவிதை வரலாற்றை அதன் வளர்ச்சிப் போக்கோடு சொல்கின்ற இக்கட்டுரையானது உருவ உள்ளடக்க அமைப்பில் பல சோதனைகளை மேற்கொண்டு வெற்றியும் பெற்ற பல கவிஞர்களைப் பட்டியலிட்டுச் சொல்வதோடு புதிய தலைமுறைக் கவிஞர்களையும் அடையாளங்காட்டிச் செல்கின்றது.

இன்று வெளிவரும் கவிதைகளில் வலிந்து திணிக்கப்படும் சொற்கோவை, மேத்தா, வைரமுத்துப் பாணி நடை வக்கிரமான பாலியல் வெளிப்பாடு, விடுகதைத் தன்மை, பொருளற்ற வெற்று வார்த்தைக் கோலங்கள் என்பவற்றால் கவிதைகள் சாரமற்றுப்போய் விடுகின்ற அவலத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

“தமிழ்ச் சினிமா சில அவதானங்களும் ஆதங்கமும்” என்ற கட்டுரை இன்றைய தமிழ்ச் சினிமா மக்களின் மலிவான ரசனைக்குத் தீனி போட்டு காசாக்கும் விபச்சாரத்தன்மையை விபரிக்கின்றது.

நடிகைகளை அரைகுறை ஆடைகளில் அங்கங்களைக் குலுங்கவைத்துப் பாலியல் உணர்வுகளைத் தூண்டுவதும், கதாநாயகன் சகல வல்லமை பொருந்திய மகானாக வந்து வில்லனைச் சங்கரிக்கும் இரட்சகனாகச் சித்திரிப்பதும் தமிழ்ச் சினிமாவில் தொடரும் நோய்க் கூறாக உள்ளது என்கிறார் கட்டுரையாசிரியர்.

நல்ல சினிமா பற்றிய புரிதல்களுக்கும், தேடல்களுக்கும் அதன் நல்ல பக்கங்களைக் கண்டு கொள்வதற்கும் யாழ்ப்பாணத்தழலில் ஏ.ஜே.கனகரட்ணா, அ.யேசுராசா, கேதாரநாதன், சசிகிருஷ்ணமூர்த்தி, மு.புலப்பராஜன், குப்பிழான் ஐ.சண்முகன், போன்றோரும் தென்னிலங்கையில் கே.எஸ்.சிவகுமாரன், மாரிமகேந்திரன், மேமன்கவி, நேரு கருணாகரன் போன்றோரும் வழங்கிய பங்களிப்பை கட்டுரையாளர் நினைவு கூருகிறார். இன்று இந்நிலைமையில்

ஏற்பட்டுள்ள தேக்க நிலையையும் நினைத்து ஆதங்கப்படுகிறார்.

இலங்கையில் இன்று குறும்படத்துறையில் புதிய தலைமுறையினர் வெளிப்படுத்தும் சிந்தனையையும் சிரத்தையையும் செயல்வடிவங்களையும், தொழில் நுட்பத்தில் பிரமிப்பிலாழ்த்தும் வகையிலான முன்னேற்றத்தையும் பார்த்து கட்டுரையாசிரியரும் நாமும் மனதைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

“முற்போக்கு இலக்கியம் - புரிதல்கள் மீதான நோக்கு” என்ற கட்டுரையில் சமூகத்தில் சிக்கலான சமூக உறவுகளும் முரண்பாடுகளும் மிகுதியாகக் காணப்படுகையில் படைப்பின் மரபு சார்ந்த வடிவங்களால் அவற்றைப் பிரதிபலிக்க முடியாது. மாறிவரும் பிரக்ஞை பூர்வமான சமூகத்தில் இறுக்கமான மரபு வழி வடிவங்களைத் தவிர்த்தல் புதிய வடிவங்களை உருவாக்குதல் என்பது நியதியாகும் என்று புதியனவற்றுக்கு கைநீட்டி வரவேற்புக் கொடுக்கிறார்.

ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கியச் சாதனைகள், அந்த இயக்கத்தின்மூலம் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு புதிய கருத்தாக்கங்கள், பார்வைகள் ஒளிபாய்ச்சியமை, தமிழ் இலக்கியத்தினுள் புதிய கலைச்சொற்கள் உள்வாங்கப்பட்டமை, அரசியல் சமூகத்தளங்களில் புரட்சிகரமான எழுச்சிகள் மாற்றங்கள் தோன்றியமையாவும் மாற்றுக்கருத்துடையோராலும் மறுத்துரைக்க முடியாத உண்மை. அதே சமயம் முற்போக்கு இலக்கியக்காரரில் அனேகரின் படைப்புக்களில் கலைத்துவச் செறிவு குறைவாகவே காணப்பட்டது என்ற குற்றச்சாட்டும் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

“இதில் அழகியல் சார்பில் போதாமைகள் இருப்பதை அவ்வணியினரே ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இது குறித்து பேராசிரியர்கள் கா.சிவத்தம்பி, சி.சிவசேகரம், ஏ.நுஹ்மான் போன்றோர் விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளனர்” என்று கட்டுரையாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

அநாதரசனின் முதலாவது நூலான “நிமிர்வு” சிறுகதைத் தொகுதிக்கு லெனின் மதிவானம் வழங்கிய அணிந்துரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“அறுபதுகளில் சாதியப்போராட்டம் எவ்வாறு பிரதான முரண்பாடாக இருந்ததோ அவ்வாறே எழுபதுகளில் தமிழ்த் தேசியப்போராட்டமும் முனைப்புப் பெற்றது. மாக்கிஸ்டுகள் சிங்கள மக்களுடன் ஐக்கியப்படுதல் என்பதன் மறுபுறமாக இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகப்போராடுதல் என்ற அம்சத்தையும் கவனத்தி லெடுத்திருப்பார்களாயின் தமிழ் ஜனநாயகசக்திகளின் ஒருபகுதியினரை வென்றெடுத்திருக்க முடியும். தமது தவறை நேர்மைமிக்க இடதுசாரிகள் இன்று சுய விமரிசனம் செய்துவருகின்றனர்”

லெனின் மதிவானத்தின் இக்கருத்துடன் நான் பூரணமாக ஒத்திசைவதுடன் “முற்போக்கு இலக்கியம் - புரிதல்கள்” என்ற இக்கட்டுரையில் மேற்சொன்ன அம்சத்தின் அவசியத்தையும் இத்தருணத்தில் பொருத்திப்பார்க்கிறேன்.

தமிழர் வாழ்வில் ஒன்றிவிட்ட சாதியத்திற்கு எதிரான இலக்கியப்படைப்புகளை இன்றைய சூழலில் வைத்து நோக்குவது எந்தவகையில் நியாயமானது என்ற ஒரு நியாயமான கேள்வியையும்

இக்கட்டுரையாசிரியர் முன்வைப்பது கடந்தகாலச் சாதியப் போராட்ட வரலாறு பற்றியும் அதன் மூலம்தான் பல உரிமைகள் வென்றெடுக்கப்பட்டன என்பது பற்றியும் தெரிந்து கொள்ள முயலாமல் பேசும் புதிய தலைமுறையினருக்காகவேயாகும்.

“நவீன கவிதைகளில் குறியீட்டுப்பிரயோகம்” என்ற கட்டுரை, “நல்ல கவிதைகள் அந்தக்கவிதையில் எழுதப்பட்ட வரிகளைவிட எழுதப்படாத பல சங்கதிகளை வாசகனிடத்தில் அதிகம் பேச வேண்டும் என்பது பொதுவான பண்பு. இத்தகைய அகல்விரிப்பண்பை ஏற்படுத்துவதற்கு குறியீட்டியல் கவிஞனுக்குச் சித்திக்கின்றது.” எனச் சொல்கிறது.

“மார்க்சிய நோக்கில் அறம் ஒரு தத்துவ நிலைப் பார்வை” என்ற கட்டுரையில் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட ஆதிகாலச்சமூகத்தில் தனிஉடமை மேலாதிக்க மனோபாவம் இல்லை. ஏற்றத்தாழ்வுகள் இல்லை. கூட்டுவாழ்வில் அனைவரும் சேர்ந்து உழைத்தார்கள். உற்பத்தியைப் பகிர்ந்துண்டு வாழ்ந்தார்கள். அங்கே அறம் என்பது இயற்கையுடன் இணைந்து சிக்கலேது மற்றதாக இருந்தது. தான் பிறர்க்காகவும் பிறர் தனக்காகவும் அனைவரும் சமூகத்திற்காகவும் உழைத்தார்கள். வாழ்ந்தார்கள் என்று கூறும் ஆசிரியர் சுரண்டலடிப்படையிலான வர்க்க சமுதாயத்தில் ஆளும் வர்க்கத்துக்குச் சார்பான ஒழுக்க நெறிகளே அறம் என்று கூறி மக்கள் மீது திணிக்கப்பட்டது என்ற உண்மையை பல்வேறு எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் நிரூபிக்கின்றார்.

இக்கட்டுரையின் இறுதியில் அன்பு, கருணை சமவாய்ப்பு, புறங்கூறாமை, கள்ளாமை, வெகுளாமை, இன்னாசெய்யாமை, ஊக்கமுடமை என்னும் சீரிய ஒழுக்க நெறிகளை எல்லா நிலையிலும் வலியுறுத்துவதே மார்க்சிய அறநெறியாகும்” என்று கூறுகிறார்.

இவ் அறநெறிக் கருத்துக்களையே எல்லா மதங்களும் - விசேஷமாக நான் நன்கறிந்த இந்து மதமும் அடிப்படைத்தத்துவமாகக் கொண்டுள்ளமையையும் இத்தருணத்தில் நினைத்துப்பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“எல்லாரும் எல்லாமும் பெறவேண்டும் - இங்கு இல்லாமை இல்லாத நிலைவேண்டும்”

“சக்திக்கேற்ற உழைப்பு உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம்” என்பதற்கு மேலாக “சக்திக்கேற்ற உழைப்பு தேவைக் கேற்ப ஊதியம்” என்ற நிலையை அடையமுன்னமே இன்னும் தெளிவாகச் சொல்வதென்றால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கீழ் சோஷலிஷ அமைப்புள்ள நாடுகளைத் தான். உருவாக்கமுடிந்ததேயொழிய கம்யூனிஷ சித்தாந்தத்தின் முழுவடிவமான கம்யூனிஷநாடு ஒன்றைத்தானும் இன்னும் உருவாக்க முடியவில்லை என்பது துரதிஸ்டமே.

மார்க்சியம் என்பது விஞ்ஞானம். என்றோ ஒரு நாள் இந்த முதலாளித்துவ அமைப்புக்கு முடிவு காணப்பட்டு கம்யூனிஷம் சாத்தியமாகும் என்று நாம் முழுமையாக நம்பும் அதேவேளை அதன் சாத்தியப் பாடுகளுக்கு எவ்வாறு திட்டமிடப்பட்ட பலகாரணிகள் (திரிபுவாதம் உட்பட) தடையாக இருக்கின்றனவோ அதேபோன்று எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட கால வரலாற்றைக் கொண்ட இந்து மதத்தின் உண்மையான அறநெறிக்கோட்பாட்டின் சாத்தியப்

பாட்டுக்கும் நீண்ட காலப்பரப்பில் ஆதிக்க சக்திகளின் திட்டமிடப்பட்ட காரணிகளே (இடைச்செருகல் உட்பட) தடையாக இருந்து நோக்கத்தையும் திசைமாற்றி விட்டுள்ளன என்பதையும் கடவுள் கொள்கை, இயங்கியல் பொருள் முதல்வாதம் மதம் ஒரு அபின் என்பவற்றுக்கப்பால் உண்மையான ஆழ்ந்த ஆய்வின் மூலம் கண்டறிந்து சொல்ல வேண்டியது அறிஞர் களின் கடமையாகிறது.

“கலை அழகியல் - சமூகம் - மார்க்சிய நோக்கின் அடிப்படைகள்” என்ற கட்டுரையில் மார்க்ஸ், டியூவி, டேவிட்ஹியூம், காண்ட் போன்றோரின் கருத்துக் களினூடாகத் தனது கருத்துக்களையும் முன்வைக்கும் கட்டுரையாளர் “கலையின் மகத்தான பணி என்பது முழுச்சமூகத்தையும் மானிட நேசிப்பின் பால் நெகிழவைப்பதுடன் சமூகத்தின் உன்னதத்தினை அதன் விரிந்த தளத்தில் வைத்துப்பார்ப்பதும் மானிட வாழ்வை அதன் முழுப்பரிமாணத்துடன் தரிசித்து வெளிக்கொணர்வதுமே ஆகும்”

என்ற கட்டுரையாசிரியர் கூற்றை புதிய தலை முறைக் கவிஞர்கள் எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள் மனதிற்கொண்டால் மகத்தான படைப்புக்களை உலகத்திற்கு தர இயலும்.

“ உலகமயமாக்கலும் கல்வியும் வளர்முக நாடுகள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களும்” என்ற கட்டுரை முதலாளித்துவ நாடுகளின் நவீன, மேலாதிக்க சிந்தனையான உலகமயமாக்கல் கொள்கையானது இலங்கைபோன்ற வளர்முகநாடுகளின் கல்வி முறையிலும் பாரம்பரியமான விழுமியங்களிலும் தொழில் கட்டமைப்புகளிலும் சமூக சமத்துவத்திலும் ஏற்படுத்தியுள்ள பலவிதமான எதிர்மறைத்தாக்கங்களை கட்டுரையாளர் தனது மார்க்சிய சித்தாந்த வலுவடனான பார்வையுடனும் கல்வித்துறையினூடாகப் பெற்ற பயிற்சி அனுபவத்துடனும் கூர்மையான அணுகுமுறையிலான கருத்துக்களை முன்வைத்திருக்கின்றார். கண்டிப்பாக எல்லோரும் வாசிக்க வேண்டிய ஒரு கட்டுரையிது.

“ கவிதையில் சமூகம் என்ற கருத்தாக்கம் சில குறிப்புகள்” என்ற கட்டுரையில்

“மானிட சமூகத்தின் துன்பங்களையும் துயரங்களையும் முதலில் தன் வாழ்வில் கண்டு பிடித்து பின் பிறர் வாழ்வில் கண்டுபிடித்து அவற்றின் தீர்வு வகைகளை கவிதை வடிவத்தில் வெளிப்படுத்தும் சமூக மருத்துவனாக இருப்பதையே சமூகம் விரும்புகிறது” என்னும் வி.ஜி பெலின்ஸ்கியின் கருத்தை முன்னுதாரணமாக எடுத்துக் காட்டும் கட்டுரையாசிரியர் கவிஞனானவன் நீண்ட காலம் கனவுலகில் மிதந்து கொண்டிருக்க முடியாது. அவன் தன் காலத்தைய ஆன்மீக வாழ்வையும் யதார்த்த வாழ்வையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கலைஞனாக இருப்பதையே சமூகம் விரும்புகிறது என அழுத்திச் சொல்கிறார்.

இறுதிக்கட்டுரைகள் இரண்டும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மார்க்சியத்திறனாய்வில் தவிர்க்கமுடியாத ஆளுமைகளாக விளங்கிய பேராசிரியர் க.கைலாசபதி, பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஆகிய இருவரையும் பற்றிப்பேசுகின்றன. அவர்களது வகிபாகத்தை விரிவாக எடுத்துச் சொல்கின்றன. விரிவஞ்சி அவற்றைத்

தவிர்த்து பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பற்றிய அவதானிப்புக்குறித்து இங்கே பார்க்கலாம்.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி உயிருடனிருந்த காலத்தில் மார்க்சியத்திலுள்ளோராலும் எதிரானவர்களாலும் கடுமையான விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டவராக இருந்தார். அத்தகைய விமர்சனங்கள் எந்தவித அடிப்படையுமற்ற தனி நபர் தூற்றுதல்களாகவே உள்ளன என்று ஆறுதல்படும் கட்டுரையாளர் ஈழத்துத் தமிழர் வாழ்வில் வெவ்வேறு சமூக அரசியல் நெருக்கடிகள் நேர்ந்த காலப்பகுதியை எதிர்கொண்டு அவை குறித்த தனது கருத்துக்களை முன்வைப்பதில் முன்னின்று விமர்சனங்களை எதிர்கொண்டவர் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. இந்த நெருக்கடி மிகுந்த காலத்தில் வாழ்ந்த வாழ்வு அவருக்கு மட்டுமே உரித்தானது என்கிறார். உண்மைதான்.

பாரதியார், சுவாமி விவேகானந்தர், பேராசிரியர் கைலாசபதி, போன்றோரும் அவர்களது குறுகிய வாழ்க்கைக்குள்ளேயே சிறிய அளவிலான எதிர்மறையான விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கின்றனர். நீண்டகால வாழ்வியல் வாய்த்திருந்தால் அவர்களும் வெவ்வேறு விதமான விமர்சனங்களுக்கு உள்ளாகியிருக்கக்கூடும். வெறுமனே கோட்பாடுகளை மந்திர உச்சாடனங்களாக ஒதிக்கொண்டிருக்காமல் துன்ப துயரப்பட்ட மக்களுக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்று களத்திலிறங்கிய பேராசிரியரின் நீண்ட வாழ்க்கைப்பகுதி அரசியல் சமூகப்பின்னணியில் விமர்சனத்திற்குள்ளாவது வியப்புக்குரியது அல்ல.

அந்நிலைப்பாட்டை “மகாராணியார் ஒரு போதும் தவறிழைக்கமாட்டார்” (Queen never makes mistake) என்ற குருட்டு நம்பிக்கையுடன் நோக்க வேண்டிய அவசியமில்லை தவறிழைத்து விட்டார்தான் என்ற கருத்துநிலைக்கு வருவதற்கு வேண்டிய நியாயமான காரணங்களுமில்லை.

கட்டுரையாளரின் கருத்தான “நெருக்கடி மிகுந்த காலப்பகுதியில் பேதமைமிக்க புலமையாளர் என்ற வகையில் சதா விழிப்பு நிலையிலிருக்கும் சமூகநோக்கும் அக்கறையுமுள்ள மனதினால்தான் மிகக் கடினமான இப்பணியைச் சாதிக்கமுடியும்” என்பதே பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பற்றிய சரியான மதிப்பீடு ஆகும்.

மொத்தத்தில் இத்தொகுப்பிலுள்ள கட்டுரைகள் நுனிப்புல் மேய்ந்து இரைமீட்கப்பட்டவையுமல்ல. அவசர அவிசல்களும்மல்ல. நின்று நிதானித்து எழுத்தில் தரப்பட்டவை என்பதில் எவ்வித ஐயமும்மில்லை.

இந்நூலுக்கான முன்னுரையில் முனைவர் ந.இரவீந்திரன் கூறிய “இந்தநூலில் பெரிதும் பேசுபொருளாகியுள்ள மார்க்சியத்தைத் திரிபுபடுத்தாமலும் வறட்டுவாதம் ஆக்காமலும் சரியான வகையில் வளர்த்துக் கையேற்றுப் பிரயோகிப்பது என்ற விருப்புக்கு உலக விடுதலைப்போராட்டங்கள் பற்றிய அறிவோடு எமது அனுபவங்கள் அனைத்தையும் உள்வாங்குவது அவசியமானதாகும். அத்தகைய தேடலை இந்நூல் தூண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்பதே சத்தியமான உண்மையாகும்.

அநாதரட்சகனின் ஓய்வு காலத்தில் மேலும் அதிகமாக இதுபோன்ற கட்டுரைகளைத் தமிழுலகம் எதிர்பார்க்கின்றது.

என்
இனிய நண்பனே!

மத்திய இலங்கையின்
கண்டி மாநகரில்
பெரதெனியாப் பல்கலைக்கழகத்தில்
பட்டம்பெறக்
கற்றுக்கொண்டு இருந்தாய்

விடுமுறைக் காலங்களில்
கடல் காடு களனியின்
நண்பர்கள் உறவுகளைக் காணவும்
தூய உப்புக் காற்றைச்
சுவாசிக்கவும்
பிறந்த நம் ஊர் நோக்கி
பசுவத்தேடும் கன்றாக
விரைந்தோடி
நீ
வருவாய்

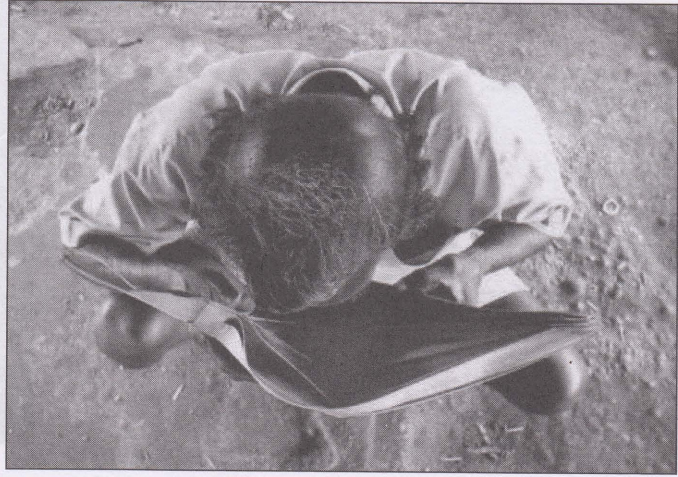
“கண்டியால வந்த
அலுப்புத்தீர்
நல்லாய் அடியுங்கோ
அண்ணமாரே”

என்று,
சீவல்காரத்தம்பி
ஏத்துமுட்டி நிறைந்த
“கள்ளை”
விலைகூறி
புன்னகையில்
அன்பைக்கலந்து
எம்மிடம் கையளிப்பார்

பனை நிழல் நகர நகர
அதனுடன் நாமும் நகர்ந்து நகர்ந்து
பச்சை ஓலைப்பிழாவில்
பனைக்கள்ளை
ஊற்றி ஊற்றிப் பருகும்போது
துடைப்பங்கட்டை போன்ற
உன் அடர்த்தியான கருமீசையில்
தங்கிநின்ற
“கள்” நூரையும்
சிரித்த உன் வெண்பல்லும்
ஒன்றை ஒன்று வெல்வதற்காய்
மின்னொளியோ
நிலவொளியோவென
கிளிக்கோடு
விலையாடிக் காட்டின

மதுசாரம் மூளையில் ஏறியதும்
சர்வதேச நிதிநிறுவனம்பற்றி
மணல் பரவி
தரவுக் கோடுகள் கீறி

சிதறுண்டு ஒட்டப்பட்ட இதயம்

க.முத்தராஜா
ரொறன்றோ - கனடா

எமக்குப்
பொருளாதார வணிகப்பாடங்களை
விரிவுரையாக
விளக்கம் கொடுத்தாய்

புலம்பெயர் நாட்டிலிருந்து
தாயகம்
கொழும்பு
நான் வந்துசேர்ந்த இரு தடவையும்
உனது ஆசிரியப்பணி நாட்களிலும்
எனைத்தேடிப்
பாசத்துடன் ஓடோடி வந்தாய்

கணவாய், மீன்,
இறைச்சிப் பொரியலுடனும்
விலை உயர்ந்த வயது கூடிய
வடி சாராயப் போத்தலுடனும்
சில இரவுகள்
ஊர் அளந்தோம்
என் நண்பனே
உலகம் முழுவதும் அளந்தோம்

தெளிந்த உன் பட்டப்படிப்பும்
கற்றுக்கொடுக்கும் உனது உழைப்பும்
பனைமரமாய் வேர்பதித்துப்
பிறந்தநாட்டில்
மலையாக நின்ற உன் துணிவும்
நிலவில் நாட்டிய கலங்கரை விளக்காய்
ஒளிவட்டம் வீசியது
என் கலங்கிய விழிகளில்

யாழ்ப்பாணப் புகையிரத நிலையத்தை
அண்மித்த வீதியோரம்
போர்விமாகக் குண்டுகள் சிதறிய
சிறுதுண்டுகள்

உயிர் குடித்த உன்னுடல்
அதிகாலையில் மலர்ந்த செந்தாமரையாக
நிமிர்ந்து பார்த்தபடி
பாடைக்குள் கிடந்ததாமே
என் நட்பின் அணிகலமே
பொடியன்கால நண்பனே...

புலம்பெயர் வாழ்க்கையின்
சுழல்காற்றில்
நான் இங்கே
சுற்றி அலைகின்றேன்

தொடர்ச்சியாகத் தாயகத்தின்
பலஇழப்புச் செய்திகள் கேட்டுச்
சுருதார்வீதியில் விழுந்துகிடந்து
துடிக்கும் புழுவாக நான்
துன்ப ஆன்மாவில் உழல்கிறேன்

வெண்மணலை முத்தமிடும்
ஆழிக்கரையோர
இரத்த உறவு நண்பனே

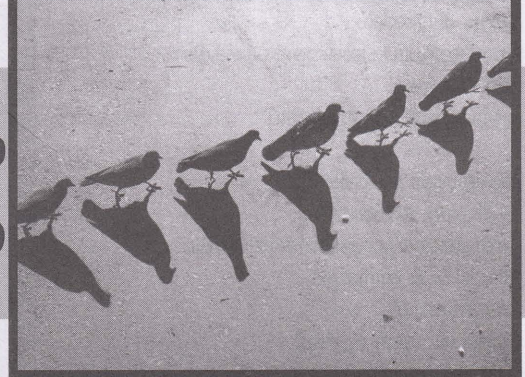
இனிமேல்
என் இதயத்தில்
தட்டுத்தடுமாறி
ஏதாவது
புத்தொளி வீசினாலும்
உன்னை ஒத்த
வளர்தொடர் நட்புக்குழாமை
நான்
எங்கே
எப்படித்தேடுவேன்?

என்
பாலியநண்பனே...

ஏத்து முட்டி: பத்து அல்லது பதினைந்து லீற்றர் அளவு கொள்ளக்கூடிய ஓர் கலசம். “கள்” இறக்கும் தொழிலாளர்கள் இக்கலசத்தைத் தமது உடலின் பின்பக்கமாக இருப்பில் கொள்ளுவிக்கொண்டு பனை தென்னைகளில் “கள்” “பதநீர்” சேகரிக்கவென ஏறுவர். இக்கலசத்திற்கு “ஏத்துமுட்டி” என்று பெயர். இக்கவிதை 1990 - ஆம் ஆண்டுகளின் நினைவுகளைக் கொண்டது.

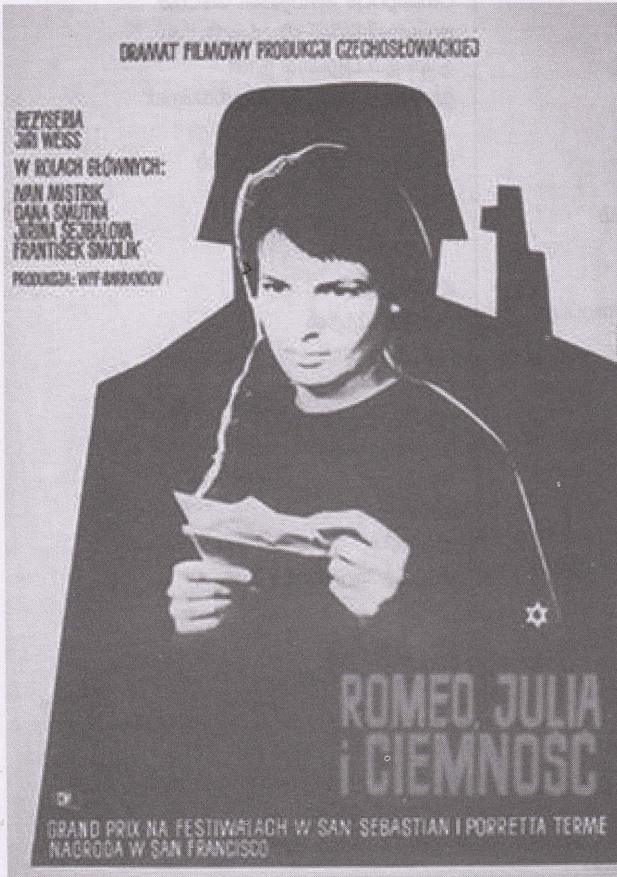
நிழல்கள்

அ. யேசுராசா

ரோமியோ, யூலியம் மற்றும் இருள் (92 நிமிடம் - 1960)

படம் ஆரம்பித்ததும் பாவெலின் குடும்பக் களஞ்சிய அறையில், ஜன்னலை மறைத்துள்ள கறுத்தத் துணியும், மின் குமிழை மறைத்துள்ள கடதாசிப் பையும் ஆடுகின்றன. அறையில் வெறுமை. கதவைத் திறந்து பாவெல் உள்ளே வருகிறான். பலத்த சத்தத்துடன் அடிபட்டுக் கதவு மூடுகிறது. துயரில் தலையில் கையை வைத்தபடி, பாவெல் விம்முகிறான். மேசையில், விரிந்த புத்தகத்தின் பக்கங்கள் காற்றில் புரள்கின்றன. நிலத்தில் விழுந்துள்ள நாற்காலி ....

ஹன்காவின் சிறிய துட்கேஸ் நிலத்தில் கிடக்கிறது; அதனை எடுத்து மார்பில் அணைத்தபடி விம்மி அழுகிறான். நினைவுகள் தேங்கிய முகம். முன்பு நிகழ்ந்தவை காட்சிகளாக விரிகின்றன.

**

1942 - ஃபிரேக் நகரின் பழைய அடுக்கு மாடிக் குடியிருப்பில், வும் என்ற யூதர் தனது குடும்பத்தினருடன் - கொஞ்சப் பொருள்களுடன் - வெளியேறுகிறார். யூதரெல்லாம் ரயிலில் தடுப்பு முகாமுக்குச் செல்ல வேண்டுமென்பது, ஆக்கிரமித்துள்ள ஜேர்மன் நாஸி அரசாங்கத்தின் கட்டளை. அயலவர் மேலே நின்று பார்க்கின்றனர். ஒருவர் மட்டும் கீழிறங்கி வந்து வர்முக்கு, பொருள்களைத் தள்ளு வண்டியில் வைத்துக் கட்டு வதற்கு உதவுகிறார். பிறகு வும், தொப்பியைக் கையிலெடுத்து, மேலே நிற்பவர்களுக்கு வளைந்து மரியாதை செய்கிறார்; வண்டியைத் தள்ளியபடியே குடும்பத்தினருடன் வீதியில் செல்கிறார். தெருவில் வரும் பாவெல் என்ற இளைஞன், இவர்களைக் காண்கிறான்; இவனும் அதே அடுக்கு மாடியில் வசிப்பவன். வர்மின் மகனான சிறுவன் ஓடிவந்து, தனது சிறிய செல்லப் பிராணியைப் பார்க்குமாறு, பாவெலின் காதுக்குள் சொல்கிறான்.

வீடுவந்த பாவெல், பொருள்களை வைத்து விட்டு, திறந்தபடியுள்ள வர்மின் வீட்டுக்குள் சென்று பார்க்கிறான். அப்போது ஓர் இளம் பெண், கதவைத் திறந்து உள்ளே வருகிறான். அவளது மேலங்கியில் யூத அடையாளத்தைக் காட்டும் நட்சத்திரச் சின்னம் உள்ளது. வும் குடும்பத்தை அவள் விசாரிக்கிறான்; அவர்கள் சென்றுவிட்டதை பாவெல் சொல்ல, அவள் ஏமாற்றத்துடன் திரும்ப முயல்கிறான். அவன் அவளைத் தடுத்து விசாரிக்கிறான்; அவளின் பெயர் ஹன்கா. அவள் போவதற்கு இடமில்லை. அவ்வேளை நாய் குரைக்கிறது. அந்த மாடியில் வசிக்கும் ஒரு செக் இளம் பெண், தான்

தொடர்பு வைத்திருக்கும் ஜேர்மன் அதிகாரியுடன் வருகிறான்; கூடவே இன்னொரு இராணுவத்தானும். ஹன்கா பயந்து சுவருடன் ஒதுங்குகிறான். பாவெல் அவளை இழுத்து, சற்றுத் தள்ளியுள்ள பகுதிக்குக் கூட்டிச் செல்கிறான். பின்னர் தங்களது களஞ்சிய அறைப்பக்கம் அவளைக் கொண்டு செல்கிறான். அவளை அங்கே நிற்கச் சொல்லிவிட்டு, கீழே சென்று வீட்டில் அறைத் திறப்பையும் சில உணவுப் பொருள்களையும் எடுக்கிறான்; தாத்தா அவளை அவதானிக்கிறார். அவர் எப்போதும் மேசையில் கடிக்காரங்களைத் திருத்தியபடியும், தனது கண்டு பிடிப்பாக ஒரு புதிய கடிக்காரத்தை உருவாக்கிய படியும்!

அறையைத் திறந்து அவளை உள்ளே பாவெல் அழைக்கிறான்; அவள் தயங்குகிறாள். வெளியே அறிவிப்புக் குரல் கேட்கிறது. பதியப்படாதோர் (யூதர்) தண்டிக்கப்படுவர்; அவர்களை மறைத்துவைப்போரும் தண்டிக்கப்படுவர் என, அறிவிப்புத் தொடர்கிறது. அவள் வெளியே செல்ல இயலாது; இங்கேயே தங்கலாமென பாவெல் வற்புறுத்துகிறான். பிறகு அவளும் கையறுநிலையில் உடன்படுகிறான். சோகம் நிரம்பியவளாக அவள்.

“நீ சிரிக்கவேண்டுமென விரும்புகிறேன்.” - பாவெல்.

“நான் அதை மறந்துவிட்டேன்.... நான் நித்திரையில் ஆழ்ந்துபோக விரும்புகிறேன்; விழித்தெழும்ப விரும்பவில்லை!”

பாவெலின் சக மாணவனான ஜான் யூபநிக்கை வகுப்பில் வைத்து இரகசியப் பொலிஸ் கைதுசெய்து, கொண்டுசெல்கிறது; ஆசிரியர் தலையிடும் முடிய வில்லை. பதிவுசெய்யாத ஒருவருக்கு, யூபநிக்கின் தந்தை அடைக்கலம் கொடுத்தாராம். மாணவரிடையே அச்சமும் துயரமும்.

**

ரொட்டி, பட்டர் மற்றும் உணவுப் பொருள்கள் அலுமாரியிலிருந்து குறைவதாக, பாவெலின் தாய் கத்துகிறாள்? வேலைக்கார இளம்பெண்ணைச் சந்தேகிக்கிறாள்; அவள் தான் திருடவில்லை எனச் சொல்லி அழுகிறாள். பாவெல் தானே எடுத்ததாகவும், இனிமேல் எடுக்கமாட்டேனெனவும் சொல்கிறான். எதற்கென்று தாய் வியப்படைகிறாள்; பாவெல் விபரம் சொல்வதில்லை. கிராமப் புறத்துக்குச் சென்று தன்னுடைய பொருள்கள் சிலவற்றை விற்றுப் பணம் பெற்று, ஹன்காவுக்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்குகிறான். ஒருமுறை கிராமப் புறத்துக்குச் சென்றபோது, பிரசவ வலியில் தனது மனைவி துடிக்க, உடனடியாக மருத்துவரை அழைத்துவருமாறு, அங்கிருந்த பாவெலை ஸ்ரேஷன் மாஸ்டர் கேட்கிறார்; அவனும் சைக்கிளில் சென்று மருத்துவரிடம் சொல்கிறான். மருத்துவர் வந்து குழந்தை சுகமாகப் பிறக்கிறது; ஸ்ரேஷன் மாஸ்டர் மகிழ்ச்சியுடன் அவனுக்கு நன்றி கூறுகிறார். பாவெல் பாடசாலைக்குச் சென்று வருகிறான். பியானோ வகுப்புக்கு இடைக்கிடை

செல்லாது விடுகிறான். நண்பர்களுடனும், காதலி அலெனாவுடனும் செலவிடும் நேரத்தைக் குறைத்துக் கொள்கிறான்.

**

ஹன்கா தன் மீதான அவனது அக்கறையை மதிக்கிறாள்; தயக்கம் விலகிப் பழகுகிறாள். ஆயினும், எப்போதும் அச்சமும் துயரமும் கொண்டவளாக - மெளனமாக இருக்கிறாள். அவள் பாவெலிடம் சொல்கிறாள்:

“மெளனம் பயப்படுத்துகிறது.... எனது தலைக்குள் எப்போதும் முணுமுணுக்கிறது.... நீ பயப்படுவதில்லையா பாவெல்?”

“இல்லை. ஏன்?”

“அது எப்போதும் எனக்குள். நான் தனித்துப் போயுள்ளேன் இங்கு.... என்னால் இனியும் தாங்க முடியாது. எனக்கு விசர் பிடிக்கப்போகிறது....

இனியும் வாழ விரும்பவில்லை....”

**

தெருவோரச் சுவரில் மரண தண்டனைக் குள்ளானோரின் பெயர்களின் விபரச் சுவரொட்டிகள்; பதியாதோர் - அவர்களை மறைத்து வைத்தோர். மற்றவர்களுடன் நின்று பாவெலும் வாசிக்கிறான். சிறிது கலவரத்துக்கு உள்ளாகிறான்.

**

“வெளியே போக விரும்புகிறாயா ஹன்கா?”

“மிகவும் விரும்பம். விளங்குகிறதா....? புல்வெளிகளையும் காடுகளையும் பார்க்க.... அங்கே இன்னும் ஆறுகள் உள்ளதா? என்னால் அதனுள் பாய முடிந்தால்.... யாராலும் வெளியே என்னை எடுக்க ஏலாது!”

நடனம் ஆடக் கேட்கிறான்; அவள் தனக்குத் தெரியாதென்கிறாள்.

அவன் “வால்ட்ஸ்” நடனம் ஆடப் பழக்குகிறான். அவளைச் சேர்த்துப் பிடித்து, கால்களை முன்னும் பின்னுமாக வைத்துச் சரிந்தபடி, “ஒன்று.... இரண்டு... மூன்று.... ஒன்று... இரண்டு... மூன்று....” அவளும் மெல்லத் தெரிந்துகொள்ள, இருவரும் இணைந்து ஆடுகின்றனர். சிறிய ஜன்னலின் வெளியே தெரியும் விரிந்த வானப் பின்னணியில், இருவரதும் உருவங்கள் மாறி மாறித் தெரிந்தபடி.... இருவரின் எதிர்பார்ப்பான மகிழ்வின் குறியீடாக, எல்லையற்ற வானம்!

**

நண்பன் வந்து, வழமைபோல் களஞ்சிய அறையில் குடிக்க வருமாறு கேட்கிறான்; பாவெல் எச்சரிக்கையுடன் மறுக்கிறான். நண்பன் கோபத்துடன் மதுப்போத்தலைக் கொடுத்துவிட்டுச் சென்று விடுகிறான். அவனுக்குச் சந்தேகம் தோன்றுகிறது. நீச்சல் குளத்தில் அலெனா பாவெலிடம் வருகிறாள்; அவன் கண்டுகொள்வதில்லை. அவளிடமிருந்து விலகித் தண்ணீரில் பாய்ந்து நீந்துகிறான். அலெனாவின் ஏமாற்றத்தைப் பயன்படுத்தி நண்பன் அவளிடம் நெருங்கி, வளைத்துப்போடுகிறான். ஒருநாள் யூபநிக்

இறந்துவிடுகிறான். வகுப்பு மேசையில் மலர் வைத்து, மாணவரும் ஆசிரியரும் அஞ்சலி செய்கின்றனர். உயர்நாஸி அதிகாரியான ஹைட்ரிச் மீது கொலைத் தாக்குதல் நிகழ்கிறது. அச்சச் சூழல் எங்கும் பரவுகிறது.

**

“நான் உனக்குச் சுமையாகக்கூடாது. என்மீது இரக்கம் வேண்டாம்.... முன்புரியில் பயணத்துக்கு நான் போயிருக்கவேணும்.” - ஹன்கா.

“உனக்கு விளங்கவில்லையா....? நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்.” - பாவெல்.

ஹன்கா அமைதியாக அவனைப் பார்க்கிறாள். மெல்ல மெல்ல அவளின் முகத்தில் மெல்லிய சிரிப்பு முகிழ்கிறது. அவனை அணைத்து முத்தமிடுகிறாள்.

தனியான களஞ்சிய அறையின் வெளிப்பகுதியில் பாவெல் தண்ணீர் எடுக்கும்போது, ஜேர்மன் அதிகாரியுடன் தொடர்புள்ள செக் இனப் பெண் வருகிறாள்; அவளுக்கு இளைஞன் பாவெல் மீது ஆசை இருக்கிறது. நெருங்கி சரஸமாகக் கதைக்கிறாள்; அவனை முத்தமிட அணைக்க, அவன் தள்ளி விடுகிறான். அவள் கோபத்துடன் ஏசியபடி செல்கிறாள்.

**

“நான்கு வருஷத்தில் யுத்தம் முடிந்துவிடும்.” - ஹன்கா.

“நீ படிக்கலாம். என்னவாக விருப்பம்?” - பாவெல்.

“எனது அப்பாவைப்போல டொக்ராக.... நீ?”

“பெளதிகவியல், பிரபஞ்சவானவியல்....”

“கடவுள் அங்கிருக்கிறார் என நினைக்கிறாயா?”

“எனக்குத் தெரியா. நான் அறிவியலுக்குள்.... நீ கடவுளை நம்புகிறாயா?”

“சில தருணங்களில், அவர் இருக்கவேண்டுமென விரும்புவேன். சிலவேளை அவர் ஏற்றுத் தலையசைத்து என்னிடம் சொல்லக்கூடும், “இளம் பெண்ணே என்னிடம் வா .... யூதப் பெண் என்பதால் நீ தங்களுக்குத் தேவையில்லை என்பார்கள் அவர்கள் அங்கே.””

“ஆனால், நீ எனக்குத் தேவை.”

“எனக்குத் தெரியும்!”

“எப்படியோ, அவர் இல்லை. அவரால் எப்படிப்

பார்க்க இயலும்?”

“எனக்கு மகிழ்ச்சி. உனக்கு அதிகம் தெரியும்.”

“நீ இருக்கிறாய்.... எனக்கு மகிழ்ச்சி. நாங்கள் ஒருபோதுமே பிரியமாட்டோம் ஹன்கா.”

இல்லையென்று அவள் தலையாட்டுகிறாள்.

**

இரகசியப் பொலிசார் மாடிக் குடியிருப்புக்கு வருகின்றனர். ஷேவ் எடுத்தபடியுள்ள பாவெல், பதற்றப்படுகிறான். ஆனால், வேறொருவரும் மனைவியும் கூட்டிச் செல்லப்படுகின்றனர்.

**

“நாங்கள் சேர்ந்து வடமுனை (North - Pole) க்குப் போவோம். ஒரு நாள், ஆறு மாதங்களாக நீளும் அங்கு.” - ஹன்கா.

“இரவுக்கூட ஆறு மாதங்களாக நீளும்.” - பாவெல்.

“அப்படியென்றால் தென் முனைக்குச் செல்வோம்.... இருளில் இனிமேல் இருக்கமாட்டோம். போதுமான வெளிச்சம் இருக்கிறது.”

இனிமேல் மௌனம் இல்லை. எல்லா நாளும் நாங்கள் பாடுவோம் .... ஆடுவோம். என்னைத் தனிமையில் விட்டுச் செல்லமாட்டாய். அநேகம் பேரைக் கூட்டிவருவாய்.”

“கறுப்பரும் வெள்ளையரும் ... முழு உலகமும்!” - பாவெல்.

**

செக் இனப் பெண்ணினது நாய்க்குட்டியின் குரைப்பு. திறந்த கதவின் இடைவெளியால், அது களஞ்சிய அறைக்குள்ளே வந்துவிடுகிறது. தொடர்ந்து குரைக்கிறது. யாருக்கும் கேட்டால் ஆபத்து. பாவெல் கதவை மூடிவிட்டு, நாய்க்குட்டியைத் துணியொன்றால் அமர்த்திப் பிடிக்கிறான். ஹன்காவிடம் மேலும் துணியொன்று பெற்று, நாய்க்குட்டியை மூடி அழுத்துகிறான். அது இறந்து விடுகிறது. கட்டடத்துக்கு வெளியில் மணற்கும்பத்தில் சிறுவர்கள் விளையாடும் போது, நாய்க்குட்டி கண்டுபிடிக்கப்படுகிறது. தன்மீது வெறுப்புள்ள யாரோதான் செய்திருக்கவேண்டும்; சொந்தக்காரர் பெண்ணுக்குப் பாவெலின்மீது சந்தேகம். அவள் தாயிடம் சென்று, யாரையோ அவன் மேலே ஒளித்து வைத்திருக்கிறான் எனச் சொல்கிறாள். தாய் அச்சப்படுகிறாள். “யார் மேல்மாடியில்? அவளுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. நீ என்ன செய்துவிட்டாய் பாவெல்!” எனத் தாய் கேட்கிறாள். “எங்களுக்கு என்ன நடக்கும் எனத் தெரியுமா? யேசுவே! பாவெல், நீதான் எனக்கு மரணம். அவளை அனுப்பிவிடு.”

“அவளை அனுப்பினால், நான் வீட்டைவிட்டு ஓடிவிடுவேன்; திரும்பி வரவேமாட்டேன்!” என்று கூறி பாவெல் சென்றுவிடுகிறான்.

தாய் உணவுப் பொருள்களுடன், பணத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, “எல்லாவற்றையும் கொடுப்பேன்; அவள் இண்டைக்கே போகவேண்டும்,” என்றபடி போகையில், தகப்பன் தடுக்கவும் மீறிச் சென்று

விடுகிறாள்.

தாய் ஹன்காவைச் சந்திக்கிறாள்.

“பாவெலில் தவறில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் நான்தான்.... நான் ஒரு கோழை.” - ஹன்கா.

கொளவியில் தொங்கும் சட்டையிலுள்ள நட்சத்திரச் சின்னத்தைத் தாய் காண்கிறாள். “யேசுவே....!”

இந்த மாடியிலுள்ளோருக்கு உன்னைத் தெரியும். நாங்கள் என்ன செய்யலாம்?”

“நான் போகிறேன்.” - ஹன்கா.

தாயின் மனம் மாறிவிடுகிறது. “நீ எங்கே போவாய்....? உன்னைப் போக விடமாட்டேன். உனக்குத் தெரியாது .... வெளியே என்ன நடக்கிறதென்று.”

**

பாவெல் நாட்டுப் புறத்தில் ஸ்ரேஷன் மாஸ்ரைச் சந்தித்து, உதவி கேட்கிறாள். முதலில் அவர் தயங்குகிறார். பின்னர் மனம் மாறி, ஹன்காவை அங்கு கூட்டி வருமாறு சொல்கிறார்; பாவெல் மகிழ்கிறாள்.

**

“ஏன் போக முடிவெடுத்தாய்?”

“அவர்கள் உன்னைக் கொல்லக்கூடாது பாவெல்!”

“என்ர அம்மா இங்க வந்தாவா?”

“இல்லை.... உன்னை மிகவும் நேசிக்கிறேன். அதனால்தான் நான் போகவேண்டும்.”

“உன்னைப் போக விடமாட்டேன்.”

“அவர்கள் உன்னைக் கண்டுபிடித்தால், உன்னைக் கொல்வார்கள். உனது அம்மா, எல்லா அப்பாவிங்களையும்...”

“நீயும் அப்பாவிதான்....! உன்னை நாளைக்கு, வேறு இடத்துக்குக் கூட்டிப் போவேன்.”

“பாவெல், இனிமேலும் நாங்கள் வாதிடக் கூடாது.... என்ன செய்யவேண்டு மென்பது எனக்குத் தெரியும்.... நீ வாழவேண்டும்!”

“இந்த உலகத்தில்? நீ இல்லாமல் இது பெறுமதி அற்றது. நாளை சேர்ந்து போவோம். நீ உன்னை நம்பு. அங்கே எங்களை யாரும் காண மாட்டார்கள். அங்கே காடுகள்... சூரியன்... அங்கே ஆறும் உண்டு. நாளைக்கு... ஹன்கா நாளைக்கு...”

**

கதவைத் தட்டும் சத்தம் பலமாக.

“என்ன நடக்கிறது? துட்டுச் சத்தம்.” - தாய் தனது தகப்பனிடம்.

“அவள் போய்விட்டாளா? ஹெட்ரிச்சைக் கொன்றவர்களைப் பிடித்து விட்டார்கள். இனி வீடு வீடாகத் தேடுவார்கள். எல்லோரையும் கொல்லுவார்கள்.” - செக் இனப் பெண்.

பிறகு வெளியில் சென்று, “பதிவுசெய்யாத பெண் இங்கிருக்கிறாள்.... றம்ளரின் களஞ்சிய அறையில்” என்று கத்துகிறாள். சும்மா இருக்கும்படி தாய் கெஞ்சுகிறாள் - இளம் பெண்ணை வெளியில்

அனுப்புவதாகவும் சொல்கிறாள். ஆனால் அவளோ களஞ்சிய அறைக்குச் செல்கிறாள். கதவைத் தட்டுகிறாள்.

ஹன்கா களஞ்சிய அறைக் கதவைத் திறக்கிறாள். அந்தப் பெண் ஹன்காவைக் காண்கிறாள்.

“ஓ! இந்த யூதப் பெண்ணுக்காக.... போ வெளியே!”

ஹன்கா வெளியில் ஓடுகிறாள். படிகளில் இறங்குகிறாள். அக்காட்சி மரணத்தின் படிகளில் இறங்குகிறாள் என்றவாறு! தாத்தா அவளை மறிக்கிறார். “எங்கே போவாய்? வா எங்களது ஃவிளற்றுக்கு” என்கிறார்.

“என்ன செய்கிறாய்....? அவள் வெளியே போகவேண்டும். உனக்குப் பைத்தியமா?” - செக் இனப் பெண்.

“ஓம்! நான் ஒரு கிழட்டு மடையன். என்மீது நீ குற்றஞ்சாட்டலாம்!” - தாத்தா.

“நான் சுடுபடமாட்டேன். இப்போதே அவள் போகவேணும்!”

பாவெல் பெண்ணருகில் ஓடி வருகிறாள்.

“பாவெல்!” - ஹன்கா.

“அவளைத் தனியே விடு! அவள் உனக்கென்ன செய்தாள்?” - பாவெல்.

“பைத்தியம். அவர்கள் வீடுகளைச் சேதனை பண்ணுகிறார்கள். அவள் போகவேணும்.”

பாவெல் அவளைப் பிடித்துக்கொள்கிறாள். “உன்னைக் கொல்லவேன்.” என்று கூறி, கழுத்தை நெறிக்கிறாள். ஹன்கா போகிறாள்.

“எங்கே போகிறாய்....?” - தாத்தா.

தாய் பாவெலைத் தடுக்கிறாள். பிடியை விடாமலே, “இவளைக் கொல்லவேன்...” எனச் சொல்லியபடி பாவெல்.

ஹன்கா படிகளால் கீழே ஓடுகிறாள். “உன்னைப் போகவிடேன். உன்னால் அவளுக்கு உதவ முடியாது.” எனக்கூறி, பாவெலைத் தாய் பிடித்துக்கொள்கிறாள்.

“போக விடு.”

“பாவெல்... பாவெல்.” - தாய்.

“போகவிடு... உன்னை வெறுக்கிறேன்.” - பாவெல்.

“ஹன்கா... ஹன்கா...!”

-பாவெல் கத்துகிறான்.

“வெளியே போகாதே.”

-தாய்.

ஹன்கா கட்டடத்தின் வெளிக் கதவருகே போகிறான்.

“இளம் பெண்ணே, வெளியே போகாதே... அங்கே சுடுபாடு நடக்கிறது.” -தாத்தா.

“கதவை மூடு... கதவை மூடு...” -தாய்.

ஹன்கா கதவுக்கு வெளியே சென்று விடுகிறான்.

பாவெல் கதவுக்கு ஓடுகிறான். கதவு மூடப்பட்டுள்ளது. “என்னை வெளியே விடு.... வெளியே விடு...” என்றபடி, காவற்காரனைப் பிடித்து உலுக்குகிறான் பாவெல்.

வெளியே தொடர்ந்த தூட்டுச் சத்தம்....

“இல்லை.... இல்லை.... இல்லை....!”

அதை அனுமதிக்க மாட்டேன்.” - கதவைப் பலமாகத் தட்டியபடியே பாவெல்.

**

அடுத்த காட்சி. பாவெலின் குடும்பக் களஞ்சிய அறையில், ஜன்னலை மறைத்துள்ள கறுத்தத் துணியும், மின்குமிழை மறைத்துள்ள கடதாசிப் பையும் ஆடுகின்றன. அறையில் வெறுமை. கதவைத் திறந்து பாவெல் உள்ளே வருகிறான். பலத்த சத்தத்துடன் அடிபட்டுக் கதவு மூடுகிறது. துயரில் தலையில் கையை வைத்தபடி பாவெல் விம்முகிறான். மேசையில், விரிந்த புத்தகத்தின் பக்கங்கள் காற்றில் புரள்கின்றன. நிலத்தில் விழுந்துள்ள நாற்காலி... ஹன்காவின் சிறிய சூட்கேஸ் நிலத்தில் கிடக்கிறது; அதனை எடுத்து மார்பில் அணைத்தபடி விம்மி அழுகிறான்.

**

ஜேர்மன் நாலி ஆக்கிரமிப்பாளர்கள், தாம் ஆக்கிரமித்திருந்த நாடுகளில் மானுட விரோத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டமை வரலாறு. அதிலும் குறிப்பாக, யூத இனத்தவரைக் கொடுமையாகத் துன்புறுத்தி அழித்தனர். இத்திரைப்படத்திலும், ஹன்கா பாத்திரத்தை முன்னிறுத்தி - அச்சத்தில் அவல வாழ்வுக்குள் சிக்குண்டு, அவல மரணத்துக்குள்ளாகும் யூத மனிதரின் நிலைமை ஒரு வகைமாதிரி யாக, கலாபூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. கொடூர அதிகாரத்தின் முன், இயலாமை யுடன் மனிதர்கள் ஊமைகளாகின்றனர். ஆயினும் துணிவு கொண்ட சிலர், அந்த நிலைமையிலும் தமது மானுட அக்கறையை வெளிப்படுத்துகின்றனர். ஆரம்பக் காட்சியில் வர்ம் என்ற யூதரின் குடும்பம் வெளியேறுவதை, சக குடியிருப்பாளர் எல்லோரும் வெறுமனே பார்த்தபடிதான் உள்ளனர். ஒருவர்தான் கீழிறங்கி வந்து,

வர் முக்கு உதவுகின்றார். தெருவில் வர்மின் மகனுடன் பாவெல் கதைத்தற்கு, தாய் அச்சப்பட்டு, அவ்வாறு கதைத்திருக்கக் கூடாதென்றே அவனிடம் சொல்கிறாள். ஆயினும் சில சூழ்நிலைகளில் மானுட நடத்தை மாறுகின்றது; அவர்களின் இயல்பான மானுட நேசம் வெளியே காட்டப்படுகிறது. முதலில் எதிர்ப்புக் காட்டும் தாய்,

பின்னர் ஹன்காவிடம் பரிவு காட்டுகிறாள்; தாத்தா துணிவுடன் ஹன்காவுக்கு ஆதரவு தருகிறார்; முதலில் தயங்கினாலும் பின்னர், ஹன்காவுக்கு அடைக்கலம் தரஸ்ரேஷன் மால்ரர் சம்மதிக்கிறார். தீவிரமான இலட்சியம் எதுவுமின்றி இயல்பாகவே, ஹன்கா மீதான அக்கறை பாவெலுக்குத் தோன்றுகிறது; கொடுமையான இடர்களை எதிர்நோக்கினாலும், இளமையின் துணிவுடன், இறுதிவரை அவற்றை எதிர்கொள்கிறான்! குறிப்பிட்ட இனத்தவரின் மீதான மானுட விரோதச் செயற்பாடுகளின் மேல், வெறுப்பையும்; பாதிக்கப்படும் இனத்தவர் மீது பரிவுணர்வையும் பார்வையாளரிடம் உருவாக்குவதில், திரைப்படம் வெற்றி காண்கிறது. கறுப்பு - வெள்ளைக் காட்சிகள், அவலத்துக்கும் துயருக்கும் பொருத்தமானவையாக உள்ளன. ரோமியோ யூலியர் ஆகியோரைப் போன்றதே, பாவெலினதும் ஹன்காவினதும் காதல்; யூலியற்றைப் போலவே இறுதியில் ஹன்காவுக்கும் மரணம் நேர்கிறது. பாவெல் ரோமியோ போல் இறக்காமலிருந்தாலும், ஹன்காவின் மரண நிழலில் - இருளுக்குள் வீசப்படுகிறான்!

திரைப்படத்தின் நெறியாளரான ஜி. ஜெர்மன்ய யூதக் குடும்பத்தில், செக்கோ ஸ்லோவாக்கியாவின் ஃபிரேக் நகரில், 1913 இல் பிறந்தவர்; 09. 04. 2004 இல், தனது 91 ஆவது வயதில் காலமானார். இரண்டாம் உலக யுத்தச் சூழலில் - யூத மக்களின் அவல வாழ்வைத் திரைப்படங்களில் பதிவுசெய்வதில், முனைப்புடன் செயற்பட்டவர். ஆரம்பத்தில் ஆவணப் படங்களையும், பிறகு முழுநீளத் திரைப்படங்களையும் கலைத்து வத்துடன் உருவாக்கிப் புகழ்பெற்றார்.

ரோமியோ யூலியர் அன்ட் டார்க்னஸ் என்ற இத்திரைப்படம், யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபராக இருந்த லயனல் பெர்னாண்டோ, 1976 இல், யாழ்ப்பாணம்

சாந்தி திரை அரங்கில் ஒழுங்குசெய்த திரைப்பட விழாவில், திரையிடப்பட்டது. 1979 - 1982 வரை யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய எமது யாழ். திரைப்பட வட்டத்தில், ஜி. ஜெர்மன்யின் ஓநாய்ப் பொறி, கோழை ஆகிய முக்கிய திரைப்படங்களை, 16 மி. மீ. படங்களாகத் திரையில் காட்டினோம் என்பதும், இங்கு குறிக்கத் தக்கது!

-25. 02. 2016

சில மனிதர்களின் சில வருகைகள்!

எதிர்பாராத அவனது வருகை
என்னுள் ஆச்சரியத்தை
அள்ளித் தெளித்தது.

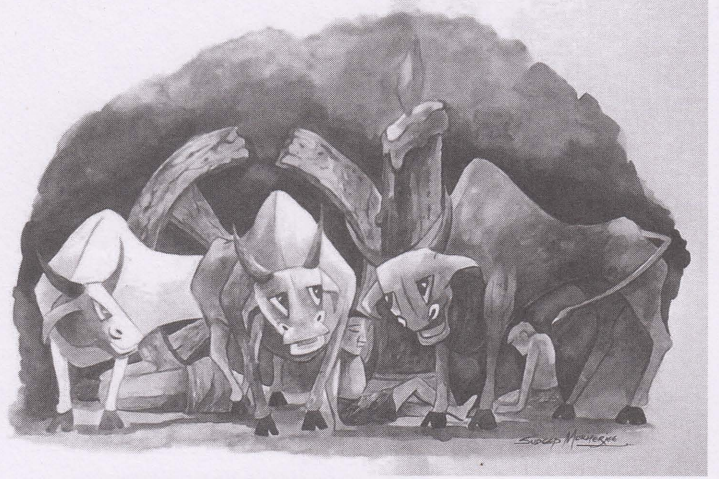
வீதியில் கண்டாலும்
யாரும் விழுந்துதான் கிடந்தாலும்
என்ன ஏது என எட்டியும் பார்க்காது
ஓடுகின்ற அயலவன் அவன்.
எதற்காக வந்திருப்பானோ வீடு தேடி?
எனது மூளைக்குள் இரண்டாயிரம்
கொக்கிகள்.

எது எவரிடம் இருந்தாலும்
அது உயிர்க்கொல்லி மருந்தாக இருப்பினும்
அதுவெல்லாம் அவனுக்கும்
அவசியம் தேவையாகிவிடும்
எல்லாம் "ஓசி" என்றால் மட்டுமே.
மதிய வெய்யில் நேரம்
அறக்கப் பறக்க வந்தவன்
வியர்வையை நெற்றியிலிருந்து
வழித்து வீசியபடி
"என்ன வெய்யில் என்ன வெய்யில்
இந்த அகோரத்துக்கு
ஒண்டிரண்டு செவ்வினிக்குடிச்சா..."
என பீடிகை போட்டவன்
எனது வீட்டு முற்றத்தில்
அழகாய் காய்த்துக் குலுங்கி
கண்சிமிட்டி நின்ற
செவ்வினி மரத்தை அண்ணாந்து பார்த்து
புன்னகைத்தான்.

இப்பொழுது புரிந்து விட்டது எனக்கு
அவனது வருகையின் தார்ப்பரியம்.
என்றோ ஒருநாள்
அந்த செவ்வினிகள்
எப்படியோ அவனது பார்வையில் விழுந்து
அவை பதமாகும் வரை
அவனது உறக்கத்தை கலைத்திருக்க வேண்டும்.

எனது உதடுகள்
"ஒன்றிரண்டை பறித்துக்குடி" என
எச்சரித்து ஓயுமுன்
மந்தியாய் மரத்தில் தாவியவன்
பதமான இளனிக்குலையொன்றை
பத்திரமாக வெட்டி இறக்கியெடுத்து
வந்த உந்துருளியில் அழகாக வைத்து
இயக்கினான் அதனை வேகவேகமாய்
என்னை ஏனென்று ஒரு கணம்
ஏறிட்டும் பார்க்காமல்!

- ஷெல்லிதாசன்

குலையாது என்றும் வளம்

புழுதி விதைப்பு...
ஏறக்கட்டிய மழை எட்டங்காட்டி
விதை புழுங்கிப் பாழாச்ச வயல்...!
திருப்பி விதைக்க விதையேது!
பட்டடையே காலியானபின்?
பாம்புகளின் குடியிருப்பு வேறு பட்டறைக்குள்,
மீண்டுமொரு விதைப்பு
அதுகும் நல்லீரம் அற்றபதம்
ஆச்சாட்டு விதைப்பும் ஆபத்துத்தான்
வானம் கறுத்து திர மறுத்துப் போனால்
கானல் நீரில் முறைக்குமா பயிர்!
நிலைக்குமா உயிர்?
எத்தனை இருக்கண்கள்...
விதைத்த முளை
அறுத்த உட்பட்டி
அடித்த கூட்டுப்பொலி
கோரமழை வெள்ளம் கொண்டள்ளிப் போய்ச்
சீரழிவு செய்தொரு முறையா! இருமுறையா?
உழுது விதைக்க ஓட்டிவந்த மாடுகளும்
குருப்பிடித்துக் குழம்பி
நுகம் முறிக்கத் திமிரெடுக்குதுகள்...
கேட்டி வெட்டி வாட்டியெடுத்துப்
பதப்படுத்தவும் இப்போது வாய்ப்பதில்லை
ஆனாலும், மாற்று வழிமுறைக்கு
மார்க்க மேதும் பார்க்க வேணும்....
மேய்சலுக்குச் சாய்க்கும் போது
கட்டுருவிக்க காட்டுக்கே துரத்த வேணும்.
திமிரடங்கித் தெளிந்துவர...
பக்குவமாய்ப் பருவமழை
பொய்க்காமல் பொழியுங்கால்
குளங்களிலே நீர் நிரப்பி, வரப்புயர்த்தி
வயல்திருத்தி எருப்பரப்பி
எல்லோரும் கைகோர்த்து ஒன்றுபட்டு
நல்லபடி உழுது விதைத்தால்
நிலையான விகைள்ல் நிமிர்வு தரும்
குலையாது என்றும் வளம்

- நிலாதமிழின் தாசன்

வதம்

தொண்ணூறுகளின்

நடுக்கூறில்தான் - சற்று முன் பின்னாகக் கூட இருக்கலாம் - சனம் இடப்பெயர்ச்சிக்குப் பின்னர் ஊர்ப்பக்கம் வந்தது. தம்பிமுத்துவும் மனைவி பிள்ளைகளோடு ஊர்ப்பக்கம் திரும்பியிருந்தார். யுத்த வடுக்களைத் தாங்கிய இருந்த ஊர் பாழ்பட்டுக் கிடந்தது. அவரது வீடுமட்டுமல்ல, அயலட்டையில் உள்ள வீடுகளிலும் - கதவுகள், ஜன்னல்கள், அஸ்பெஸ்ரஸ் தகடுகள், ஓடுகள் என எல்லாமே சூறையாடப்பட்டிருந்தன. வீட்டைப் புதுப்பித்துச் சீர்செய்ய அவருக்கு இரண்டுக்கு மேல் முடிந்தது. கனடாவில் இருந்த தம்பி வேல்முருகு தான் அவருக்கு உதவினார். பிறரிடம் ஒரு தம்பிடிதானும் இரந்து பெறாத தம்பிமுத்தருக்கு அது சீலை நழுவின பரிசுகேடாய்ப் போய்விட்டது. “என்றை தம்பி தானே...” என அவர் மனமாறினார்.

தம்பிமுத்தருடன், வினாசித்தம்பி, முகத்தார், இரத்தினம், முருகதாஸ், ராமச்சந்திரன், தருமர், தையலம்மை, தங்கம்மா, ராசன், மயில்வாகம், சிவலிங்கம் என அவரது நண்பர்களும் அயலவர்களும் ஊர் வந்து சேர்ந்து விட்டதில் அவருக்கு ஓரளவு நிம்மதியும் திருப்தியும் இருந்தது. ஆனாலும் ஊர்ச்சனத்தில்

பத்திலொன்றுகூடத் திரும்பவில்லை என்பது அவருக்கு ஏமாற்றம் தருவதாயிருந்தது. காலகதியில் சனம் ஊர்ப்பக்கம் வரும் என அவர் நம்பினார்.

வீடுகளில் திருத்த வேலைகளைச் சரிசெய்து, நிமிர்ந்த சனத்துக்கு ஊர்மனைக்குக் கிழக்கால், வயல்வெளிகளுக்கு அப்பால், பனங்கூடல்களுக்கு நடுவில் இருந்த முருக மூர்த்தி கோவிலில் ஞாபகம் வந்தது. ஓரளவு தங்களது நிலையை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டவர் களுக்குக் கோயில்பக்கம் போக வேண்டும் போலிருந்தது. கோயில் முதலாளி வல்லிபுரம் ஊர் திரும்பவில்லை. “அவர் இல்லாத சமயத்தில் கோயிலைத் தொடுவதா...” என்ற தயக்கம் எல்லாருடைய மனதிலும் இருந்தது. தம்பிமுத்தர் - வினாசித்தம்பி, முருகதாஸ், சிவலிங்கம் உடன் வர கோயிலை எட்டிப் பார்த்தார். கோயிலைப் பார்த்ததும் அவருக்கு முட்டிக் கொண்டு வந்தது பதகளிப்புடன், வினாசித்தம்பியருடைய கைகளைப் பற்றியவர், குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

“எங்கட முருகபூபதி... முருகமூர்த்தி... இப்படி... இப்படியா தஞ்சமேதுமில்லாமல் தவிக்க வேணும்...!”

தொடர்ந்து ஏதேதோ பிதற்றினார்.

கோயில் வளவு காடு பத்திக் கிடந்தது. அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த எருக்கிலைச் செடிகளுக்குக் கீழாக காரை, கள்ளி, புல்லாந்தி, தகரை, தயிர்வெள்ளை நாயுருவி, உத்தமாகாணி என்று வெடி கொடிகளின் பரம்பல்.

முருகதாஸ் அவருக்குக் கிட்டவாக வந்து, அவரது தோள்களைத் தழுவிப்படி சொன்னான்:

“எல்லாத்தையும் சரி செய்யலாம்... நம்ம முருகன் கோயில் பழைய பெருமையனோடை நிமிர்ந்து நிக்க வேணும். நிக்கும்.

“நித்திய பூசைகளோட, திருவிழாக்களும் நடக்க வேணும். தேரோட வேணும். இன்னும் வைகாசி விசாகம், சூரன் போர், திருக்கார்த்திகை எண்டு எல்லாம் பழைபடி...”

இது தம்பி முத்தர்.

நடக்கும். எல்லாம் நல்லவடிவா நடக்கும்.

சிவலிங்கமும் பேச்சில் கலந்து கொண்டான்.

கோயிலுக்குக் கிட்டவாக அவர்கள் போனார்கள். யுத்தத்தின் கோர வடுக்களைக் கோயில் தாங்கி இருந்தது.

கோயிலின் இராச கோபுரமும் வடக்குப்பக்க மதிலும் ஷெல்லடியால் சரிந்து கிடந்தன. மூலஸ்தான கோபுர கலசத்திலும் பாரிய வெடிப்பு இருந்தது. கர்பக்கிரகத்தில், மூலவர் மட்டும் கனகம்பீரமாக வீற்றிருந்தார். ஆனால், எண்ணெய்ப் பளபளப்பு ஏதுமில்லாத வரட்சி அவரிடம்!

வசந்த மண்டபத்திலிருந்த, உற்சவ மூர்த்திகளான ஆறுமுகன், பாலசுப்பிரமணியர், விநாயகர், சிவன், பார்வதி, சண்டேஸ்வரர் ஆகிய அனைவரும் காணாமற் போயிருந்தார்கள். அது முடிச்சு மாறிகளின் திருட்டு வேலை!

வாகன சாலையை எட்டிப் பார்த்தார்கள்: சிம்மம், விடை, மயில், மூஷிகர், நாகசர்ப்பம், சூரன் என் எல்லா வாகனங்களும் சிதறுண்டு, உடைவுகளுடன் திக்குத் திக்காயக் கிடந்தன. கோயிற் பெரும் சதவு பிணைச்சல்கள் இற்று, தரையோடு தரையாக உரசி உரசி ஒலி எழுப்பியபடி கிடந்தது.

“இதை... இதை இப்படியே விட்டு விடுவதா...? முடிந்தளவு, இதுக்கு நாம ஏதாவது செய்ய வேணும்...!”

விம்மலுடன், தம்பிமுத்தரின் குரல் பலவீனமாக ஒலித்தது.

“ஓம்?... ஓம்...”, அவருடன் நின்ற வினாசியரும் முருகதாஸும், சிவலிங்கமும் ஒத்த குரலில் அவரை உசார்ப்படுத்தினார்கள்.

அப்பொழுது தொலைவிலிருந்து கோயில் மணியோசை காற்றோடு மிதந்து வந்தது.

“மாரியம்மன் கோயிலிலா...? இல்லை, இலந்தை வனப் பிள்ளையார் கோயிலா...? எங்கையிருந்தெண்டாலும் இது நல்ல சகுனம்...!”

நினைவுகளில் திளைத்த தம்பிமுத்தரின் மனசு சிலிர்த்தது.

***

பாலஸ்தாபனம் செய்து கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் உத்தேசம் ஊரில் உள்ள எல்லாருக்கும் இருந்தது. கோயிலின் இராசகோபுரம், கருவறை, மதில், முன்மண்டபம், பெருங்கதவு, வாகனாதிகள் என்று எல்லாவற்றையும் திருத்திப் புனருத்தாரணம் செய்வதற்குப் பெருந் தொகையான பணம்

அவர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது.

கோயில் திருப்பணிக்கும் திருத்த வேலைகளுக்கும் தம்பிமுத்தர் பத்தாயிரம் உபகரித்தார். முருகதாஸ் ஐயாயிரம். வினாசித்தம்பியர் தயங்கித் தயங்கி மூவாயிரம் தந்தார் மற்றும், ஊரில் உள்ளவர்கள் ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்று உதவினார்கள். தம்பிமுத்தருடைய உடன்பிறப்பு, வேல்முருகு இரண்டு லட்சம் பெறுமதியான கனடா டொலர்களை அனுப்பி வைத்தார். கொழும்புக்கடை முதலாளிகளில் - சிவகுரு ஒரு லட்சம், பிறவுண்சன் வீரசிங்கம் ஐம்பதாயிரம், சோளாவத்தை வல்லிபுரம் இருபத்தைந்து, கல்வீட்டுச் சண்முகம் பத்து எனச் சகலரும் தாராளமாக உதவி செய்தார்கள்.

தம்பிமுத்தர் வெளிநாடுகளிலிருந்து பணம் பெறுவதிலேயே குறியாக இருந்தார். அவர் தெரிந்தவர், தெரியாதவர் என்று பாராமல் அநேகமாக எல்லாப் பெரும்புள்ளிகளுடனும் தொடர்பில் இருந்தார். தொலைபேசிச் செலவு அதுஇதென்று தனது கைப்பணம் கரைவதைக் கூட அவர் பொருட்படுத்தவில்லை. அது ஊர்த்தொண்டு என நினைத்துக் கொண்டார்.

ஒரு ஆறுமாத காலத்தில் பத்து லட்சம் வரை பணம் சேர்ந்தது. கோயில் முதலாளி வல்லிபுரமும் ஊர்வந்ததால் அவரைத் தலைவராகக் கொண்டு, ஓர் அறங்காவற் சபையை அமைத்தார்கள். சபையில் பன்னிரண்டு உறுப்பினர்கள் இருந்தார்கள் அதில் முக்கிய பதவிகளில் தம்பிமுத்து, வினாசித்தம்பி, சிவலிங்கம் ஆகியோர்கள் இருந்தார்கள். முருகதாஸ் பொருளாளராகச் செயற்பட்டார். வங்கிக் கணக்கும் தொடங்கப்பட்டது. தொடர்ச்சியாக வெளிநாட்டிலும் உள்நாட்டிலும் இருந்து பெருந்தொகையான பணம் வங்கிக் கணக்கில் வந்து குவிந்தது. பணத்தின் ஒரு பகுதியை வைப்பில் வைக்கவும் செய்தார்கள். அதன் வட்டியும் வைப்புப் பணத்துடன் சேர்வது மாதிரிப் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

பிரம்மபுரீ சர்வானந்தக் குருக்களும்-இன்னும் சில தகைமையான பிராமணர்களும் வேதாம விதிப்படி, சிற்ப சாஸ்த்திர வழிமுறைகளை கருத்திருத்தி- ஐப்பசி மாதம் எட்டாம் நாள் 1997 ஆம் ஆண்டு வெள்ளிக்கிழமை மகரலக்கினமும் திரியோதசி திதியும் வியாகத யோகமும் கூடிய சப வேளையில் - மகா கும்பாபிஷேக வேலைகளை ஆரம்பித்து வைத்தார்கள்.

“இந்த கும்பாபிஷேகம் புனராவர்த்தமாகும். சிதிலமடைந்த திருக்கோயிலைப் புதுப்பித்துப் புனர்நிர்மாணம் செய்வதாகும்?”

பிரம்மபுரீ கூற, ஏனைய பிராமணர்களும் அதை ஒரே குரலில் ஆமோதித்தார்கள். வேதவித்துக்கள் கூறிய வாக்குக்கு மறுபேச்சேது. தம்பிமுத்து உட்பட ஏனைய அறங்காவலர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

இறை ஆக்ஞைப்படி கோயில் கும்பாபிஷேகத்தின் ஓர் அங்கமான புனருத்தாரணப் பணிகள் ஆரம்பமாயின. தடங்கல் ஏதுமில்லாமல்

திருப்பணி வேலைகள் நடந்தன. தேர்ந்த சிற்பக் கலைவிற்பன்னரும், ஸ்தபதியுமான தஞ்சாவூர் கங்காதரனின் ஆசியுடன் அவரது சீடனான திருநெல்வேலி திருமங்கலசிவமும் இன்னும் சில சிற்ப விற்பனர்களும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள்.

கோவில் வேலை அசுர வேகத்தில் நடைபெற்றது. பணம் தண்ணீராய்க் கரைந்தது. வாகனங்களைத் திருத்துவதற்கு உள்ளூர்க் கலைஞர்களுடன், கும்பகோணத்தில் இருந்து தேர்ந்த சில சிற்பக் கலைஞர்களும் வரவழைக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் பழைய வாகனங்களைத் திருத்தம் செய்ததுடன் புதிதாக காராம் பசு, அன்னப்பஷி ஆகிய வாகனங்களையும் உருவாக்கினார்கள்.

தொலைந்து போன உற்சவமூர்த்திகளுக்குப் பதிலாகப் புதிய வெண்கலச் சிலைகளை தஞ்சையிலிருந்து கொண்டு வருவதற்கு முதலில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. விக்கிரகங்களை அங்கிருந்து இங்கு எடுத்து வருவதில் சில நடைமுறைச் சிக்கல்கள் இருந்திருந்தால், இங்கு வந்த தஞ்சாவூர்க் கலைஞர்களே தெய்வத் திருவுருவங்களை வார்த்தார்கள். அவற்றுடன், புதிதாக வள்ளி நாச்சியார், தெய்வானை நாச்சியார் சிலைகளையும் தனித் தனியாகச் சமைத்தார்கள்.

சுதை, சிமெந்து கலந்து செய்த சிற்பங்களாகட்டும் வெண்கலச் சொருபங்களாகட்டும் கலைஞர்களது கரங்கள்- சில சமயம் முரட்டுத் தனமாகவும் சில வேலைகளில் நெளிவு சுளிவுகளைக் கொணரும் நாகசுத்தன்மையுடனும் செயற்பட்டன. ஆரம்பத்தில் மொந்தையாக இருந்த சொருபங்கள், கை விரல்களின் நளிமான ஓர் இழுப்பு, தடவல், தட்டல், வருடல், சொரிதல் என்பவற்றால் அழகு வழிய வழிய முழுமை பெற்றன. சகல சிற்பங்களது முகமும் உடுகளும் உயிர் உறிஞ்சும் கண்களும் கரங்களும் விரல்களும் அழகு சொட்டச் சொட்ட அமைந்து அழகுக்கு அழகூட்டின. பெண் சிலைகளாக இருந்தால் அவற்றின் திமிர்ந்த மார்பகங்களும், முலைக்காம்புகளும், அதன் முனை மொட்டுகளும் அழகாகவும் துல்லியமாக வார்த்தப்பட்டன. ஆண் சொருபங்கள் பரந்த மார்புடனும், தளர்ச்சியற்ற தசைத் திணிவுடனும் வசீகரத் தளிர்ப்புடனும் அடர்ந்த கருக்கு மீசைகளுடனும் பொலிவு கொண்டன.

இவை யாவும் அந்தச் சிற்பிகளது லாகவத்தாலும், சுறுசுறுப்பாலுமே சாத்தியமாகியது. அதனைப் பார்த்த தம்பிமுத்தரும் வினாசியரும் “அச்சோ அச்சோ” எனச் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டார்கள். முருதாஸலும் சிவலிங்கமும் சொக்கிப் போய் மலைத்து நின்றார்கள்.

வேலை தொடங்கிய நாளிலிருந்து சிற்பக் கலைஞர்கள் உருவேறியவர்கள் போல செயற்பட்டார்கள். ஸ்தபதி திருமங்கலசிவம் தேவ சிற்பி மயன் மாதிரி-தேவலோகத்திலிருந்து இறங்கி வந்ததான பாவனைகளுடன்-தனது சகாக்களைத் தட்டிக்

கொடுத்து வேலை வாங்கினார்.

***

கோவில் திருப்பணி வேலைகள் முடிவடைய ஆறு வருடங்களுக்கு மேலாகியது. திருப்பணி வேலைகள் முடிந்த கையுடனேயே கும்பாபிஷேக வேலைகள் ஆரம்பமாகின. பிரம்மபூர் சர்வானதக் குருக்களும் ஏனைய பிராமணர்களும் மும்முரமாகவே பணியாற்றியார்கள்.

யாகசாலை அமைக்கப்பட்டு, அபிஷேக பூசைகள் ஆரம்பமாகின. ஒரு மண்டப காலம் நடைபெறுவதற்கு உரிய பூசைப் பொருட்களும் ஏனைய திரவியங்களும் தினம் தினம் தேவைக்கேற்ப வந்து குவிந்தன.

சுதையாலும் சுண்ணாம்பாலும் கற்களினாலும் உலோகங்களும் உருவான தெய்வ சொருபங்களுக்குச் சக்தியை தொற்றவைப்பதற்கு வழமையான ஆவாஹனம், கடஸ்தாபனம், அஷ்டபந்தனம் ஆகிய முறைகளைக் கைக் கொண்டு பூசைகளை வேதியர்கள் நடத்தினார்கள்.

யாகத்தில் அக்கினி வளர்த்து, அரிய மூலிகைகள், மற்றும் வேள்விக்குகந்த பொருட்கள், திரவியங்களைத் தீயில் இட்டு, எழும் புகையுடன் வேத ஒலி, சிவாகம ஒலி ஆகியற்றின் துணையுடன், முழுமையான இறையாட்சியைத் தோற்றுவித்து, கும்பத்தைத் தெய்வ மயமாக்கினார்கள்.

தெய்வமயமான அக்கும்பத்தை, மூலவருக்கும் ஏனைய தெய்வ சொருபங்களுக்கும் அருகாக எழுந்தருளச் செய்து, தர்ப்பை, மாவிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு மந்திர முழக்கத்துடன் குடும்பத்தில் விளங்கும் மூர்த்தியை, தெய்வச்சிலைகளில் எழுந்தருளச் செய்தார்கள். இதனைப் பயபக்தியுடன் நேர் மறையாகவும் அவர்கள் செய்ய வேண்டி இருந்தது.

இது ஜதீகம், பாவனை என்பது அங்கிருந்த அனைவருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

கும்பாபிஷேக காலத்தில் அடிக்கடி அங்கு வந்து போகும் சிவசம்பு வாத்தியார் இது பற்றி விளக்கமாகப் பேசிய போது, தம்பிமுத்தர் அதை ஆட்சேபிப்பது போல, முகம் திருப்பிக் கொண்டார். “நம்பிகை தான் கடவுள்; கடவுள் தான் நம்பிக்கை...!” என்று கூறிய ஆசிரியர், தம்பிமுத்தரைக் கருத்தில் கொண்டு மழுப் பலாய்ப் பேசினார். அந்தப் பேச்சு அங்கிருந்த அனைவருக்கும் பிடித்திருந்தது. தம்பிமுத்தரின் முகமும் தாமதமாக மலர்ச்சி அடைந்தது.

இவை யாவும் ஆன பின்னர், ஸ்தாபிதம் செய்யப்பட்ட மூலவருக்கும், ஏனைய விக்கிரகங்களுக்கும் எண்ணெய்க் காப்பு சாத்தும் கிரியை ஆரம்பமாகியது. அது மூன்று நாட்கள் நடைபெற்றது. தம்பிமுத்தர் இது பற்றி ஊரில் மட்டுமல்ல, அயலூர், மற்றும் பட்டணத்தில் உள்ள ஊரவர்கள், கொழும்புக் கடை முதலாளிகள் என எல்லாருக்கும் அறிவித்திருந்த போதும் எதிர்பார்த்த அளவு சனம் புரளவில்லை.

ஊரில் உள்ளவர்கள் கூட ஏனோ தானோ என்று தான் எண்ணெய்க்காப்புச் சாத்தும் நிகழ்வில் கலந்து கொண்டார்கள். மிகுந்த ஏமாற்றத்துடன் இருந்த தம்பிமுத்தரைப் பார்த்து, "கும்பாவிசேஷகத்துக்கு சனம் வரும் கவலையை விடுங்கள்..." என்று கூறி ஆறுதல்படுத்தினார்கள். எண்ணெய்க் காப்புச் சாத்தி முடிந்த கையுடன், மறு நாளே, கும்பலக்கினம் கூடிய சுபவேளையில் கோயில் குட முழுக்கு நடந்தது. பிரம்ம ஸ்ரீ சர்வானந்தர் தலைமையில் கும்ப பூசையானதும்- கும்பத்தில் உள்ள புனித நீர் ராச கோபுரத்தின் நவ கலசங்களிலும் மூவருடைய கோபுர கலசத்திலும் வார்த்தப்பட்டது.

மூலவர், சிவன், பார்வதி, வைரவர், விநாயகர், வள்ளி, தெய்வானையென்று அனைத்து மூர்த்தங்களும் உற்சவ மூர்த்திகளுக்கும் அபிஷேகம் நடைபெற்றது. அபிஷேகத்தின் போது சொரிந்த திவ்விய தீர்த்தத்தை, பக்தர்கள் பெற்று மெய் சிலிர்த்தார்கள்.

குடமுழுக்குக்கு, எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமாகவே சனம் வருகை தந்தது. கொழும்பில் இருந்து பிறவுண்சன் வீரசிங்கமும், கல்வீட்டுச் சண்முகமும் வந்திருந்தார்கள்.

முருக மூர்த்தியின் திவ்விய அருள் ஊர் முழுமையும் வியாபகம் கொண்டிருப்பதாகவே கோயில் முதலாளி வல்லிபுரமும், தம்பிமுத்தரும் நண்பர்களும் நினைத்துக் கொண்டார்கள்.

ஓரளவு மனநிம்மதி அடைந்த அறங் காவலர்கள் ஸதபதி திருமங்கல சிவத்துக்கும் அவருடன் வேலை செய்த சிற்பிகளுக்கும் கும்பகோணத்திலிருந்து வந்த கலைஞர்களுக்கும் உரிய மரியாதை செய்து, தாராளமாகச் சன்மானமும் வழங்கினார்கள்.

பிரம்ம ஸ்ரீ சர்வானந்தர்களுக்குக்கும் மற்றும் அவருடன் நின்று உதவிய வேதியர்களுக்கும் கை நிறைந்த பொருளும் பணமும் தரப்பட்டது.

***

கும்பாபிஷேகம் நடந்து முடிந்ததும் கோயிலின் நித்திய பூசையைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு இரத்தினேஸ்வரக் குருக்களை அறங்காவல் சபை நியமித்தது.

நித்திய பூசை வேதாகம விதிப்படி ஒழுங்காக நடந்தது. ஐயர் அக்கறை உள்ளவராக இருந்தார். என்ன நடந்தென்ன! மகாசனங்கள் தான் கோவில் பக்கம் தலைகாட்டுவதற்கு ஆர்வமேதுமில்லாமல் இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களது பாடுகளே முதன்மையாக இருந்தது. தெய்வ வழிபாடு இரண்டாம் பட்சம் தான்! அத்துடன் இடம் பெயர்ந்த மக்கள் ஊர் திரும்பாததும் சனப்புழக்கம் அதிகம் இல்லாததற்குக் காரணமாகியது.

ஐப்பசி பன்னிரண்டாம் நாள் வெள்ளிக் கிழமை கந்தசஷ்டி ஆரம்பம் என்பதை அறிந்து கொண்ட தம்பி முத்து, அறங்காவல் சபையை முடுக்கி விட்டார். கும்பாபிஷேகத்துக்குப் பின்னர் வந்த பெரும் திருவிழா கந்தசஷ்டி. அந்தத் திருவிழாவைச் சிறப்பாக நடத்துவதற்கு இளைஞர் களான சிவலிங்கம், முருக தாஸ் மற்றும் அவர்களது நண்பர்கள் சிலரும் மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டார்கள். தம்பிமுத்தரும் வினாசியரும் கூடச் சுறுசுறுப்படைந்து பம்பரமாய் சுழன்றார்கள்.

ஆறு நாட்கள் நடைபெறும் அந்தத்திருவிழாவுக்கு கோப்பாய் குகானந்த சர்மா அவர்கள் விசேஷமாக அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இரத்தினேஸ்வரக் குருக்களும் அவரது மகன் சர்வவேஸ்வரனும் திருவிழா நாட்களில் அவருக்கு உதவியாக இருந்தார்கள்.

முதல் நான்கு திருவிழாக்களும் அதிக சனசத்தடி இல்லாமல் தான் நடந்தது.

அந்த நாட்களில் பாலசுப்பிரமணியர் மயில் வாகனத்தில் உலா வந்தார். வாகனத்தை காவுவதற்குத்

திடமான இளைஞர்கள் இல்லாத நிலையில் சுகடையில் தான் கந்தர் உலா வந்தார்.

இது தம்பிமுத்தருக்கு ஆழ்ந்த துக்கத்தைத் தந்துள்ளது. மனக்கிலேசமடைந்த அவர் பலவாறு புலம்பினார்:

“எவ்வளவு பாடுபட்டு.. கொட்டிக் கொடுத்து... கும்பாபிஷேகம் செய்தனாங்கள். அப்படிச் செய்ததெல்லாம் என்றை முருகரை இப்படி அரையும் குறையுமாய்ப் பார்க்கத்தானா...?”

“யுத்தத்துக்கு முன்னர்- அறுபதுகளிலும் எழுபதுகளிலும் ஊரே கூடி எள்ளு நழுவு இடமில்லாத சன நெரிசலோட சாமிகும்பிட்டுதுகள்.. அப்ப திருவிழா எல்லாம் ஜேஜே எண்டு நடந்தது...”

“அந்த திருவிழா நாட்களில் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தான் என்றை மனிசி தனலட்சுமியைக் கண்டு, கதைச்சு, காதலில் அனைஞ்சு அவளின்ரை கையைப் பிடிச்சனான். இளகுகள் கூடிற இடமெல்லா கோயில்..! அவையள் இல்லாமல் ஒரு திருவிழாவா..? திருவிழா எண்டால் அவையின்ரை குதூகலமும் கும்மாளமும் குமிழிட வேணும்...!”

ஐந்தாம் நாள் திருவிழாவும் சனவெக்கை அதிகமில்லாமல் அப்படி இப்படித்தான் நடந்தது. தொடரும் ஏமாற்றத்தை, தம்பிமுத்தரால் தாள முடியவில்லை.

அந்தத் திருவிழாவில் சூரன் முருகனுக்கு முகம் காட்டுவது வழக்கம். அது அன்றைய தினம் நடைபெறாமலே போனது. தம்பிமுத்தர் அதைப் பெரும் துர்க்குறியாகவே கருதினார். அவருக்கு நா உலர்ந்தது, நெஞ்சு படபடத்தது.

“கவலையை விடுங்க... நாளைக்குத் திருவிழா நல்லபடி நடக்கும்.. என்னட்டைப் பெரிய திட்டமே இருக்கு..”

கூறிய முருகதாஸ் அவரை உசார்ப்படுத்தினான்.

“அப்படி என்ன திட்டமடாப்பா..?”

கேட்ட தம்பிமுத்தருக்கு- “எதுக்கும் பொறுதியோடை இருந்து பாருங்களன்...” என்பது அவனது பதிலாக இருந்தது.

முருகதாஸின் ஆலோசனைக்கு அமைவாக- ஒரு லாண்ட் மாஸ்ரரில் ஒலிபெருக்கி பூட்டி, ஆறாம் திருவிழாவான சூரன் போர் பற்றி, பள்ளம்புலம் தொட்டு புளியங்கூடல் ஈறாக ஓர் இடம் விடாமல் எல்லா இடங்களிலும், சனங்களுக்கு அறிவித்தல் தரப்பட்டது.

முருகதாஸின் இந்த முயற்சி தம்பிமுத்தரையும் நண்பர்களையும் பெரிதும் ஆசுவாசப்படுத்தியது. அத்துடன், அவர்களுக்கு அது அதிக நம்பிகையையும் மகிழ்ச்சியையும் தந்தது.

சகல நண்பர்களும் திருவிழா பற்றிய பெரிய எதிர்பார்ப்புடன் இருந்தார்கள்.

***

விடிவதற்கு முன்னரே தம்பிமுத்தரே தம்பி முத்தர் தனது காலைக் கடன்களை முடித்துக்

கொண்டு, தோய்ந்து, தூய வெண்ணிற வேஷ்டி அணிந்து, கோயில் பக்கம் போனார்.

மூலவரின் சந்திதி முன்பாக வந்தவர், சாஷ்டாங்கமாகத் தரையில் விழுந்து விம்பினார்:

‘முருகையா..! எங்கட மானம் இண்டைக்குப் கப்பலேறக் கூடாது... திருவிழா முறையாக நடக்க வேணும்.. அதுக்கு.. அதுக்கு உன்ரை துணை எங்களுக்கு வேணும்..!’

தனது வேண்டுதல் ஏதோ ஒரு வகையில் நிறைவேறும் எனும் நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது. அவரது உள்மன உணர்வுகள் அதையே திரும்பத் திரும்ப பிரதிபலிப்பது போல அவருக்குத் தோன்றியது.

பகல் திருவிழாவுக்குச் சனம் வழமை போல, மிக அருந்தலாகவே வந்தது. பத்து மணிக்கு வசந்த மண்டபப் பூசை நடந்தது. பின்னர் கொடிமரத்துப் பூசையானதும் சுவாமி எழுந்தருளினார். சிறிய மயில் வாகனம், வாகனக் கொம்புகளும் சிறியவை. வாகனம் காவுவதற்குப் போதிய சனமில்லாததால், முருக தாலும் சிவலிங்கமும் கொம்பு பிடித்தார்கள்.

பெருத்த ஏமாற்றமே எல்லாருடைய முகத்திலும் படர்ந்திருந்தது.

தம்பிமுத்தர் திருவிழா முடிவதற்கு முன்னரே, சலிப்பு மிகுந்தவராக வீடு திரும்பினார்.

‘யார் மீது யார் நோவது..! என் மீதா..? அல்லது... அல்லது நான் வணங்கும் தெய்வத்தின் மீதா..?’

கரை கண்ணில் தட்டுப் படாத மீகாமனின் மனக் கொந்தளிப்பு அவருக்கு.

மாலை நேரத்தை மிகுந்த கலவரத்துடனேயே எல்லாரும் எதிர்பார்த்தார்கள்.

தம்பிமுத்தரைக் கோயில் பக்கம் காணத்தால் ‘ஒரு எட்டு, அவரை வீடு வரை போய் பார்ப்பமே..!’ என்று நினைத்த சிவலிங்கம் அவரது வீட்டுக்கு வந்து, குரல் கொடுத்தான்.

தம்பிமுத்தர் வேண்டா வெறுப்புடன் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்.

சரியாக ஐந்து மணிக்கு, வசந்த மண்டப் பூசை நடந்தது. மண்டபத்தில் கணிசமான சனம்.

அனேகமானவர்கள் பெண்களும் குழந்தைகளும் தான்!

ஊரவர்கள் மட்டுமல்ல- வேலணை, அம்மன் கோயில், தாழி புலம் ஆகிய பகுதிகளில் இருந்தும் சனம் வந்திருந்தது. இருந்தும், ஆண்களின் எண்ணிக்கை ஏமாற்றம் தருவதாய்த்தானிருந்தது. பாயசத்தில் பட்டும் படாமலும் மிதக்கும் முந்திரிப்பருப்பு மாதிரித்தான் அவர்களது எண்ணிக்கை இருந்தது.

“இந்தக் கோலத்தில் சாமி தூக்குவது எப்படி..? சூரன் போர் நடப்பது எப்படி...”

கலக்குத்துடன் நின்ற தம்பிமுத்தரை, ஓரமாக அழைத்துச் சென்ற சிவலிங்கம்.. “பயப்படாதேங்க.. எல்லாம் அசலாய்... தடல்புடலாய் நடக்கும்..!”

கூறிய சிவலிங்கம் நிமிர்ந்த போது ஏழெட்டு இளைஞர்கள் திமுதிமு என கோயிலுக்குள்

நுழைந்தார்கள்.

“சாமி தூக்க பெடியன் வந்திட்டாங்கள்..

ஆனால் சூரனைக் காவ ஆரிருக்கினம்...!”

தம்பிமுத்தரின் ஆயாசமானகுரல்.

“அதுக்கு முருகதால் ஏற்பாடு

செய்திருக்கிறான்... கவலைப்படாதேங்க
அண்ணை...”

“நீங்கள் இளம் பெடியன்.. உங்களாலை
மணலையே கயிறாத்திரிக்கேலும்... இதெல்லாம்
அப்படி என்ன பெரிய வேலை..!”

மூச்செறிந்தார் வினாசித்தம்பியர்

வசந்த மண்டப் பூசை ஆனதும் ஆறுமுகம்
எழுந்தருளினார். பச்சை மயில் வாகனத்தில் பவனி
வந்தார். பொன்னொளிர் சிறு குன்று போல அசைந்து
அசைந்து வந்த அவர், அங்கிருந்த பக்தர்களை மெய்
விதிர்க்க வைத்தார். பெரிய வாகனம். கொம்பு காவுவ
தற்கு ஏழெட்டுப் பேராவது தேவையாக இருந்தது.
மாறிக் கொம்பு பிடிப்பதற்கும் அங்கு ஆட்கள்
இருந்தார்கள். ஒற்றைத் தனிவேல் ஏந்தி முருகன்
பரிவாரம் புடைசூழ வந்தார். சிறுவர்கள் தான் அவரது
பரிவாரம்!

வெளிவீதியில் தான் சூரன்போர் நடைபெற
இருந்தது. சூரனைக் காவுவதற்கு, இன்னும் பத்துப்
பேராவது தேவைப்பட்டது.

விழி பிதுங்க நின்ற வினாசியரைப் பார்த்துத்
தம்பிமுத்தர் கேட்டார்:

“பெடியன் என்ன செய்யப் போறாங்கள்..

மானம் போற விஷயமா இருக்கும் போல கிடக்கு..!”

“பொறு தம்பிமுத்து, முருகன்ரை அருளாலை
ஏதாவது நடக்கும். அதை.. அந்த அற்புதத்தைப்
பார்த்திடுவம்..!”

வினாகியர் வாயசைப்பில் பதில் சொன்னார்.

ஆறுமுகர் கோபுரவாசலை அண்மித்த

பொழுது அந்த அதிசயம் நடந்தது.

“மிற் சுபிசி” பிக்கப் வாகனமொன்று வேகமாக
வந்து முருகனுக்கு முன்னால், வீதியில் நின்றது.

எல்லாருடைய கவனமும் மிற்சுபிசி பிக்கபின்
பக்கம் திரும்பியது. அவர்களுக்கு எதுவும் விளங்கிய
பாடாயில்லை. என்ன நடக்கப் போகிறது என்ற
ஆர்வம் மட்டும் அவர்களது கண்களில் தெரிந்தது.

முருகனுக்கு தீபம் காட்டிய கையோடு சூரபது
மனுக்கும் காட்டப்பட்டது.

சில இளைஞர்களும் சில தவ்வல்களும்
சேர்ந்து காவுகொம்பு ஏதுமில்லாதிருந்த சூரபது
மனைத் தூக்கிப் பிக்கப் வாகனத்தில் வைத்தார்கள்.

அரோகராக் கோஷம் வான விளிம்பைத்
தொடமுயற்சித்தது. அத்துடன், உறைந்து இறுக்கம்
கொண்டிருந்த சனம் லேசாகச் சிரித்தது. அந்தச்
சிரிப்பொலி சூழலின் இறுக்கத்தை ஓரளவு தளர்ச்சி
யடையச் செய்தது. சனத்தின் வாயெல்லாம் பல்லாய்
மலர்ந்திருப்பதைக் கண்டு தம்பிமுத்தரும் சிரித்தார்.
சிரிப்பை ஆன மட்டும் அடக்கிப்பார்த்தார். முடிய

வில்லை. வினாசித்தம்பியார் மட்டும் ஏனோ சிரிக்க
வில்லை. அவர் முகம் கடுக்க நின்றார். “நாகன்ரை
பேரன்...முத்தன்ரை மகன் பசுபதியின்ரை பிக்கப்பா..?”
“நானா” எல்லாம் சாமி காவேலுமோ..? என்ன கூத்து
இது.. அவன்ரை பிக்கபிலையா சூரன் வாறது..? சாமிக்
குத்தம் எங்களை சும்மா விடாது..” என்று குமுறினார்.

“சும்மா இருங்க அம்மான்... சாதி அது
இதெண்டு இப்பையுமா பாப்பேங்க.. உந்தக் கந்தலுந்த
கதைளை நிப்பாட்டுங்க..”

அருகில் நின்ற சிவலிங்கத்தின் குரல்
உரத்தொலித்தது. “நீங்களும் உங்கட சாமியும்...” சற்றுக்
காட்டமாகவே கூறிய வினாசித்தம்பியர், கோவிலை
விட்டு விசுக்கென விலகிச் சென்றார்.

அவரது கோபம் அவரது நடையில் தெரிந்தது.

“வினாசியார் சாதி பார்த்துத் தலை நிமிர்ந்த
ஆள்தான்...” பாவம் உயர் ரத்த அழுத்தத்தால
அல்லாடுறார். இந்தக் கோபத்தாலை அவருக்கு ஏதும்
இசுகுபிசகாக நடந்திடப்படாது.”

“என்ன கூடுத்தெண்டாலும் திருவிழா நடக்க
வேணும்.. அதுக்கு என்ன விலையும் குடுக்கலாம்...”

கலவரம் அடைந்த தம்பிமுத்தர்
ஆறுமுகரையும் சூரனையும் மாறிமாறிப் பார்த்தார்.

“இது சூரபதுமனில்லை.. இது தாரகாசூரன்...”
தலையை ஆர் மாற்றியது..?”

தேவ அசுரயுத்தத்தில், முருகனுக்கு முன்னால்
யுத்தம் செய்யவாறவன் தாரகாசூரன் தான்...!

சிவசம்பு வாத்தியார்தான் பக்கத்தில் யாருக்கோ
விளக்கம் தந்து கொண்டிருந்தார்.

யானைத் தலையுடைய தாரகாசூரன்- சூரனின்
தம்பிகளில் ஒருவன்- முருகனை மிக வேகமாச் சுற்றி
வந்தான். முருகனைச் சுற்றி வந்தானா..? இல்லை...
இல்லை. இரும்பு அசுரனான பிக்கத்தான் சுற்றி வந்தது.
மூன்று முறை சுற்றி வந்த அசுரன் முருகனுக்கு முன்னால்
பாய்ந்து வந்து போக்குக் காட்டி, பல விந்தைகள்
புரிந்தான். அப்பொழுது முருகன் தனது ஒற்றைக் தனி
வேலால் சூரனின் ஆட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு
வருவது போல அவனது தலையைக் கொய்து, அவனை
வதம் செய்தார். தலையிழந்த அசுரன், மார்பு பிழவு
பட்ட நிலையில், திசை தெரியாது புறமுதுகிட்டு
ஓடினான். மக்கள் அரோகரா கூறி ஆரவாரித்தார்கள்.

சிரப்பொலி ஓய்ந்த நிலையில், பக்தர்கள்
பரவசப்படுவது போலத் தெரிந்தது.

மெல்ல மெல்ல வாகனத்தில் முருகன் ஊர்ந்து
வந்தார். அவரது உதடுகளில் லேசான புன்னகை.
“இந்தப் பிக்கப் ஏற்பாடெல்லாம் உனக்குப் பிடித்திருக்
காடா வடுவா..! செல்லமாக் கேட்பது போல தம்பி
முத்தார் சிரித்தபடி நின்றார்.

மேற்கு வீதியில் சூரபதுமனின் இன்னொரு
தம்பியாகிய சிங்கமுகாசூரன் பேரொலி எழுப்பியவாறு
பெருத்த ஆரவாரத்துடன் தோன்றினான். அவன் தனது
அம்பறாத் தூணிலிருந்து எடுத்து, நான் ஏற்றிய
அம்புகள், தாரை தாரையாக முருகனையும் அவரது

பரிவாரங்களையும் உக்கிரமாத் தாக்கின. முருகனது வதனத்தில் எதுவித மாறுபாட்டையும் பாவனையையும் காணமுடியவில்லை, புன்னகை, புன்னகையொன்றே அவரது முகத்தில் நிரம்பித்ததும்பியது. சாந்த சொரூபியான அவர் தனது சக்திவேல் எடுத்த சிங்கமுகாசுரனின் சிரசையும் கொய்து அவனுக்கு முத்தி அளித்தார்.

“அசுரன் நம்பர் ௫ அவுட்..” ஒரு சின்னப் பொடியனின் உரத்த குரல் அங்கு செறிந்து பரவியது. அப்பொழுது பக்தர்களின் பரவசக் குரல்களும் அதனுடன் சங்கமமாகியது.”

தனது இளவலான சிங்கமுகாசுரனின் சங்காரம் குரபதுமனைச் சினங் கொள்ள வைத்தது. அதிக படைவலுவடனும் அசுர பலத்துடனும் வந்த அவனை முருகன் வடக்கு வீதியில் சந்தித்தான்.

அசுரர்களுக்கே உரிய பல ஜால வித்தைகளைக் காண்பித்தபடி உக்கிரமாய் தோன்றிய குரபதுமனது சிரசு முருகனால் துண்டிக்கப்பட்டது. ஆனால், அழிவு இல்லாத குரன் பாரிய மாமரமாக மாய ரூபம் காட்டி நின்றான். புவனம் முழுமை தலை விரித்து நின்ற அப்பெரு விருட்சத்தை முருகனது சொர்ண வேல் துளைத்துப்பிழந்தது. மாமர ரூபத்திலிருந்த குரனின் வலது சரீரம் மயிலாகவும் இடது பக்கம் சேவலாகவும் மாற்றம் கொண்டது.

மயிலையும் சேவலையும் கண்படுத்த சிறு குழந்தைகள் குதூகலர்களாய் அவற்றைத் துரத்தியபடி பின் தொடர்ந்து ஓடினார்கள்.

“தம்பி... தம்பிமுத்து...” முருகனது கருணைச்சொரிவு ஒரு ரட்சிப்புடன் மயிலைத் தனது வாகனமாகவும் சேவலைத் தனது வெற்றிக்கொடியாகவும் ஏற்றுக்கொள்ள வைத்தது”

சிவசம்பு ஆசிரியரின் விளக்கத்தை “ம்...” கொட்டித் தம்பிமுத்தர் ஆமோதித்தார்.

அத்துடன், ஆசிரியர் மாயமலம், கன்மமலம், ஆணவமலம் என்று ஏதேதோ கூறினார். அவை தம்பி முத்தருக்குப் பிடிபட்டும் பிடிப்படாமலும் இருந்தன.

பூரண சங்காந்தைச் செய்து முடித்த முருகன் சோர்வு மிகுந்தவனாகத் தளர் நடை போட்டார்.

குதூகலத்துடன் தம்பிமுத்தரது குரல் ஓலித்தது. “சிவா பாரடா முருகன் வள்ளியின் முகத்தை... அதில வியர்வைத்துளிகள், அப்பி

கிடக்குது. எவ்வளவு களைப்பு என்றை ராசருக்கு...” அவருக்கு யுத்தம் செய்த அலுப்புப்போல...”

தம்பி முத்தரது பிதற்றல் சிவலிங்கத்துக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தது. “போங்க அண்ணை... உங்களுக்கு லோசாய்த் தட்டிற்று போலக் கிடக்கு...” என்றான்.

“தட்டிற்று...? இல்லை... இல்லையடா...!” கூறி தம்பி முத்தர் கலக்கத்துடன் நகர்ந்து, கோயில் உட்பிரகாரத்தை அடைந்தார்.

வசந்த மண்டபத்துக்கு எழுந்தருளிய ஆறு முகருக்கு ஆரச்சோர பால், தயிர், நீறு, மலர், சந்தனம், தேன், கரும்பு, பழங்கள், இளநீர் என திரவியங்களைக் கொட்டி, குகானந்த சர்மா அபிஷேகம் செய்தார்.

“இந்த அபிஷேகம் யுத்த சந்தத்தராய் உக்கிரத்துடன் அமர்க்களத்தில் நின்ற முருகரைச் சாந்தப்படுத்துவதுக்குத்தான்...”

மீளவும் சிவசம்பு வாத்தியார் தான் அங்கு அயலில் நின்றவர்களுக்கு குரல் கொடுத்தார்.

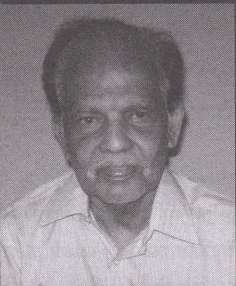
“அடுத்து வர இருக்கும் திருவிழாக்களும் மகோற்சவமும் நல்ல வடிவாய் நடக்கவேணும் இந்தப் பிக்கப்” வேலை எல்லாம் இனிக்கூடாது... அதோட சனமும் தொகையா வரவேணும்...”

நினைவுகளோடு வீதி முனைவரை வந்த தம்பிமுத்தர் மிகவும் தளர்ச்சியடைந்தவராக வீடு நோக்கி நடந்தார்

தூரத்தில் அவர் புதுப்பித்துக் கட்டிய வீட்டின் வெளிமதில் தெரிந்தது. கண்கள் உட்செருக அவருக்கு மயக்கம் வருவது போல இருந்தது. அவரது உதடுகள் லேசாக முணுமுணுத்தன. “முருகா... முருகா என்னைக் கொண்டு போகப்போறாய...? கும்பாபிஷேகம். அது இதண்டசாட்டில இப்படி... இப்படியான பலி எடுக்கப்போற...” அவரால் பேசமுடிவில்லை வாய் கிட்டிக்கொண்டது. ஆனால், தொலைவில் முருக தாஸும் சிவலிங்கமும் வருவது மட்டும் தெரிந்தது. கிட்டவாக வந்தவர்கள் அவரைத் தாங்கிப்பிடித்தபடி மெதுவாக நடந்து செல்வது அவரது பிரக்ஞையின் லேசாகத் தட்டியது நிழல் போல அவரது முருக பூபதியும் உடன் வருவதாக பிரமை அவருக்கு!

“பித்தம் தலைக்கேறிட்டுதா” அவர் அந்த நிலையிலும் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டார்.

ஜீவநதியின்

அஞ்சலிகள்

ஈழத்தின் மூத்த படைப்பாளியும் பிரபல நாவலாசிரியருமான “சாகித்ய ரத்னா” கலாநிதி க. குணராசா (செங்கை ஆழியான்) அவர்களின் மறைவுச் செய்தி அறிந்து, ஜீவநதி குடும்பம் தமது கண்ணீர் அஞ்சலிகளைச் செலுத்துவதுடன், அமரரின் குடும்பத்தினரின் துயரிலும் பங்கு கொள்கின்றது. அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனை பிரார்த்திக்கின்றோம்.

மொழியின் உச்சமான சாத்தியங்களை வெளிப்படுத்தும் வீரியம் மிக்கபடைப்பாக்கமாகக் கவிதையே திகழ்கிறது. சொற்களின் ஆழ்துளையில் இறங்கி நவீன அர்த்த வெளிகளைக் கட்டமைக்கும் அற்புதம் வாய்ந்ததாக அமைகின்றது. வாழ்க்கைச் செம்மறியின் “மொச்சை” நாற்றங் குறித்த பதிவாகவும், சமூக நிகழ்ச்சி நிரல்களின் மீதான விசாரணையாகவும் வெளிப்படுகின்றது. அந்த வகையில் கவிஞர் ஷெல்லி தாசன் நிகழ்த்திய பதிவுகளினதும் விசாரணைகளினதும் தேறிய விளைவாக “நகர வீதிகளில் நதிப்பிரவாகம்” என்ற கவிதைத் தொகுதியை அடையாளங் காண முடிகிறது. “செம்மாதாளம்பு” என்ற தனது முதற் தொகுப்பினூடாக தீவிர கவனக் குவிப்பினைப் பெற்ற ஷெல்லிதாசன் இன்னொரு தொகுதியாக அமைந்துள்ளது. ஜீவநதியின் 31 ஆவது வெளியீடான இத்தொகுப்பில் 70 கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. நூலுக்கான அணிந்துரையினை இலக்கிய மேதாவிடான த.கலாமணியும், அறிமுகவுரையை தாயகம் சிற்றிதழின் ஆசிரியர் க.தணிகாசலமும் எழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

வெவ்வேறு கவித்தொனியில் காலந்தோறும் வினாவப்படும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கேள்விகளை ஷெல்லிதாசனிடமும் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. அவரது அனுபவ புழங்குபுலத்தின் வசீகரத்தோடு கவிதைகள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. புனைவின் நளிமும், யதார்த்த முகமும் ஒருங்குசேர். தட்டையான அனுபவத்தைக் கடந்து அப்பாற் சென்று விடக் கூடியதாகவுள்ளமை பல கவிதைகளின் பலமென்று கூறலாம்.

“காலச் சுழற்சியிலே

கைமாறும் இவ்வுலகம்

ஞாலத்திலே நம் எழுச்சி

நன்றோங்கி வெற்றி பெறும்”

என்னும் வரிகள் அத்தகைய அர்த்த அடர்த்தியைத் தக்கவைத்துள்ளன.

அகிலமயமாக்கலின் ஒவ்வாமையினை அதிக கவிதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார். அருவருப்பும் தீண்டாமையும் கொண்டதான மனவுணர்வின் படிமங்களாக அவரது உணர்வுத்தொற்றல்கள் வெளிப்படுகின்றன.

“நவ நாகரிக அரிதாரம் பூசி

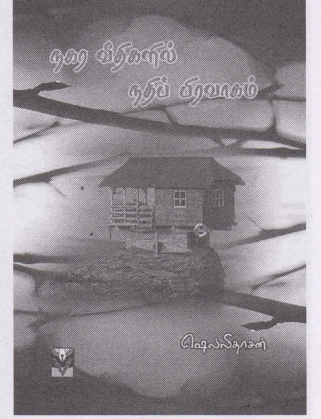
சுயத்தை இழந்துவிட்ட

கூனிய வெளியில் நாம்”

இருண்மைப்பண்பு சுவறிய கவிதைகளில் ஷெல்லிதாசன் உடன்பாடற்றவர் என்பதையும் அவரது வெளிப்பாடுகள் நன்கு இனங்காட்டுகின்றன. மரபின் அடையாளத்தைத் தக்கவைத்தபடியே கவிதைகளும் நடை போடுகின்றன. இதனாலேதான், “எனக்குக் கிட்டாத இன்பம்” என்ற கவிதையினை குறியீட்டின் முதற்பகுதியோடு பூர்த்தி செய்யாது இறுதிவரையும் நகர்த்தி சென்று முழுமையாகவே அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தி விடுகின்றார்.

ஷெல்லிதாசனின்

“நகரவீதிகளில் நதிப்பிரவாகம்”

“புத்தி ஜீவிகளும்

புரட்டிப்புரட்டிப்

படித்தாலும் புலப்படாத

அர்த்த ஜாம மந்திரங்கள்

கவிதைகளாக”

என்று அலாதிடான இருண்மைக்கவிதைகளை யும் கேலி செய்கிறார். கவிதைகளின் முடிச்சியம் புரிதலுக்குள்ளாகும் தருணத்தில் அவிழாளிகள் அடையும் பரவசத்தை ஷெல்லிதாசனும் நிச்சயம் அனுபவித்திருப்பார். எனினும் எவர்க்குமே புரியக்கூடாதென எழுதப்படும் அர்த்தமற்ற மாயச்சொற் கட்டுமானத்தின் மீதே அவர் விமர்சனக்கல்லை வீசுகிறார் என எண்ணுகிறேன்.

எதுகை மோனைகளும் ஓசை நயங்களும் உட்பொதிந்த தன்மையினை “நகர வீதிகளில் நதிப்பிரவாகம்” இனங்காட்டுகின்றது. “புன்னகை மலரும் எங்கள் பக்கம்” போன்றன மெல்லிசைப்பாடலின் நெகிழ்சாயலோடு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளன.

“ஓவலும் ஒரு கரண்டி” என்னும் கவிதை வாசகனுள் குறுங்கதையாடலை நிகழ்த்தும் பிரசாரத்தன்மையுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது.

“மீண்டும் மீண்டும் இராட்சதப் பல்லிகள்

கண்ணீர் வடிக்கின்றன

ஆண்டாண்டாய் தமது

நவீன அடிமை வியாபாரத்தை

அலாதியாக நடாத்திக் கொண்டு”

என்றவாறாக ஒப்பனையற்ற வார்த்தைகளின் வழியே பேரரசியலின் தகடுதத்தங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டிவிடுகிறார். ஈராயிரம் வருடப் பயிரின் அடர்த்திச் செறிவைத் துல்லியமாக மதிப்பிட எந்த விமர்சனப்புலியும் இதுவரை தோன்றியதில்லை. உளத்திருப்திக்கேற்ற அளவுகோலே இலக்கியத்தை மதிப்பிட்டு வருகின்றது. அந்தவகையில் மொழி ஆளுமைமிகு ஷெல்லிதாசனின் கவிதைகள் ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு கனிதேர்ப்பவை என்று கூறி நிறைவு செய்கிறேன்.

**“கவிதையின் அழகே அது சுதந்திரமாகவும்,
உண்மைத் தன்மையுடனும்
தன்னை வெளிப்படுத்துவதுதான்.”
கவிதா லட்சுமி , கலாசாதனா (நோர்வே)**

இதுவரையில் “கருவறைக்கு
வெளியே”, “கறுத்தப்பெண்”,
“என் ஏதேன் தோட்டம்”,
“தொட்டிப்பு”,
“பனிப்படலத்தாமரை” ஆகிய
நூல்கள் தமிழ் இலக்கியப்
பரப்புக்கு இவரால் கிடைக்கப்
பெற்றுள்ளன. பல்வேறுகட்ட
மின்னஞ்சல்
பரிவர்த்தனைகள் மூலம்
வாசகர்களுக்காக நான்
நடாத்திய
நேர்காணல்
இது...

கோடகன்

புலம் பெயர்ந்த ஈழத்து அகதிகளின் இரண்டாவது பரம்பரையின் அசுரவளர்ச்சிக்கு
ஓர் சிறந்த உரைகல்லாக இருப்பவர் கவிதா லட்சுமி. ஈழத்தின் வடபுலத்தில்
குரும்பசிட்டியை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட கவிதா லட்சுமி மிகச்சிறிய வயதில்
புலம்பெயர்வுக்கு ஆளாக்கப்பட்டவர். தற்பொழுது நோர்வே நாட்டில் வசித்துவரும்
கவிதா, கவிதை, இலக்கியம், நடனம் என்று பல்முக ஆற்றல்களை தன்னகத்தே
கொண்டவர். ஈழத்தின் இரண்டாம் புலம்பெயர் தலைமுறையில் தனக்கென்று
தனிமுத்திரை பதித்த கவிதா பெண்ணிய, சமூக சிந்தனைகளையுடையவராகவும்
எம்மிடையே அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளார். இவரது கவிதைகள் பெண், சமூகம்
போர், வாழ்தல், காதல், மொழியாக்க கவிதைகள் என்று பல்வேறுபட்ட தளங்களில்
பாடுபொருள்களைக் கொண்டவை. இவரது கவிதைகளிலே இலகு சொல்லாடல்கள்
முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

ஞானம்தேடிச் சென்றவர் கதை
ஒருவனுடைய தலைகள்
அந்தக் கூடைமுழுவதும் விற்பனைக்கென நிரம்பிக் கிடக்கிறது
கடைகளில் எல்லாம் அதே தலைகள்
கவனத்திற்குரிய தற்கால அழகுப்பொருள்
இந்தத் தலைகள்தான்

முண்டத்தின் தேவை அற்றுப்போனதோ
முழுமை விட்டுப்போனதோ
சுயத்தை முழுதாய் இழந்த தலைகள்
இவைகள் எதற்கும் தயாராயிருக்கின்றன

ஒரு கொளுரத்தோடு வீட்டின் முலைமுடுக்குகளில்
இடமாற்றிக்கொண்டே இருக்கிறேன்
தோட்டத்து இலைகொட்டிப்போன மரத்தடியில்
சமயலறையின் நாற்றம் விரட்ட வைத்த மெழுகின் அருகில்
காலணிகள் கழட்டும் கீழ்படிக்கட்டின் மூலையில்
சின்ன அழகியல் காட்ட வரவேற்பறையில்
சுவரின் நிறத்தோடு ஒத்துப்போக அம்சமாக படுக்கையறையில்
மேலத்தேய நாகரீகமாக குளியலறையில்
தலைகளை வைத்திருப்பவர்களுக்கு
அதை வைத்திருப்பது பற்றிய பிரக்கை என்பதும்
தலைகளுக்கு தாம் ஏன் இந்த இடத்தில்
அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதும் தெரிவதில்லை
எனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்த இடத்திலெல்லாம்
இந்தத் தலைகள் இருப்பதில் எனக்கு ஒரு அதீத திருப்தி.

தலைகள் படும் அவஸ்தையை கண்ட யாசோதரை
கொஞ்சமேனும் தனக்குள் சிரித்திருப்பார்
நானும் அதே உணர்வோடு கடைசித்தலையை
ஒரு கதவிடுக்கில் வைத்தபோது
எதுவும் அறியாததுபோல் கண்களை மூடியபடியிருந்தது தலை.
எல்லாத்தலைகளும் இப்படிதான்
என நினைத்துக்கொண்டது மனது.....

கவிதா லட்சுமியை நான் எவ்வாறு அடையாளப்படுத்த முடியும் ?
என்னைப்பற்றி சொல்லத் தெரியவில்லை. என் ஆன்மா
பற்றி இப்படி எழுதியிருக்கிறேன்.
ஐம்பூதங்களின்றி ஏதும் அசையாது....
நானும் அப்படித்தான்!
எட்டாத என் கனவுச்சமுதாயம் நோக்கி விரியும் சிறகாய்
கற்பனை எனது வானம்
என் நிழல் தாங்கிய உயிரின் இருக்கைகளாய்
உறவு எனது நிலம்
நீராகி நதியாகி கரைபுரண்டோடும் அருவியாய்
என் தினசரித் தாகங்களைத் தீர்க்கும்
மாபெரும் ஊற்றெனக்கு நட்பு!
என்றும் அணையாத் தீபமாய், பிளம்பாய்
இதம் தரும் வெட்பமாய்
எனக்குள் நடனம் எரியும் நெருப்பு!
சுவாசமாய் எங்கும் நிகழ்ந்திருக்கும் கவிதை
என் காற்று!
அவ்வளவுதான்.

நீங்கள் மிகச்சிறிய வயதில் புலம்பெயர்ந்திருக்கின்றீர்கள்.
உங்கள் இளமைக்காலம் எப்படியாக இருந்தது ?

நான் நோர்வே வந்தது எனது 12வது வயதில்.
நான் வாழ்ந்த இத்தனை வருடங்களில் முக்கியமான
காலம் என்று சொல்வது தமிழகத்தில் கரிசைக்காட்டில்
வாழ்ந்த காலத்தைத்தான். அந்த நாட்கள்தான் எனக்கு
அனுபவங்கள் தந்தவை. ஈழத்தமிழர் களின்

போராட்ட வலராற்றின் ஆரம்பம் அது. கரிசைக்காடு
என்னும் அழகிய கிராமத்து சிறுமியாகவே வளர்ந்தேன்.
ஒரு தென்னந்தோப்பு நடுவே ஒரு குடிசை. அதில் நான்,
அம்மா எங்களோடு வாழ்ந்த போராளி மாமாக்கள்.
இஸ்லாமியப் பாடசாலையில்தான் எனது ஆரம்பக்கல்வி.
பின் ஒரு கிருஸ்தவப் பாடசாலை மீண்டும் தாயகத்தில்
ஒரு இந்துப் பாடசாலை அதன் பிறகு நோர்வே. புதிய
மொழி, கலாச்சாரம், புதிய நண்பர்கள். நோர்வே
மண்ணில் எனது இளமைக்காலம் அத்தனை
இனிமையானதாக இருந்தது என்று சொல்ல முடியாது.
பெரும்பாலும் தனிமை விரும்பியாகவே இருந்தேன். இந்த
நாட்களில்தான் நான் புத்தகங்கள் படிக்கத் தொடங்கி
யதும், எழுதத் தொடங்கியதும். புத்தகங்களோடே எனது
இளமைக்காலங்கள் கழிந்து போயின. சிவகாமியின்
சபதம் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் நடனத்தின்
மீதும் எனது ஆர்வம் திரும்பியது. எனது
ஆசைகளுக்கெல்லாம் என்னோடு வந்தவர் என் அம்மா.

உங்கள் கவிதைகள் பெரும்பாலானவை தன் -முனைப்பு
கவிதைகளாக இருக்கின்றன. தன் -முனைப்புக் கவிதைகள்
புனைவதற்கு ஏதாவது விசேட காரணங்கள் இருந்தனவா ?

கவிதைகள் என்பதே உணர்வுகளைப் பாடுவது
தானே. எனது உணர்வுகளை நான் சொல்லாமல் வேறு
யார் சொல்லமுடியும்? எனது ஆத்மாவைத்தான் நான்
எழுதமுடியும். நான் என்று இருப்பதெல்லாம் நான் என்று
அர்த்தப்படவேண்டியதும் இல்லை. நான் என்பது
நீங்களாகவோ, அவர்களாகவோ, ஏன் ஒரு கடவுளா
கவோ கூட இருக்கலாம். வாழ்க்கையில் இருந்து எழுது
கிறேன். காலங்களை நினைவுகூறுகிறேன். அவ்வளவே.
நான் யாருக்காகவும் எழுதவில்லை. ஒவ்வொருநாள்
கடைசியிலும் ஏதோ ஒன்று ஒவ்வொருவருக்கும்
இருக்கும், எனக்கு வாசித்தல் பிடிக்கும். அப்பப்போ
ஆன்மாவை எழுதத் தோன்றும். எழுதி முடித்ததும்
இதுவல்லவே நான் எழுத நினைத்தது என்று தோன்றும்.
அதனால் மீண்டும் மீண்டும் எழுதுகிறேன்.

ஒரு கவிதை மொழியானது எப்படியாக இருக்கவேண்டும் என்று
எண்ணுகின்றீர்கள்?

மரபுக்கவிதை மொழி, புதுக்கவிதை மொழி
என்று பார்த்தால் நான் புதுக்கவிதை மொழியையே
தேர்ந்தெடுப்பேன். மரபுக்கவிதைகள் பலவற்றில் மொழித்
திறமையும், அதன் வடிவமுமே முன்னிறுத்தப்
பட்டிருக்கும். மரபுக்கவிதைகள் கட்டமைப்புக்குள்
சொற்களை தேடிபுகுத்தப்படுவதால் எனக்குச் சலிப்புத்
தட்டிவிடுவதுண்டு. பெரும்பான்மையானவை இயற்கை,
கர்தல், கடவுள், போற்றுதல் போன்ற உட்பொருளையே
கொண்டிருப்பவை.

நான் அதிகம் படிப்பவை புதுக்கவிதைகள்தான்.
புதுக்கவிதைகள் கொண்டுவரும் உணர்வுகளில்
வேட்கை, வேகம் என்பனவே மரபை மீறச்செய்திருக்
கிறது. எதுகை, மோனை, சீர் தளை என கட்டுக்குள்
உள்ளனுகொண்டிராது, போர்க்குணமும், விடுதலை

பெற்ற சுதந்திர உணர்வும் கொண்ட வடிவமாக நான் புதுக்கவிதைகளைப் பார்க்கிறேன். விதிகளை மீறுதல் என்பது எந்த வயதிலும் சுகமான அனுபவம்தானே.

மரபுக்கவிதையோ, புதுக்கவிதையோ ஒரு கவிதையின்மொழி என்பது கவிஞரின் ஆளுமைத் திறனைப் பொறுத்தே அமையும். மொழியை கையாள்வது என்பது ஒரு கலை. சிலர் இலகு மொழியிலேயே கவித்துவம் புனைவர். சிலர் கடினமான மொழியை பிரயோகிப்பர். கவிஞன் தனது கருத்தையோ, உணர்வையோ வெளிப்படுத்தும் போது அவன் கையாளும் உத்திகளும் எளிமையான மொழியும் தான் வாசகரிடத்தில் அனுபவத்தை ஏற்படுத்தவதாக நினைக்கிறேன். புதுக்கவிதையிலும் மரபுக்கவிதையிலும் இதை ஆளுமையுடன் பயன்படுத்தியவர் மகாகவி பாரதி. புதுக்கவிதையில் பிடித்தவர் பிரமிள்.

ஒரு கவிதையின் மொழி கவித்துவமாக இருக்கவேண்டும் என்பதைத் தவிர நான் தனிப்பட்ட முறையில் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவிட முடியாது. கவிதையின் அழகே அது சுதந்திரமாகவும், உண்மைத்தன்மையுடனும் தன்னை வெளிப்படுத்துவதுதான்.

இலக்கியம் பற்றிய உங்கள் புரிதல் எப்படியாக இருக்கின்றது?

சமீபத்தில் படித்த நினைவுக்குறிப்பு ஒன்றில் வருகிறது.

“எந்த ஒரு மனிதனும், எவ்வளவு ஈடுபாட்டுடன், உண்மையாகவும், அழகாகவும் தன் எண்ணத்தை வெளியிட விரும்பினாலும், அவனால், தன் மன ஓட்டத்தின் ஒரு சிறு பகுதியை மட்டுமே வெளிப்படுத்த முடியும். அவர்களுக்கு அது தெரிவதில்லை. அதனால், எல்லாப் படைப்பாளிகளும் மழலை மொழி பேசும் குழந்தைகளே!” - மிகெய்ல் நைமி

நானும் அப்படித்தான். என் புரிதலும் அவ்வளவே. எதையோ புரிந்து கொள்வதற்காகவே தேடுகிறேன், வாசிக்கிறேன், எழுதுகிறேன். புரிந்து கொண்டால் ஒருவேளை அதற்குரிய தேவைகள் தீர்ந்து விடும். அப்போது சொல்கிறேன் இதற்கான பதில்.

கவிதைப் புனைவில் ஆண் மொழி பெண்மொழியை நீங்கள் எவ்வாறு நோக்குகின்றீர்கள்?

எழுத்தில், கவிதைமொழியில் ஆண்மொழி பெண்மொழி என வேறுபாடு இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. ஆனால் கருப்பொருளில் வேறுபாடுகள் உண்டு. ஆண்களே பெரும்பான்மையான கவிஞர்களாக, எழுத்தாளர்களாக இருந்த சமூகத்தில் பெண்கள் எழுதத் தொடங்கும் போது, அதுவும் பெண், அழகானவள், அன்பானவள், அடக்கமானவள், பயந்தவள், ஒழுக்கத்தையும் கலாச்சார விழுமியங்களையும் கட்டிக்காக்க வேண்டியவள் என்ற சமூகப் பார்வையில் இருந்து அதற்கு முரணான கருத்துக்களுடன் காத்திரமாகவும் சுதந்திரமாகவும் பெண்கள் எழுதத் தொடங்கியதால் பெண்மொழி

ஆண்மொழி என்று பார்க்கிறோம் என்று நினைகிறேன். நிச்சயமாக பாடுபொருளில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வேற்றுமைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். நாங்கள் பிறப்பிலேயே வேறானவர்கள்தானே. அப்படி இருக்கும் போது கவிதை உணர்வுகளிலும் அவை பிரதிபலிக்கத்தான் செய்யும். அதுமட்டுமன்று ஆணைவிட பெண் சமூகக்கட்டுபாடுகளும், அடங்குமுறையும், அதிகார மின்மையும், சுதந்திரமும் அற்றவளாக, ஒரு இரண்டாவது நிலையில் இருக்கவேண்டிய ஒரு சமூகதிலிருந்து மீண்டுவர எத்தனிக்கும் பெண்களின் மொழியில் சோகமும், வலியும், கோபமும், தன்முனைப்பும், அடங்க மறுப்பும், துணிவும், கட்டுடைப்பும் காணப்படுவது இயல்பு. ஒரு வேளை இவைதான் பெண்மொழி என்று கூறப்படுகிறதா? இது மொழி வேறுபாடு அல்லவே. பாடுபொருளில் உள்ள வேற்றுமையே.

பிறகுடைய கண்களாலேயே இந்த உலகைப் பார்க்கக் கற்றுக்கொடுக்கப்பட்ட நமக்கு, இந்த சமூகத்தை எமது சொந்தகண்களால் மட்டும் பார்க்க எத்தனிக்கும் போது அது அசௌகரியங்களை உருவாக்கும். பிறகு பழகிவிடும்.

நீங்கள் இதுவரை ஐந்து நூல்களை பெரும் ஆரவாரங்கள் இன்றி வெளியே கொண்டுவந்திருக்கின்றீர்கள். இந்த வெளியீடுகளில் உங்கள் அனுபவங்கள் எப்படியாக அமைந்தன?

உண்மையில் முதலாவது நூல்தான் நான் ஆர்வக்கோளாற்றில் வெளியிட்டது. அதன் பிறகு நூலாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் எதுவும் எழுதவில்லை. எழுதிய கவிதைகளை இணையத் தளத்தில் போடுவதே வழக்கம். எனது நண்பர்கள்தான் அதை நூலாக்க வேண்டும் என்று தமிழகத்தில் நேர்நிறைப் பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிட்டார்கள். வெளியீட்டில் மூ.மேத்தா. எஸ்.பொ, பாலுமகேந்திரா, யுகபாரதி போன்றவர்கள் கலந்து சிறப்பித்தது மகிழ்வைத்தந்தது. தொடர்ந்து “என் ஏதேன் தோட்டம்” கவிதை நூலுக்கு அந்த ஆண்டின் சிறந்த நூலுக்கான சிறப்புவிருது, திருப்பூர் தமிழ் சங்கத்தால் கிடைத்தது. தொடர்ந்து நம்பிக்கையைத் தந்தது.

இந்த நேரத்தில் எனது நண்பர்களுக்கே நன்றி சொல்ல வேண்டும். நோர்வே மண்ணில் ஒரு நடனக் கலைஞராகவே அடையாளப்படுத்தப்பட்ட நான் ஒரு கவிஞராகவே அடையாளப்படுத்தப்பட விரும்பி இந்த நூல்களின் அறிமுகவிழாவினை சற்று கவனிக்கத்தக்க வகையில்தான் நடாத்தினேன். அதன் பிறகு எழுதிய நூல்கள் எதற்கும் வெளியீட்டுவிழா நடாத்தவில்லை. சில இலக்கிய ஆர்வலர்களுடனும் அவர்களுடைய கருத்துகளோடும் பெற்ற கருத்துப்பரிமாற்றங்கள் மட்டுமே. எந்த ஒரு படைப்பும் விளம்பரத்தின் மூலம் பயனையடையமுடியாது. அந்த நூலுக்கு பயன் இருப்பின் அதுதானாகவே தன் இடத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும். “விளம்பரத்தில் உங்களைத் தொலைத்துவிடாதீர்கள் அதே நேரம் விளம்பரம் இல்லாமலும் தொலைந்து விடாதீர்கள்” என்ற வரிநினைவுக்கு வருகிறது.

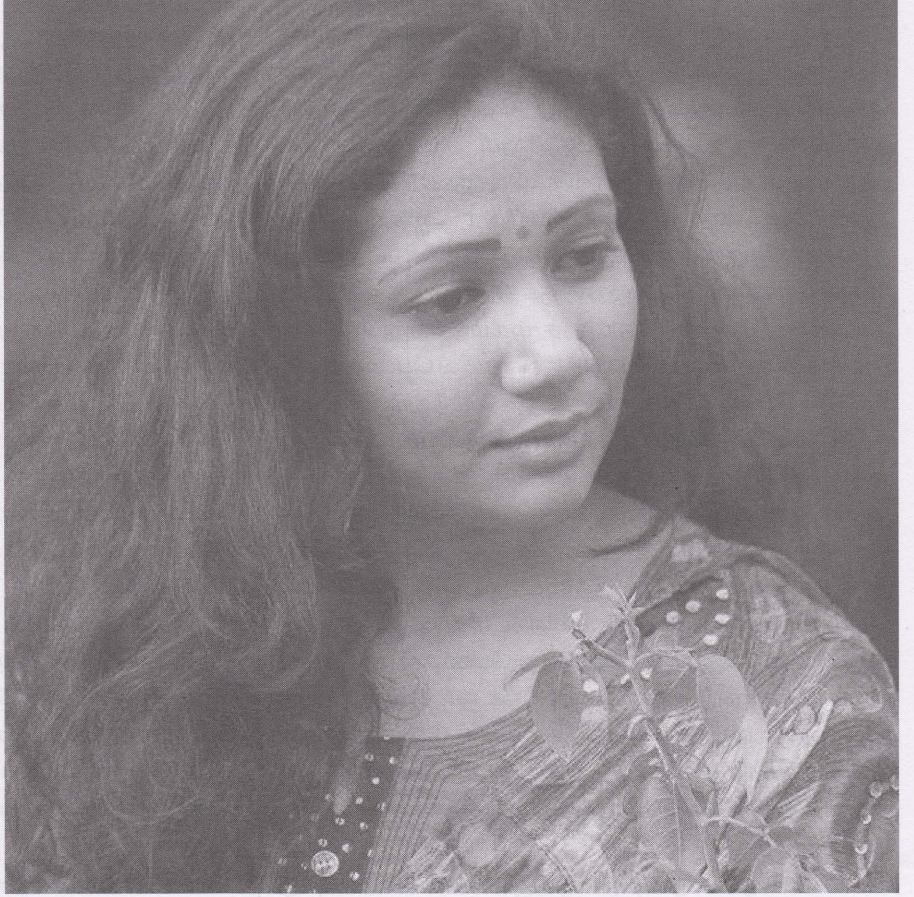
விளம் பரத்தில் உங்களைத் தொலைத்துவிடாதீர்கள் அதே நேரம் விளம்பரம் இல்லாமலும் தொலைந்து விடாதீர்கள்” என்று சொல்கின்றீர்கள். வாத்தத்தின்படி பார்த்தால் இது முரண் நகையாகப் படவில்லையா? ஏனெனில் இன்றைய நுகர்வு கலாச்சாரத்தில் விளம்பரங்கள் இன்றி எவ்வாறு பொருட்கள் நுகர்வோரைச் சேன்றடையும்?

நீங்கள் சொல்வதேனோ உண்மைதான். ஒரு முழுநேர எழுத்தாளன். அல்லது எழுத்தை தனது தொழிலாகக் கொண்டவனுக்கு இப்படியான தேவைகள் உண்டு. அது தவறில்லை.

நான் முழுநேர கவிஞனோ, கலைஞனோ அல்ல. எழுத்தும் கலையும் எனது நேசத்திற்குரியன. நான் யாருக்காகவும் எழுதுவதாக நினைக்கவில்லை. யாருடைய முகவரியும் எனது எழுத்துக்களில் இல்லை. இந்த சமூகத்திற்கு எனது படைப்பு களுக்கான தேவை உண்மையிலேயே இருக்குமென்றால் அது நிச்சயம் அந்த இடத்தைப்போய்ச் சேரும். அல்லது காலத்தால் அழிந்து போகும். விளம்பரத்தால் படைப்புகள் விற்பனையாகலாம், ஆனால் வீரியமானதாகிவிடாது. எழுத்தும் கலையும் ஆன்மாக்களுக்கானது, நுகர்வோர்க்கான பொருளாக நான் பார்க்கவில்லை.

தமிழகத்தின் திரைப்படத்துறைக்கு நீங்கள் பாடல்கள் எழுதியதாக அறிய முடிந்தது. அப்படி எழுதவேண்டிய பின்புலங்கள் எப்படிக் இருந்தன?

நான் ஒரு பாடலாசிரியர் அல்ல. அப்படி எழுதவேண்டும் என சந்தர்ப்பங்களை தேடிப் போனவனும் அல்ல. எனது நண்பர் செந்தூரன் இயக்கிய ஒரு திரைப்படத்திற்கு நட்புக்காக எழுதிய பாடல்களும் அதைத் தொடர்ந்து கிளிநொச்சி என்ற குறும்புத் திலும் ஜெய் என்ற மொழியாக்கப்படத்திலும் எழுதினேன். ஆனால் ஒரு பாடலாசிரியர் ஆகுவதற்கு எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. எடுக்க விரும்பமும் இல்லை. தமிழகத் திரைத்துறை என்பது ஒரு கடல். அங்கே எத்தனையோ கவிஞர்கள் பாடல்கள் எழுதுவதற்காக அதையே தம் தொழிலாக கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கடலை எனது வசிப்பிடமாக கொள்ள முடியாது. அதற்காக திரைப்படல் எழுதுவதை நான் தவறாகச் சொல்வதாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம். நட்போடு எப்போதாவது கடலில் படகில் போய் வரலாம்.

தமிழகத்து திரைப்படத்துறைக்குப் பாடல்களை எழுதிய நீங்கள் ஈழத்து திரைப்படத்துறைக்கு செய்த பங்களிப்புத்தான் என்ன?

முதல் கேள்வியிலேயே சொன்னது போல திரைத்துறைக்கு பாடல் எழுதுவது எனது ஆர்வம் அல்ல. அதனால் நான் எந்தத் திரைத்துறையையும் தேடிப்போகவில்லை. ஈழத்து திரைப்படத்துறைக்கும் நான் எந்தப்பாடலும் எழுதவில்லை. நான் அப்படி எழுதுவதற்கு நான் ஒரு பாடலாசிரியரும் இல்லை. நோர்வே மண்ணில் வாழும் இசையமைப்பாளர்களின் இறுவட்டுகளுக்கு எழுதிய அனுபவம் உண்டு. யாராவது கேட்டால் மட்டும் எழுதுவதுண்டு.

உங்கள் பார்வையிலே பெண் விடுதலை அல்லது பெண்ணியம் எப்படிக் இருக்கின்றது?

சிலகாலமாக இந்தசொல் எனக்குள் ஒரு வெறுப்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. பெண் என்பவள் சுதந்திரமாக, ஒரு மனுசியாக அவள் அவளாக, எவ்வித குற்ற உணர்வும் இன்றி தன்னையும் தன் சார்ந்த விடயங்களையும் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதில் எனக்கு அக்கறையுண்டு. இது தொடர்பாக பல கவிதைகள் நான் எழுதியிருக்கிறேன். சில அரங்கப் படைப்புகளையும் கொண்டுநினைக்கிறேன். அதிதீவிரமான போக்கு என்னுடையதில்லை என்றாலும் பெண்ணியக் கருத்துக்களைக் பேசுவதாலேயே ஒரு சிலரால் தொடர்ந்தும் கேலிக்கும், சொந்தாக்குதலுக்கும் ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது.

ஆண் செய்வதையெல்லாம் ஒரு பெண் செய்ய

வேண்டும் என்று நினைப்பவள் அல்ல நான். அதன் தேவையுமில்லை. ஆண் செய்ய முடியாததைப் பெண் செய்பவள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நாங்கள் எந்த ஒரு இடத்திலும் சமமானவர்கள் ஆகமுடியாது. யாரும் ஒருவருக்கொருவர் மேலானவர்களோ அல்லது கீழானவர்களோ ஆகமுடியாது. நாங்கள் வேறு வேறானவர்கள். பெண்ணியம் என்பது பெண்ணானவள் எப்படி இருக்கிறாளோ அப்படியே அவளை முழுமனதோடு சமூகம் ஏற்றுகொள்ள வைப்பதே என்னைப் பொறுத்தவரையில் பெண்ணியம்.

பெண் என்பவள் உடல் சார்ந்தும், உடமை சார்ந்தும் இருக்கும் பார்வை இல்லாமற்போகாது. அதை கடந்து போக நாங்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். அந்தத் துணிவு வேண்டும். சிலர் நினைப்பது போல, ஆண்களுக்கு நிகராக மது அருந்துவதோ, ஆண்களைப் போல நடை, உடை பாவனை செய்வதோ, இன்னொரு மனிதன் மீது அதிகாரத்தை பிரயோகப்படுத்துவதோ அல்லது பெண்கள் தம் அழகு பொருட்களை நிராகரிப்பதோ, உடைக்குறைப்போ, வாகனம் ஓட்டுவதோ, சமயல் வேலைகளை பிரித்துக்கொடுப்பதோ அல்லது வலுகட்டயமாக கவிதைகளில் உடல்சார்ந்த சொற்களை எழுதுவதோ அல்ல பெண்ணியம்.

எமது சமூகத்தில் ஆண்கள் அளவிற்கு பெண்களின் சிந்தனைப்போக்கும் ஒரே போலதான் இருக்கிறது. பலசமயம் பெண்கள்தான் தமக்குத் தாமே எதிரிகளாக இருந்துவிடுகின்றனர். பெண் குறைவான வளாகவே இருக்கவேண்டும், உடல்சார்ந்து தன்னை ஒடுக்கிக்கொள்ள வேண்டும், கலாசாரத்தையும் பண்பாட்டையும் அவள்தான் தூக்கிநிறுத்தவேண்டும் என்ற சிந்தனை இருக்கும்வரை, பெண்ணிய சிந்தனை களையுடைய பெண்களும் சற்று கேவலமானவர்களாகவே பார்க்கப்படுவார்கள் என்பது எனது சொந்த அனுபவம். இயற்கையை தரிசிக்கக் கற்றுக்கொண்டாலே பாதி பிரச்சினைமுடிந்தது. காதலை வெளிப்படுத்தக் கற்றுக்கொண்டால் மீதி பிரச்சினையும் முடிந்து விடும். இருந்தாலும் எனது தங்கன்மாமா எனக்குச் சொல்வது போல இதையெல்லாம் தாண்டி சமூகத்தில் வர்க்கப்பிரச்சினை ஒழியாமல் பெண்ணியச் சிந்தனை சாத்தியமில்லை என்றே தோன்றுகிறது.

பெண்கவிஞர்கள் ஒரு சிலரின் ஆண் பெண் அந்தரங்க அவையவங்களின் கவிதை வெளிப்பாடு பற்றிய உங்கள் புரிதல்கள் எப்படியாக இருக்கின்றது?

உடல் சார்ந்த சொற்பிரயோகங்களைப் பாவிப்பதுபடைப்பை வீரியமானதாக, காத்திரமானதாக, ஆக்குகிறது என்ற கருத்தோடு இருப்பவர்கள் சிலர். ஆனால் இது தன்னை சமூகத்தின் மத்தியில் கவனத்தைப் பெறவைக்கும் உத்தியாகவும் பாவிக்கப்படுகிறது. அந்த கவனத்தை சமூகமும் கொடுத்திருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சொற்கள் பாவிக்ககூடாது என்று எதை வைத்து நாம் சொல்வது? இந்தக் கேள்விகூட

இந்த சொற்களை ஆண் பாவிப்பதுபற்றியல்ல ஒரு பெண் பாவிப்பதுபற்றியதுதானே? இல்லையா?

இந்த இடத்தில் ஆண் தனக்கு சாதகமான அரசியலையும், பெண் தனக்குச் சாதகமான அரசியலையும் நுணுக்கமாக கொண்டுசெல்லும் உத்தி ஒடுகிறது. எனக்கு ஏனோ இப்படியான சொற்களை பாவிப்பவர்களும் சரி எதிர்ப்பவர்களும் சரி எல்லாரும் ஒன்றுதான்.

எந்த ஒரு படைப்பும் உண்மைத்தன்மையோடு படைக்கப்படும்போது, எழுத்தாளரும் மொழி ஆளுமையுடையவராக இருக்கும் பட்சத்தில் அந்தந்தச் சொற்கள் சரியான இடத்தில் வந்தமரும். உடல் சார்ந்த சொல் என்றாலும் சரி அல்லது வேறு சொற்களாக இருந்தாலும் சரி தேவையற்றுத் திணிக்கப்படும் சொற்கள் எந்தப் படைப்பையும் வீரியம் அற்றதாகக் விடும். அப்படியான படைப்புகளை நாம் இனம் காணுவது ஒன்றும் கடினமல்ல.

சொற்களில் ஏதுமில்லை ஓட்டுமொத்த படைப்பு வாசகனிடத்தில் எதிர்பார்த்த அனுபவத்தை உண்டு பண்ணியதா என்பதே கேட்கப்படவேண்டியது. இந்த சொற்பிரயோகங்களுக்குள் எல்லாம் தொங்கிக் கொண்டிருக்கமுடியாது. படைப்பாளிகளுக்கு சமூகப் பொறுப்பிருக்கிறது. வாசகர்களுக்கும் தான்.

பல வருடங்களைப் புலம்பெயர் சூழலில் கடந்திருக்கும் நீங்கள் புலம்பெயர் சூழலில் பெண்களின் இருப்பு பற்றிய உங்கள் பார்வை எப்படியாக இருக்கின்றது?

ஓட்டுமொத்த பெண்களையும் நாம் ஒரு இடத்தில் நிறுத்திவைத்து பேசமுடியாது. எமது முதல் தலைமுறையினர் பாவப்பட்டவர்கள். அவர்களுடைய வாழ்வு குறுகிய வட்டத்திற்குள் விழுந்துவிட்டது. போரில் தம்மை தொலைத்தவர்கள். இன்னும் தம்மைத் தேடி அலைபவர்கள்.

ஆரம்பகாலத்தில் தமதும் தமது உறவுகளின் பொருளாதார இருப்பினையும் நோக்கி பயணித்தவர்கள் தற்போது தமது பொருளாதார வளர்ச்சியை அனுபவித்து விடும் மனிதர்களாக இருக்கின்றனர். மேலைத்தேய நாடுகளில் வாழ்ந்தாலும் அந்நாட்டு மக்களுடன் ஒன்றி வாழும் சூழலோ தன்மையோ கிடைக்கப் பெறாதவர்கள். தமது சூழ்நிலைகளின் வளர்ச்சியிலும், பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் அக்கறை கொண்டு மட்டுமே உழைத்தவர்கள். ஒரு போர்தூழலில் அனைத்தும் இழந்து வந்தவர்களிடம் வேறு எதைத்தான் நாம் எதிர் பார்க்க முடியும்? சமூகம்பற்றிய சிந்தனைகளை வளர்த்துக் கொள்ளாவிட்டாலும், தம்நாட்டு அரசியலில் மட்டும் ஆர்வம் உள்ள பெண்கள் உண்டு. அவர்களுக்கான பொருள், பொழுதுபோக்க தமிழ் தொலைக்காட்சிகள் தரும் நாடகங்கள், நிகழ்வுகள் மற்றும் விழாக்கள், விடுமுறை வந்தால் சுற்றுலாக்கள் என அவர்களுடைய காலங்கள் கரைந்தோடுகிறது.

அடுத்த தலைமுறைக்கு தமிழ் கற்றுக் கொடுப்பதில் பெண்களே முன்னிலை வகிக்கிறார்கள். கலைகளை வளர்ப்பதில் கூட பெண்களின் பங்கு

அளப்பரியது. ஆனால் அவை தொடர் பான தேடலோ, வளர்ச்சியோ சொல்லும்படியாக இருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. ஆனால் எமது முதல் தலை முறையினர் பெரும் உழைப்பாளிகள். இவர்களிடம் சமூகம் பற்றியோ, இலக்கியம், பற்றியோ அல்லது படைப்புகள் பற்றியோ அதிக வளர்ச்சியில்லை. அது அவர்களது உலகமல்ல.

இரண்டாம் தலைமுறை பற்றி அதிகம் சொல்லத்தெரிய வில்லை. இரண்டாம் தலை முறையில் பெண்கள் கல்வி ரீதியில் தம்மை வளர்த்திருக்கிறார்கள். எமது முதல் சந்ததியினரின் சிந்தனைகள் புகுத்தப் படாத வரை இவர்களுடைய சிந்தனைத்திறனும், சமூகச்சிந்தனையும் எம்மில் இருந்து வேறுபடுகிறது. அதை நாம் புரிந்துகொள்ளாத பட்சத்தில் முதல் சமூகத்தினர் கட்டமைத்த எமது சமூகத்திலிருந்து அவர்கள் விலகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றே தோன்றுகிறது.

உங்கள் பார்வையிலே புலம்பெயர் பெண்ணிய அமைப்புகள் அல்லது சங்கங்கள் காத்திரமாக இயங்கி வருகின்றனவா?

நான் நோர்வே மண்ணில் உள்ள சில பெண்ணிய அமைப்புகளைப் பற்றி மட்டும் தான் குறிப்பிட முடியும். நான் எந்த ஒரு அமைப்பிலும் என்னை ஈடுபடுத்திக்கொள்வில்லை. காரணம் எனக்கு இந்த அமைப்புகளில் நம்பிக்கை இல்லை. அமைப்புகளில் உள்ளவர்கள் ஆர்வம் உள்ளவர்களே ஆனால் பெண்கள் பற்றி விழிப்புணர்வு உள்ளவர்களாக அறிய முடியவில்லை. ஆனால் இந்த அமைப்புகள் பெண்களுக்கான, சிறுவர்களுக்கான பல உதவித்திட்டங்களை செயலாற்றி வருகிறது. பெண்கள் அமைப்பு என்ற பெயர் ஏன் என்று அவர்கள் தேடும்வரை ஒரு உதவியமைப்பாக, ஒரு களிப்பூட்டும் கலை நிகழ்ச்சிகளை வழங்கும் நிறுவனமாக, வளவளப்பான காகிதத்தில் ஆண்டுமலர்களை கொண்டுவரும் ஒரு அமைப்பாக மட்டுமே இவை இயங்கமுடியும்.

சில பெண்ணிய அமைப்புகள் வேறு அமைப்புகளின் கீழ் நடாத்தப்படுகிறது. அப்படி நாடாத்தப்படும் பெண்ணிய அமைப்பு எப்படி சுதந்திரமாக இயங்கமுடியும்? சுதந்திரமாக இயங்காத பெண்களுக்கான அமைப்புகளில் என்ன பயன்? சங்கங்கள் பற்றி சொல்லமுடியாது. அது ஒவ்வொன்றும் தனக்கு தேவையான ஒவ்வொரு அரசியலோடு இயங்குகிறது. ஒன்றோடு ஒன்று வேறுபடுகிறது. குழுக்களின்

குறியீடாக அதன் வெளிப்பாடாக இயங்குகிறது.

நடன அரங்கில் இலக்கியத்தை மொழிபெயர்க்கும் பொழுது நூறு விகித உணர்ச்சி பாவங்களை வெளிப்படுத்த முடியுமா?

இலக்கியம், நடனம் இரண்டும் எனக்கு பிடித்தமான கலைவடிவம். இலக்கியத்தில் ஆர்வம் ஏற்பட்டபின் சில இலக்கிய வடிவங்களுக்கு நடன வடிவம் கொடுக்க முயற்சி செய்திருக்கின்றேன். இலக்கியம் நடனம் தொடர்பாக எனது சொந்த அனுபவத்தைத்தான் கூறலாம்.

எழுத்து, இலக்கியம் என்பவைகளை நடனத்திற்கு மாற்றுவதில் ஆர்வம் கொண்டவள் என்பதால், ஆர்வக் கோளாறின் காரணமாக சில இலக்கியப் படைப்புகளை அரங்க ஊடகத்திற்கு மாற்றியமைத்திருக்கின்றேன். எழுத்து இலக்கியங்களை அரங்க ஊடகத்திற்கோ, ஒளிஒலி படைப்புகளுக்கோ மாற்றும் போது, இரசிகனுக்கு வாசிப்புத்தரக்கூடிய அனுபவத்தை, காட்சிகளை, கற்பனை ஓட்டத்தை மட்டுப்படுத்தி, புதுவடிவம் பெற்ற இலக்கியம் சிதறாண்டு விடுகிறது.

நூறு சதவீத பாவம் என்று நாம் அளவுகோல்களை பாவத்தில் நிறுவவும் முடியாது. நடனக்கலைஞர் திறமையானவரான இருக்கும் பட்சத்தில் தனது முழுத்திறமையையும் அவர் வெளிக்காட்டினாலும், ஒரு சிறந்த வாசகனாகவும், இரசிகனாகவும் இருக்கும் பார்வையாளர்களால் அரங்க நிகழ்வு முழுமையான அனுபவத்தை கொடுக்க முடியாததை உணரமுடியும். எழுத்து வடிவம் என்பது வாசகனுக்கு விரிந்த கற்பனை வளத்தை தரக்கூடியது. அரங்கம் அதை ஒரு

சதுரத்திற்குள் அடக்கி இதுதான் இப்படித்தான் என்று சொல்லி முடித்துவிடுகிறது. உதாரணத்திற்கு கல்கியின் “சிவகாமி”. பற்றிய வாசகனின் கனவுவடிவத்தைத் தாண்டி அத்தனை இலகுவாக அவளை அரங்கில் கொண்டுவந்துவிடமுடியாது.

எனது எந்த ஒரு படைப்பும் வெற்றி கண்டதாக என்னால் சொல்ல முடியாது. எந்த ஒரு எழுத்து இலக்கியத்தையும் பிற ஊடகங்களிற்கு மாற்றுதல் என்பது சவால்கள் நிறைந்தது. வாசிப்பனுபவத்தை ஈடுசெய்யும் ஊடகங்கள் இன்னும் எம்மிடம் வளரவில்லை, ஆதலால் பார்ப்பதைக் கேட்பதைத் தாண்டி வாசித்தலே பெரும்அனுபவத்தை தருவன என்பது ஒரு வாசகனாகவும் ஒரு படைப்பாளியாகவும் இரசகையாகவும் என்னால் கூறமுடியும். அதற்காக இலக்கியங்களை நடனத்தில் கொண்டுவந்தாலும் முயற்சியை விட்டுவிட முடியாதல்லவா?

நடன அரங்கத்தில் இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பில் ஏற்பட்ட உங்கள் அனுபவங்கள் எப்படியாக இருக்கின்றன?

பரதநாட்டியக் கலைவடிவம் என்பது ஒரு குறுகிய கருப்பொருளோடு உறைந்துபோன கலை வடிவமாகப் பல ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இக்கலைக்கான ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகமும் இருந்துகொண்டே வந்திருக்கிறது. பல நடனக்கலைஞர்கள் பல புதிய முயற்சிகள் செய்திருந்தாலும் அவைகளால் பெரிய தாக்கங்களை ஏற்படுத்தமுடியவில்லை.

பக்தியும், காதலும் மட்டுமே பிரதான கருப் பொருளாக இருக்கும் கலைவடிவத்தில் பல இலக்கிய வடிவங்களையும் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கு உண்டு. எமது வட்டத்திற்குள்ளே “சங்ககாலம் முதல் பாரதிவரை” “தமிழ் இலக்கியத்தில் பெண்” “பாரதி தமிழ்சையில் ஆடல் அரங்கேற்றம்” “சிவகாமியின் சபதம்” போன்ற முயற்சிகள் செய்திருந்தாலும் எனதளவில் அவை திருப்பதியளித்த தாகச் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் இந்த முயற்சிகள் எனது மாணவர்களுக்கு ஆர்வத்தை அளித்திருக்கிறது என்பதும், பார்வையாளர்கள் மத்தியில் இந்த முயற்சிகளில் தமக்கு பரதநாட்டியத்தை விளங்கி இரசிக்கமுடிகிறது என்றும் அறியமுடிந்தது. எப்போதும் ஒரு கண்ணன் பாடலை எடுத்துக்கொள்ளாமல், இப்படி யான புதிய முயற்சிகள் மூலம் என்னை நான் மேலும் வளர்த்துக்கொள்ளவும் மாணவர்களுக்கு எமது இலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்தவும் முடிந்திருக்கிறது.

அது மட்டுமல்லாமல் புதிய கருப் பொருட்களையும் நாம் பரதநாட்டியத்தில் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்துகிறது. புலம் பெயர் தேசத்தில் வாழும் எமது அடுத்த சந்ததியினர் பக்தியையும், காதலையும் மட்டும் மையப்பொருளாக வைத்து இந்தக்கலையை வளர்ப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை என்னிடம் இல்லை. இங்குள்ள சமூகமும் எமது கலையை அண்ணாந்து பார்க்குமளவு நாம்

தமிழர் கலைவடித்தை கொண்டுவரவேண்டும். அது அடுத்த சந்ததியினால்தான் முடியும். அதற்கான அடித்தளம் நாம் தான் போடவேண்டும் என்ற பிரக்ஞையோடு செயற்பட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். இதன் ஆரம்பமே இலக்கிய வடிவங்களை நடன வடிவமாக்கும் முயற்சி.

இனி அடுத்த முயற்சியாக புகழ் பெற்ற நோர்வேஜிய எழுத்தாளர் ஹென்றிக் இப்சனின் (Henrik Johan Ibsen) நாடகவடிவத்தை நடனமாக்கும் முயற்சியில் இருக்கிறேன். தற்போது அதன் முதன் கட்டமாக மொழிபெயர்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

நடனக்கலையில் சிருங்கார ரசபாவம் பற்றிய உங்கள் பார்வைதான் என்ன?

எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான பாவம். சிருங்காரம் என்பது காதல் பற்றியது. இந்த உலகத்திற்குத் தேவையானதும் காதல்தான். நடனத்தில் இறைவனே ஆணாகவும் நடன மாது பெண்ணாகவும் சித்தரித்தே இந்த பாவம் அமைவதுண்டு. அப்படியில்லாமலும் நாம் இதை வெளிப்படுத்தலாம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் இறைவனைவிட சகமனிதர்களுக்கிடையிலான காதலும் இந்தச் சமூகத்தின் மீதான காதலுமே இன்று முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. நான் பேசும் விடயம் இரண்டு உடல்களுக்கானது அல்ல. சர்வ உயிரினங்களுக்குமானது. புலம்பெயர் தேசத்தில் வளர்ந்துவரும் எமது சந்ததியினர் எத்தனைதூரம் கடவுளுக்கும் தமக்குமான காதல் என்பதை புரிந்து செய்கிறார்கள் என்ற கேள்வி இருக்கிறது. சமயச்சிந்தனையை வாழ்வியலாகக் கொள்ளாத சமூகத்தில் வளரும் ஒரு குழந்தைக்கு இது எத்தனை தூரம் சுவாரசியமானது, தேவையானது என்ற கேள்வியையும் எழுப்ப வேண்டும். உணர்வுபூர்வமாக செய்யப்படாத ஒன்றின் பலன்தான் என்ன? அதைத் தாண்டி நாம் பயணிக்க வேண்டும். நான் நாஸ்தீகம் பேச வரவில்லை. யதார்த்தம் பற்றி புரிந்துகொள்ளச் சொல்கிறேன். காதலை நேசம் என்றும் சொல்லாம்.

சிருங்காரம் என்பது அன்பு. அன்பு என்பதற்கு மறுபெயர் குற்றம் என்று எனது நண்பர் ஒருவர் கூறுவார். அன்பும் குற்றமும் தான் உலகத்தின் இயக்கம். உலகத்தின் இயக்கமே சிருங்கார ரசத்தில்தான் இயங்குகிறது. அதிலபலகோடி அழகியல் இருக்கிறது.

உங்கள் நடனக்கலை மூலம் சிறுவர்களுக்கு எப்படியான புரிதல்களை ஏற்படுத்தினீர்கள்?

கலை என்பது புரிதலை ஏற்படுத்துகிறது என்பதைவிட அது அனுபவத்தை ஏற்படுத்துகிறது என்பதே முக்கியம். தவறான புரிதல்கள் இல்லை யென்றால் ஒரு விளக்கம்தரலாம்.

கடவுளை அடைவது பேரின்பம், உடலளவில் பெறக்கூடியது சிற்றின்பம் என்று கூறப்படுவதின் பொருள், எம்மை நாம் மறந்த நிலையில் இருக்கக்கூடியதே. ஒருவிடயத்தை நாம் இரசிக்கும் போதுகூட எம்மை ஒருசிலவினாடி மறந்துவிடுகிறோம்

அல்லவா ? கலையின் மூலம் ஒருகலைஞன் இந்த நிலையை அடைகிறான். நடனம் மட்டுமல்ல கலைகள் என்பன தம்மை மறந்த இன்பநிலையைக் கொடுப்பன. கலைஞர்கள் பலருக்கு தமது கலை என்பது ஒரு போதையைத் தருகிறது. அப்படி உணராத ஒருவன் ஒரு உண்மையான கலைஞனாக முடியாது. நீங்கள் புரிதல்கள் என்று கேட்பது எது தொடர்பான புரிதல்கள்? நாட்டியவகை சார்ந்த? சமயங்கள் சார்ந்த? அழகியல் சார்ந்தா?

அதாவது இரட்டை கலாச்சாரத்தில் இருக்கும் தமிழ் சிறுவர்களுக்கு நாட்டியம் சமயம் அழகியல் ஆகியவை எந்தளவு தூரத்துக்கு சென்றுள்ளன?

நடனக்கலையை ஒரு குழந்தை கற்பது சமயச் சிந்தனைக்காகவோ, அல்லது அழகியல் சிந்தனைக்காகவோ என்று சொல்லும் ஆசிரியை நான் அல்ல. இந்தச் புலம்பெயர் துழலில் அவை நிச்சயமாக தாயகத்திலிருந்து வேறுபடுகின்றன. புலம் பெயர் துழலில் நடனம் தொடர்பாக ஒரு புரிதல் இருக்கிறது. அதுதான் தேர்வு. தேர்வுகளுக்காக நடனத்தைக் கற்றுக் கொள்வது. தேர்வுகளால் தமது தரத்தினை அளவிட்டுக் கொள்வது. தேர்வு முடிந்ததும் தேடலையும் முடித்துக் கொள்வது.

கலைகள் என்பன ஆன்மாவோடு செயற்பட வேண்டிய ஒன்று. அது எதைப்பற்றியும் பேசலாம், எந்த விதத்திலும் ஆடப்படலாம், எந்த மொழியிலும், மொழியற்றும் ஆடப்படலாம், அந்த சில மணிநேரங்கள் நீ உன்னை மறந்து இருந்தாயா, பார்வையாளர்கள் தம்மை மறந்து நடனத்தோடு இருந்தார்களா, நேர்த்தியும் அழகியலும், வாழ்தலும் இருந்தனவா? இப்படியான ஒரு நடனத்தை உன்னால் படைக்க முடிந்ததா? அதுதான் கலை. அதையே எனது மாணவர்களுக்கு கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

கற்றுக்கொடுக்கவும் ஆசைப்படுகிறேன்.

இவை தாண்டி பரதம் கற்பதன் மூலம் சில விடயங்கள் இயல்பாக நடக்கின்றன. அது எமது வேர்களை அறிதல். பிற சமூகங்களுக்கு அதை ஆளுமை யுடன் எடுத்துவருதல், கூட்டுமுயற்சி, ஆற்றும் திறன் போன்ற விடயங்கள் குழந்தைகளுக்கு கிடைக்கிறது.

உங்கள் நடனம் வேற்று மொழியினரான நோர்வே மக்களுக்கு எவ்வளவு தூரத்துக்கு சென்றடைந்துள்ளது?

இல்லை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அதற்குரிய முயற்சிகள் தற்போதுதான் தொடங்கியுள்ளன. இருந்தும் பல வருடங்கள் ஆகலாம். மற்றபடி நோர்வேஜிய மேடைகளில் நிகழ்வுகள் பல நடத்தியிருக்கின்றேன். அந்த நிகழ்ச்சிகள் “ஓ இதுதான் பரத நாட்டியமா?” என்ற மனநிலையை அவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியிருக்குமே ஒழிய பரதத்தை அவர்களிடம் சென்றடைந்ததாக சொல்ல முடியாது. இந்த விடயத்தை கொண்டு வர, சரியாக வழிநடத்தப்பட்ட தேடுதல் உள்ள எமது அடுத்த சந்ததியினரால்தான் சாத்தியமாக்க முடியும். அதனால்தான் சொல்கிறேன் நமக்கு நாமே புகழ்பாடிக்களிக்காமல், அடுத்த சந்ததிக்கு இதன் முக்கியத்துவத்தை புகுத்தவேண்டும்.

மேலைத்தேய நடனமுறைகளுடன் பரத நாட்டியம் கலந்த புதுவடிவங்களை புகுத்தும்பொழுது ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் எப்படியாக இருந்தது?

சகிக்க முடியாமல் இருக்கிறது. இரண்டு வடிவங்களையும் சரிவரக்கற்காமல் ஏதோ மாற்றம் என்ற பெயரில் செய்யும் FUSION வகைகள் எல்லாம் பார்க்கும் போது பாவமாக இருக்கிறது. மாற்றம் என்பதை தவறான வகையில் புரிந்து கொண்ட சிலரின் செய்கைகள் பிறந்தநாள் விழாக்களில் வேண்டுமானால் சகிக்கலாம். முதலில் மாற்றங்கள் கொண்டுவருதல் பற்றிய பிரக்ஞை

தேவை. மாற்றம் என்றால் எப்படி இருந்தால் அதன் பயன் என்ற விளக்கம் இதை செய்பவர்களுக்கு வேண்டும். மற்றபடி பரதநாட்டியம் மற்றும் FUSION முறையில் செய்த இரண்டு நாடகங்களான “குருசேத்திரம்” “புத்தன் உயிரோடு இல்லை” ஓரளவு வரவேற்பைப்பெற்றது..

நீங்கள் நடாத்தும் நடன அரங்கிலே சனங்களின் ரசனைகள் எப்படியாக இருக்கின்றன?

தங்கள் குழந்தைகளை மேடையில் காண்பதற்கே பெரும்பான்மை மக்கள் வருகின்றனர். சிலர் அழைப்பின் பேரில், பலர் தம் குழுசார்ந்து அந்தந்த குழுவின் நிகழ்வுக்கு அந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர் போகின்றனர். கலை என்பது பலருக்கு ஒரு கௌரவம் அவ்வளவே. கலை ரசனையோடு வருபவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் மிகக்குறைவான விகிதமே. அதற்காக அவர்களைக் குறை சொல்லவும் கூடாது. மற்றும் தமிழகப் பிரபலங்களின் நிகழ்வுகள் பொறுத்து பார்வையாளர்கள் வருவர். பார்வையாளர்களை நோக்கி கலையின் தரத்தையும் நாம் உயர்த்த வேண்டும். பார்வையாளர்களை மட்டும் நான் குறைசொல்லமாட்டேன்.

அதற்காக மக்கள் கேட்பவை எல்லாம் கொடுப்பவன் கலைஞரல்ல. தான் கொடுக்க விரும்பியதை மக்கள் இரசிக்கும் வண்ணம் கொடுப்பதென்பது கலைஞனுக்கு சவால் நிறைந்தது.

நடனக்கலையில் உடல் மொழியின் ஆதிக்கம்தான் என்ன?

என்னை பொறுத்தவரை பரதத்தில் முத்திரைகளைவிட உடல் மொழிதான் இன்றியமையாதது. முத்திரை என்பது நாட்டியத்தின் மொழி என்று கூறுவர். நான் அப்படிச் சொல்லமாட்டேன். முத்திரைகள் என்பது மொழியல்ல அது ஒரு மொழியின் எழுத்துக்கள் மட்டுமே. எழுத்துக்களால் மட்டும் ஒன்றை புரியவைத்து விடமுடியாது. அதை நாம் எப்படி கையாள்கிறோம் என்பதைப் பொறுத்தே. அதனால் உடல் மொழியில்லாமல் முத்திரைகள் நடனத்தை முழுமையடையச் செய்யாது.

முத்திரைகள் இல்லாது உடல் மொழி இயங்கும். ஆனால் உடல் மொழியில்லாமல் முத்திரையினால் பயன் இல்லை. இந்த உடல் மொழியின் பயன் என்பது எனது நடனத்திற்கு மட்டுமானது அல்ல, கவிதைகளிலும் அது நுணுக்கமாகக் வெளிப்பட வேண்டும். முத்திரைகள் ஒரு கலைஞன் தான் கற்றுக்கொண்ட பயனின் ஆழத்தை காட்டும். உடல் மொழி அவனது அழகியலையும் படைப்பாற்றலையும் காட்டும்.

நீங்கள் ஓர் புதுமையான பெண்ணாக இலக்கியப் பெருவெளியில் முகத்தைக் காட்டிக் கொண்டு ஒரு பரத நாட்டியக் கலைஞராக உருவாக வேண்டியதன் பின்னணிதான் என்ன?

ஓ, அப்படியா? புதுமைப்பெண்கள் எந்தக்

கலையைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகிறது? புதுமைப்பெண்ணுக்கு வரைவிலக்கணம் தான் என்ன? தெரிந்தவர்கள்தான் சொல்லவேண்டும்.

யார், பாரதிகண்ட புதுமைப்பெண்ணா? அல்லது யார்கண்ட புதுமைப்பெண்? ஏற்கனவே நான் இதுபற்றி எனது கவிதையொன்றில் எழுதியிருக்கிறேன்.

“பாரதி பெண் நானில்லை!

படைத்த பிரம்மனும் கூட

வரையறுக்க முடியா என்னை

சிந்தனை உளிகொண்டு

அறிவு விரல்களால்

என்னை நானே செதுக்கி

நிமிர்ந்துநிற்கும்

எனது பார்வையில் பெண்நான்.”

என்னைப் பொறுத்தவரை நான் எப்படி இருக்கவேண்டும், என்ன செய்யவேண்டும் என்று நினைக்கிறேனோ அதை செய்யும் ஆளுமை பெற்று இருக்கவேண்டும் என நினைக்கிறேன். அந்த இடத்திற்கே இன்னும் வந்துசேரவில்லை.

பரதநாட்டியம் தாசிகளால் ஆடப்பட்டதாக இருக்கலாம், அது பார்ப்பனியர்களின் ஆதிக்கத்தில் இருப்பதாக இருக்கலாம், அல்லது ஒருதனிப்பட்ட மதத்தையும் புராணங்களையும் பரப்புவதாகவும் இருக்கலாம் அல்லது பணம் படைத்த மேல்தட்டு வர்க்கத்தின் கலையாக இருக்கலாம். அதையெல்லாம் தாண்டி வர யாரேனும் சிறுமுயற்சியேனும் எடுக்கக் கூடாதா என்ன? இதெல்லாம் ஒரு சாட்டே தவிர ஒரு பொருட்டல்ல. ஆர்வமும் திறமையும் இருப்பின் ஒரு பருத்தி துணியுடுத்தி இடுப்பில் கட்டிய துண்டுடன் கூட யாரும் ஆடமுடியும். எதையும் ஆடமுடியும். பரதத்தை பரிசுத்தமாக அப்படியே காவிச்செல்லவேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள்தாம் அதிகம். நான் அதனை ஒரு மொழியாக ஒரு ஊடகமாகப்பார்க்கிறேன். கலாசாதனா என்ற பெயர் வைத்ததே அதன் நோக்கத்தோடுதான். சாதனா என்றால் பயிற்சி, ஊடகம், சாதனை, சக்தி போன்ற அர்த்தங்கள் உண்டு. கலைகள் எல்லாம் ஒரே தரம்தான் அதனை கையாளுவதில்தான் மீதம் இருக்கிறது. நடனம் என்பது ஒரு விடுதலையின் முதல் அசைவு. உங்களுக்குத் தோன்றியதை யாருமில்லாத தொரு பெருவெளியில் நின்றாடுவது போல கூச்சலிடுங்கள் ஆடுங்கள். அவை முழுமையான வாழ்தல் எனப்படும். புதுமைப்பெண், புதுமையில்லாதபெண் என்பதெல்லாம் அதைப் பற்றி பேசுபவர்களிடமே கேளுங்கள் என்ன சொல்ல வருகிறார்கள் என்று.

இலக்கியப் பெருவெளியிலும் நடனத்துறையிலும் உங்களுக்கு ஆதர்சங்கள் என்று யாராவது இருந்திருக்கின்றார்களா?

நிச்சயமாக இருக்கிறார்கள். இலக்கியத்தில் முதலில் புதுமைப்பித்தன், பாரதி, பிரமின். மன நிலையைச் சமச்சீராக வைத்திருக்க எஸ்.ரா, மனுஷ்ய புத்திரன், கவிஞர் அனார் என்று பட்டியல் போடலாம். ஒருவித மயக்கநிலையில் படிக்க கல்கி, ஜெயகாந்தன்,

மு.மேத்தா அதைவிட கே டானியல். பிறமொழி எழுத்துக்களில் கவர்ந்தவர்கள் முகமது பசீர், தத்தொய்வெஸ்கி. சற்று நாட்களுக்கு முன் ஒரு நண்பர் பரிந்துரையின் பேரில் அலெசான்ட்ரோ பாரிக்கோவின் “பட்டு” ம், சினுவ அச்சிபியின் “சிதைவுகள்” மிகெய்ல் நைமியின் “அம்மை வடுமுகத்து ஒரு நாடோடி ஆத்மாவின் நினைவுக் குறிப்புகள்” மற்றும் கலீல் ஜிப்ரானும் படித்தேன். பிடித்திருக்கிறது. அதற்கு மேலும் கூட பல எழுத்தாளர்கள் வியப்படைப்ச் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு அதிகமாக இன்னும் படிக்கவில்லை. மிகவும் தரமான நூல்கள் என்று சொல்பவை பல எனக்குப் படிக்க கடினமாகவே உள்ளது. சிலப்பதிகாரம் தந்த இளங்கோவடிகளை நிறையப் பிடிக்கும்.

நடனத்துறையில் முக்கியமாக எனது குருமைதிலி இரவீந்திரா. ஒரு குருவாக என்னை வியக்க வைத்த சீலா உன்னிக்கிருஷ்ணன், ஆணின் வேகத்தையும் பெண்ணின் ஆதங்கத்தையும், பாவத்தை உணர்வுபூர்வமாக செய்வதில் நர்த்தகி நடராஜ், மேலும் ரமா வைத்தியநாதன் அவர்களையும் சொல்லலாம். இவர்கள் அனைவரிடமும் சிறிதளவேனும் நான் நடனநுணுக்கங்களை கற்றதில் பெருமையுண்டு. இவர்களைத்தவிர நான் மேலும்; சந்திக்கவும் கற்றுக் கொள்ளவும் ஆசைப்படுவது பத்மா சுப்ரமணியம் மற்றும் ஜானகிரங்கராஜன்; அவர்களின் நுணுக்கங்களையே.

இலக்கியத்திலும் சரி, நடனத்துறையிலும் சரி மேலும் என்னை வளர்த்துக்கொள்ள எப்போதும் என்னோடு இருந்து வழிநடத்தும் பேராசிரியர் இரகுபதி பொன்னம்பலம் அவர்களை நிறையப் பிடிக்கும். அவரைத்தாண்டித்தான் மற்றவர்கள் யாரும் என்றும் தோன்றும்.

தரமான நூல்கள் என்று சொல்பவை பல உங்களுக்கு படிக்க கடினமாக உள்ளது என்று குறிப்பிடுகின்றீர்கள். இதை உங்கள் வாசிப்பு அனுபவ குறைபாடு என்று எடுத்துக் கொள்ளலாமா?

அப்படி வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். எனக்கு ஒன்றும் அத்தனை தமிழ் தெரியாது. வாசிப்பின் மூலமே நான் தமிழ் படித்தேன். தொடர்ந்தும் படித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்தக் குறைபாடு சாகும்வரை இருக்கத்தான் போகிறது. எப்போதும் சிலநூல்கள் படிக்க கடினமாகவே உணரப்படும். ஆனால் இதை நான் எனது குறைபாடாக நினைக்கவில்லை. புரியாததை நோக்கிச் செல்லும் பயணியாக உணர்கிறேன். இறங்குமிடம் பற்றிய சிந்தனை கடந்து, பாதை நெடுகிலும் சிந்திக்கிடப்பவற்றை ருசிப்பதே பயணத்தின் பேறு.

உங்கள் பார்வையில் தனிநடன நிகழ்சிகள் எப்படியாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றீர்கள்?

மனிதர்களுக்கு புரியும் விதத்திலும், பார்வையாளர்கள் ஒன்றிப்போகும் விதத்தில் இருக்கவேண்டும். நிறைய அழகியல் இருக்கவேண்டும். நேர்த்தி மிகமுக்கியமாக இருத்தல் வேண்டும். பேச நினைக்கும்

பொருளை பேச தயங்காமல் பேசக்கூடிய ஒரு மொழி வளத்தைக்கொண்டிருக்க வேண்டும். நடன வரலாற்றில் ஒரு காலத்தின் பின் கடவுள்களுக்காக, கடவுளை அடையும் வழியாக மாற்றப்பட்ட இந்த நடனவகை அதை அந்த காலத்தின் புரட்சியாகவே எடுத்துக்கொண்டது என்பதை புரிந்து நாம் நடனத்தை கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

நாம் அறிந்துகொண்டதன்படி ஆரம்பகாலத்தில் நடனக்கலையை மக்கள் கலையாகவோ, அரசவைக் கலையாகவோ, ஒவ்வொரு நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களும் பேணியிருந்திருக்கிறார்கள். இதுவரை மக்கள் கலையாக இருந்து வந்த கலைகள் இந்தச்சமய மரபுடன் தன்னை இணைத்துக்கொள்கின்றது.

கடவுள் என்ற கருத்து அனைவருக்கும் பொதுவானது, பக்தி என்பது அனைவருக்கும் சொந்தமானது என்ற சமூகப்புரட்சியினுடைய மூலங்கள் கி.பி 400 ஆம் ஆண்டு அளவிளேயே காரைக்கால் அம்மையார் திருமூலர் (400 - 500 ஆம் நூற்றாண்டு) போன்ற முதல் அடியார்களுடன் ஆரம்பமாகின்றது. அதன் பின் அப்பர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகிய நாயன்மார்களினது தேவாரங்களும் (600 - 700 ஆம் நூற்றாண்டு) மற்றும் முதல் மூன்று ஆழ்வார்களினது (புத்தாழ்வார், பேயாழ்வார்) நாலாயிரம் பாசரங்கள் இதே காலப் பகுதியில் எழுதப்பட்டன. பக்திமரபின் தொடக்கமே எல்லா மட்டத்திலிருந்தும் வருகின்றது. இக்காலத்தில் பக்திமரபு வளர்ச்சிபெற தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் இருந்து வந்தவர்களை குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இதில் முக்கிய

மாக காரைக்கால் அம்மையார் (ஒரு பெண்) அவரைத் தொடர்ந்து திருநாலைப்போவார் - நந்தனார் (பறையர்), கண்ணப்பர் (வேடன்), திருநீலகண்டர் (சூயவர்), சண்டேஸ்வரன் (இடையர்) என்பவர்களையும் நாம் குறிப்பிடவேண்டும். இப்படியான நமது சமூகத்தில் இருந்து வந்த ஒரு புரட்சியே இந்தப் பக்திமரபு. இது நடனக்கலையையும் தனது ஊடகமாகக் கொண்டது.

வரலாற்றை புரிந்துகொண்டால் மாற்றங்கள், புரட்சியும் நடனக்கலைக்குப் புதிதல்ல என்று புரியும். இப்படியாக இன்னும் பல புரட்சிகள் வரலாம். வரவேண்டும். ஆனால் இதை புரிந்து கொள்ளும் மனநிலையில் எமது நடனக்கலை சமூகம் இல்லை. அவர்கள் புனிதப்போர்வைக்குள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மாற்றம் என்று செய்யப்படும் செயற்பாடுகளும் இப்படியான மனப்போக்கை ஊக்குவிக்கிறது.

இலக்கியத்திலோ இல்லை நடன அரங்கிலோ உங்கள் அரசியல்தான் என்ன?

அரசியல் என்றால் என்ன? இதற்கு பதில் வேண்டுமே முதலில். என்னிடம் அரசியல் இருக்கின்றதா இல்லையா என்றெல்லாம் அறியேன்.

இது என்னுடைய தாகம், காதல், புலம் பெயர் தேசத்தில் எனது நாட்களைக் கடப்பதற்கும், மனதை சமநிலையில் வைத்திருப்பதற்குமான அரசியல் என்று வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்ளுங்களேன். எழுத்து வாசிப்பு என்பது எனது தனிமையை உணர்வதற்கும், அதை கடப்பதற்குமான வழி. என்னை நான் புரிந்து கொள்வதற்கான யுக்தி.

கலை வேறு வடிவம் கொண்டது. அது புது மனிதர்களை அறிமுகப்படுத்துகிறது. தனிமையை அறுத்து திருவிழாக் காலங்களைத் தருகிறது. அழகியல் மூலம் இந்த உலகைப்பார்க்க வைக்கிறது. குழந்தைகளோடு நெருக்கம் தருகிறது. இளைஞர்களின் கனவுகளோடு பயணிக்க முடிகிறது. மோதல்களைத் தருகிறது. காதலுக்கு வடிவம் கொடுக்கிறது. இந்த சமூகத்தை கொஞ்சம் தள்ளிநின்று பார்க்கச் சொல்கிறது.

எழுத்து, நடனம் என எனக்கு ஆர்வம் இருப்பதனால் இரண்டையும் அரங்கிற்கு கொண்டு வருகிறேன். இது நாட்டியத்தின் தொடர்ச்சியில் ஒரு சிறு நகர்வாக இருக்கலாம். எதையும் தாண்டி இரண்டிலும் எனது நேசமே இருக்கிறது. எனது ஆத்மாவிடமிருந்து இருப்பைத் தருகிறது.

ஸ்ரீ.பிரசாந்தன் கவிதைகள்

இன்றைய நாள்

நாளை எனக்கு என்னாகும்
என்று
வினாக்குறியோடு
தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது
நாட்காட்டியின்
இன்றைய நாள்

எதிர்ப்பார்ப்புக்களைக்,
சிதறடித்தமைக்காக
அது,
முன்னமேயே
தூக்கிலிடப்பட்டது.

வசீகரம் பூசிய கனவை..
ஓர் உன்னத புரிப்பை..
புஸ்பிக்க இயலவில்லை.
அதனால்.

நாளை காலை
கிழிபட இருக்கிற
வாழ்க்கையை
இன்று
ஆடித் தீர்த்துக் கொண்டிருக்கிறது
ஓயாத
படபடப்போடு.

இருளின் ஓயாரி

எல்லாமும் அறிகிற கடரோ
இருள் எப்படி இருக்கும்?
எனக் கேட்கிறது.

விளக்கம் செய்யும்
என் வரைவிலக்கணங்களை
தன் முகச்சுளிப்பில்
திருப்பி அனுப்புகிறது.

புறமுதுகிட விரும்பாத என் அறிவாணவமோ
இருளைக் காட்டவென
ஒரு கொலையை
நிகழ்த்துகிறது,

வேறு வழியில்லாமல்.

தன் கடைசி நிமிடத்திலும்
இருளை அறியவில்லை சுடர்.

சுடரை அறியாது இருள்.

தன்னை மிகவும் அவாவிய
சுடரினது
பிணத்தில்
தலைகவிழ்த்து
ஓப்பாரி வைக்கிறது இருள்.

பஞ்சலிங்கம்

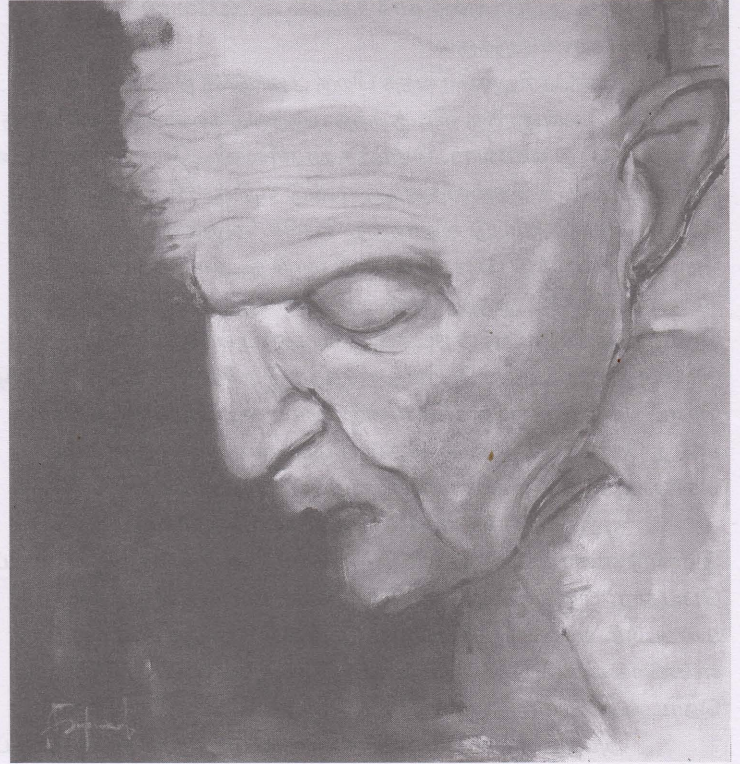
மெய்யே உங்களைத்தான் கேட்கிறன். உங்களுக்குப் பஞ்சலிங்கத்தைத் தெரியுமே? எந்தப் பஞ்சலிங்கம் என்று கேட்கிறியளே? எங்கட ஊர்ப் பஞ்சலிங்கத்தைத்தான் சொல்லிறன். அட நான் எந்த ஊர் என்று சொல்லுறன் அவசரப்படாதையுங்கோ. அதுக்கு முன்னம் என்ரை கதையுக்கை ஒருக்கா உங்களக் கூட்டிக்கொண்டு போறன். பிறகு உங்களுக்கு விலாவாரியாச் சொல்லட்டே? வாங்கோ போவம்.

(அ)

எனக்குக் கால் எல்லாம் உளைஞ்சுபோச்சுது. மனசில எத்தினை எத்தினையோ எண்ணம் எல்லாம் ஓடுது. நல்லதுக்கும் கெட்டதுக்கும் பின்னால மனசு ஓடித் திரியிறத என்னால ஒண்டுஞ் செய்யேலாமக் கிடக்குது.

பத்தையளை விலத்திப் போட்டுப் பார்த்தன். கைகால் எல்லாம் கீறி எரியத் தொடங்கீட்டுது. எச்சிலப் பூசிக்கொண்டு நடந்துகொண்டிருந்தன். ஓடிப் போக முடியாமல் கொஞ்சம் வேகமாக்கூட நடக்க முடியாமல் உடம்பு திடீரென்று கனத்துத் தலையெல்லாம் “விண் விண்” என்று வலித்துக்கொண்டிருந்தது.

கிணறுகளுக்குக் கிட்டப்போகவே ஏதோ எனக்குள்ள ஆழமாக இறங்கிக் கொண்டு போய் விழுத்திறதுபோலக் கிடக்கு. எட்டிப் பார்க்கவே ஆயிரம் கும்பிடுகள் மனசுக்குள் இருந்து பாயுது. நெஞ்செல்லாம் ஏதேதோ ஓடித் திரியுது. பத்தையள் மூடிக்கிடக்கிற கிணறுகளை எட்டிப் பார்க்கிறதே பெரிய கஷ்டமாக் கிடக்குது. எட்டிப் பார்க்கையிக்கை இதயம் நின்று பிறகு துடிக்குது. கற்களை ஊடறுத்து எங்கிருந்தோ வேர்கொண்டு எட்டி நிற்கும் குட்டி ஆலமரம். வெட்டினாலும்

உயிர்ப்பேன் என்னும் குடுத்து இலைகள். மனதுக்குள் பச்சை, இதம் தூவும் நேரமா இது?

“கால்கள் பரபரவென முட்களை கற்களை உதாசீனப் படுத்திக் கொண்டு செல்கின்றன. கால்களில் இருந்து இரத்தம் சிந்துகின்றது. சாரம் கிழிந்து கால்களோடு தொட்டுக் கதைபேசுகின்றது. சேர்ட் இல்லாத வெறும் மேலில் இரத்தக் கோடுகள். கண்கள் முழிசித் துடிக்கின்றன. துயரங்களில் இருந்து ஓடுவதாய் மரணத்தில் இருந்து விடுதலை அடைவதாய் பாவங்களில் இருந்து தப்புவதாய் எல்லாவற்றையும் துவம்சம் செய்வதாய் ஒரு வேகம் கால்களில். சாம்பற்கால்கள் சிவப்புநிறம் பூசியதை அறியாத வேகம். இருளில் இருந்து ஒளியை அடைவதாய் வேகம். கிணற்றையே விழுங்கி விடுகிறேன் என்பதாய் கிணத்துப்படியைத் தாண்டி ஒரு கால்...”

ஐயோ நினைக்கவே அப்படியே இருந்திடலாம் மாதிரி துடிப்பாவும் தவிப்பாவும் கிடக்கு. எல்லாக்கிணறுகளுக்குள்ளும் நானும் விழுந்தெழும்புறன். பாக்கிற எல்லாரும் அசுவாரசியமா

இருக்கிற மாதிரிக் கோபம் வருகுது. அம்மாவும் தங்கச்சியளும் எங்க தேடுகினமோ தெரியாது.

“கடவுளே அப்பா கிடைச்சிடவேணும்”

அப்பாக்கு கண்ணில குளுக்கோமா வந்த பிறகுதான் இந்தக் கரைச்சல். மனிசன் சொல்வழி கேளாது. எழும்பாதே எண்டாக் கேளாது. நடந்து திரிஞ்சு உழைச்சு முறுக்கேறின கால் எல்லே! இப்ப நாங்கள் இரு, எழும்பு, படு எண்டு சொன்னாக் கேக்குதே.

படுக்கேக்க கூட அவற்ற கால் சும்மா இராது. வலது காலால இடதுகாலின்ரை பாதத்தை தேய்ச்சு தேய்ச்சு சத்தம் எழுப்பினபடிதான் படுப்பார். நாங்கள் போய்த் தொடையில கையை வைச்சா ஒருக்கா வெத்தில வாயால ஒரு மாதிரிச் சிரிச்சு வயித்தில கிள்ளிப்பொட்டு கொஞ்ச நேரம் பேசாம இருப்பார். பிறகு தொடங்கிடுவார். நித்திரையால திடென்று எழும்பிப் பார்த்தாலும் அப்பான்ரை கால்சத்தம் கட்டிலோடு சேந்து கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்.

கண்தெரியாமல் வந்த பிறகு அவருக்கு நித்திரையே வாறதில்ல. கண்ணுக்கு விடத் தந்த மருந்தை கவனமா ஒவ்வொரு நாளும் கேட்டு விடுவார். கொஞ்ச நாளால விடவே விடமாட்டன் எண்டிட்டார். உதென்னத்துக்கு எண்டு எறிஞ்சுபோடுவார்.

எங்கட வீட்டு விறாந்தை பெரிசு. அதுக்கை காலத் தேய்ச்சுக்கொண்டு வேகமாக மாறி மாறி நடக்கத் தொடங்கீட்டார். பகலில இருந்த இந்தப் பழக்கம் இரவிலயும் தொடரத் தொடங்கீட்டுது. அவர் நடக்கிற வேகத்தப் பாக்கப் பயமா இருக்கும். இடையில போய்த் தடுத்தா இடிச்சுப் போட்டு நடக்கத் தொடங்கிடுவார். பிறகு கொண்டுபோய் கட்டில்ல இருந்தினா காலத் தேய்ச்சு கட்டிலில சத்தம் எழுப்புவார். கொஞ்சநாளில செல்லடி மாதிரி எல்லாருக்கும் பழகிப் போச்சு.

மூத்திரத்துக்கு எண்டு ஒரு சட்டியைக் கொடுக்க இரண்டுநாளா கட்டிலுக்கு கீழே கவனமா அதை வைச்சு எடுத்துப் பெய்தார். பிறகு என்னவோ தெரியா சட்டியைத் தொடவே மாட்டார். என்னைக் கூப்பிடுவார். பிறகு கொஞ்ச நாளால என்னைக் கூப்பிடாமல் கட்டில்ல இருந்துகொண்டே பெய்யத் தொடங்கீட்டார்.

அவற்றை நடையையும் கண்ணையும் பாக்க எங்களுக்குப் பயமா இருந்தது. பழைய அப்பாவைக் காணமுடியாமல் நாங்கள் எல்லாம் களைச்சுப் போனம். அப்ப வசதிகளும் இல்ல. என்ன செய்யிறது எண்டு தெரியா சின்னப் பெடியளான எங்களுக்கு ஆரும் ஒண்டும் சொல்லிறதும் இல்ல.

அவர் விறாந்தைக்கே நடக்கிற வேகத்த வெளியில நடந்தா எப்படி இருக்கும் எண்டு நினைக்கவே பயமா இருந்தது. வேலி யெல்லாம் பிச்சுக்கொண்டு வாறது எல்லாத்துக்கும் இடிச்சுக் கொண்டு... கடவுளே நினைக்கப் பயந்துபோய் கதவைப் பூட்டிப் போட்டுத்தான் எங்கயும் போவம். போகயுக்கையும் ஜன்னலடியில நிண்டு அஞ்சு நிமிசம் பாப்பம். ஏதும் சத்தம் போடுவார். வேகமா நடப்பார். போய்ப்படுப்பார். கால உரஞ்சுவார். தம்பி எண்டு கூப்பிடுவார். பிறகு கால்சத்தம் நிண்டு போடும்.

என்ன நடந்துதோ எப்படி நடந்துதோ அதை வீட்ட போட்டு அம்மா வாறதுக்குள்ள அப்பாவைக்காணம். தெரிஞ்சதில இருந்துதான். இப்படி ஓடித்திரியிறம். பத்துநிமிசமாத் தேடுறதே பெரிய யுக்கணக்கில தேடுற மாதிரிக் கிடக்கு. முகம் வேர்த்து தலைசத்துற மாதிரிக் கிடக்குது. வாற ஆக்கள உந்த ரோட்டில

அந்த ரோட்டில கண்டனீங்களோ எண்டு கேட்டுக் களைச்சுப்போனன். ஒருவருக்கும் நிண்டு பதில் சொல்லக்கூட நேரம் இல்லப் போல. என்ரை அப்பா எண்டா அவைக்கு என்ன கொம்பே! அப்பா அம்மா நாங்கள் எல்லாம் ஏலாவாளியள் தானே. எங்களட்ட காசு பணம் இருக்குதோ அல்லது வேற ஏதும் செல்வாக்கு இருக்குதோ? இல்லைத் தானே. எல்லாரிலயும் ஆத்திரம் ஆத்திரமா வருது. நான் சின்னப்பெடியன் என்னால எங்கயெல்லாம் ஓடித் தேடமுடியும்? பஞ்சலிங்கம் இப்பதான் என்னை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறார். நானும் மற்ற ஆக்களப் போல அவரக் கவனிக்காமல் பாவம் விசர் எண்டு நினைச்சுக்கொண்டு பேசாம நடக்கையிக்கை எனக்குப் பக்கத்தில் சைக்கிள நிப்பாட்டிப் போட்டு உங்கட அப்பா சக்கலாவத்தைப் பக்கம் நிக்கிறார் எண்டிட்டு ஏறுங்கோ சைக்கிளில எண்டார். எனக்கு என்ன சொல்லிறது எண்டே தெரியேல்ல. இது உண்மை சொல்லுதோ பொய் சொல்லுதோ எண்டு யோசினயாக் கிடந்தாலும் ஒண்டும் சொல்லாமல் சைக்கிள் பின்னுக்கு ஏறினன்.

தலையை ஆட்டி ஆட்டி மூசி மூசி ஏதோ முணுமுணுத்துக்கொண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தார். பஞ்சலிங்கம்.

தூரத்திலயே அப்பாவைக் கண்டோண்ண குதிச்சிட்டன். அவருக்கு என்னைத் தெரியேல்ல. கையில ஒரு குடையோட வேகமா வந்து கொண்டிருந்தார். ஆளை மறிச்சன். கைகால் நெஞ்சு எல்லாம் ஏதோ தடியள் கீறிக்கிடக்கு. கண்ணடிக்குப் பக்கத்தில் நல்லாக்கீறி இரத்தம் வந்துகொண்டிருந்தது. என்னை உதறிப் போட்டு நடக்கத் தொடங்கினார். வேத்திருந்த அவர் முகத்தில் இறுக்கிக் கொஞ்சினன். அப்பா என்னப்பா செய்யிறியள் எண்டு குளறினன். ஒண்டுஞ் சொல்லாமல் பேசாமல் நிண்டார்.

அவற்றை குடையை வாங்கி விரித்துப் பாத்தன். கம்பியள் சிலது உடைஞ்சு போய் துணியும் கிழிஞ்சு போச்சுது. கிழிஞ்சுதுக்குள்ளால பஞ்சலிங்கம் அண்ண போறது தெரியுது கூப்பிடுறதுக்குள்ள ஆள் போயிட்டார்

(ஆ)

“இப்ப உங்களுக்குப் பஞ்சலிங்கம் அண்ணயத் தெரியுந்தானே. அவர் உங்கட உள்தான்”

(முற்றுப்பெறவில்லை)

சக நடிகர்களின் நட்சத்திரப்
பிரதிமை பற்றித் துளியும்
கவலை கொள்ளாது,
அப்பிரதிமை நொருங்கிப்
போகும் அளவுக்கு “Counter”
கொடுப்பது அவரது இன்னொரு
தகுநயமாகும்.

அங்கத நாயகன் “Counter” மணி

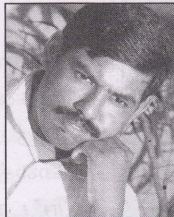
■ இ.சு.முரளிதரன்

“இவனுங்க அடிவாங்கி சாகிறதுக்கே பொறந்தவங்க... எப்ப? கல்தோன்றி மண் தோன்றாக்
காலத்தில... அதுக்கு ஏன்ரா அப்பவே பொறந்தீங்க...”

எண்பதுகளின் பிற்பகுதியிலும் தொண்ணூறு
களிலும் தமிழ்த் திரையுலகை அங்கதத்தால்
தன்வசப்படுத்தியவராக கவுண்டமணி மிளிர்ந்தார்.
எந்தக் கருத்துக்கும் கணப்பொழுதில் எதிர்வினை
யாற்றும் பண்பால் “சுப்பிரமணி” என்ற இயற்பெயரி
லுள்ள மணியை “Counter” என்பதோடு இணைத்து
கவுண்டமணி என அழைக்கப்பட்டார். என், பதினம்
அகவையில் கவுண்டமணி நடிக் காத படங்களைப்
பார்க்க விருப்பமற்றவர்களையும், மோசமான திரைப்
பிரதிகளைக் கூட கவுண்டமணிக்காகவே மீண்டும்
மீண்டும் பார்ப்பவர்களையும் கண்டிருக்கிறேன்.
இன்றைய துழலில் நிராகரிக்கப்பட்ட நகைச்சுவை
நடிகராகவே அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றார். அவர்
கதாநாயகனாக மீள் பிரவேசம் செய்த “49” என்ற
பேரரசியல் சார்ந்த திரைப்படமும் சுவைஞர்களுக்கு
ஏற்புடையதாக அமையவில்லை. கவுண்ட
மணியை நகலெடுக்கும் சந்தானம் வணிக
வெற்றிபெறும் தருணத்திலே, அசல் நாயகன்
ஓரங்கட்டப்பட்டு நிராகரிக்கப்பட்டமை அபத்த
ரசனையாகவே கொள்ளத்தக்கது.

நாயகனாக, எதிர்நாயகனாக, குணச்

சித்திர நாயகனாக, அங்கதநாயகனாக 750 இற்கும் மேற்
பட்ட திரைப்படங்களில் கவுண்டமணி நடித்துள்ளார்.
“Laurel and Hardy” போல கவுண்டமணி செந்தில் இணை
தமிழ் மக்களை மகிழ்த்தது. இணையத்தளங்களில்
கவுண்டமணி குறித்து எதிர்மறை விமர்சனங்களே
அதிகமுள்ளன. உன்னத உடல்மொழியற்ற கோணல்
மாணலான அங்கசேஷ்டை, தர்க்கத்திற்கு உட்படாத
வசனங்கள், உச்சஸ்தாயி உச்சரிப்பு, வன்சேற்களும்
அபத்தக் கூச்சலும் நிறைந்த மொழி, மாற்றுவலு
வுடையோர் மீதான எள்ளல் என்பன அதிகமாக
விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன. “சிவாஜி” திரைப்படத்திலே
“அங்கவை-சங்கவை” மீது வைக்கப்படும் நிறஇழிவு,
M.S.பால்கரை “போடா சொட்டை” என்று ரஜனிகாந்த்
ஏசுவது என்பன உரியவகையிலே விமர்சிக்கப்படாத
போது கவுண்டமணி மேல்மட்டும் அவ்வகைக்
கண்டனங்களை திணிப்பது பூரண நேர்மை
யாகாது. மேலும் வடிவேலு மீதும் அவ்வகையான
விமர்சனங்களை முன்வைக்க முடியும். எனினும்
உடல்மொழி என்ற பண்பிலே வடிவேலு இந்திர
ஜாலத் தொடுகையினை நிகழ்த்தி சுவைஞர்
களை இலகுவாக ஈர்த்து விடுவதென்னவோ

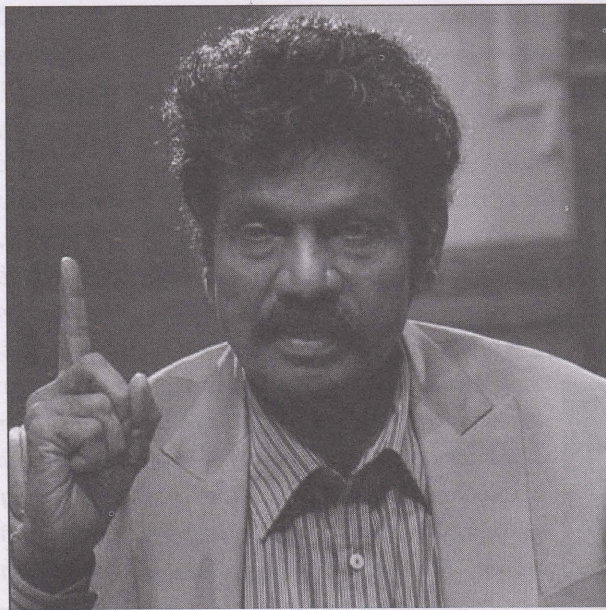
உண்மைதான்!

கவுண்டணியை மற்றவர்களிடமிருந்து பிரித்துக் காட்டும் விடயமாக அமைவது, பிரார்த்தனைக் குரிய விம்பமாக தன்னை வெளிக்காட்டுவதில் துளியும் விருப்பமற்ற தன்மையேயாகும். வணிக இலாபமீட்டும் நிகழ்வுகளில், திரை நட்சத்திரங்களின் ஒன்று கூடலில், பிரதிமையைப் பெருக்கம் செய்யும் விளம்பர நிகழ்ச்சிகளில், நேர்காணல்களில் அவரைக் காணவே முடியாது. அவரது இயல்பினை அறிந்த தொலைக் காட்சியினர் நடிகர் சங்கத் தேர்தலின் போது விபூக மமைத்து மடக்கி, நடிகர் சங்கத்திற்கான பெயர் குறித்த சர்ச்சையில் மாட்டிவிடத் தொடுத்த கேள்விக்கு, கமல் ஹாசன்-ரஜனிகாந்த் என்னும் பெருவிம்பங்கள் 'இரண்டும் சிதறுண்டு போகும் வகையில் "counter" அடித்தார்.

கரகாட்டக்காரன் "வாழைப்பழ" நகைச்சுவை, "வைத்தேகி காத்திருந்தார்" மான்ரில் அங்கதம்,

கவுண்டணியை மற்றவர்களிடமிருந்து பிரித்துக்காட்டும் விடயமாக அமைவது, பிரார்த்தனைக் குரிய விம்பமாக தன்னை வெளிக்காட்டுவதில் துளியும் விருப்பமற்ற தன்மையேயாகும். வணிக இலாபமீட்டும் நிகழ்வுகளில், திரை நட்சத்திரங்களின் ஒன்று கூடலில், பிரதிமையைப் பெருக்கம் செய்யும் விளம்பர நிகழ்ச்சிகளில், நேர்காணல்களில் அவரைக் காணவே முடியாது.

ஜெய்ஹிந்தில் "உறங்கும் கோட்டைசாமியின் கனவு", உதய கீதத்தில் தேங்காய் லெடிசுண்டு மற்றும் போலி சாமியார், சாதுவில் "அஞ்சுகொல ஆறுமுகம்", நடிகனின் "சாப்பாட்டுக்காட்சி" என்பன பசுமைகெடாத எள்ளல்களாகவே காணப்படுகின்றன. சின்னக் கவுண்டரில் செந்திலின் வினாக்களால் திணறும் அங்கதநாயகனிலிருந்து கதாநாயகனுக்காக இரங்கும் தருணத்தில் வேறோர் தளத்திற்கு நகர்ந்து விடுவது அருமையான நடப்பாகவே கொள்ளப்பட வேண்டும். "புதிய வார்ப்புகள்" அமாவாசை பாத்திரமும் மாறுபட்டே அமைந்திருந்தது.

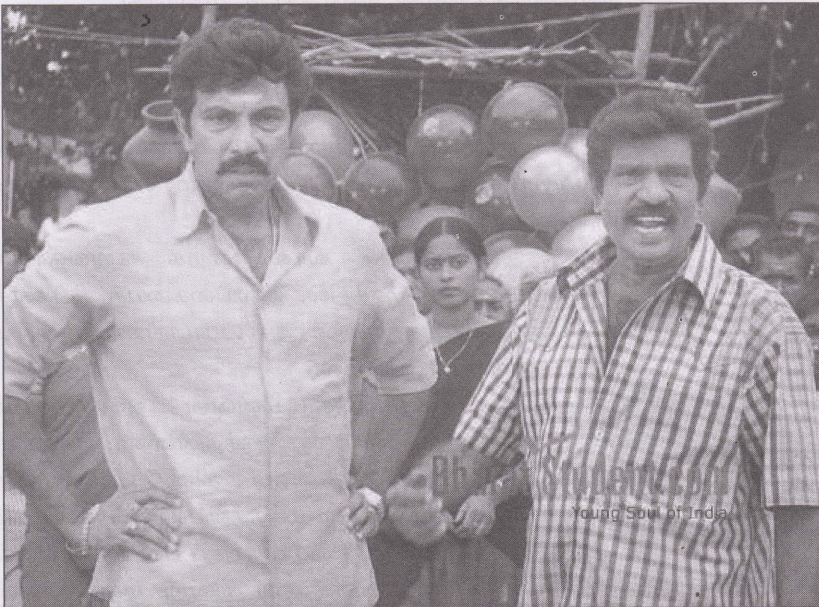
பிறந்தேன் வளர்ந்தேன், ஒருநல்லவன் ஒரு வல்லவன், ராஜ எங்க ராஜா போன்ற படங்களில் நாயகனாக அவதாரம் எடுத்தபோதும் வணிகவெற்றி சாத்தியப்படாமையால் மீண்டும் அங்கதநாயகனாகவே நிலைத்தார். மேட்டுக்குடி, உள்ளத்தை அள்ளித்தா, டாட்டா பிரீலா, தேடினேன் வந்தது, போன்ற பல

படங்களில் நாயகனுக்கு இணையான வேடமேற்றதோடு சண்டைக் காட்சிகளிலும் ஈடுபட்டார். “அட்ரா சக்கை”, “நாயே”, “டக்கால்டி”, “மண்டையா” போன்ற வார்த்தைகளை அடிக்கடி உச்சரிப்பார். “வைதேகி காத்திருந்தாள்” திரைப்படத்தில் அவரது கதாபாத்திரத்தின் பெயரான “ஆல் இன் ஆல் அழகுராஜா” என்பது பின்னாளில் திரைப்படமொன்றின் தலைப்பானது. அத்திரைப்படத்தில் இடம்பெறும் “பெட்ரோமாக்ஸ் லைற்றே தான் வேணுமா?” என்பது “துப்பாக்கி” படத்தில் வசனமாகவும், அரண்னை படத்தில் பாடலாகவும் இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. நடிகர் விஜய் கையாளும் “வாங்கண்ணா”, “இல்லைங்கண்ணா” என்ற கோயம்புத்தூர் வட்டார வழக்கினை திரையிலே புகுதியவரும் இவரே.

சகநடிகர்களின் நட்சத்திரப் பிரதிமை பற்றித் துளியும் கவலை கொள்ளாது, அப்பிரதிமை நொருங்கிப் போகும் அளவுக்கு “Counter” கொடுப்பது அவரது இன்னொரு தகுநயமாகும். “நேசம்” திரைப்படத்தில் நாயகனான அஜித்தை நாயகியின் காலில் விழச் சொல்லுவார். அதிர்ந்த அஜித் “காலிலேயா?” என்று மிரட்சியோடு கேட்க “ஏன்? டூயட் பாடேக்க மட்டும் உள்ளங்காலில் இருந்து மோப்பம் பிடிப்பீங்களே?” என்ற எள்ளலை வெளிப்படுத்துவார். “எஜமான்” படத்திலே நாயகனும் எதிர் நாயகனும் நாயகிக்காக போட்டி போடும் போது, “இரண்டு பேருமே தோத்திட்டா அம்மணி நீங்க ஓளவையார் தான்” என்று நாயகனின் பிரதிமையைக்

குலைக்கும் வகையான வசனத்தைக் கையாளுவார். இத்தகைய துணிச்சல் மிக நகைச்சுவை நடிகரை தமிழ்த் திரையுலகம் இதுவரை கண்டதில்லை.

சலவைத்தொழிலாளி, சிகை அலங்கரிப்பாளி, கட்டடக் கலைஞர், ஈருருளி திருத்துநர், பெட்டிக்கடைக் காரர் எனச் சிறுதொழிலாற்றும் எளிய மனிதர்களை அழகாக வெளிப்படுத்தினார். “இவனுங்க அடிவாங்கி சாகிறதுக்கேபொறந்தவங்க... எப்ப? கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தில... அதுக்கு ஏன்ரா அப்பவே பொறந்தீங்க...” என தாய்மாமன் திரைப்படத்திலே பேசும் வசனம் தமிழினத்திற்கு எக்காலத்திலும் பொருந்திப்போகும் வகையில் அமைந்துள்ளது. “சூரியன்” திரைப்படத்திலே ஓமக்குச்சி நரசிம்மன் “சேலத்தில் முக்கிய பிரமுகர் கைதாமே?” என்று கேட்க, “ஏன் கோயம்புத்தூரில் முக்கினா கைது பண்ண மாட்டாங்களா?” என்று Counter கொடுக்கும் இடமும் “அரசியல்ல இதெல்லாம் சாதாரணம்பா” என்று சமாளிக்கும் இடமும் நயாதீதம் மிகுந்தவை.

கதாநாயகனின் தன் முனைப் பால் நகைச்சுவை நடிகன் ஓரங் கட்டப் படுவது காலங்காலமாக நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கின்றது. “மன்மதன்” திரைப்படத்தில் கவுண்டமணியின் காட்சிகள் பல வெட்டப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. சத்யராஜ்-கவுண்டமணி இணையும் படங்களில் கவுண்ட மணிக்கு அதிக இடங்கிடைப்பதனை சுவைஞர்கள் நன்கு உணர்ந்திருப்பர். “வில்லாதி வில்லன்” இறுதிக் காட்சியில் நாயகன் கையாலாகத்தனத்தோடு நிற்க, நீதிபதியை மடக்கும் கவுண்ட மணி, நாயகனைக் காப்பாற்றித் தப்பிக்க வைப்பது சிறந்த எடுத்தக்காட்டாகும். “நாட்டில் இந்ததொழிலதிபருங்க தொல்ல தாங்க முடியலப்பா” என்னும் சமூகங் குறித்த எள்ளல் கவுண்ட மணிக்கே தனித்துவமானது.

“ஞானப்பழத்திற்கு கொட்டை இருக்கா?” என்ற செந்திலின் கேள்விக்கு மாறுப்பட்ட முகபாவ மொன்றினை வெளிப்படுத்தி சிரிக்க வைத்த அங்கதநாயகன் மீண்டும் திரைத்துறையுள் நுழைய வேண்டும் என்ற விருப்பத்தோடு நிறைவு செய்கிறேன்.

ஈழத்திலே சிவனை
வழிபட்டு வந்த சைவ
சமயத்தவனாகிய நாக அரசன்
தேவ நம்பியதீசனுக்கு
புத்தசமயம் அறிமுகப்
படுத்தப்படும் வரை
இலங்கையில் புத்தரும்
இல்லை;பௌத்தர்களும்
இல்லை; அதுமட்டுமன்றி சிங்கள
மொழியோ சிங்கள இனமோ
என்று எதுவுமே இங்கு
இருந்திருக்கவில்லை.

“சிங்களத் தீவநிற்கோர் பாஹம் அகைமப்போம்” என்கதை

“சிங்ககத் தீவநிற்கோர் பாஹம் அகைமப்போம்” என மாந்நி அகைமப்போம்!

■ சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

ஈழத்தமிழர், தமிழ்மொழி, சிங்கை நகர் என்ற சொற்றொடர்கள் பற்றி ஆய்வு செய்யும் போது என் மனதிலே ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. அந்த எண்ணத்தை இங்கு நான் சொல்வது சரியா? அல்லது பிழையா? என்ற விடயம் ஆய்வுக்குரியதாகும்.

இருந்தாலும் சில விடயதானங்களையும் என்னுள் கிளர்ந்த ஐயங்களையும் இதிலே சொல்லுவது சாலப் பொருத்தம் என நினைக்கின்றேன்.

அதற்காக, ஈழத்து வரலாற்றின் சில பகுதிகளைச் சொல்லிக்கொண்டு போக வேண்டி வரும். மனம் கசக்காது படித்துப் பாருங்கள். தவறிருந்தால் கட்டிக் காட்டுங்கள்.

சரி, இனி விடயப்பரப்பிற்குள் நுழைகின்றேன்.

யாழ்ப்பாணத்துக் காக்கைகள் எல்லாம் இரவில் தூங்குவதற்காக, யாழ்ப்பாணத்துக்கு அண்மையிலுள்ள ஒரு தீவினை நோக்கிப் பறந்து சென்று அங்கு ஓய்வெடுத்துத் தூங்குமாம். அப்படித் தூங்கிவிட்டு அதிகாலையிலேயே யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் பறந்து வந்து விடுமாம்.

அத்தீவினையே காக்கைதீவு எனப் பெயர் வைத்து தமிழர்கள் அழைக்கலாயினர்.

அங்கு வாழும் பறவைகளில் பெரும் பாலானவை காகங்கள் என்ற காரணத்தால், தமிழர்கள் அத்தீவினை காக்கைதீவு என்று அழைத்தனர்.

அதற்காக, அங்கு வேறு எந்தப்

பறவைகளும் வாழவில்லை என்ற முடிவுக்கு யாரும் வந்துவிட முடியாது. அத்தோடு காக்கைகள்தான் அத்தீவின் ஆதிப்பறவைகள் என்ற முடிவினையும் எடுத்துவிட முடியாது.

அல்லாது போனால், அங்கு வாழும் காக்கைகள் அல்லாத மற்றப் பறவைகள் பிற்காலத்தில் வந்து சேர்ந்தவை எனும் சிந்தனையினையும் வளர்த்துவிட முடியாது.

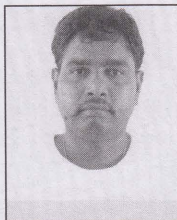
ஆகவேதான், இலங்கையில் பெரும்பான்மையினர் சிங்களவர்கள் எனும் காரணத்திற்காக சிங்கள தேசம் என்றோ அல்லது சிங்களத்தீவு என்றோ இலங்கைத்தீவினை அழைத்துவிட முடியாது.

இலங்கையில் வரலாற்றுத் தொடக்கக் காலத்திலிருந்து வாழ்பவர்கள் தமிழர்கள் மட்டுமே; சிங்களவர்கள் வந்து தங்கிய குடியினரே!

அதற்கான ஆதாரங்கள் பல உள்ளன; அவற்றில் சிலவற்றினை இங்கே பரிமாறலாம் என எண்ணுகின்றேன்.

இலங்கையின் வரலாற்றைக் கூறுவதாகக் கருதப்படும் மகாவம்சத்தில், இலங்கையைச் சிங்களத்தீவு என அழைத்ததற்கான அடையாளங்கள் எதுவுமே காணப்படவில்லை.

வட இந்திய மன்னன் அசோகனிடம் புத்த துறவிகள் பலர் இருந்துள்ளனர். இவர்கள் புத்த மதத்தை வளர்க்கின்றோம் என்ற தோரணையில் பிற மதத்தவர்களைத் தம் மதம் சார்ந்து கவர்ந்து விடுவதற்குப் பல பிரயத்தனங்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்று மகா வம்சம்

சூறுகின்றது.

இந்த வகையில், ஈழத்திலே சிவனை வழிபட்டு வந்த சைவ சமயத்தவனாகிய நாக அரசன் தேவ நம்பியதீசனுக்கு புத்தசமயம் அறிமுகப் படுத்தப்படும் வரை இலங்கையில் புத்தரும் இல்லை; பௌத்தர்களும் இல்லை; அதுமட்டுமன்றி சிங்கள மொழியோசின்கள இனமோ என்று எதுவுமே இங்கு இருந்திருக்கவில்லை.

இந்தியாவில் பௌத்தம் அழிந்து போவதை அவதானித்த அனுராதபுர மகாவிகாரையின் தமிழ் பிக்குகள் பலர் வேறுபல இன, மொழியைச் சேர்ந்த பௌத்தர்களை இணைத்து, இந்தியாவிலுள்ள புராணக் கதைகளை அவற்றினோடு இட்டுக் கட்டி விஜயன் என்ற கதாபாத்திரத்தின் கீழ் சிஹல என்ற இனக்குழுவை உருவாக்கினர் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது.

இப்படியாக ஒரு தெளிவில்லாத காரணத்தையே காலகாலமாக சொல்லி வந்துள்ளனர். இதற்காக மகாவம்சம் என்ற நூலினைக் காரணம் காட்டி வந்துள்ளனர். ஆனால், மகாவம்சம் என்ற நூலானது காலத்திற்குக் காலம் இலங்கையினை ஆட்சி செய்த சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் ஒருசிலரால் மாற்றி எழுதப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

தங்கள் இன இருப்பின் தொன்மை பற்றியும், சிங்கள மொழியின் ஆதி பற்றியும் தம் மக்களிடையே செயற்கையாய் உருவாக்கும் ஓர் எண்ணமாக இச்செயற்பாடு இருந்திருக்கிறது. இத்தகைய சிங்கள ஆட்சியாளர்களிடம் யதார்த்தமான ஒரு சிந்தனைப் போக்கு இருந்திருக்கவில்லை என்பதே வெள்ளிடை மலையாகும். அதாவது பொய் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்ல வேண்டும் என்ற யதார்த்த நிலை புரியாதவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர்.

ஏனென்றால், பல பழமையான வரலாற்று ஆதாரங்களும், பிராமி கல்வெட்டுக்களும், குகைகளிலே எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துக்களும், பாளி நூல்கள் போன்றவையும் தமிழர், டமேடா, டமெலா, தமிழா, தெமல எனக் குறிப்பிடப்படும் இனக்குழுவினர் இலங்கையில் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்தனர் என்பதை தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்ற ஆதாரங்களாகும். ஆனால், தொன்று தொட்டு இலங்கைத் தீவிலே சிங்கள இனக்குழுவினர்கள் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் எவையும் காணப்படவில்லை. மேலும், தமிழர்கள் வாழ்ந்ததற்கான எச்ச அடையாளங்கள் பல காலகாலமாக திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; மறைக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதே உண்மை ஆகும். உதாரணமாக, அனுராதபுர சந்திர வட்டக் கல்லிருந்த எருதுச் சின்னம் அகற்றப்பட்ட விடயத்தினைக் கூறலாம்.

விஜயன்

விஜயன் கப்பலை விட்டு இறங்கி, இலங்கைத் தீவில் காலடி வைக்கிறான். இது கி.மு. 543 இல் நடந்த ஒரு சம்பவமாகும். விஜயன் வந்திறங்கிய இடம் அழகிய இயற்கைக் காட்சிகளாய் காணப்பட்டது. அங்கு ஒரு மரத்தடியில் குவேனி என்ற பெண் அமர்ந்திருந்தாள்.

இந்தியாவின் இதிகாச நூல்கள் இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகும். இவை போன்று பாளி மொழியில் எழுதப்பட்ட ஒரு நூல் மகாவம்சமாகும். இந்த மகாவம்ச நூலினை தங்களின் வேதப்புத்தகம் என்றும், தங்களின் வரலாற்று நூல் என்றும் சிங்களர்கள் கூறி வருகின்றனர். அதிலே நம்ப முடியாத கட்டுக்கதைகள் பல இருக்கின்றன என்பதே மெய்யாகும்.

இலங்கையில் சிங்கள வம்சத்தை தோற்றுவித்தவனும், இலங்கையின் முதல் சிங்கள மன்னனும் விஜயன் தான் என்று மகாவம்சம் கூறுகிறது. அதாவது, வட இந்தியாவில் உள்ள வங்காளம், ஓரிசா ஆகிய பகுதிகள் ஒரு காலத்தில் லாலாதேசம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்த ராஜ்ஜியத்தை ஆண்ட மன்னன் பெயர் சிங்கபாகு. சிங்கபாகு என்பவன், சிங்கத்துக்கும் ஒரு

ராஜகுமாரிக்கும் பிறந்தவனாம்.

(இதைத்தான் அண்டப் புழுகு என்று தமிழில் சொல்லுவார்கள். டார்வினின் கூர்ப்புக்கொள்கை தெரியாதவர்கள்கூட இப்படியொரு சம்பவத்தை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்கள்.)

பிற்காலத்தில் சிங்கபாகுவிற்கு உண்மை தெரிய வருகிறது. இதற்குப் பிறகு ஒருநாள் குகையில் இருந்த தன் தந்தையான சிங்கத்தைக் கண்டுபிடித்து தலையை வெட்டி துண்டிக்கிறானாம்.

(ஒரு சிங்கத்தின் ஆயுட்காலம் என்ன? ஒரு மனிதன், சிங்கம் கருத் தங்கிற காலத்தில் பிறந்து, கட்டழகுக் காளையாக வளரும் காலம் வரைக்கும் சிங்கத்தின் ஆயுள் இருக்குமா?)

சிங்கபாகு, சிகாசிவாலி என்ற பெண்ணை மணந்து அவளை பட்டத்து ராணி ஆக்கினானாம். இவர்கள் இருவருக்கும் 16 முறை இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தனவாம்! இந்த 32 குழந்தைகளில் மூத்தவன் விஜயன்; அவனை பட்டத்து இளவரசனாக சிங்கபாகு நியமிக்கிறார். ஆனால், விஜயன் மிகக் கொடுமானவனாகவும், மக்களிடையே அட்டுழியங்கள் புரிபவனாகவும் இருந்து வருகின்றான். இவற்றினை மன்னனிடம் சென்று மக்கள் முறையிடுகின்றனர். மகனைத் திருத்த முயற்சிக்கிறார், தந்தை சிங்கபாகு. ஆனால் விஜயன் திருந்தவில்லை.

மீண்டும் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு மக்களைத் துன்புறுத்துகிறான். அவன் அடாவடித்தனங்களால் எல்லை மீறிச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். இதனை மன்னனிடம் மக்கள் முறையிடுகின்றனர். விஜயனுக்கு மரண தண்டனை விதியுங்கள் என்று வற்புறுத்துகின்றனர். இதன் காரணமாக, விஜயனையும், அவன் நண்பர்கள் 700 பேர்களையும் நாடு கடத்துகிறான், சிங்கபாகு மன்னன். இவர்களை மூன்று கப்பல்களில் ஏற்றி, "எங்காவது போய் பிழைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

இனியாவது திருந்தி வாழுங்கள்” என்று புத்திமதி கூறி அனுப்பி வைக்கிறான், சிங்கபாகு மன்னன்.

முன்று கப்பல்களும் இலங்கையை வந்தடை கின்றன.

அடைக்கலம் கொடுத்த அழகி

விஜயன் கப்பலை விட்டு இறங்கி, இலங்கைத் தீவில் காலடி வைக்கிறான். இது கி.மு. 543 இல் நடந்த ஒரு சம்பவமாகும். விஜயன் வந்திறங்கிய இடம் அழகிய இயற்கைக் காட்சிகளாய் காணப்பட்டது. அங்கு ஒரு மரத்தடியில் குவேனி என்ற பெண் அமர்ந்திருந்தாள். அவள் ராட்சச குலத்தைச் சேர்ந்தவள். இலங்கையை ஆண்ட ராவணன் ராட்சதன் என்று கூறப்பட்டதுபோல, குவேனியையும் ராட்சத குலமாத் என்று வர்ணிக்கிறது, மகாவம்சம்.

குவேனி என்ற சொல், கவினி என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபு ஆகும். கவினி என்றால் பேரழகு படைத்தவள் என்று பொருளாகும்.

குவேனியை விஜயன் சந்தித்து அடைக்கலம் கோருகிறான். அவள் அடைக்கலம் அளிக்கிறாள்.

நாளடைவில் விஜயனுக்கும் குவேனிக்கு மிடையே காதல் ஏற்படுகிறது. ஒருவருக்கொருவர் காதலிக்கின்றார்கள். இருவரும் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். இவர்களுக்கு ஒரு மகனும், ஒரு மகளும் பிறக்கின்றனர்.

தபால் தலை

1956 இல் விஜயனின் வருகை என்ற தலைப் புடன் சிறப்புத் தபால் தலை ஒன்றினை இலங்கை அரசு வெளியிட்டது.

குவேனி ஒரு மரத்தடியில் அமர்ந்திருப்பது போலவும், கப்பலில் வந்த விஜயன் அவளிடம் அடைக்கலம் கோருவது போலவும் அந்த தபால் தலையின் உள்ளடக்கம் அமைந்திருந்தது.

தபால் தலையை பார்த்த சிங்கள தலைவர்கள், அதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். விஜயன் இந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்தவன் என்ற கருத்து ஏற்கத் தக்கது அல்ல; தவிரவும், விஜயன் வந்தபோதே இங்கு குவேனி என்ற தமிழ்ப்பெண் இருந்திருக்கிறாள் என்று கூறினால், இலங்கையின் பூர்வகுடிகள் தமிழர்கள் என்பதை நாமே ஒப்புக்கொண்டது போலாகிவிடும்.

எனவே, இந்த தபால் தலையை மீளப்பெற வேண்டும் என்று கூறி போர் செய்தார்கள். இதன் காரணமாக, இந்த தபால் தலையை இலங்கை அரசு மீளப்பெற்றுக் கொண்டது. இப்படியாகத்தான் தமிழுக்கும், தமிழருக்குமான அடையாளங்கள் யாவும் மறைக்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. ஆனாலும், இந்த தபால் தலை உலகம் முழுவதும் பரவி விட்டது என்பதுதான் உண்மையான விடயமாகும்.

பாண்டிய இளவரசி

விஜயனுடன் இலங்கை சென்ற அவனுடைய 700 நண்பர்களும் பல நகரங்களையும்,

கிராமங்களையும் உருவாக்கினார்கள்.

அந்தப் பகுதிகளை உள்ளடக்கிய ராஜ்ஜியத் துக்கு மன்னன் ஆகும்படி, விஜயனை கேட்டுக் கொண்டனர். ஆனால், விஜயன் மறுத்து விட்டான்.

“ராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு இளவரசியை நான் மணந்தால்தான், சிம்மாசனம் ஏறமுடியும்” என்று கூறினான்.

இதன் காரணமாக, விஜயனின் நண்பர்கள் மதுரைக்கு செல்கின்றனர். மதுரை மன்னனுக்கு முத்துக் கள், தங்க ஆபரணங்கள் முதலியவற்றை பரிசாக வழங்கி, தங்கள் மன்னனான விஜயனுக்கு இளவரசியை மணமுடித்து வைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றனர். இதற்கு பாண்டிய மன்னன் சம்மதிக்கிறான். பாண்டிய இளவரசியுடன், விஜயனின் 700 நண்பர்களுக்கும் 700 பெண்களை தேர்வு செய்து இலங்கைக்கு அனுப்பி வைக்கிறான்.

பாண்டிய இளவரசி தன்னை மணப்பதற்கு இசைந்து இலங்கைக்கு வந்து விட்டதை அறிந்து விஜயன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறான்.

குவேனியை அழைத்து, “நான் பாண்டிய ராஜகுமாரியை மணக்கப்போகிறேன். என்னுடைய இரண்டு குழந்தைகளையும் என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, இங்கிருந்து போய்விடு” என்று கூறுகிறான்.

இதனால் வேதனை அடைந்த குவேனி, குழந்தைகளை அழைத்துக்கொண்டு லங்காபுரா என்ற இடத்துக்கு போய்விடுகிறாள். இவர்களுடைய வம்சா வழியினர், இலங்கையின் பழங்குடியினராக உள்ள வேட்டுவர்களாவர்.

பாண்டிய ராஜகுமாரியை மணந்து கொண்ட விஜயன், அவளுடன் வந்த 700 பெண்களுக்கும் அமைச்சர்களாக உள்ள தன் நண்பர்களை அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப மணம் முடித்து வைக்கிறான். முன்பு கொடியவனாகவும், முரடனாகவும் இருந்த விஜயன் நல்லவனாக திருந்தி, 38 ஆண்டு காலம் தர்மம் தவறாமல் இலங்கையை ஆண்டான் என்று மகாவம்சம் கூறுகின்றது.

சிங்களமொழியின் தோற்றம்

வங்கதேசத்து இளவரசனான விஜயனின் தாய்மொழி வங்கமொழி ஆகும். இவன் இலங்கை வந்தடைந்தபோது இலங்கைத் தீவின் பல தேசங்களிலும் தமிழர்களே வாழ்ந்து வந்திருக்கின்றனர். இவன் சார்ந்த மொழியினர் இங்கே குடியமர்த்தப்பட்டனர் என்பதும், அவர்கள் இங்குள்ள உள்ளூர் தமிழரைத் திருமணம் புரிந்ததும் திருப்புமுனையாக அமைந்து விடுகின்றது.

கி.மு. 269 தொடக்கம் கி.மு. 227 வரையான காலப்பகுதி என்பது அசோகப் பேரரசுக் காலமாகும். இக்காலத்திலேயே தமிழகத்திலும் ஈழத்திலும் என பிற சமயத்தவர்கள் புத்த சமயத்திற்கு மாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கு அக்கால ஆட்சியாளர்களும் ஒத்தழைப்புநல்கியபடி இருந்திருக்கின்றனர்.

அசோகப் பேரரசின் சார்பில் புத்த பிக்குவான

மகிந்தர் ஈழத்திற்கு வந்தார். அனுராதபுரத்தைத் தலை நகராகக் கொண்டு ஈழத்தீவினை ஆட்சி செய்து வந்த திசைய மன்னனைப் (தீச மன்னன்) புத்த சமயத்திற்கு மாற்றினார். மன்னனைத் தொடர்ந்து மக்களும் புத்த சமயத்திற்கு மாறினர். மன்னனுக்கு தேவநம்பிய என்ற பட்டம் வழங்கப் பட்டது. இதற்குப் பிறகு திசைய மன்னன் என்பவன் தேவநம்பிய தீசன் என்று அழைக்கப்படலானான்.

புத்த சமய பீடங்கள் பாளி மொழியில் இருந்தன. பிராகிருத மொழியும் (சமஸ்கிருத மொழி) பாளி மொழியும் ஈழத்திலே பயன்பாட்டு மொழியாக உலா வரத் தொடங்கின. இம்மொழிகளோடு ஈழமண்ணின் மொழியாக இருந்த தமிழ்மொழி கலந்து உருண்டு புரளத் தொடங்கியது.

இப்படியாக வெவ்வேறு மொழிகள் ஒன்றுடன் ஒன்றாய் இணைகின்றபோது வட்டார வழக்கு மொழி ஒன்று தோற்றம் பெறுகின்றது. அந்த வட்டார வழக்கு மொழியே விஜயனது காலத்திலிருந்து சிங்கள மொழி என அழைக்கப்படலாயிற்றுது.

பழைய சிங்களம் என்பது கி.பி.7 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டு வரை காலப்பகுதியிலும், புதிய சிங்களம் என்பது 12 ஆம் நூற்றாண்டு முதல் தற்போது வரையிலும் உருவாக்கப் பட்டதாகும். தற்போதைய சிங்களமொழி என்பது தமிழ், வங்காளம், பாளி, சமஸ்கிருதம், டச், ஆங்கிலம் மற்றும் இந்திய மொழிகள் அனைத்தும் சேர்ந்த ஒரு கூட்டாஞ்சோற்றுமொழி ஆகும்.

சேதுத் திடல் தொடர்

இராமர் பாலம் அமைத்தது தொடர்பான கதையைச் சொல்வது சேது புராணம் என்ற பழைய நூலாகும். நூற்றாண்டு பழமை வாய்ந்த அப்புராணத்தை தேடிக்கண்டுபிடித்து அதை ஆய்வு செய்யும் போதுதான் சேது சமுத்திரம் பற்றிய சரியான உண்மைகளை எம்மால் கண்டறிய முடியும்.

இராமர், சேது அணையைக் கட்டியதாகக் கூறும் அப்புராணம், இராமரே தனது கை வில்லினால் அதே சேது அணையை தகர்த்து அழித்து விட்டார் என்ற செய்தியையும் அறிவிக்கிறது. அதாவது, கடலுக்கு மேலே (நீருக்கு மேலே) மிதவைக் கல்லால் இராமர், பாலம் அமைத்தார் என்பதை சேதுபுராணம் கூறுகிறது. இராவண வதம் முடிந்து, அப்பாலத்தைக் கடந்து மீண்டும் தனுஷ் கோடிப்பகுதிக்கு இராமர் கூட்டம் வந்து சேர்கிறது. அப்போது விபீஷணன் இராமனைப் பார்த்து இப்படிக்கூறுகின்றான்.

“இலங்கைக்குச் சென்று வர நீங்கள் அமைத்த

தபால் தலையை பார்த்த சிங்கள தலைவர்கள், அதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தனர். விஜயன் இந்தியாவில் இருந்து இலங்கைக்கு வந்தவன் என்ற கருத்து ஏற்கத் தக்கது அல்ல என்றனர்.

இப்பாலத்தை இப்படியே விட்டுச் சென்றால், இலங்கையில் உள்ள கொடியவர்கள் இப்பாலத்தின் வழியே வந்து இங்குள்ள பல பகுதி களுக்கும் சென்று விடுவார்கள்; அவர்கள் அக்கிரமம், கொடுமைகள், அழிவுகள் என்று பலதும் செய்வார்கள். எனவே, நீங்கள் அமைத்த இப்பாலத்தை நீங்களே தகர்த்து அழித்து விடுங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டானாம்.

அதைக் கேட்ட இராமர் அவ்வாறே அப்பாலத்தை தகர்த்து அழித்து விட்டார் என்று கூறுகிறது சேதுபுராணம்.

இராமேஸ்வரம் தீவு, சேதுத் திடல் தொடர், மன்னார்த் தீவு (தலை மன்னார்) ஆகியவை பாக்கு நீரிணையையும், மன்னார் வளை குடாவையும் பிரிக்கின்ற பகுதிகளாகும்.

ஆக, இராமேஸ்வரத்திலிருந்து தலை மன்னார் வரையான மேட்டுநிலத்

தொடர் பகுதியே சேதுத் திடல் தொடராகும். இது கிட்டத்தட்ட 40 கிலோ மீற்றர்த் தூரமாகும்.

பாரதியின் பாடல்

இனி பாரதியின் பாடலுக்கு வருவோம்.

சிந்துநதியின்மிசைநிலவினிலே
சேரநன்னாட்டினம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்துத்
தோணிகளோட்டிவினை யாடிவருவோம்.

இந்தப் பாடலைக் கேட்டு ரசிக்காவர்கள் யாருமே இருக்க முடியாது. அந்தளவுக்கு இப்பாடல் கேட்கும் ஒவ்வொருவரும் இனிமை பெற்று சுகந்தித்திருப்பர். இப்பாடல் ஒரு தனிப்பாடல் அல்ல; பாரத தேசம் என்று பாரதியார் பாடிய பாடலின் ஒரு பகுதியே ஆகும்.

அதாவது,

பாரத தேசமென்று பெயர் சொல்லுவார் - மிடிப்
பயங்கொல்லுவார் துயர்ப்பகைவெல்லுவார்
என்ற பல்லவியுடன் தொடங்கும் பாடலின்

ஐந்தாவது சரணப் பகுதியாக “சிந்து நதியின்மிசை நிலவினிலே” எனத் தொடங்கும் சரணம் அமைந்து வருகின்றது.

மேலும், பாரத தேசம் எனும் இப்பாடலிலே மொத்தம் பதின்மூன்று சரணங்கள் காணப்படுகின்றன. அச்சரணத்தின் ஆறாவது மற்றும் இரண்டாவது சரணப் பகுதிகளே மேற்படி பாடலின் முதலாவது மூன்றாவது சரணங்களாக அமைத்து ஒரு சினிமாப்படத்திற்குப் பாடலாக்கியிருக்கின்றார்கள்.

இதில் நான் சொல்ல வருகின்ற விடயம் யாதெனில், “சிங்களத் தீவினிற்கோர் பாலம் அமைப்போம், சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்” என்ற வரிகளில் “சிங்களத் தீவினிற்கோர்” என்ற வரிகள்

பாரதியார் எழுதிய வரிகளாக நிச்சயம் இருக்கமுடியாது என்பதே ஆகும். ஏனெனில், சிங்களவர்களின் ஜாதகக் கதைகளில் தமிழர்கள் பற்றியும் தமிழர்களின் நாடு பற்றியும் (தெமல ரட்ட = தமிழ் நாடு) குறிப்புகள் நிறையவே இருந்துள்ளன. உதாரணமாக தெமல, ரட்ட, தெமல ரட்ட போன்ற சொற்களைக் கூறலாம். ஆனால் சிங்கள இனம் பற்றியோ அல்லது சிங்களமொழி பற்றியோ மகாவம்சம் எழுதப்படுவதற்கு முன்பும், பின்பும் என சில நூற்றாண்டுகளுக்குக் குறிப்புகள் எதுவும் இருந்திருக்கவில்லை.

சிஹல என்ற சொல் மாத்திரமே முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களிலும் ஒரு தடவை மட்டும் காணப்பட சிங்கள, ஹேல என்ற எந்தச் சொல்லும் மகாவம்சத்தில் காணப்பட்டிருக்கவில்லை. சிஹல, ஹேல இவை சிங்களமொழிக்கான முக்கிய சொற்களாகும்.

இப்படியாக வரலாற்றின் அடிப்படையில் சிங்களமொழியோ, சிங்கள இனம். வாழ்ந்ததற்கான எந்தவொரு சான்றுகளுமோ இல்லாத ஒரு தன்மையில் இலங்கைத்தீவினை சிங்களத்தீவு என அழைப்பது தவறான ஒரு விடயமாகும். இப்படித் தவறான ஒரு விடயத்தை அல்லது தவறான ஒரு சொல்லை மகாகவி பாரதியும் சொல்லியிருக்கமாட்டார் என்பதே எனது வாதமாகும்.

பாரதியின் மூலபாடலை எடுத்து நோக்கும் போதுதான் அதன் உண்மைநிலை தெரிய நியாயம் இருக்கின்றது.

பாரததேசம் எனும் பாடலில் இரண்டாவது சரணமானது “சிங்ககத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்” எனும் அடியானது காலத்திற்குக் காலம் பதிவேற்றம் செய்து வருகின்றபோது அதன் ஒரு மருவலாகவே “சிங்களத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்” என அமைந்திருக்க முடியும் என்பது எனது கருத்தாகும். ஏனென்றால், சிங்கைநகர் என்பது ஒருகாலத்தில் யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலை நகராக இருந்தது எனக் கருதப்படும் ஒரு நகரைக் குறிக்கிறது. அதாவது, யாழ்ப்பாண இராச்சியம் என்பது யாழ்ப்பாணம்; மன்னார்; வவுனியா; முல்லைத்தீவு; கிளிநொச்சி ஆகிய பிரதேசங்களை உள்ளடக்கிய பெரும் தேசமாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட ஆரியச் சக்கர வர்த்திகள் வம்சத்தின் முதல் அரசனின் பெயர் சிங்கையாரியன் எனவும் அவனைத் தொடர்ந்து கி.பி 1478 வரை அரசாண்ட கனகசூரிய சிங்கையாரியன் ஈறாக எல்லா அரசர்களும் சிங்கையாரியன் என்னும் பட்டத்தைக் கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. அதன் பின்னர் வந்த இரண்டு அரசர்கள் இப்பட்டத்தைச் சுருக்கிச் சிங்கைப் பரராசசேகரன், சிங்கைச் செகராச சேகரன் என்னும் பெயர்களுடன் ஆட்சி புரிந்ததாகவும் யாழ்ப்பாண வைபவமாலை கூறுகிறது. இப்பட்டப் பெயரே சிங்கைநகர் என்னும் ஒரு நகர் இருந்தது என்ற கருத்து உருவானதற்கான அடிப்படை ஆகும்.

சிங்கைநகர் என்னும் நகரம் எது என்பது

குறித்து யாழ்ப்பாண வரலாறு தொடர்பாக ஆராய்ந்த அறிஞரிடையே ஒருமித்த கருத்து இருக்கவில்லை. இருக்கக்கூடிய மிகக் குறைவான வரலாற்று மூலங்களைச் சான்றாகக்கொண்டு பல்வேறு கருத்துகள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமானவை பின்வருமாறு.

சிங்கைநகர் என்பது நல்லூர் என்ற கருத்தினையே ஆராட்சியார்கள் பலரும் முன்மொழிந்திருக்கின்றனர். அதேநேரம், யாழ் குடாநாட்டிற்குத் தெற்கே தலைநிலத்தில் (தலை மன்னார்) இருந்தது என்ற கருத்தினை இன்னொரு சாரார் முன்மொழிந்திருக்கின்றனர். மற்றும் ஆராட்சியாளர்கள் ஒருசிலர் யாழ்ப்பாணத்தின் கிழக்குப் பக்கமாக உள்ள வல்லிபுரம் எனும் பிரதேசத்தைச் சிங்கைநகர் எனச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர்.

எது எப்படியோ, யாழ்ப்பாண இராட்சிய காரர்களின் தலைநகராக சிங்கைநகர் இருந்தது என்பதுதான் உண்மை ஆகும்.

சிங்கை நகர் என்பது சிங்ககம் என்பதே ஆகும். அதாவது, அகம் என்பற்கு உள்ளம், காதல், வீடு, நகர் என்ற பல் வேறு பொருள்களால் சுட்டப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. அந்த வகையில் சிங்கை நகருக்குப் பாலம் அமைப்போம் என்ற தோரணயிலேதான் பாரதியும் பாடல் பாடியிருக்க முடியும். அதாவது “சிங்ககத் தீவினிற்கோர் பாலம் அமைப்போம்” என்றுதான். பாரதி பாடியிருப்பார். கால நீட்சியில் “சிங்களத் தீவினிற்கோர் பாலம் அமைப்போம்” என நெகிழ்ச்சி அடைந்து வந்திருக்கக்கூடும் என நான் எண்ணுகின்றேன்.

ஏனென்றால், “சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்” என்பது சேதுத் திடல் தொடரையே அது குறித்து நிற்கின்றது. சேதுத் திடல் தொடர் என்பது இராமேசுவரத்திற்கும் தலை மன்னாருக்கும் இடையிலான மேட்டுநிலப்பாலமாகும்.

இப்படிப் பார்க்கின்றபோது சிங்கை நகர் என்பது யாழ் குடாநாட்டிற்குத் தெற்கே தலைநிலத்தில் (தலை மன்னார்) என்ற உண்மையும் தெரியவருகின்றது. ஏனென்றால், தலை மன்னார் என்பது யாழ்ப்பாணத்திற்குத் தெற்கே அமைந்த ஒரு பிரதேசமாகும். இதுவே சிங்கை நகர் என்றும், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகர் என்றும் விளங்கியிருக்க வேண்டும்.

ஆகவேதான் பாரதி சரியாகத்தான் பாடியிருப்பான். நாம்தான் அதனை மாற்றி அமைத்து விட்டோமோ...? என்று ஐயம் கொள்ள வைக்கின்றது. இவ் ஐயத்திற்கான சரியான ஆதாரத்தினை தமிழ் ஆர்வலர்களிடமே விட்டுவிடுகின்றேன்.

ஆதலால், இதுபற்றிய மூலபாடல் எனக்கு மட்டுமல்ல தமிழையும், தமிழரையும் நேசிக்கின்ற யாருக்குமே தெரிந்தே தீரணும்.

மேலும், அன்பான, தமிழ் வாசகர்களுக்காக பாரத தேசம் எனும் முழுப் பாடலையும் தந்துவிடுகிறேன். ஆகவேதான், அதன் இரண்டாவது சரணம் “சிங்ககத் தீவினிற்கோர்” என வரவேண்டும் என்ற உண்மையைச் சொல்லுவவர்கள் உங்களில் யாராக இருக்க முடியும்? •

பாரத தேசம்

பல்லவி

பாரத தேசமென்று பெயர்சொல்லு வார் - மிடிப்
பயங்கொல்லு வார்துயர்ப்பகைவெல்லு வார்.

சரணங்கள்

1 வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவு வோம் - அடி
மேலைக் கடல்முழுதும் கப்பல் விடுவோம்
பள்ளித் தலமனைத்தும் கோயில் செய்கு வோம், எங்கள்
பாரத தேசமென்று தோள்கொட்டுவோம்.

2 சிங்ககத் தீவினுக்கோர் பாலம் அமைப்போம்,
சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்
வங்கத்தில் ஓடிவரும் நீரின் மிகையால்
மையத்து நாடுகளில் பயிர்செய்குவோம்.

3 வெட்டுக் கனிகள் செய்து தங்கம் முதலாம்
வேறு பலபொருளும் குடைந் தெடுப்போம்,
எட்டுத் திசைகளிலுஞ் சென்றிவை விற்றே
எண்ணும் பொருளனைத்தும் கொண்டு வருவோம்.

4 முத்துக் குளிப்பதொரு தென் கடலிலே,
மொய்த்து வணிகர்பல நாட்டினர்வந்தே,
நத்தி நமக்கினிய பொருள் கொணர்ந்தே
நம்மருள் வேண்டுவது மேற்க ரையிலே.

5 சிந்து நதியின் மிசை நிலவினி லே
சேர நன்னாட்டினம் பெண்களுட னே
சுந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்துத்
தோணிக ளோட்டிவினை யாடிவரு வோம்.

6 கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்
காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறுகொள்ளு வோம்
சிங்க மராட்டியர்தம் கவிதை கொண்டு
சேரத்துத் தந்தங்கள் பரிசளிப்போம்.

7

காசி நகர்ப்புலவர் பேசும் உரை தான்
காஞ்சியில் கேட்பதற்கோர் கருவிசெய் வோம்
ராசபுத் தானத்து வீரர் தமக்கு
நல்லியற் கன்னடத்துத் தங்கம் அளிப்போம்.

8

பட்டினில் ஆடையும் பஞ்சினில் உடையும்
பண்ணி மலைகளென வீதி குவிப்போம்
கட்டித் திரவியங்கள் கொண்டு வரு வார்
காசினி வணிகருக்கு அவை கொடுப்போம்

9

ஆயுதம் செய் வோம் நல்ல காகிதம் செய்வோம்
ஆலைகள் வைப்போம் கல்விச் சாலைகள் வைப்போம்
ஓயுதல்செய் யோம்தலை சாயுதல் செய்யோம்
உண்மைகள் சொல்வோம்பல வண்மைகள் செய்வோம்.

10

குடைகள்செய் வோம் உழு படைகள் செய் வோம்
கோணிகள்செய் வோம் இரும் பாணிகள் செய்வோம்
நடையும் பறப்புமுணர் வண்டிகள் செய்வோம்
ஞாலம் நடுங்கவரும் கப்பல்கள் செய்வோம்

11

மந்திரம்கற் போம்வினைத் தந்திரம்கற் போம்
வானையளப் போம்கடல் மீனையளப்போம்
சந்திரமண் டலத்தியல் கண்டுதெளி வோம்
சந்திதெருப் பெருக்கும் சாத்திரம் கற்போம்.

12

காவியம் செய்வோம் நல்ல காடு வளர்ப்போம்
கலைவளர்ப் போம் கொல்ல ருலைவளர்ப் போம்
ஓவியம்செய் வோம் நல்ல ஊசிகள் செய் வோம்
உலகத் தொழிலனைத்து முவந்து செய்வோம்.

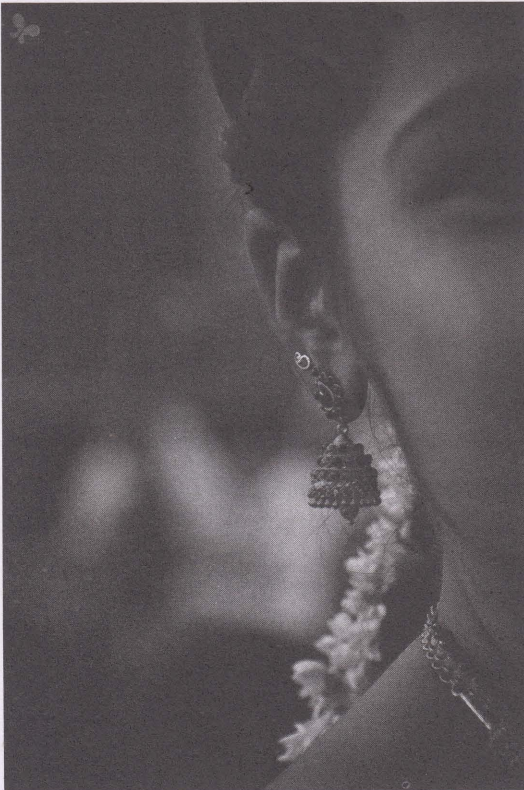
13

சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை யென்றே
தமிழ்மகள் சொல்லியசொல் அமிழ்த மென்போம்
நீதிநெறி யினின்று பிறர்க்கு தவும்
நேர்மையர் மேலவர், கீழவர் மற்றோர்.

ஜீம்க்கீ ஸ்பெஷல்ஸ்ட்

யாழ்ப்பாணம் நகரில் கன்னாதிட்டி, நகைக்கடைகளுக்குப் பிரசித்தமான சதுக்கம். ஒருகாலம் இந்திய வணிகர்களின் வைர மாளிகை, கல்யாணி ஆபரணமாளிகை, நிர்மலா ஜுவலேர்ஸ் போன்ற பெரிய ஸ்தாபனங்கள் எல்லாம் அங்கேதான் நிரை அமைத்திருந்தன. காசிலிங்கப் பத்தர், மாசிலாமணிப்பத்தர் என இரு கூட்டுமுதலாளிகளால் நிறுவப்பட்ட காதம்பரீஸ் நகைமாளிகையும் அவற்றுக்கு இணையாக ஒங்கி வளர்ந்து நின்றிருந்தது. அவர்கள் இருவரிலும் பத்தாவது படித்திருந்த மாசிலாமணி இவ்வியாபாரத்தின் நெளிவுகளிடுகள் அதிகம் தெரிந்தவர்

என்பதோடு நல்ல வாயாடி, நளிமமான வார்த்தைகளில் சோடனைகளிட்டு வாடிக்கையாளர்களைச் சொக்கவைத்து வியாபாரம் பண்ணத்தெரிந்தவர். பேச்சோடு பேச்சாக அவர்களின் பிறந்த தேதியைக்கேட்பார், பின் அவற்றின் இலக்கங்களைக் குறுக்கு மறுக்காகக் கூட்டி கண்களை மேலேசொருகிச் சிந்திக்கும் பாவனையுடன் அவர்களுக்கு ஜோசியமும், இராசிக்குப் பொருத்தமான இரத்தினக்கற்கள் எவையென்றும் சொல்லி மயக்குவார். “எட்டாந்தேதியில் பிறந்த நீங்கள் புஸ்பராகம் பதித்து ஒரு மோதிரம் மட்டும் அணிந்து கொண்டீர்களாயின் உங்கள் ஜீவிதபாடுகள் அனைத்தும் ஒரு மாசத்திலேயே தகர்ந்துவிடும். சனிபகவான் உங்கள் வீட்டுக் கூரை மேலாகக்கொண்டுவந்து தங்கத்தாரையாகவே பொழியத் தொடங்கிவிடுவான், அதுக்குப்பிறகு திருகோணத்தில் பிறந்த நீங்கள் ஒருகோணம் ஆளாட்டிப்பாருங்கோ” என்று சொல்லி வார்த்தைவசியம் வைப்பார். “இப்படித்தான் பாருங்கள் கொக்குவிலில் தினப்படிக்கே “ததிங்கணத்தோம்” போட்ட ஒரு பக்கிரி என் அட்வைலில் புஸ்பராகம் பதித்த ஒரு மோதிரம் வாங்கிப்போட்டார், மனுஷன் இப்போ முழு யாழ்ப்பாணத்தை யும் வாங்கிப்போடுற றேஞ்சுக்குப்போட்டு துங்கோ.” என்பார்.

ஜனங்களுக்கு சிங்கப்பூர் நகைகள் மேல் மோகம் வளர்ந்த ஒரு நேரத்தில் நேரடியாக அங்கிருந்தே நகைகளை வருவித்துச் சந்தைப் படுத்தினார். யாழ்ப்பாணத்தில் மெஷின் வெட்டில் உருவாக்கப்பட்ட காப்புகளையும், சங்கிலிகளையும் அறிமுகம் செய்தார்கள். தாலிக்கொடியின் சவரங்களில் இருக்கும் ஜோர்ஜ் மன்னர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபடி தொங்குவார்கள் அல்லவா, அவர்களில் இடதுபுறமாகப் பார்ப்பவரே அசல் இங்கிலாந்துப் பவுணில் வார்க்கப்பட்ட ஜோர்ஜ் மன்னர். ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பார்க்கவேண்டும் என்பதற்காக வார்க்கப்பட்ட மற்றவர் சிங்கப்பூரிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட நகலாவார். சவரங்களின் இறக்குமதியில் வலம்பார்த்த ஜோர்ஜ் மன்னர்கள் கிலோக்கணக்கில் காதாம் பரீஸினூடாக வந்து இறங்கினார்கள். காதம் பரீஸின் கொள்முதல்களுக்கான அந்நியச் செலவாணி இங்கிலாந்து, ஜெர்மனி நாடுகளிலிருந்து இவருக்கு வேண்டப்பட்டவர்களால் சிங்கப் பூருக்கு டொலர்களாக அனுப்பப்பட அவற்றுக்குப் பகரமான

தொகை உள்ளூர் நாணயத்தில் இங்கே உரியவர்களுக்கு இறுக்கப்படும்.

காசிலிங்கத்தார் இயல்பில் அப்பாவி, வாயடி வித்தைகளும் அவ்வளவு வராது. வியாபாரத்தில் பாகஸ்த்தரின் வாக்கு வேதம் அவருக்கு, காசிலிங்கத்தார் வைத்திருந்த நம்பிக்கையையும் அவரது ஆங்கில அறிவின்மையையும் மாசிலாமணி பயன்படுத்தி வியாபாரத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கையை விட்டுருவி விளையாடி நாளடைவில் மொத்தமாக அவரைக் கழற்றிக் கொண்டுவிட்டதுவும் இக்கதை முன்நிகழ்வு.

காதம்பரீலைவிட்டு வெளியேற நிர்நந்திக்கப் பட்ட காசிலிங்கப்பத்தருக்கு மீளவும் முன்புபோல் அலைந்து திரிந்து தொழில் பண்ணும்படியாயிற்று. அவர் உள்ளூர்ப் பொன்னாசாரிகளைக்கொண்டு நகைகளை இணக்குவித்து யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு, கண்டி, வவுனியா, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு நகைக்கடைகளின் தேவைகட்கு விநியோகம் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருகாலம் ஜிமிக்கி என்றால் நாணயமிக்க காசிலிங்கப்பத்தரின் பெயர்தான் பிரசித்தம். மெல்ல மெல்ல அவர் பெயரே “ஜிமிக்கி காசிலிங்கப்பத்தர்” என நிலைக்கலாயிற்று. பத்தர் ஒருமுறை தன் வியாபார மும்முரத்தில் திரிச்சிராப் பள்ளியிலிருந்து வந்து கன்னாதிட்டி வட்டகையில் புதிதாக அறிமுகமாகியிருந்த ஆசாரியார் ஒருவரைக் கொண்டு 100 சோடி ஜிமிக்கிகள் இணக்குவித்தார். புதியவர் உள்ளூர் ஆசாரிகளைவிட குறைச்சலான கூலிக்கு இணக்கித்தரச் சம்மதித்தபோதுகூட அவர் மேல் காசிலிங்கப்பத்தருக்கு சந்தேகம் வரவில்லை. அப்புதிய ஆசாரியாருக்குத் தவறுதலாக நேர்ந்ததோ, இல்லை தெரிந்துதான் தங்கத்துள் செம்பை அள்ளி விட்டாரோ இருக்கவேண்டிய மாற்றுக்கு ஜிமிக்கிகள் இருக்கவில்லை.

காப்பு மோதிரம் போன்ற ஒட்டுவேலை குறைவான நகைகளை 22 காரட்டில் இணக்கலாம். சங்கிலி, நெக்லஸ், பதக்கம், தோடு, ஜிமிக்கி போன்ற வற்றில் அதிகம் ஒட்டுவேலைகள் இருப்பதால் ஒட்டுவதற்குத் தேவையான வெள்ளியைச் செம்பைக் கலக்கையில் அவற்றின் மாற்றுக் குறைந்து அவை 20 காரட்டாகிவிடுவது இயல்பான விஷயந்தான். ஆனால் இவ்வாசாரியாரின் உருப்படிகள் 18 காரட்டுக்கு இறங்கியிருந்தன. காசிலிங்கப்பத்தர் அவற்றைக் கொண்டுபோய் தயக்கத்தோடு மாசிலாமணியிடம் கொடுக்க, சந்தேகத்தில் அவரும் தீற்றிச்சோதித்து விட்டு “என்னங்காணும் 18 காரட்டானே பேசுது...ம்...” என்று உதட்டைச் சுழித்துவிட்டு நிர்ந்தாடஷண்யமாக அத்தனையும் திருப்பிவிட்டார்.

“இந்தத்தடவை புது ஆள் வேலை, ஏதோ கொஞ்சம் பிசகிப்போச்சு” என்று மெழுகிப் பார்த்தார் காசிலிங்கப்பத்தர். அவர் மசிவதாய் இல்லை. மாசிலாமணியின் யோக்கியம்சங்கள் முழுவதும்

அறிந்த காசிலிங்கப்பத்தருக்கு கவலையாக இருந்தது.

இருவரும் கூட்டுவியாபாரம் செய்த காலத்தில் ஒருமுறை ஒரு இளைஞன் அவரிடம் மோதிரம் ஒன்றை விற்பதற்காகக் கொண்டுவந்தான். அதைவாங்கி கண்ணுக்குக் அணுக்கமாகப் பிடித்துப்பார்த்த மாசிலாமணி அதை தீற்றிப்பாராமலே “என்ன தம்பி 18 காரட்டுக்கூடத்தேறாது போலகிடக்கு. எங்கே வாங்கினீர், உம்மை நல்லாய்ப் பேய்க் காட்டிப் போட்டங்கள் ஐசே” என்றார்.

“அப்பிடிப் பேய்க்காட்டினதென்றால் அது நீங்களாய்த்தான் இருக்கும்.”

“என்ன சொல்லுநீர், சாய் ஒருநாளும் இது எங்கட வேலையாயிருக்காது, எங்கட வேலை கையில் எடுத்தவுடன் தெரியும் என்ன, எதிரியின் கையில்தான் இருந்தாலும் லக்ஷ்மியின் அம்சம் அது. எங்களுக்கு தங்கத்தின் மாற்றோட விளையாடிப் பழக்கம் இல்லை. நாம் என்றைக்கும் மாற்றுக்குறைஞ்ச நகைகளை வாங்கிறதும் இல்லை, விற்கிறதும் இல்லை.” என்று உதட்டைச்சுழிக்கவும் மோதிரக்கார இளைஞன் படியில் இறங்கிக்கடைக்கு வெளியே வந்து அவர்களின் முகப்புப்பலகையைப் பார்த்துவிட்டுவந்து கேட்டான்:

“ஐயா இந்தக்கடைக்கு போன ஆண்டும் இதேபெயர்தானே இருந்தது”

“ஓமோம்... இதே பெயர்தான் ஒருமாற்றமும் இல்லை” என்றார் மாசிலாமணி. பின்னர் அவன் சூதான மாக தன் பர்ஸிலிருந்த காதாம்பரீஸில் அம்மோதிரம் வாங்கிய சிட்டையை எடுத்து அவரின் மேசையில் வைத்தான்.

மொக்கேனப்பட்டுக்கொண்டிருந்த மாசிலாமணியை உள்ளேயிருந்து வந்த உதவியாளர் காப்பாற்றினார்.

மோதிரத்தை கையில் வாங்கிப்பார்த்த உதவியாளர் தானும் யோசிப்பதுபோல கண்களை மேலே சொருகி பாவலா பண்ணிவிட்டு “ஐயா... ஒரு கஷ்டமர் கொஞ்சம் பெரிசாக்கிறதுக்குக் கொண்டுவந்து தந்திருந்த ஒரு மோதிரத்தை நீங்கள்தான் தவறுதலாக விற்றுவிட்டீர்கள், அப்புறமா அவருக்கு நாங்கள் புதிசாய்ப் பண்ணிக்கொடுத்தோமல்லா, மறந்திட்டீங்களா... இதுதான் ஐயா அந்த மோதிரம்” என்றவர் இளைஞனைப்பார்த்து “என்னதம்பி ஒரு இரண்டு வருஷம் இருக்கும் என்ன” எனவும் அவனும் சிட்டையுடன் சரிபார்த்துவிட்டும் “இருக்கும் இருக்கும்” என்றான்.

இப்படியான மாசிலாமணியின் ஆரியக் கூத்துக்கள் முழுவதும் அறிந்தவர் காசிலிங்கப்பத்தர்.

மாலை நாலு மணியாகிவிட்டிருந்தும் பகல் முழுவதும் நகரத்தின் தார்வீதிகளால் வாங்கிச் சேமித்து வைத்துக்கொண்ட உஷ்ணத்தின் தகிப்பு இன்னும் கனன்றுகொண்டிருந்தது. எதிரில் கல்லூரி முடிந்து கொள்வென்ட் கல்லூரி மாணவிகளும், வேம்படிமகளிர் கல்லூரி மாணவிகளும் கலந்து வந்து கொண்டிருந்தனர். கர்லையில் குடித்த கோப்பிக்குப் பிறகு பகல் முழுவதும் ஒன்றுமே இன்னும் சாப்பிடாதது நினைவுக்கு வந்தது.

நேராக முனியாண்டிலாலை நோக்கி நடந்தன அவரது கால்கள். முதுகுப்பக்க பெனியன் ஷேர்ட்டுக்குள் வியர்வையில் தோய்ந்துவிட்டிருந்தது. இட்லிக்கு ஆக்கைகொடுத்துவிட்டுக் காத்திருந்தார்.

100 சவரன்களுக்குமேல முதல்விட்டு இணக்குவித்த சரக்கைத் தள்ளமுடியாதுபோனால் பெருத்த நஷ்டமாகிவிடும், அடுத்த வேலைகளுக்கான முதலும் முடங்கிப்போய்விடும் முன்னொரு நாள் கடையின் “அடுத்தாட்கள்”, வாடிக்கையாளர்கள் இருக்கையில் மோதிரம் விற்க வந்த இளைஞனால் மொக்கேனப்பட்ட மாசிலாமணியின் நினைவுதான் அவரின் மனதில் திரும்பத்திரும்ப வந்து கொண்டிருந்தது. “தானொரு யோக்கியவானென்று இன்றைக்கு நடிக்கிறார். யாழ்ப்பாணத்தைப் பவுணாக்கினாலும் வாங்கிப்போடக்கூடிய மாசிலாமணி தன்னுடைய சரக்கைத் திருப்பிவிட்டது பெரும் வெப்பிகாரமாயிருந்தது.

கண்டுபிடிக்கப்பட்ட காலத்திலிருந்தே தன் பளபளப்பையும், ஜொலிப்பையும், மதிப்பையும், தேவையையும் இழந்துவிடாத ஒரே உலோகம் தங்கம். சர்வதேசசந்தையின் நிதிநிலவரத்தையே நிர்ணயிக்கும் இத் தக தக உலோகத்துக்கு என்றைக்கும் தீராததேவை இருந்தாலும் எல்லாநாடுகளிலும் அதை அடித்து ஆபரணங்களாக உருமாற்றி கிலோகணக்கில் விற்பனை செய்யும் முதலாளி வர்க்கத்தினர்தான் ஆண்டுதோறும் கோடாதிபதிகளாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றனரே யன்றி அதை ஆபரணங்களாக வார்த்துக்கொடுக்கும் தொழிலாளர்கள் பொன்னாசாரிகளின் வாழ்வுநிலை மாறுவதே இல்லை. ரியல் எஸ்டேட் முதலீட்டாளர்கள் ஆண்டுதோறும் கோடாதிபதிகளாக மாறிக்கொண்டிருக்க, அவர்களை உயர்த்திவிடும் கொத்தன் களும், சித்தாங்களும் எப்படி வாழ்நிலையில் மாறாமல் இருக்கிறார்களோ அதைப்போன்றே இந்த பொற்றொழி லாளர்களில் செம்பகுதியினர் என்றைக்கும் அன்றாடங்காய்ச்சிகளே.

தங்கத்தில் வியாபாரம் என்று பேச்சு. அவனவன் தரகு, சேதாரம், கூலி என்று பிடுங்கல்கள் போக புண்ணாக்கு வியாபாரத்தில் வரும் இலாபம் உண்டாவென்றால் கிடையாது. தங்கவியாபாரத்தை விட்டுவிட்டு புண்ணாக்கு மண்டி ஒன்று ஆரம்பித்தால் பரவாயில்லை மாரிகாலத்திலாவது ஏதோ நாலு காசைப் பார்க்கலாமே என்றிருந்தது. கூலியில் கொஞ்சம் ஆதாயத்தைப் பார்த்து அவசரப்பட்டு மொத்தத் தங்கத்தை அவனிடம் கொடுத்ததும் எத்தனை முட்டாளத்தனம். நூறு பவுணுக்கும்மேல் வியாபார மாகாமல் தொங்கிப்போச்சென்றால் சமாளிப்பதுவும் கஷ்டமாகிவிடும், இனிமேல் 18 காரட்டே தேறும் இத்தனை ஜிமிக்கிகளையும் உருக்கிப் புடம்போட்டு வழமையான 22 காரட்டாக்கும் சம்ஸ்காராவில் 20 பவுண்வரையில் கரையும், ஐந்து லட்சம் ரூபா இழப்பேற்படும். ஆடி கழிந்து ஆவணி தொடங்கவும் அடுத்துக் கல்யாண முகூர்த்தங்கள் வரப்போகின்றன.

ஒரு பத்து தாலிக் கொடிகளாவது இழைப்பித்திருக்கலாம்... சே, என்ன முட்டாளத்தனம் இவனிடம் போய் மாட்டிக் கொண்டோம். தன்னையே நொந்துகொண்டிருந்தார்.

அப்போது இவருக்கு மேசையின் எதிர் இருக்கையில் நாஷனல் ஷேர்ட்டும், வேட்டியுமணிந்த நடுவயதுக்காரர் ஒருவர் களைத்துப்போய் வந்து அமர்ந்தார். பரிசாரகனை அழைத்து போண்டா+வடை +தேநீருக்கும் சொல்லிவிட்டுச் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டு காத்திருந்தார். நாலுநாள் செளவுரம் பண்ணாத முகத்திலும், பார்வையிலும் பேச்சிலும் மனிதர் வெளியூர்க்காரரென்று தெரிந்தது. பத்தர் அவரிடம் பேச்சுக்கொடுத்துப் பார்த்தார். அவர் தான் ஒரு கல்யாணத்தரகர் என்றும் வாழைச்சேனையில் இருந்து ஒரு சம்பந்த விஷயமாக நல்லூரில் ஒரு பகுதியைப் பார்த்துப் பேசுவதற்காக வந்திருப்பதாகவும் சொன்னார். காசிலிங்கப்பத்தரின் மூளை துருதுருவென வேலைசெய்ய ஆரம்பித்தது. அவரின் போண்டா+வடை+ தேநீருக்கான ரசீதையும் இவரே சேர்த்துச் செலுத்தி பீடாவும் ஒன்று வாங்கிக்கொடுத்துவிட்டு தனக்கான ஒரு விண்ணப்பத்தையும் அவரிடம் முன் வைத்தார்.

“உங்களால் எனக்கொரு சிறு சகாயம் ஆக வேண்டும் சகோ.”

“எதென்னாலும் சொல்லுங்க அண்ணாச்சி, உங்களைப்போல நல்லவங்களுக்குப் பண்ணாமல் யாருக்குப்பண்ணப்போறேன்”

“வேறொன்றுமில்லை அதோ தெரிதிற காத்தம்பரீஸ் நகைமாளிகையில்போய் நீங்கள் வாழைச் சேனையில் இருந்து வந்திருக்கிற ஒரு நகைக்கடைக்காரர் என்றும், உங்களுக்கு 100 ஜோடி ஜிமிக்கிகள் தேவை என்றும் கேளுங்கள். அநேகமாக ஸ்டொக் இல்லை என்றுதான் சொல்வார்கள். இரண்டு நாட்கள் தள்ளி வந்தால் கிடைக்குமாவென்றும் கேளுங்கள், சம்மதித்தார்களாயின் இரண்டுநாட்கள் கழித்து வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு வாருங்கள்... அவ்வளவுதான் விஷயம்”

காசிலிங்கப்பத்தர் வீடு வந்துசேரவில்லை. காத்தம்பரீஸ் நகைமாளிகையின் “அடுத்தாள்” ஒருவன் அவர் வீட்டு வாசலில் சிகெரெட் புகைத்தபடி காத்திருந்தான். இவரைக்கண்டதும் அதைத்தூர வாய்க்காலில் வீசிவிட்டு

“வணக்கம், முதலாளிக்கு உடனடியாக 100 சோடி ஜிமிக்கிகள் தேவையாம், உடனடியாய் உங்களைச் சரக்கோடு கூட்டிவரச்சொன்னார்” என்றான்.

உடனே சம்மதித்துவிடுவாரா ஆசாரியர் கொஞ்சம் “பிறியம்” காட்டலானார்.

“இன்றைக்கு முடியாது பாடும், பார்க்க வேண்டிய சிலஅவசர சோலிசித்தாயங்கள் இருக்கு, அதுகள முடிச்சிட்டு நாளை முன்மதியம் வந்துபார்க்கிற தாய்ச்சொல்லும் முதலாளியிட்ட.”

மறுநாள் அவர் எடுத்துப்போன 100 ஜிமிக்கிகளையும் ஒரேயடியாக விற்கப்போகும் கனவோடு மறு பேச்சின்றி மாசிலாமணி வாங்கி உள்ளே இரும்புப்

பெட்டியுள் அடுக்கி வைத்தார்,

***

காசிலிங்கத்தாருக்கு முதல் நாள் இறக்கிய மெண்டிஸ் ஸ்பெசலின் கைங்கரியத்தால் நல்ல தூக்கம் பிடித்தது. அடுத்த நாள் காலை உதயத்துடன் அவர் மனதில் அதிர்வுகள் ஆரம்பித்தன. ஒரு அயோக்கியனை அதே அயோக்கியத்தாலேயே வென்றுவிடுவது அறந்தானா? பகல் முழுவதும் தீராத சிந்தனைகள் சுழன்றுசுழன்று தொடர்ந்தன. இரவு தூக்கம் அவரை அணுகப்பயந்தது. நல்ல காலம் அன்று அவர் மனைவி பிள்ளைகளோடு தாய்விட்டு போயிருந்தார்.

மாசிலாமணிக்கு ஜிமிக்கிகள் எதுவுமே விலைப்படாவிட்டாலும் அவருக்கு அது ஒரு விஷயமே அல்ல. அதனால் அவர் ஸ்தாபனம் குடைசாயப்போவதுமில்லை. வியாபாரத்தில் கொஞ்சம் பொய், கொஞ்சம் நடிப்பு எல்லாம் அனுமதிக்கப்பட்டதுதான். ஆனாலும் தன்னை

ஏமாற்றிவிட்ட ஒரு பிரகிருதியை மேலே நின்று பார்க்கும்போது மாசிலாமணி சிறு புள்ளியாகத் தெரிந்தார். மூன்றாநாள் மாலைநேரம் மிராண்டாஸ் & சன்ஸ் மோட்டோர்ஸ் உதிரிப்பாகங்கள் விற்பனைச் சாலையின் மூன்றாவது படியில் நின்றுகொண்டு காசிலிங்கம் காதாம்பரீலை நோட்டம் விட்டார். மாசிலாமணி வழமைபோல வந்திருந்த வாடிக்கை யாளரிடம்பேசி வியாபாரத்தில் மும்முரமாக இருந்தார். வாடிக்கையாளர்கள் குறைந்த ஒரு நேரத்தில் நேராக மாசிலாமணியிடம்போய் “இம்முறை ஜிமிக்கிகளின் மாற்றுக் குறைச்சலாக இருப்பதிலை எனக்கும் மனத் திருப்தி இல்லை, நான் சீக்கிரமே அசல்தங்கத்தில இணக்குவித்துக்கொண்டுவாறன், சிரமத்துக்கு என்னைப் பொறுத்தாற்றவேணும்” என்று சொல்லி பணத்தைக் கொடுத்து ஜிமிக்கிகள் அனைத்தையும் திருப்பிவாங்கிக் கொண்டு வீட்டை நோக்கி நடந்தார். அவருக்கு முன் எப்போதையும் விட மனதும் உடலும் லேசாக இருந்தன.

கே.எஸ்.சிவகுமாரன்

காதலும் நட்பும்

Roy Croft: ஆங்கிலத்தில்

Love: தலைப்பில்

நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்.
நீ நீயாக இருப்பதனாற் மட்டுமன்று
நான் உன்னுடன் இருக்கையில்
நான் கொள்ளும் தோற்றத்திற்காகவும்
நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்
நான் உன்னைக் காதலிப்பது
நீ கொண்ட வடிவத்திற்காக மட்டுமன்று
நீ எனையாக்குவதற்குமாகத்தான்
என்னில் ஒரு பாதியை நீ கொணர்வதனாலும்
நான் உனைக் காதலிக்கிறேன்
குவிந்த என்னிதயத்தில்
உந்தன் கைதுளாவி
சாடையாக நீ காணும் என் பலவீன மடத்தனங்களையும்
கண்டும் காணாதிருப்பதனாலும்
வேறெவரும் உனைப்போல்
உன்னிப்பாய் கவனித்து
களிமிகு வுடமைகளை
வெட்ட வெளிச்சத்திற்குக்
கொண்டு வருவதில்லை யாதலாலும்
நான் உனைக் காதலிக்கிறேன்
எந்தன் பழம்பாண்ட வாழ்க்கையை
சத்திரமாகவன்றி ஆலயமாகவே யாக்க
நீ செய்யமுதவிக்காக நானுனைக் காதலிக்கிறேன்
எந்தன் நாளாந்தப் படைப்புகளை கடிந் தொழியாது
கவிதயாக்குகிறாய்
எந்தவொரு கோட்பாடும்
என்னை நல்லவனாகச் செய்யக்கூடியதைக் காட்டிலும்

என்னை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்த எந்தவொரு சந்தர்ப்பமும்
உதவுவதைவிடவும்
நீ எனக்கு செய்திருப்பதனால்
நான் உனைக் காதலிக்கிறேன்
தொடவே தொடாது வார்த்தையே பேசாது
சைகையேயன்றி நீயாகவேயிருந்தே செய்துள்ளாய்
உண்மையில் நட்ப் பென்றால்
அதுவே தானாக்கும்.:

கருக்கலில் ஒரு பாட்டு

இந்தக் குறுமிரவில்

Anne Ranasinha.

இந்தக் குறுமிரவில் இக்கணமே ஒளி ஏற்றாதே
நாம் உட்கார்ந்து நெல் வயல் ஊடாக ஏங்கி வரும் காற்றை
காது கொடுத்துக் கேட்போமே
பனித்துளி கவிந்த புற கருடாகக் காற்றின் பாட்டு
தவழ்ந்து வருகையில்
என்னிதயம் நீடும் கம்மிய மேற்சரத்தை
நீ கேட்கவே முடியாதா?
அங்கே பார் உதயச் சந்திரனை
அந்த ஒற்றைப் பனை தொடுவதை
அவை மிகவும் அண்டித் தோன்றுது
ஆயினும் அவற்றிடையே காற்றின் வானின்
எல்லையற்ற பரப்பு
நீயும் நானும் மரமும் மதியும்
விரைவில் நானும் செல்லவேண்டும் என்பேன்.
நாம் இருவருமே அறிவோம்
எனவே தயைசெய்து ஓ ! மன்றாடுகிறேன்
இந்தச் சிறு இரவில்
இப்போதே விளக்கை ஏற்றாதே

உன்னை நான் தேடுகிறேன் ஈஸா

அறிக... அன்பு மிகுந்த ஈஸா
நான் ஒரு கவிஞன் அல்ல.

நீ என் உடல்மீது
தலை வைத்த இடங்களின்
மென்க்கு இன்னும் மாறவில்லை.
பொய் வார்த்தைகள் எதையும்
நான் புலம்பவில்லை.

நீ
நெற்றிரவு கடும் மழையில்
என் கனவில் வந்தபோது
வியந்துதான் போனேன்
நினைவில் நிலைத்திராத
உன் வதனம் கண்டு...

“ஆ சின்னத்துரை ப்ரேஸ் ஹெர்ல்ட்
பொய் வாக்குறுதி எனக்கெதற்கு?
விரும்பும் வேளை போய் விடுங்கள்
அதுவரையில் இருங்கள் ஏன்னோடு

இந்தத் தோட்டத்தில்
கொழுந்து பறிக்கும் இளம் பெண்களோடு
காதல் கொண்டது...
நீங்கள் மாத்திரமானான்?
ஓ...”

இப்படி நீ கேட்டதாய்ச் சொன்ன
கதைகள் எனக்கு இன்னும் ஞாபகம்

இன்னும் உந்தன் நாடியருகே
கண் திருஷ்டி திலகமிட்டு
காலவேளையில் புறப்படுகிறாயா.
வீழ்ந்து கிடக்கும் முடிவற்ற வாழ்வுக்காய்
கொழுந்துபறிக்க...?

இப்பொழுது உன் நெற்றியிலும்
அழகிய பொட்டு இருக்குமென்ன?
அல்லது அந்தப் பொட்டும்
அழிந்து விட்டதா?
பிழையாகச் சொல்லியிருந்தால்
பொறுத்துக் கொள் ஈஸா.

எனக்கும் இப்பொழுது எவருமே
இல்லை

பிள்ளைகள் எல்லோரும்
பிறநாட்டில்...!

மஞ்சள் சிறுவண்ணத்துப் பூச்சிகள்
கரும்பனியில் பயணிக்கும் காலத்தில்
இருண்ட ஆல மரத்தடியில்
பிள்ளை மருவ மருங்கில்
பதினொன்றுக்குமுன்பே
இப்போதும் பனிபெய்கிறதா?
அப்படியொரு பனிப் புகாரில்
அதன் பின்னர் ஒரு போதும்
அகப்பட்டக் கொண்டதில்லை நான்.

பாவம் நீ இன்னுந்தான்
என் நினைவோடு இருப்பதாயின்,
என் தனிமை போக்க வருவாயா?
என் வாசஸ்தலத்திற்கு வேலைக்கு.

11.12.1963

ரி.பி.ஜயசிங்ஹ

ராகலைபெருந்தோட்டம், ராகலை.

ஐயா,

நீங்கள் கடித மூலம் விசாரித்த ஈஸ்வரி சந்திரசேகர் தற்போது எமது தோட்டத்தில் வேலை செய்யவில்லை என்பதை அறியத்
தருகிறேன் மேற்சொன்ன பெண் பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு சயரோகம் காரணமாக தோட்ட வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டு பின்னர்
நோய் கடுமையாகி கண்டி பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப்பட்டார். அதன் பின்னர் அவள் வேலைக்கு வரவில்லை.

அந்த துரதிஷ்ட வசமான காலகட்டத்தில் தோட்ட லயம் பகுதியில் பரவிய சயரோக கொள்ளை நோயால் எங்கள் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த
முப்பத்தொரு பேர் இறந்ததோடு, மேலும் பதினொருபேர் கடும் நோய் காரணமாக வைத்தியசாலையில் சேர்க்கப்பட்டனர். அநேகமாக
அவர்களும் இறந்து போயிருக்கக்கூடுமென நம்பப்படுகிறது.

இப்படிக்கு

கோன் பேகர்

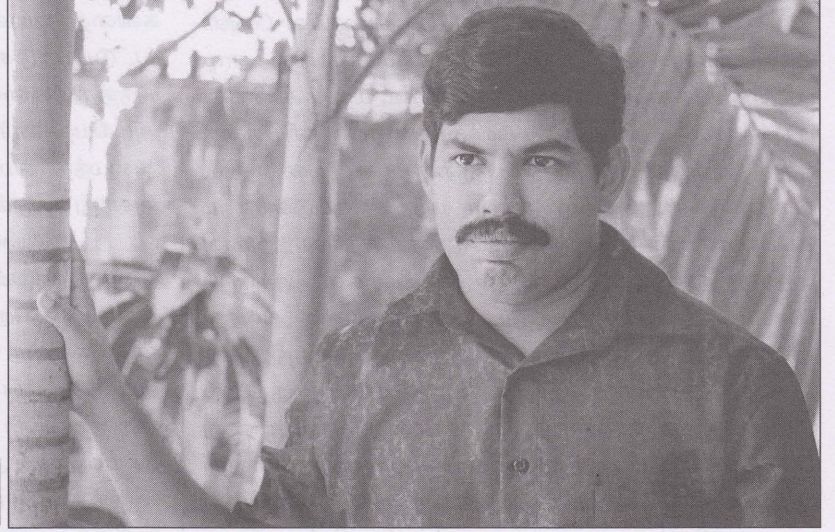
தலைவர்

“...” தேயிலைக்கம்பனி

சிங்களத்தில் : தனுஷ்க கீர்த்திரத்ன --- தமிழாக்கம்: திக்குவல்லைகமால் --- (நன்றி: லாங்கா 03.01.2016)

சிறந்த வாசகராக விளங்குகின்ற இ.ச. அவர்கள், தமிழ் ஆசிரியராக இருக்கின்ற காரணத்தினால் மரபிலக்கியங்களையும் நவீன இலக்கியங்களையும் கற்கின்ற, கற்பிக்கின்ற வாய்ப்பு அதிகம். இந்நிலையில் நவீன இலக்கியங்களைப் படைப்பதில் அவரது ஈடுபாடு அலாதிதாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். எதையும் வித்தியாசமாகப் பார்க்க வேண்டும், செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்குடையவர். அவரது படைப்புக்களில் ஈழப் போராட்டம், அதனால் ஏற்பட்ட அவலங்கள் அதிகம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சமூக அக்கறை மிக்க

இலக்கிய ஆளுமை இ.ச. முரளிதரன்

■ அ.பௌநந்தி

அறிமுகம்

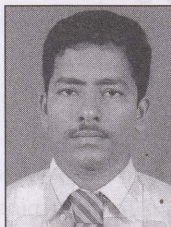
நிறைந்த வாசிப்பும் தேடலுமுள்ள ஒருவனே சிறந்த இலக்கியப் படைப்பாளியாக இருக்க முடியும் என்பதற்குச் சான்றாக விளங்குபவர்கள் பலர் உள்ளனர். சமூக அக்கறையுடைய இலக்கிய ஆளுமைகள் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு அசைவினையும் அதிர்வினையும் ஆழமாக நோக்குபவர்கள். வேறுசிலரோ, மேம்போக்காக ஒரு விடயத்தைப் பார்ப்பதும் அதைப் பிறரிடம் திணிப்பதும் சில விடயங்களில் முகஸ்துதி பாடுவதும் மாறாக முரண்பட்டுக்கொள்வதும் கைவந்த கைங்கரியமாக ஆற்றும் இயல்புடையவர்களாக உள்ளனர். தமிழிலக்கிய உலகில் தடம் பதித்துவரும் இ.ச.முரளிதரன் அவர்கள் சமூக அக்கறையுடைய ஓர் இலக்கிய ஆளுமையாக இனங்காணப்படுகின்றார்.

கரவெட்டிப் பிரதேசத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இ.ச. அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்றவர். தற்போது ஹாட்லிக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். இவற்றுக்கு அப்பால் கவிஞர் சோ.ப. போன்றவர்களிடம் யாப்பிலக்கணத்தைத் துறைபோகக் கற்றவர். இந்த அறிமுகம் இ.ச. அவர்களின் இலக்கிய ஆளுமைக்குப் பலம் சேர்ப்பவை என்பதால் இங்கு குறிப்பிடுவது தவிர்க்க முடியாததா கின்றது. தனது இலக்கிய முயற்சிகளை வித்தியாசமாகச் செய்ய வேண்டும் என்று சிந்திப்பவர். இலக்கிய முயற்சியின் ஆரம்பகாலத்தில் கவிதைத் துறையையே தனக்குரிய தளமாகக் கொண்டிருந்தாலும் நாளடைவில்

சிறுகதைகளையும் விமர்சனக் கட்டுரைகளையும் எழுதிவருகின்றார். ஏகலைவன் என்ற சிற்றிதழின் பிரமத ஆசிரியராக இருந்தவர். இவ்வாறு இலக்கியப் புலத்தின் தனது அயராத முயற்சிகளால் பலராலும் அறியப்பட்டவர். அதிரப் பேசாத, அதிகம் பேசாத, நெருங்கிப் பழகுவதற்கு அருமையான நண்பர் என்பது அவருடன் பழகிய பலருக்கும் புரியும். அயராது வாசிக்கும் தனது ஆளுமை யினாலேயே அவரால் அதிகம் எழுத முடிகின்றது என்பது நோக்கு. சினிமாத் துறையிலும் சிறந்த இரசிகனாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டுள்ளார்.

இலக்கியப் படைப்புக்கள்

- நூங்கு விழிகள் (2007)
- மேதினிகா வெளியீடு
- நளதமயந்தி (2008)
- மேதினிகா வெளியீடு
- புழுவிற்கும் சிறகு முளைக்கும் (2008)
- மேதினிகா வெளியீடு
- தமிழ் சினிமாவின் பார்வையில் ஈழம் வணிகமாக்கப்பட்ட வலிகள் (2013)
- ஜீவநதி வெளியீடு
- கடவுளின் கைபேசி எண் (2014)
- ஜீவநதி வெளியீடு
- நெருநல் (2015)
- மேதினிகா வெளியீடு
- கம்பராமாயணத்தில் அறிவியல் (2016)
- ஜீவநதி வெளியீடு

ஆகிய ஏழு நூல்களை இதுவரையில் வெளியிட்டுள்ளார். ஏழு வெளியீடுகளும் அவரது ஏழு பரிமாணங்களைப் பதிவு செய்கின்றன. மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை, மரபிலக்கியத்தை புதுக்கவிதையினூடாகப் புதுமையாகப் புனைதல், சிறுகதைகள், சினிமாத்துறை பற்றிய கட்டுரைகள், கம்பராமாயணம் பற்றிய கட்டுரைகள் என அவை அமைத்துள்ளன. ஜீவநதி வாசகர்கள் அவரது படைப்புக்களையும் அப்படைப்புக்களினூடாக அவரது இலக்கியப் புலமையையும் அதிகம் வாசித்திருப்பர் என்பது நிதர்சனமானது. தொடர்ச்சியாக ஜீவநதியில் அவர் எழுதிவருகின்றார் என்பதோடு அவரது மூன்று படைப்புக்கள் ஜீவநதி வெளியீடாக வெளிவந்துள்ளது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

சிறந்த வாசகராக விளங்குகின்ற இ.சு. அவர்கள், தமிழ் ஆசிரியராக இருக்கின்ற காரணத்தினால் மரபிலக்கியங்களையும் நவீன இலக்கியங்களையும் கற்கின்ற, கற்பிக்கின்ற வாய்ப்பு அதிகம். இந்நிலையில் நவீன இலக்கியங்களைப் படைப்பதில் அவரது ஈடுபாடு அலாதிதாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். எதையும் வித்தியாசமாகப் பார்க்க வேண்டும், செய்ய வேண்டும் என்ற நோக்குடையவர். அவரது படைப்புக்களில் ஈழப் போராட்டம், அதனால் ஏற்பட்ட அவலங்கள் அதிகம் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்பதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஹைக்கூக் கவிதா விசாலம்

நுங்கு விழிகள் என்ற அவரது ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுதி ஈழத்து இலக்கியப் புலத்தில் மிகவும் கனதியான பார்வையைப் பெறுகின்றது என்று துணிந்து கூறலாம். முன்னரே பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் அவரது படைப்புக்கள் வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தாலும் அவரது படைப்புக்களின் முதலாவது வெளியீடாக நுங்கு விழிகள் வெளிவருகின்றபோது அதனூடாகப் பலரும் இ.சு அவர்களைத் தரிசிக்க முடிந்தது. விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய ஹைக்கூ கவிதைத் தொகுதிகளே ஈழத்திலிருந்து வெளிவந்துள்ள நிலையில் அவரது தொகுதியும் மிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. மூன்று அடிகளைக் கொண்டதாக ஹைக்கூ கவிதை அமைந்தமையாலோ என்னவோ நுங்குவிழிகள் என்ற தலைப்பை இட்டிருந்தாலும் அது வேறு அடிப்படையிலும் பொருத்தமுடையதாக அமைந்துள்ளது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. வடக்குப் பிரதேசத்தின் - குறிப்பாக யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தின் அன்றைய காலகட்டத்து அவலத்தைப் பதிவு செய்வதாலும் அது பொருத்தமுடையதாகின்றது. அன்றியும் அதிலுள்ள கவிதை ஒன்று,

“பனங்கூடல் அழித்தோர்
தீப்பொறியால் திகைத்தனர்
சீவிய நுங்கில் சிவன்”

என்று உள்ளதாலும் அத்தலைப்பு இடப்பட்டமை பொருத்தமுடையதாகவே அமைகின்றது. ஐப்பாளிய

கவிதை வடிவமாகிய ஹைக்கூவுக்குரிய இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்திக் கொண்டு தனது கருத்துக்களைச் சிறப்பாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். அழகியலுணர்சி சற்றும் சிதைந்துபோகாத வகையில் அமைந்த சமகாலப் பிரச்சினைகளின் பிரதிமைகளாக அவரது ஹைக்கூ கவிதைகளை நோக்கலாம்.

“சூகாடுகளில்

வாழ்விற்கான எதிர்காலம்

பதுங்கு குழி”

என்ற கவிதை போராட்டகாலத்தில் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த எவராலும் நிராகரிக்க முடியாத, எவரது நினைவையும் விட்டு நீங்காத அனுபவத்தைப் பதிவு செய்வதாக அமைந்துள்ளது. இராணுவ முகாம்களிலிருந்த ஏவப்படுகின்ற குண்டுகளிலிருந்து தமது உயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்காக சூகாடுகளில் கூட பதுங்கு குழிகளை அமைத்துக்கொண்டனர். இறந்த பின்னர் புதைப்பதற்கான, விதைப்பதற்கான குழிகளை அமைத்துக்கொள்ளும் மயானங்களிலேயே தமிழர்களின் எதிர்காலம் தொங்கிக்கொண்டிருந்த சம்பவத்தை அவர் இந்தக் கவிதையில் பதிவுசெய்துள்ள விதம் மிகச் சிறப்பானது.

அது மட்டுமின்றி ஈழத்தில் இறுதி யுத்தம் நடைபெற்ற காலப்பகுதிவரை இடப்பெயர்வு என்பது தமிழ் மக்களை வாட்டிவதைத்த அன்றாட நிகழ்வாக அமைந்து விட்ட அவலத்தை யாரொடு நோவது? இ.சு. அவர்கள் இயற்கையைத் துணைக்கழைத்து இதனைப் பகிர்ந்துகொள்கின்றார்.

“காற்றே வீசாதே

பூமர நிழலில்

அகதிகளின் கஞ்சிப்பாணை”

வறுமையும் வலிமிகுந்த வாழ்வும் தமிழர்கை வதைத்த வகையினை அவர் பதிவுசெய்யும் விதம் ஏனைய கவிஞர்களிடமிருந்து அவரை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றது என்பதில் எந்த ஐயமுமில்லை.

இரவு நேரங்களில் வீட்டைவிட்டு வெளியேற முடியாத ஊரடங்குப் பிரச்சினைகளும் சுற்றிவளைப்புக்களும் கைதுகளும் காணாமற் போதல்களும் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் தாராளமாகவே நடைபெற்றுள்ளன. அச்சம் தரும் அவல வாழ்வைச் சமந்து ஆற்றாமையோடு வாழ்ந்த நிலை எந்தப் படைப்பாளியின் படைப்பு இதயத்தையும் பதம் பார்க்காமல் விட்டிலிருக்க வாய்ப்பில்லை. எந்த அவலம் ஏற்பட்டபோதும் வெளியே வந்து பார்க்க முடியாத, ஒருவருக்கொருவர் உதவ முடியாத எத்தனையோ இரவுகளைக் கடந்த எமது தமிழினத்தின் தலைவிதியை வெளிப்படுத்த பின்வரும் கவிதை ஒன்றே போதுமானது.

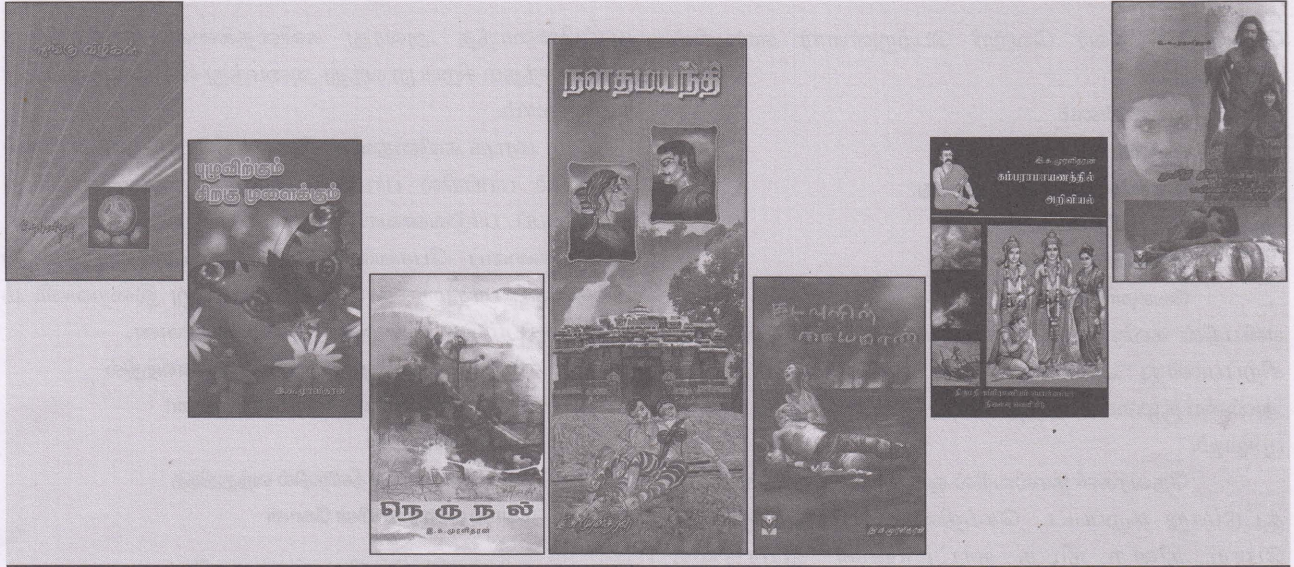
“நாய் குரைக்கும் இரவு

திடுக்கிடும் தென்னங்குருத்துக்கள்

விடியலில் தோரணமா?”

என்று பதிவு செய்வதில் தென்னங் குருத்துக்கள் என்பது இளம் சமுதாயத்தின் குறியீடாக அமைவதோடு இங்கு தோரணம் என்பது கொலை

செய்யப்படுதலின் அடையாளமாகவும் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளது.

கட்டளைகளை நிறைவேற்றும் அரசு படையினரின் மனிதாபிமான மனத்தினையும் அவர்காணத் தவறவில்லை. அவர்களும் குடும்பம், பிள்ளை என்ற உறவுகளுக்குக் அடிமைப்பட்டவர்களாகவே உள்ளனர் என்பதைச் சிந்திக்கத் தூண்டுவதாக, அவர்களின் மனிதாபிமானத்தை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகின்றது பின்வரும் கவிதை.

“குண்டுடன் தவறி
பள்ளியில் விழுந்தது
விமானி வாங்கிவைத்த பொம்மை”

பாடசாலைகளின் மீது விமானத் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டமையால் பள்ளிப் பிள்ளைகள் இறந்து போன அவலம் இங்கு பதிவுசெய்யப்படுகின்றது.

இ.சு. அவர்களின் ஹைக்கூ கவிதைகளில் இனப்பிரச்சினை தவிர்ந்த மெல்லுணர்வுகளைப் பதிவு செய்யும் கவிதைகளும் காணப்படுகின்றன. அவை அவரது கவிதையுள்ளத்தின் மற்றொரு பரிமாணத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

ஆலயம் என்ற பெயரில் மக்களின் பக்தியை மடைமைத்தளமாக்கி பொருளீட்டும் ஏமாற்றுப் பேர்வழிகளை என்றும் வகையிலும் அவரது கவிதைகள் பாடப்பட்டுள்ளன. நல்லூர் முருகன் மீது பக்தியோடு எழுதப்பட்ட கவிதைகளையும் அவரது படைப்புக்களில் காணமுடிந்தாலும் சமூக அநீதி நடைபெறுகின்றபோது பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டாத வராக அவரது கவிதைகள் ஒலிக்கின்றன.

“மழையால்
கவிதையாகின
புழுதி படிந்த பூக்கள்”

என்ற கவிதையில் அவர் இயற்கையை இரசிக்கும் தன்மையும் மெல்லுணர்வுகளைக் கவிதையாக்கும் அவரது ஆற்றலும் அடையாளப் படுத்தப்படுகின்றன.

புதுமைக்கும் பழமைக்கும் பாலம்

மரபிலக்கியங்களில் ஆளுமைமிக்க இ.சு. அவர்கள் “நளதமயந்தி”யில் அந்தக் கதையை புதுக் கவிதை நடையில் பாடியுள்ளார். நளவெண்பா கதையை அப்படியே பாடாது ஈழத்து சமகால வாழ்வியல் அனுபவங்களோடு கலந்து பாடியிருப்பது வாசகர்களுக்குப் புதுவிதமான அனுபவத்தை அளிக்கின்றது. அவையடக்கமாக இ.சு. பதிவுசெய்யும் வரிகள் வாசகர்களைக் கவிதையோடு பிணித்து வைத்து விடுகின்றன.

“புள் அறிவால் புள்ளியிட்டு,
மணக்கோலம் போட்ட பின்பு
“வில்லன்” கவி தொடர்ந்து
வில்லங்கம் பண்ணியதை,
என்
புல்லறிவால் சொல்லுவதோ
“புல்ல” தொடருந்தை
புழு தொடர்ந்து வெல்லுவது!”

கம்பன் திருப்பாற்கடலைப் பூனை நக்கிக் குடிக்க ஆசை கொண்டது போன்றதெனக் கூறும் அவையடக்கத்தை இந்த அவையடக்கம் விஞ்சி நிற்பதாகவே படுகின்றது. நளனுக்கும் தமயந்திக்கும் இடையிலான காதற்களத்தைப் போர்க்களத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கவிஞர் கூறும் வரிகள் மிகச் சிறப்பானவை. அன்னம் நளனை நோக்கி,

“தேராளியே!
காதற்களம் நுழைந்த
கன்னிப் போராளியே!
கூர்வாழ் விழியாள்
விடும் மூச்சில்,
உன் தார் வாட வைப்பேன்!”

நளன் முதற்றடவையாகக் காதல் வசப்பட்டிருக்கின்றான் என்பதை “காற் களம் புகுந்த கன்னிப் போராளியே” என்று பாடியிருப்பது வாசகர்களை கவரும் வரிகளாகவே அமைகின்றன. அன்னம் தமயந்தியிடமிருந்து நளனை நோக்கி வேகமாகப் புறப்பட்ட சம்பவத்தை சமகாலச் சமூகப் பிரச்சினையோடு பதிவு

செய்வதில் அவர் வெற்றி பெற்றுள்ளார் என்பதில் ஐயமில்லை.

“மட அன்னம்

வானில் எழுந்து

வன்னச் சிறகடித்துப் பறந்தது.

“ஏ-9” வீதி அடைத்தவுடன்

ஏறிய பொருள் விலைபோல்

வேகமாய் இருந்தது”

என்பதில் கவிஞர் கையாண்டுள்ள உவமை எவ்வளவு சிறப்பானது என்பதை “ஏ-9”பாதை பூட்டப்பட்ட அன்றை சூழலைப் புரிந்தவர்களால் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

தேவர்கள் நால்வரில் ஒருவருக்கு மாலையைச் சூட்டுமாறு கூறப்பட்ட செய்தியை அறிந்து அதிர்ந்து போய் நின்ற நிடத நாட்டானின் துயரத்தை “கிளைமோர்” வெடித்த தெருவுக்கு ஒப்பிடுவதும் இதனையொத்த உவமையாகவே அமைகின்றது. தமயந்தியை “எறிகளை விழிகொண்ட ஏந்திழையே” என விழிப்பதிலும் இப்பண்பு வெளிப்படுகின்றது. உள் நாட்டுப் பிரச்சினையோடு நளவெண்பாக் கதையைப் பொருத்திப் பாடும் முயற்சியின் வெற்றியாகப் பின்வரும் வரிகள் அமைகின்றன.

“கலி!

மறைந்திருந்து தாக்கும் புலி!

கலியின்

“கலிபர்” தாக்குதலுக்குத்

தப்பிக்க,

ஈரேழ் உலகிலும்

இல்லை ஒரு பதங்கு குழி!”

நளதமயந்தியில் அவர் அமைந்துக்கொண்ட உப பகுதிகளுக்கான தலைப்புக்கள்கூட புதுமை யானவையாக அமைந்துள்ளன. இதயமாற்று சிகிச்சை, கரந்தடி கிரகம், கலியின் “கலிபர்” தாக்குதல் என்பவை அதற்கான ஆதாரங்கள்.

இருதளக் கோலம்

இ.ச.முரளிதரன் அவர்கள் மரபுக் கவிதை புதுக்கவிதை என்ற இருதளங்களிலும் கவிதைகளைப் படைத்துவருகின்றார். அவை இரண்டினதும் பதிவு களும் வெளிப்பாடுகளுமாக முறையே, “புழுவிற்கும் சிறகு முளைக்கும்”, “நெருநல்” ஆகியன அமை கின்றன. தமிழ்த்துறைசார்ந்து கற்று கற்பித்து வருகின்றவர் என்ற காரணத்தினால் யாப்பிலக்கணம் பற்றிய தெளிவு அவருக்கு உண்டு. அதை இலக்கண அறிவாக மட்டும் வைத்திருக்காது இலக்கிய ஆக்கத் திற்கும் பயன்படுத்துவது மிகச் சிறப்பானதாகும். மரபுக் கவிதைகள் மரத்துப் போனவை என்ற சிலரது சித்தாந் தத்தைத் தகர்க்கும் வகையில் அவரது கவிதைகள் மகத்துவம் மிக்கவாக உள்ளன. வாசகர்களைத் தனது படைப்புக்களோடு கட்டிப்போடும் கலையினை நன்கு கற்றிருக்கும் இ.ச. அவர்கள் வெண்பா, விருத்தம் ஆகிய யாப்புக்களை அதிகம் கையாண்டுள்ளார்.

யாப்பிலமைந்த அவரது கவிதைகளை வாசிக்கின்ற போது சந்தம் சிறப்புற வந்து அமைந்து விடுகின்றமையை உணரலாம்.

மரபுக் கவிதைளில் சில பக்தியோடு வேண்டுதல் செய்யும் பாங்கில் பாடப்பட்டுள்ளன. அவை தனியே பக்தியைப் பாடுவனவாக அல்லாமல் தமிழ் மக்களின் துயரங்களைப் பேசுவனவாக, அத்துயரங்களிலிருந்து மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று இறைவனிடம் விண்ணப்பம் செய்வனவாக அமைந்துள்ளன.

“சிங்கமுகா ஏனிந்தச் சிற்றறிவு? ஆணவத்தில்

பொங்குவதா? பின்பு பொடிப்பொடிதான்!

செங்கொடியோன்

தேவர் துயரழிக்க தீவிந்தில் வந்துதித்த

கோபப் புணர்ச்சியின் கோள்

தமிழ்ச்சங்க கர்ப்பமே! தந்தை குருவே!

தமிழர் கொண்டசுரர் செய் தீங்கில் - உமிழ்ந்தவனே!

இன்றெழுந்த சூரர் இனமழிக்க ஈழத்தில்

புண்ணியனே போர்க்கோலம் புணர்!”

ஈழப் பிரச்சினையின் பின்னணியில் தமிழர்களின் வலிகளையும் அவற்றிலிருந்து மீள்தலுக்கான நிவாரணிகளையும் விளம்புவதாக இவை அமைந்துள்ளன. தமிழ் மக்கள் இராணுவ இயந்திரத்தால் பலவேறு அவலங் களைச் சந்தித்தார்கள். அடிப்படை வசதிகளற்று அன்றாட காரியங்களை ஆற்ற முடியாது அல்லல் பட்டார்கள். தமது தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவ தற்கும் அச்சம் கொண்டார்கள். அழகிய வாழ்வைத் தொலைத்து அந்தரித்து நின்றார்கள். ஆனால், புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் சிலர் இவற்றைப் பலவாறு விமர்சிக்கவும் தயங்கவில்லை. பட்டவனுக்குத் தான் வலியின் அருமை புரியும் என்பதுபோல அமைகின்றன “கடலில் நனையாத வலைகள்” என்ற அவரது கவிதை வரிகள்.

“ஈழத்தின் காயத்தை

எட்டிநின்று பார்த்துவிட்டு

ஆழத்தை விளங்காது

அவசரமாய் விமர்சனமா?

இதுவரை நாம் பட்டவலி இமயமலை உயரம் - வான்

தூவுமழைத் துளிகளது கணக்கெடுப்பில் துயரம்.

வெடிகுண்டு கவிபாடும்

வேட்டோசை கைதட்டும்

அடிவானம் போல்தேசம்

அக்கினியாய் சிவந்திருக்கும்

பிணம்பங்கு போட்டிடுவோம் போர் முடிய நாங்கள் - ஏன்

இவை எவையும் புரியாது புலம்புகிறீர் நீங்கள்

வெள்ளிநிலா முற்றத்தில்

விண்மீன்கள் சுற்றத்தில்

நள்ளிரவு நித்திரையில்

நாய்குரைத்து எழுப்புகையில்

அச்சுஉடை அணிந்து மனம்

அடியிரைக் கலக்கும் -இங்கு

பச்சைவெறி புகுந்தமனை பாலகரை இழக்கும்”

எத்தனை துயரங்களை இங்கு பதிவு செய்கின்றார் என்பதை அனுபவித்தவர்களால் இலகுவில் மறந்துவிட முடியாது. தமிழ் மக்களின் வலிகளின் வரிகளாக இவை பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. சொற்கள் பஞ்சமின்றி அவரது கவிதையில் சொந்தம் கொண்டாடுவதையும் சந்தம் சந்தடியின்றிக் குந்தியிருந்து கும்மியடிப்பதையும் கண்டுகொள்ளாமல் இருக்க முடியாது. உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த இவையிரண்டும் சிறப்புறப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

கைதுகள், “பால்” நடைமுறை, பொருளா தாரத் தடை, “கொன்வே” எனப்படும் பாதை மறிப்பு என தமிழ் மக்கள் பட்ட பலவேறு துன்பங்களையும் பதிவுசெய்துள்ளார்.

“மாலை இடை

புவாய்

சாலைத்தடை

நிற்கும்

கூலிப்படை

தருமோ

நாளை விடை?

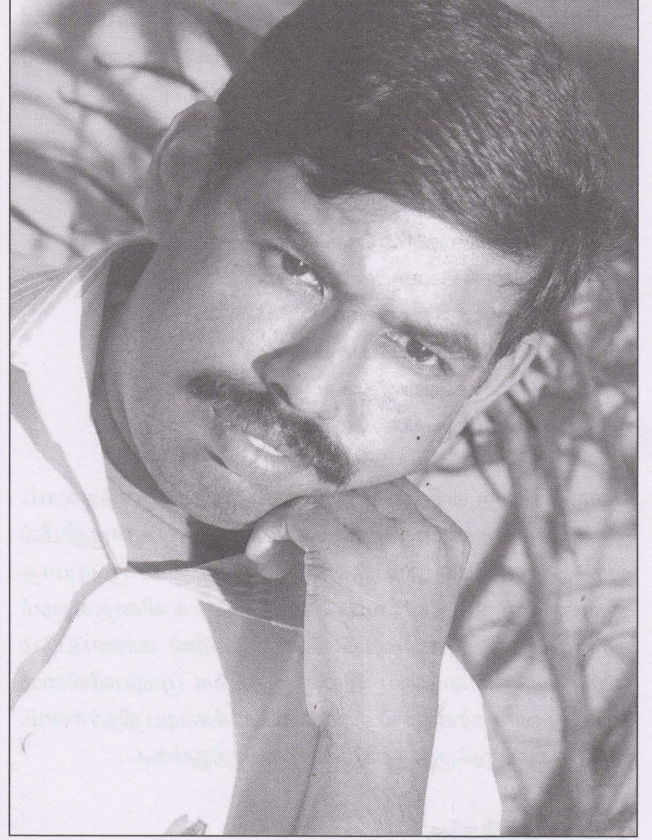
உயிரினையும் சுட்டெரிக்கும் கேள்வி நெஞ்சில்

ஊமையாய் நிகழ்கிறதோர் வேள்வி”

என்ற கவிதை வரிகை மற்றுமோர் சாட்சியாக இங்கு முன்வைக்கலாம்.

“நெருநல்” என்ற அவரது புதுக்கவிதைகளின் தொகுதி 2015 இல் வெளிவந்திருக்கின்றது. அவற்றில் ஒருசில கவிதைகளைத் தவிர ஏனையவை 2014 - 2015 காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்டவை. அதாவது பின்னைப் போர்க் கவிதைகளாக அமைபவை. அவற்றில் பெரும்பாலானவை போருக்குப் பின்னரும் மீண்டெழ முடியாத வலிகளோடு வாழும் தமிழ் மக்களின் உணர்வுகளாக அமைந்துள்ளன. புதுக்கவிதைக்கான உத்திகளாக அமையும் குறியீடு, படிமம் இரண்டையும் கையாண்டு பிரச்சினை விம்பங்களை முன்வைத்துள்ளார். பொதுவாகவே இவரது படைப்புக்களில் தொன்மம் என்ற உத்தி சிறப்பாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம். குறிப்பாகப் போருக்குப் பின்னரான படைப்புக்களில் இதன் தேவை அதிகரித்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். நேரடியாகப் பேசமுடியாத, பேசவிரும்பாத விடயங்களை புராண இதிகாசக் கதைகள், பாத்திரங்கள் என்பவற்றின் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றார், அவரது படைப்புக்களில் ஏனைய உத்திகளைக் காட்டிலும் தொன்மம் சிறப்புறக் கையாளப்பட்டிருக்கின்றது என்பது கட்டுரையாசிரியரின் கணிப்பாக அமைகின்றது. “மீசை வளர்ப்பு”, “அறம்”, “பூதகியிடம் பால் குடிப்போம்”, “கல்வாரித் திரைப்படத்தின் கடைசிப் படப்பிடிப்பு” போன்ற கவிதைகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கன.

தமிழ் மக்களின் வாழ்வு மீண்டெழுதல்களுக்கான வாய்ப்புகளற்று வரண்டு போவதை அவரது

கவிதைகளினூடு தரிசிக்க முடிகின்றது. பாரதக் கதையைத் தொன்மமாகக் கொண்டு அமைந்தது “மீசை வளர்ப்பு” என்ற கவிதை.

“அலைகள் அள்ளிச் சென்ற

பாதச் சுவடுகள்

மீண்டும் கரைய ஒதுங்கும் என்னும்

நம்பிக்கையோது காத்திருக்கிறது நகரம்

காலம் தின்ற நாள் ஒன்றை

மீட்டெடுக்கும் வல்லமை

யாரிடமும் இல்லை.

அபிமன்யு

பத்மவியூகத்தின் மறுபாதி

அறியாததால்

வாளின் பாடல்கள் நகர் நீங்கின

குழந்தைகளை விழுங்கியே

மீசைகள் பசியாறும் எனில்

அவற்றை வளர்ப்பதில் அர்த்தமில்லை”

என்று நீள்கிறது அந்தக் கவிதை.

சிறுவர் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் எமது நாட்டில் அதிகரித்து வருவதாக பலவகையிலும் அறியமுடிகின்றது. ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பேணுகையின் இருப்பை நிலைகுலையச் செய்யும் சம்பவங்களாக இவற்றைப் பார்ப்பவர்களும் உள்ளனர். மிருகத்தனமான வன்முறைகளின் பின்னணியில் இவை நிகழ்ந்தேறுகின்ற போது, சிறுகுழந்தைகளின், பிள்ளைகளின் உயிர்கள் சிறுவர் பாலியல் பலாத் காரத்தின் பின்னர் பறித்தெடுக்கப்படுகின்றபோது எந்த உயிரியாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பது மறுப்பதற் கில்லை.

ஆரோக்கியமற்ற இந்தச் சூழலைப் பதிவு செய்வதாக “திருவிழாக் கடைகளெங்கும் சிவப்பு பலூன்கள்” என்ற கவிதை அமைகின்றது.

“நெகிழ் சட்டங்களால் சடைக்கிறது
வண்ணத்துப் பூச்சிகளை
பொரித்துச் சப்பும்
வன்மாளிகளின் தெருவியல்
அடைக் கோழியின் உதட்டில்
மஞ்சட்கரு வாசனை
பள்ளிச் சீருடை பொசுங்குமாறு
வெண்கட்டியின் மூச்சுக் காற்று
காவி நாம்பனால் மேயப்படும்
முலையிலிருக்கிறது”

என்ற கவிதை வரிகளை இங்கு சான்றாக நோக்கலாம். இ.சு. அவர்களின் நெருநல் கவிதைத் தொகுதியில் வாசகர்களால் இலகுவில் அவிழ்க்க முடியாத இருண்மைத் தன்மை கொண்ட கவிதைகளும் காணப்படுகின்றன. மரபுக் கவிதைகளில் காணப்படும் எளிமைத் தன்மையை இங்கு தரிசிக்க முடியவில்லை என்பது வாசகர்களால் தரிசிக்கப்படக்கூடிய நிதர்சனம். அது கவிஞனுக்குத் தவிர்க்க முடியாததும் கூட.

புனைகதைப் போக்கு

கவிதைகளை மட்டுமின்றி சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றையும் இ.சு. அவர்கள் வெளியிட்டுள்ளார். அதன் தலைப்பே புதுமைத் தன்மையுடையதாக அமையக் காணலாம். “கடவுளின் கைபேசி எண்”. கடவுளிடம் கைபேசி இருக்குமா? அப்படியாயின் நாம் எப்படித் தொடர்புகொள்வது? புதிய கற்பனை விரிவின் வெளிப் பாடாக இத்தொகுதி அமைகின்றது. இத்தொகுதியில் பன்னிரண்டு கதைகள் உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தன்மையுடையன. தொகுத்து நோக்கும்போது சில கதைகள் தொன்மம் என்ற உத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்தவை. “துன்பியல் நாயகன்”, “கவந்தம்”, “சிறுத்தொண்டனின் சேவை நலன் பாராட்டு”, “பகிர்வு” ஆகியவற்றை இந்த வகையில் குறிப்பிட்டலாம். கவிதைக்கே சிறப்பான உத்தியாகச் சிலர் கருதும் தொன்மத்தைச் சிறுகதைகளில் சிறப்பாகக் கையாண்டவராக இ.சு. அவர்களையும் கருதலாம். கட்டுடைப்புத் தளத்தில் நின்று பின்நவீனத்துவப் பாணியில் அமைந்த சிறுகதைகளும் இத்தொகுதியில் காணப்படுகின்றன. சமகாலத்தில் இப்பின்னணியில் சிலர் எழுத முயற்சிப்பதைக் காணலாம். அவர்களுள் ஒருவராக இக்கதைகள் இ.சு. என்ற எழுத்தாளுமையை காணலாம். “கடவுளின் கைபேசி எண்”, “பாடக் குறிப்பு”, “AB+ குருதியும் நீல நரியும்”, “சிறுத் தொண்டனின் சேவை நலன் பாராட்டு” ஆகிய சிறுகதைகள் இவ்வகையின. பூலோகத்தில் இருப்பவர்களின் நவீன தொடர்பாடல் சாதனமாகிய கைபேசியி னூடாகக் கடவுளுடன் தொடர்புகொள்வதாக கற்பனை நிலை நின்று எழுதப்பட்டாலும் சமகால அரசியல்

பிரச்சினை ஒன்றினை வெளிப்படுத்துவதாக அமை கின்றது. “பாடக் குறிப்பு” என்ற அவரது சிறுகதை, ஆசிரியர்கள் எழுதும் பாடக்குறிப்பின் அமைப்பில் சோழ மன்னன் ஒருவனைப் பற்றி விரிகின்றது. தேர்ச்சி, தேர்ச்சி மட்டம் ஆகியவற்றினை வகுத்துக்கொண்டு 5E அமைப்பில் எழுதப்பட்டுள்ளது. அவர் தமிழாசிரியராக இருக்கின்ற காரணத்தினாலும் அந்த அமைப்பைச் சிறப்புறக் கையாண்டுள்ளார். சில கதைகள் குறியீட்டுப் பாங்கிலும் அமைந்துள்ளன. இவற்றுக்கு அப்பால் யதார்த்த நிலையிலமைந்த சிறுகதைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். தொன்மம் என்ற உத்தியைச் சிறப்பாகக் கையாண்டு கதைசொல்லும் பாணி சிறப்பாகக் கைவரப் பெற்றவராக விளங்குகின்ற இ.சு. அவர்களின் “டுள்ளா”, கழிவோயில்” ஆகியன கதைசொல்லும் முறையாலும் மொழிச் செழுமையாலும் பாத்திரப் படைப்புக்களாலும் சிறப்புற அமைந்துள்ளன.

பின்நவீனத்துப் பாணியில் கதை எழுதும் முயற்சியை மேற்கொண்டிருந்தாலும் ஏனைய சிறுகதைகள் அவற்றை விஞ்சிநிற்கின்றன என்ற கட்டுரையாசிரியரின் கணிப்பையும் இங்கு கூறியாக வேண்டும். கவிதை எழுதுவதில் காட்டும் ஆர்வமளவிற்று சிறுகதை எழுதுவதில் மேலும் அவர் முனைப்புக்காட்ட வேண்டும். ஏனெனில் கனதியான சமூக தரிசனமும் சிறுகதை எழுதும் கலையும் அவருக்குக் கைவரப் பெற்றுள்ளன. மொழிப் பஞ்சமின்றி தனது கற்பனை வளத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

விமர்சனங்களும் கட்டுரைகளும்.

இ.சு. முரளிதரன் அவர்கள் ஜீவநதியில் பலவேறு கட்டுரைகளையும் விமர்சனங்களையும் எழுதியவருகின்றார். வேறு இதழ்களிலும் எழுதினாலும் ஜீவநதியில் அவர் தொடர்ச்சியாக எழுதிவருகின்றமை வாசகர் அறிந்த விடயமே. திரைப்படத்துறையில் சிறந்த பார்வையாளராக, விமர்சகராக தன்னை அடையாளப் படுத்தியுள்ளார். தனியே கதைகளை மட்டுமின்றி படத்தொகுப்பு, இயக்கம், ஒளிப்பதிவு, பாடலாக்கம், இசையமைப்பு என பலதளங்களில் தனது பார்வையை விரித்துள்ளார். “தமிழ் சினிமாவின் பார்வையில் ஈழம் - வணிகமாக்கப்பட்ட வலிகள்” என்ற கட்டுரைத் தொகுதி இந்தத் தளத்தில் முக்கியமானது. எழுத்துக்களினூடாக இனத்தையும் மொழியையும் அதிகமாக நேசிக்கும் பண்புடையவராக அவர் இனங்காணப்படுகின்றார். இந்தியச் சினிமாத்துறை ஈழத்தமிழ் மக்களின் துன்பியலை எவ்வாறு பார்க்கின்றது. அதை சினிமா என்கின்ற வணிகப்பண்டமாக எப்படி வடிவமைத்திருக்கிறது என்பதை அவரது கட்டுரைகள் வெளிப்படுத்து கின்றன. ஈழப்போராட்டம் பற்றியதாக வெளிவந்த “காற்றுக்கென்ன வேலி”, “உச்சிதனை முகர்ந்தால்”, “இராமேஸ்வரம்”, “கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்” என பல படங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதை நிறுவிச் செல்கின்றார். தமிழ்ச் சினிமாவில் படங்களுக்குப் பெயர் வைக்கும் பின்புலம், தமிழ்ச் சினிமாவில் மேலைத்தேச

இதைவிட கம்பிராமாயணத்தில் அறிவியல் என்ற கட்டுரைத் தொகுதி ஒன்றைத் தனது தாயாரின் நினைவு வெளியீடாக வெளியிட்டுள்ளார். அண்மைக் காலமாக ஜீவநதியில் மரபிலக்கியத்திலுள்ள அறிவியல் பற்றி அவர் எழுதிவருவதை வாசகர்கள் அவதானிக்கலாம். இலக்கியப் பின்னணியில் விஞ்ஞானம் ஏலவே வல்லமைபெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

இதைவிட கம்பிராமாயணத்தில் அறிவியல் என்ற கட்டுரைத் தொகுதி ஒன்றைத் தனது தாயாரின் நினைவு வெளியீடாக வெளியிட்டுள்ளார். அண்மைக் காலமாக ஜீவநதியில் மரபிலக்கியத்திலுள்ள அறிவியல் பற்றி அவர் எழுதிவருவதை வாசகர்கள் அவதானிக்கலாம். இலக்கியப் பின்னணியில் விஞ்ஞானம் ஏலவே வல்லமைபெற்றிருப்பதைக் காணலாம்.

நிறைவுரை

ஈழத்தில் முனைப்புடன் எழுதிவருகின்ற இலக்கிய ஆளுமைகளில் இ.சு. முரளிதரன் அவர்களும் முக்கியமானவர். கவிதை, சிறுகதை, விமர்சனம் என பல துறைகளிலும் தடம் பதித்துவருகின்றார். பண்டிதக்

கல்விப் பின்னணியும் தமிழ்ச் சிறப்புக்கலை பயின்ற பலமும் சமூகத்தைச் சரியாகத் தரிசிக்கும் பண்பும் அவரது எழுத்துக்களுக்கு வலுவூட்டுகின்றன. மரபிலக்கிய ஆளுமையும் நவீன இலக்கிய வாசிப்பும் சேர்ந்து அவரது படைப்புக்களைப் புதிய தளத்தில் நகர்த்திச் செல்கின்றன. உள்நாட்டு யுத்தத்தின் வலிகளை இரத்தமும் சதையுமாகப் பதிவுசெய்துள்ளார். உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் சொற்கள் பஞ்சமின்றி உலா வருவதை அவரது படைப்புக்களில் காணலாம். தொன்மம் சார்ந்த விடயங்களை கவிதை, சிறுகதை ஆகிய இரண்டிலும் சிறப்பாகக் கையாண்டு வருகின்றார். மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, ஹைக்கூ கவிதை என கவிதையின் பலதளங்களிலும் தடம் பதித்துள்ளார். சமூக யதார்த்தங்களைப் படைக்கின்ற, சமூகப் பற்றுள்ள இலங்கைத் தமிழிலக்கியத்தின் தரமான ஆளுமையாக வெளிப்படுத்தக்கூடிய அனைத்து அம்சங்களும் இ.சு.முரளிதரனிடம் உண்டு என்று துணிந்து கூறலாம். ●

தகவம் புனைகதை ஊக்குவிப்புத் தேர்வு முடிவுகள்

2014க்கான முடிவுகள்	சஞ்சிகை/பத்திரிகை	எழுத்தாளர்	
சிறுகதை			
முதலாம் காலாண்டு:			
தெரிந்தும் தெரியாமலும்	ஜீவநதி	க.சட்டநாதன்	சிறப்புப் பரிசு
கொங்காணி	தினக்குரல்	ப.ஆப்டின்	முதலாம் பரிசு
தூங்கதை	கலைமுகம்	திசேரா	இரண்டாம் பரிசு
			(மூன்றாம் பரிசு வழங்கப்படவில்லை)
இரண்டாம் காலாண்டு:			
அம்மா	கலைமுகம்	தெளிவத்தை ஜோசப்	சிறப்புப் பரிசு
பாலங்கள்	ஜீவநதி	மல்லிகை சி.குமார்	இரண்டாம் பரிசு
இயற்கையோடு இயற்கையாய்	ஜீவநதி	மொழிவரதன்	மூன்றாம் பரிசு
			(முதலாம் பரிசு வழங்கப்படவில்லை)
மூன்றாம் காலாண்டு:			
ஒண்டுமில்லை	ஜீவநதி	கே.ஆர்.டேவிட்	சிறப்புப் பரிசு
மனசு	ஜீவநதி	மல்லிகை சி.குமார்	இரண்டாம் பரிசு
			(முதலாம் பரிசும் மூன்றாம் பரிசும் வழங்கப்படவில்லை)
நான்காம் காலாண்டு:			
ஆண்	ஜீவநதி	வி. ஜீவகுமாரன்	சிறப்புப் பரிசு
சிந்துவின் சிற்பக் கலைக்கூடம்	தினக்குரல்	இந்திரஜித்	முதலாம் பரிசு
புதிய அத்தியாயம்	வீரகேசரி	கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்	இரண்டாம் பரிசு
			(மூன்றாம் பரிசு வழங்கப்படவில்லை)
2015க்கான முடிவுகள்			
சிறுகதை	சஞ்சிகை/பத்திரிகை	எழுத்தாளர்	
முதலாம் காலாண்டு:			
இஸ்தோப்பு	தினக்குரல்	பன் பாலா	இரண்டாம் பரிசு
			(முதலாம் பரிசும் மூன்றாம் பரிசும் வழங்கப்படவில்லை)
இரண்டாம் காலாண்டு:			
திரும்புதல்	ஜீவநதி	வி.கௌரிபாலன்	முதலாம் பரிசு
இதுவும் ஒரு திருவிழா	வீரகேசரி	மல்லிகை சி.குமார்	இரண்டாம் பரிசு
சக்கர நாற்காலி	வீரகேசரி	பன் பாலா	மூன்றாம் பரிசு
மூன்றாம் காலாண்டு:			
கூடுவிட்டுக் கூடு பாய்தல்	மகுடம்	மு.பொ.	சிறப்புப் பரிசு
குதிரை இல்லாத ராஜகுமாரன்	மகுடம்	ராஜாஜி ராஜகோபாலன்	இரண்டாம் பரிசு
			(முதலாம் பரிசும் மூன்றாம் பரிசும் வழங்கப்படவில்லை)
நான்காம் காலாண்டு:			
ஒரு போராட்டத்தின் மறுபக்கம்	வீரகேசரி	மல்லிகை சி.குமார்	முதலாம் பரிசு
ஆடுபாலம்	புதுவசந்தம்	சு.தவச்செல்வன்	இரண்டாம் பரிசு
			(மூன்றாம் பரிசு வழங்கப்படவில்லை)

எழுத்தாளர்களுக்கான பரிசளிப்பு ஏப்ரல் மாதம் 3 ஆம் திகதி கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்க மண்டபத்தில் நடைபெறும்.

இளைஞர்கள் பார்வையில் பித்தமுண்டா?

அது ஒரு பண்டிகை காலம். ஊரெல்லாம் உறவுகள், நண்பர்களின் ஒன்று கூடல், கொண்டாட்டங்கள் என களைகட்டி இருந்தது. இந்த விடுமுறைக்காலத்தில் விசேசம் என்னவென்றால், குடும்பங்களெல்லாம் ஒன்று கூடி குதூகலிக்கும் நேரம் இயல்பானதுதானே?

நானும் என் குடும்பத்துடன் குதூகலித்தேன். பல வகையான கலந்துரையாடல்கள், பரிசுகள், பரிந்துரைகள், வேடிக்கைப் பேச்சுகள் இப்படியே கடந்து கொண்டிருந்தது அந்த விடுமுறை. அப்போது தான் எனது பிள்ளைகளின் சிந்தனைப் போக்குகளில் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருப்பதைக் கண்டேன். அவர்கள் எந்த ஒரு விடயத்தையும் எவ்வளவு துல்லியமாக ஆராய்ந்து பார்க்கிறார்கள்? ஒப்பிடுகையில் இந்த இளம் சந்ததி கொஞ்சம் மூப்படைந்தே (matured) இருக்கிறார்கள்.

இப்படியெல்லாம் பேசிக்கொண்டு இருக்கும் போது ஜாதி, மத நிறபேதங்கள் பற்றி பேசுவதற்கு.

அவர்களுக்குள் ஜாதி இல்லை, மத பேதம் இல்லை, நிறபாகுபாடு கூட இல்லை.

அப்படி என்று ஒன்று இல்லை என்கிற வாதம் வேறு இருந்தாலும், எப்படியெல்லாம் சிந்திக்கிறது இந்த இளம் சமுதாயம். கடந்த சந்ததி, அதாவது நாம், நமது பெற்றோர்கள் எல்லாரும் இதைப்பற்றி ஏன் சிந்திக்கவில்லை? யார் தவறு? இந்த தவறுகள் எங்கிருந்து ஆரம்பித்தன? இப்படியெல்லாம் கேள்விகள் என் மனதில்..

அப்பொழுது தான் சில வருடங்களுக்கு முதல் நடந்த சம்பவம் எனக்குள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

ஒரு கோடைகால விடுமுறையில் என் பிள்ளைகளின் நண்பியின் பிறந்த நாள் நிகழ்வுக்கு குடும்பமாக போயிருந்தோம்.

அங்கே சிறு பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்கு என ஒரு அறை தனியாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. (ஏன் தனியான உங்களுக்கு புரியும்தானே?)

என் பிள்ளைகளும் அவர்

களுடன் கூடி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். பிள்ளைகளின் குதூகலமும், சத்தமும் அந்த இடத்தையே இரண்டு பண்ணின. அங்கு பெரியவர்கள் மேற்பார்வையின்றி பிள்ளைகள் தனிய விளையாடுகிறார்கள் என்பதை எண்ணி, அந்த அறையில் சென்று பார்த்தேன்.

அப்போது என் மகள் ஓடிவந்து என்னைக்கட்டியணைத்தாள்.

அந்த நேரம் அவள் நண்பி கேட்டாள் என் மகளைப் பார்த்து "Is this your mom?"

"Yes" இது என் மகள்.

"Oh, why is your mom dark?"

இது அவள் நண்பி கேட்டாள்.

"Yes, her skin is dark. But her heart is so white" என்று என் மகள் உடன் பதில் கொடுத்தாள்.

"yes, you are right" இது அவள் நண்பி.

நான் ஒரு கணம் அதிர்ந்து விட்டேன். பின்பு என்னை சுதூகரித்து கொண்டு அவர்களோடு நானும் கூடி விளையாடினேன். அவர்கள் வயதுக்கும், நடந்த சம்பாசனைக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தம் இல்லை என்பதை உணர்ந்தேன். அவர்களது சிந்தனை எப்படியெல்லாம் பரந்து விரிந்து போகிறது?

புலம்பெயர்ந்து வாழும் நாம் பல கலாச்சார, பல இன மக்களிடையே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

ஆனால் நாமே நமக்குள் ஒரு சுவரை எழுப்பி நமது பிள்ளைகளை,

கறுப்பாக்கலோட சேராதே! வெள்ளையலோட கூடாதே!

சீனாக்காரனோட பழகாதே! இந்தியனோட பேசாதே!

அவ்வளவு ஏன்? தமிழனோடு கூட கூட்டு வைக்காதே என்று வழி நடத்தும் பெற்றோர்களும் நம் மத்தியில் இருக்கிறார்கள். அப்படியென்றால் இந்த பிள்ளைகள் யாருடன் தான் சேருவது?

இப்படிப் போலிச் சுவர்களுக்குள்ளும், பணம் பணம் என்று திரியும் பெற்றோர், பிள்ளைகளுடன் சில நிமிடங்கள் கூட கழிக்க முடியாத பெற்றோர் என்று வளரும் பிள்ளைகள் பெற்றோர் உறவுகள் இருந்தும் அனாதைகளே!

இப்படியே எமது சிந்தனை வேறு; இளைய சமுதாயத்தின் சிந்தனை வேறு.

எமது பிள்ளைகளை நாம் வழிநடத்தும் முறைகளை விட, அவர்கள் தாம் நடந்து வரும் பாதைகளில் நிறையவே கற்று தெளிவடைகிறார்கள்; கற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

"எந்த குழந்தையும் நல்ல குழந்தைதான் மண்ணில் பிறக்கையிலே! அவன் நல்லவனாவதும் தீயவனாவதும் அன்னை வளர்ப்பினிலே" இது ஒரு பழைய தத்துவார்த்தமான பாடல் வரிகளாக இருந்தாலும், இன்றைய பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை தீர்மானிப்பது அவர்களின் சமூகம் சார்ந்துள்ள சூழல் என்பதுதான் யதார்த்தம். அந்த சூழலை இன்றைய சந்ததிக்கு நல்லவற்றை போதிக்க கூடிய விதமாக மாற்றி அமைக்கப் பட வேண்டும். அதற்கு இன்றைய மூத்த சந்ததிகளின் மனங்களில் நிச்சயம் மாற்றம் வேண்டும்? மாற வேண்டும்.

திருமணத்துக்கு முன், திருமணத்
துக்குப் பின் ஆண் - பெண்
ஈர்ப்புகளையும் அதனால் அமையும்
உறவையும் சொல்வது அகத்திணை
என்றும் மற்றவை எல்லாம்
புறத்திணை என்றும் கூறலாம்.
அதாவது, அகமானது களவியல்,
கற்பியல் ஆகிய அன்பு
வாழ்க்கையினைப் பற்றியும்,
புறமானது போரையும், காதலல்லாத
பொருள்களைப்பற்றிய செய்தி
களையும் கூறுகின்றது.

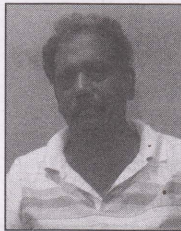

சங்க அகத்திணையின் என்றும் அடியாத கவித்துவ யௌவனம் - ஓர் ஆய்வு

■ ஈழக்கவி

ஆதித் தமிழ்மொழியின் ஆரம்ப இலக்கிய
மாகப் பதியப்பட்டிருப்பது சங்க இலக்கியமாகும். இந்த
தொன்மை இலக்கியம் இரண்டு செய்யுள் நூல்களாகத்
தொகுக்கப்பட்டு எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்று
அழைக்கப்படுகின்றது. இதனையே பதினெண் மேல்
கணக்கு நூல்கள் என வரையறை செய்துள்ளனர்.
வடமொழிக் கலப்பில்லாத மிகப் பழைமை வாய்ந்த
இலக்கியமான இவைகளின் மரபுகள் முற்றிலும்
தனிப்பட்ட போக்கில் அமைந்துள்ளன. கி. பி. முதல்
மூன்று நூற்றாண்டுகளைக் கொண்ட காலப்பகுதி
களை சங்ககாலம் என பொதுவாக கூறுவர். ஆயினும்,
தமிழ் இலக்கிய ஆய்வில் மிகப்பெரிய தாக்கத்தை
ஏற்படுத்திய ஐராவதம் மகாதேவனின் “முந்து
தமிழ்க்கல்வெட்டியல்” (Early Tamil Epigraphy : 2003)
நூலின் ஆதாரத்தில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி சங்க
காலத்தை கி. மு. 200 - கி. பி. 250 என எடுத்துக் காட்டி
யுள்ளார். அதாவது, சங்ககாலத்தை முன்னூறு
ஆண்டுகளிலிருந்து நானூற்றைம்பது ஆண்டுகளாக
மாற்றியமைக்கும் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கிய பொருள்மரபு அகம்,
புறம் என்ற பாகுபாட்டினை உடையது. இதனை
தமிழ் இலக்கியத்தின் “திணைச் சட்டகம்”
அகத்திணை, புறத்திணை என இரண்டு
திணைகளாக வகுத்துக் காட்டியுள்ளது. ஆண் -
பெண் உறவின் அடிப்படையில் எழும் உணர்வு
நிலைகளைத் தளமாகக் கொண்டது

அகத்திணை என்றும், அதற்கு அப்பாலான சமூக,
அரசியல் தொழிற்பாடுகளைப் புறம் என்று குறித்தலும்
மரபாகும். திருமணத்துக்கு முன், திருமணத் துக்குப் பின்
ஆண் - பெண் ஈர்ப்புகளையும் அதனால் அமையும்
உறவையும் சொல்வது அகத்திணை என்றும் மற்றவை
எல்லாம் புறத்திணை என்றும் கூறலாம். அதாவது,
அகமானது களவியல், கற்பியல் ஆகிய அன்பு
வாழ்க்கையினைப் பற்றியும், புறமானது போரையும்,
காதலல்லாத பொருள்களைப்பற்றிய செய்தி களையும்
கூறுகின்றது. அகத்திணை அகவெளி உணர்வு களுக்கு
உயிரூட்ட புறத்திணை உள்ளது கூறலாக அமைந்தது.

சங்கப்பாடல்களுள் ஏறத்தாழ முக்கால் பகுதி
அகத்திணைப் பாடல்களாகும். 2381 பாடல்களுள் 1862
அகப்பாடல்கள். சங்கப்புலவர்களின் எண்ணிக்கை 473.
அகப்பாடல்கள் பாடியோர் 378. எனவே, சங்க இலக்கியப்
பாடல்களுள் முதன்மையாகத் திகழ்வது அகத்திணை
யாகும் என்று “சங்க இலக்கியம் - அகநானூறு” (2004)
என்ற நூலின் முன்னுரையில் (xxii) இ.சுந்தரமூர்த்தி
கூறுகின்றார்.

எட்டுத்தொகையில் அகநானூறு,
நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு,
கலித்தொகை என்பனவும் பத்துப்பாட்டில்
குறிஞ்சிப்பாட்டு, முல்லைப்பாட்டு, பட்டினப்
பாலை என்பனவும் அகத்திணைப் பாடல்களால்
ஆக்கப்பட்ட சங்கநூல்களாகும்.

காதல் பற்றி மிகச்சிறந்த முறையில் பாடப்பட்ட பத்துப்பாட்டு நூல் “நெடுநல்வாடை” ஆகும். அது 188 அடிகளால் ஆனது. காதலன் போர்க்களத்துப் பாசறையில் இருக்கிறான்; காதலி அவனது பிரிவால் துயருற்று அரண்மனையில் வாடுகின்றாள். பாட்டின் முழு அமைப்பும் ஒரு வழிப்பாடாக, தெய்வத்திடம் வேண்டுவதாக அமைந்துள்ளது. போர்க்கள பாசறையில் இருக்கின்ற வீரகாதலன் போரிலே வென்று திரும்ப வேண்டும் என்று போர்த்தெய்வமாகிய காளியிடம் வேண்டுகிறாள்.

ஆகவே, “நெடுநல்வாடை” ஒரு அகத்திணை நூலாகும். தலைவனுடைய பாசறை வருணனையில் அவனுடைய வேலுக்கு வேப்பமாலை துடியிருப்பதாக ஒரு சிறுகுறிப்பு உள்ளது. வேப்பமாலை பாண்டிய அரசர் குடிக்கு உரியது. ஆகையால், இன்ன குடி என்று புலப்பட்டு விடுவதால், இது அகப்பாட்டு ஆகாது என்பது “உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க்கினியர்” என மரபு வழிச் சிந்தனையாளர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நச்சினார்க்கினியர் கருத்தாகும்.

அண்மைக்கால ஆய்வாளர்கள் “நெடுநல்வாடை”யை பன்முக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியுள்ளனர். அதில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி முதன்மையானவர். பேராசிரியரின் ஆய்வுக்கருத்தினை “காலம்” சஞ்சிகையில் (மே 2008; கனடா; 78, 79) செல்வ கனகநாயகம் பின் வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகிறார். நெடுநல்வாடையை நச்சினார்க்கினியர் பூவைக்கொண்டு புறம் எனத் தீர்மானிக்கும் தன்மையை நோக்கவும், திணை மரபுக்குள் நின்றுகொண்டு நெடுநல்வாடையை நோக்கும்போது அப்பாடலின் கவித்துவம் திணை மரபில் இயந்திர ரீதியான பார்வைகளை உடைத்து நிற்பதைக் காணலாம். புறத்தே போருக்கென்று சென்று பாசறையில் தங்கியிருந்த தலைவன் நள்ளிரவில் பாசறையை சுற்றிவர அந்த ஓலிகளும் தழுவும் அவனுக்கு அவன் மனைவியை நினைவூட்டுகின்றன. மனைவியோ நகரின் மாடத்திலே, தன் வீட்டுக் கட்டிலிலே கணவனை நினைத்தவளாய்க் காணப்படுகிறாள். புறம் அகத்துள்ளே செல்ல, அகம் புறத்தை நோக்கிப் பாய்கிறது. இக்கட்டத்திலே அத்தலைவன் தலைவியர், ஊற்றுக்கால்களாக மாத்திரம் நில்லாமல் பாத்திரங்களாக மாறிவிடுகின்றனர். உண்மையில் சங்கப்பாடல்களின் உள்ளே நின்று பார்க்கும் பொழுது இது ஒரு அற்புதமான வளர்ச்சியாகும்.

தொல்காப்பிய நூற்பா “பெயர் கொள்ப பெறா அர்” என்று கூறுகின்றது. அதாவது, அகத்திணைப் பாடல்களில் தலைவன், தலைவி முதலியோரது இயற்பெயர்கள் சொல்லப்படவில்லை. நாடன், ஊரான், சேர்ப்பன் என்ற பொதுப்பெயர்களால் தான் தலைவன், தலைவியர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். தோழன், தோழி, செவிலி இவர்களும் உறவுப் பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றார்களே தவிர அவரவர் சொந்தப் பெயர்களால் அழைக்கப்படுவதில்லை. அகத்திணை இலக்கியம் முழுவதும் இந்தக் கட்டளைக்கு (ஒருவரது

இயற் பெயரைக் கூறாமல் இருப்பது) கட்டுப்பாட்டே இயைந்து வந்திருக்கின்றது.

புனவன் துடவைப் பொன்போல் சிறுதிணைக்
கடிஉண் கடவுக்கு இட்ட செழுங்குரல்
அறியாது உண்டமஞ்சை, ஆடுமகள்
செறிந்து வனப்பின் வெய்துற்று, நடுங்கும்
கூர்மலை நாடன் கேண்மை

நீர்மலி கண்ணொடு நினைப்பு ஆகின்றே
என்ற குறுதொகை 105ம் பாடல் தலைவனை “மலைநாடான்” எனக் குறிப்பிட்டிருப்பது இதற்கொரு சிறு உதாரணமாகும்.

தொல்காப்பியர் தன் நூற்பகுதி ஒவ்வொன்றினையும் “இயல்” என்றே குறிப்பிடுகின்றார். “இயல்” என்றால் “இலக்கணம்” என்பது பொருளாகும். அகத்திணையில் களவியல், கற்பியல் என்பன கவன ஈர்ப்புக்குரிய தொல்காப்பிய இயல்களாகும். அகத்திணையானது, களவு, கற்பு ஆகிய அன்பு வாழ்க்கையினைப் பற்றியே அலசுகிறது. இறையனார் அகப் பொருளின் “களவு” என்ற பகுதியின் முதல் சூத்திரம் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

அன்பின் ஐந்திணைக் களவென்படுவது
அந்தனர் அருமறை மன்றல் எட்டினுள்
கந்தருவ வழக்கம் என்மனார் புலவர்

பருவ வயதில் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் காதல் உணர்வினால் சந்திக்க விரும்பிச் சந்தித்துப் பழகுவது “களவு” எனப்படுகின்றது. இந்தச் சந்திப்பும் பழக்கமும் இரண்டு வீட்டாருக்கும் தெரியாமலேயே நடப்பதால் வீட்டார் பார்வையில் “களவு” என்று கருதப்படுகின்றது. காதல் வாழ்க்கையின் தொடக்கப்பகுதி இயன்றளவும் கள்ளத்தனம் உடையதாகவே சமூகத்தால் பார்க்கப்படுகிறது. ஆணும் பெண்ணும் ஒருவர் மற்றவரால் ஈர்க்கப்பட்டுப் பழகத் தொடங்குவது இயற்கைத்தான். ஆனால், அவர்கள் கூட முயல்வது அவர்கள் மேல் பெற்றோர் கருக்குரிய உரிமையை மறுப்பதாகும். இது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தெரிந்தே இருந்தது. மிக்க சிறிய பருவத்திலேயே இது பெண்ணுக்குத் தெரிவிக்கப் பட்டிருந்தது. ஒரு பெண் எப்போதும் பெற்றோர்களுக்கும் சமூகத்துக்கும் பயந்து பயந்துதான் காதல் வலையில் வீழ்ந்திருப்பாள். இதனை “அகநானூறு” 20ம் பாடல் அழகியல் பூர்வமாய்ப்படம்பிடித்துக்காட்டுகிறது. பாடலிலிருந்து சில வரிகள்:

வெண்மையான தலைபொருந்திய
திரையை உடைய கடலில்
தோழியருடன் விளையாடினோம்;
அழகிய மலர்களான பசிய தழையாடையை
அழகு பொருந்த உடுத்திக்கொண்டோம்;

பல பூக்களையும் உடைய
கடற்கரைச் சோலையில்
நம் தலைவனுடன் தங்கி வந்தோம்.

இவ்வாறு தங்கி வருதலைப் பற்றி
நம் ஊரில் அலர் கூறுதல்
என்னும் நற்பேய் பிடித்திருக்கும்

கொடியனவற்றைக் கூறுவதையே
நன்கறிந்த பெண்கள் கூறும் சொற்களை
நம் தாய் கேட்டாள்:

கேட்டவள் கடி கொண்டு

வீட்டில் காவலை ஏற்படுத்தி விட்டாள்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் “திணைச்சட்டகம்”
அகத்திணையின் விடய நுட்பம் கருதி ஏழு
திணைகளை உட்பிரிவுகளாக அமைத்துள்ளது. இந்த
ஏழில் கைக்கிளை, பெருந்திணை என்ற இரண்டு
திணைகளை நீக்கி, அன்பு சமமாக வயப்பட்ட
திணைகள் என்று ஐந்து திணைகளை மேலெடுத்துக்
காட்டுகிறது திணைச்சட்டகம். தொல்காப்பியம் ஐந்து
திணைகளைப் பற்றியும் விரிவாகப் பேசியுள்ளது.

“ஐந்திணையாவன யாவையோ எனின்,
குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை, முல்லை, மருதம் என
இவை” என “இறையனார் அகப்பொருள்” (1964 : 17)
சுட்டுகிறது. இவை முறையே புணர்தல், இரங்கல்,
பிரிதல், இருத்தல், ஊடல் எனும் ஒழுக்கங்களை
உரிப்பொருளாகக் கொண்டு “அன்பினைந்திணை”
எனச்சிறப்புற்றன. அன்பின் ஐந்திணை மரபு தழுவால்
நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். அதாவது, மக்கள்
தாங்கள் வாழ்ந்த நிலத்துக்கு உரியனவான இயற்கை
அம்சங்களுடன் ஊடாடி அந்தந்த நிலத்தில்
பிரதானப்படும் ஒழுக்க முறைமைகளைப் பேணுவதாக
அமையும். இதனை “முதல், கரு, உரி” என்னும்
கோட்பாட்டிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

“முதல்” என்பதனை “தொல் காப்பிய
அகத்திணையியல்” பின்வருமாறு சொல்லுகின்றது.

“முதலென்ப படுவது நிலப்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிய இயல்புணர்ந் தோரே”

அதாவது, அந்த நிலமும் அந்த உறவு அல்லது
உணர்வு ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பான பொழுதும் (நேரம்)
முதலாக கொள்ளப்பட்டுள்ளது. “முதல்” என்பதன்
கருத்து “பிரதானமானது” என்பதாகும்.

“தெய்வம் உணவே மாமரம் புப்பறை
செய்தியாழின் பகுதியொடு தொகை,
அவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப்”
என்று “கருப்பொருள்” பற்றி தொல்காப்பிய

“அகத்திணையியல்” கூறுகின்றது. கரு என்பது
நிலத்துக்குரிய தெய்வம், உணவு, மிருகம், பறவை, பறை
என்பவற்றுடன் அங்குள்ள பிரதான பொருளாதார
நடவடிக்கை (செய்தி) யையும் குறிக்கும்.

இந்த இயற்கைச் சூழலில் ஆண் - பெண் உறவு
ஏற்படும்பொழுது இந்த நிலத்தின் தன்மைக்கேற்ப பால்
உறவின் ஓர் அம்சமே மேலோங்கி நிற்கும். அந்த
நிலத்துக்குரியதான ஒழுக்கத்தை “உரிப்பொருள்” என்று
கூறுவர். உரிப்பொருளை தொல்காப்பிய “அகத்திணை
யியல்” பின்வருமாறு விளக்குகின்றது.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் இவற்றினி மித்த மென்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்குறிப் பொருளே”

அகத்திணைப் பாடல்கள் முதல், கரு, உரி
என்பவற்றைக் கொண்டனவாய் அமையப்பெற்றுள்ளது.
“முதல்” என்ற தளத்தின் அடியாக “கரு” என்னும்
வாழ்க்கைச் சூழலினூடாக உரிப்பொருள் தோன்றும்.

தொல்காப்பியம் அகத்திணையை குறிப்பிட்ட
ஒழுக்க வடிவங்களுடனும், அது தொடர்பான நிலப்
பகுதிகளுடனும் அவற்றினைச் சுட்டும் மலர்களுடனும்
எடுத்துக் காட்டுகின்றது. குறிப்பாக அவ்வப்பிரதேசத்தின்
தனித்துவமான பண்பைக் காட்டுகின்ற பூக்களின்
பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டன. மலைப் பிரதேசம்
“குறிஞ்சி” என்னும் மரத்திலுள்ள பூவாலும், காடும் காடு
சார்ந்த பிரதேசம் “முல்லை”ப் பூவாலும், வயலும் வயல்
சார்ந்த இடமும் “மருத” மரத்தின் பூவைக் கொண்டும்
குறிப்பிடப்படுகின்றன. கடற்கரையைப் பொறுத்தவரை
யில், அப்பகுதி கடற்கரையோரத்திற்கு சற்று உள்ளே
யுள்ள சூழிகளில் உள்ள “நெய்தல்” என்னும் தாவரத்தின்
பூவினால் குறிக்கப்படும்.

இவை நான்குமே பிரதான நிலப்பகுப்பு ஆகும்.
கோடை காலங்களில் மழையின்மை காரணமாக
முல்லையும் மருதமும் தங்கள் இயல்பான தன்மையை
இழக்கும். அத்தகைய வேளைகளில் “பாலை” மரமே
அங்கு பிரதானமாகக் காட்சியளிக்கும். இதனால்
அதனைப் பாலை என்று கூறுவது மரபாகும்.

கீழ்க்காணும் அட்டவணை நிலப்பகுதிகளையும்
அவைகளுக்கும் குரிய மலர்களையும் உரிய ஒழுக்க
முறைகளையும் சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

நிலப்பகுதி (முதல்)	மலர் (திணை)	ஒழுக்க வடிவங்கள் (உரி)
1. மலைப் பிரதேசம்	குறிஞ்சி	புணர்தல் (ஆண் - பெண் சேர்க்கை)
2. காடும் புல்தரை சம வெளிகளும்	முல்லை	இருத்தல் (தொலைவில் உள்ள தலைவனை எதிர் நோக்கி பொறுமையுடன் தலைவி இருத்தல்)
3. வயல்சார்ந்த இடம்	மருதம்	ஊடல் (வேளாண்மை காரணமாக உபரிச் செல்வத்தைப் பெற்ற கணவன், பரத்தை வீடு சென்று திரும்புவதன் காரணமாக மனைவி அவனோடு ஊடுதல்)
4. கடற்கரை	நெய்தல்	இரங்கல் (கணவன் மீன்பிடிக்கச் செல்ல மனைவி இரங்கியிருத்தல்; தன்னை முன்னர் விரும்பிப் பின் தன்னிடத்தில் வராது நிற்கும் காதலை நினைத்து இரங்குதல்)
5. பண்படுத்தப் படாத வரண்ட நிலம்	பாலை	பிரிவு (ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து தாம் வாழ்ந்த இடத்தை விட்டு இன்னொரு இடத்துக்குச் செல்லுதல்)

மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்படுகின்றது. இந்நில மக்கள் வேட்டையாடுதல், தினை விளைவித்தல் முதலான தொழில்களைச் செய்து வந்தனர். தினை விளைகின்ற காலத்தில் அதனை அந்நிலத்து இளம்பெண்கள் பகற்பொழுதில் காத்து நிற்க, ஆடவர் வேட்டையாடச் செல்வது வழக்காறாய் இருந்தது. வேட்டைமேல் மனங்கொண்ட காளையரும், தினைப் புலங் காத்து நின்ற இளங்கன்னியரும், ஒருவரையொருவர் தினைப் புனத்துக் கருகில் உள்ள சோலையில் கண்டு காதல் கொள்வர். காதல் வளர பல வசதிகள் குறிஞ்சி நிலத்தில் காணப்பட்டன. எனவேதான், சங்கப்புலவர்கள் “புணர்தல்” ஒழுக்கத்தை குறிஞ்சி நில காதலொழுக்கமாகக் கொண்டனர்.

“புணர்தல்” என்ற உரிப்பொருளை கபிலரின் பின்வரும் கவிவரிகள் மிகச்சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

“நாங்கள் பிரிவின்றிக் கூடிய
பிளவுபடாத நட்பினால்
இருதலைகளை உடையதொரு
பறவையின் உடலில் உறையும்
ஒருயிர் போல் ஆனோம்”

(அகநானூறு 12ம் பாடல்)

இதனையே செம்புலப் பெயனீராரின் குறுந்தொகை 40ம் பாடலும் சுட்டுகின்றது.

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளீர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல் நீர்போல
அன்புடைய நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”

இன்பத்துய்ப்பு குறித்த ஞாபகங்கள் ; கற்பனைகள் இவற்றை அடிக்கோடிடும் உற்சாகப் பாடல்களாக குறிஞ்சி நிலக்கவிதைகள் உள்ளன. இதற்கு உரத்த உதாரணமாக பரணரின் அகநானூறு 198ம் பாடலைக் குறிப்பிடலாம். களவொழுக்கத்தில் இரவுக்குறியின் கண் வந்து, தன்னோடு இருந்து மகிழ்ந்து அளவளாவி இன்பம் துய்த்து, மீண்டும் மீண்டும் இல்லம் புகுகின்ற தலைவியின் குணப் பண்புகளைக் கண்டு தலைவன் தன்னுள் மகிழ்ந்து தன் நெஞ்சிற்குப் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றான்:

நம்முள் மறைந்து கிடக்கும்
உணர்வினை இவளிடம் கூறலாமா
கூறாது விட்டு விடலாமா என
எண்ணி எண்ணி
மவில் அடக்க இயலாது
தோழி வாயிலாக நாம் விரும்பி
வெளியிட்ட நன்மொழி மீது
நம்தலைவி பெரிதும் விருப்பம் கொண்டாள்;

வில்லினைப் போன்ற
அழகிய வளைவினை உடைய
உள்ளே பரல்கள் இடம்பெற்ற

சிலம்பினை ஒலிக்கவிடாது அடக்கினாள்;

வண்டுகள் பின்னே தொடர்ந்து வர
குளிர்ந்த மலர்களைச் சூடிக்கொண்டாள்;

கார்காலத்து மலர்கின்ற மலர்களின்
மணங்கமழும் கூந்தலுடன்
நல்ல வேலைப்பாடு அமைந்த
நுண்ணிய நூலால் ஆகிய
தூய்மையான ஆடையைத் தன்
உடம்பில் உடுத்திக் கொண்டாள்;

இளமுகில் சூழ்ந்த மடப்பத்தையுடைய
மலையிடத்து மயில் போல
அஞ்சி அஞ்சி நடந்து வந்து,
ஊர் உறங்கும் நள்ளிரவில்
நம்மைத் தழுவி
மகிழ்ந்து மீண்டு போயினாள்.

இத்தகைய மகிழ்வுக்கு மத்தியில், “நீர்மலி கண்ணோடு நினைப்பு” ஆன சங்கதிகளும் குறிஞ்சியில் புதைந்துள்ளன. நக்கீரர் “குறுந்தொகை” 105ம் பாடலில், தலைவியின் பிரிவுத் துயரினை துல்லியமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

“குறவன் தோட்டத்தில் விளைந்த
பொன் போன்ற சிறு திணையில்
கடவுளுக்கு பலியாக இட்ட கதிரை
அறியாது உண்ட மயில்,
தெய்வம் வந்து ஆடுகின்றவன்
வெறியாடுகின்ற அழகினைப் போல்
உடலும் உள்ளமும் நடுங்கும்.

இத்தகு மலைநாட்டினை
உடையவனின் நட்பு
நீர் நிறைந்த கண்களோடு
நினைப்பு ஆயிற்று”

காதலனின் அருமையினையும் பெருமையினையும் அறியாது வெறும் கவர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு, உணர்வுபூர்வமாய் நேசித்த தலைவியின் துன்பத்தினை புலப்படுத்த மலைநாட்டின் இயற்கை நிகழ்ச்சி ஒன்றினை புலவர் உள்ளுறை உவமமாகக் கையாண்டுள்ளார்.

கடவுளுக்கு வைத்த கதிர் என்பதனை அறியாது, அதனை உண்ட மயில் வெம்மையுற்று நடுங்குகின்றது. அறியாது பிழை செய்தாலும் தண்டனை கிடைக்கும் இடமாக காதலனுடைய மலைநாடு விளங்குகின்றது. இதனால் காதலியின் அடிமனதில், “காதலன் அறியாமலும் பிழை செய்யான்” என்ற நம்பிக்கை ஒளிக் கீற்று ஒளிக்கின்றது. மேலும், பெண்கள் கண்ணீரால் எதனையும் சாதித்துக் கொள்வார்கள் என்று கிராமங்களில் சொல்லப்படுவதுண்டு. “காதலனின் நட்பு நீர் நிறைந்த கண்களோடு நினைப்பாகி, துன்பத்துக்கு தூபமாகியது” என்பது காதலியின் துன்பத்தினை உணர்த்திக் காட்டுவதோடு, விரைவில் வரைவினை மேற்கொள்ள காதலனை உடன்பட வைப்பதற்கான காதலியின் உபாயமாகவும் தெரிகின்றது.

காடும் காடு சார்ந்த நிலமும்
முல்லை எனப்பட்டது. முல்லை
நிலத்தார் கால்நடை வளர்த்தலைத்
தமது தொழிலாகக் கொண்டனர்.
இந்நில ஆண்கள் தொழிலிலுக்காக
சென்று திரும்பி வரும் வரையில்
அவர்களின் மனைவியர் இல்லங்களில்
தமது கணவனின் வருகைக் காக
காத்திருந்தனர். காதலன் திரும்பிவரக்
காத்திருந்தல் முல்லை உரிப்
பொருளாக அகத்திணை மரபில்
அழைக்கப்படுகின்றது.

தம்முடைய நிலத்தினையும்
மந்தைகளையும் பகைவரிடமிருந்து
காத்தற் பொருட்டுத் தம் நிலத்தின்
எல்லைப் புறங்களுக்கு அவர்கள்
சென்று மாடிவீடு அமைத்துச் சில
நாட்கள் தங்கியிருந்து பகைவரை அடக்கி மீள்தல்
வழக்காறாருந்தது. ஆண்கள் பாசறைக்குச் செல்லும்
போது தம் மனைவியரை வீட்டில் விட்டுத் தாம் மீண்டும்
வரும் காலம் இன்னது எனக் கூறிச் செல்வர். அவ்வாறே
பிரிந்த ஆடவர் தாம் மீண்டு வருவதாகக் குறித்த காலம்
வரும்வரையில் அவர் மனைவி (காதலி) தம்முடைய
துன்பத்தை ஆற்றிக்கொண்டு வீட்டில் இருந்தாலும்,
அப்பருவம் வந்தவிடத்தும் அவர் வாராராயின்
ஆற்றாமை மீதாரப் பெற்று துன்புறுவர். இத்துயரினை
ஒளவையாரின் பாடலொன்று (நற்றிணை : 381)
அழகியல் பூர்வமாக படம்படித்துக் காட்டுகின்றது.

“மேகம் மழை பெய்யத் தொடங்கி
விடாது ஒரு தன்மையாய்ப்
பெய்தவண்ணம் நிற்கின்றது.

இப்பருவ காலத்தில் வருவேன்
எனக்கூறிய அவர் இன்னும் வரவில்லை;

அதனால்
தாங்கீவதற்கரிய துன்பத்தால் வருந்தி,
நான் உயிர்விடுதலே பொருந்தும்.

நான் இறந்தொழிந்தால்
அவர்மேல் அன்புடையேன்
என்பது உண்மையாகும்.

கரைமோதி ஓடுகின்ற காட்டாற்றின்
இடிகரையிலுள்ள வேர்கள் எல்லாம்
அசைக்கப்பட்டு காற்றினால்
அலையும் மாமரத்தின்
அழகிய இளந்தளிர் போல
நடுங்கும் உள்ளத்தோடு
இப்பிரிவுத் துன்பத்தை எவ்வாறு தாங்குவேன்?

வேம்பு பூக்கும் இளவேனில் பருவத்தில்
வினைமுடித்து வருவதாக கூறிச்சென்ற காதலன்
வரவில்லை. பிரிவுத்துயரால் மெலிந்து போன காதலி

ஊராரின் பழிப்புரைகளால் மேலும், அவஸ்தைக்
குள்ளான சங்கதியை மிக அற்புதமாக (குறுந்தொகை :
24) பரணர் பாடியுள்ளார்.

“வேம்பின் கரிய காம்புகளில் உள்ள
ஒள்ளிய மலர்களின் புதுவருவாயானது
என்னுடைய தலைவன் இல்லாமையால்
அனுபவிக்க முடியாமல்
பயனின்றிக் கழியுமோ?

தலைவன் என்னை அகன்றமையால்
அது குறித்துக் கொடுமையுரைக்கும்
மகளிரின் நாக்குகள்
தாம் குழைவின்றி பழிப்புரைக் கூறி,

ஆற்றின் அருகில்
உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள
வெள்ளிய கொம்புகளை உடைய
அத்தி மரத்தின்,

ஏழு நண்டுகள் பற்றிக் குழைத்த
ஒரு பழுத்தைப் போல
நான் வருந்தும்படி
கல் என்ற முழுக்கத்தை உடையனவாயின.

பிரிந்து சென்ற தலைவன் உரிய காலத்தில்
மீண்டு வராததால் ஊரவர் பழிதூற்றுவுதன் காரணமாகத்
தலைவிக்கு ஏற்பட்ட தாங்கொணாத் துன்பமே
துலாம்பரமாக இப்பாடலில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பிரிவாற்றாமைமையைப் பேசும் முல்லைத் திணைப்
பாடல்கள் காத்திருப்பு என்பதைக் காலம்/காலமாற்றம்
பற்றிய புலவுணர்வோடு அரங்கேற்றுகின்றன. தலைவன்
பாசறையினில் இருந்து தன் கடமைகளைச் செய்தலை
யும் தலைவி வீட்டிலிருந்து தலைவனை நினைத்துத்
துன்புறுதலையும் முல்லைப் பாட்டு, நெடுநல்வாடை
என்பன சிறப்பாக சித்திரிக்கின்றன.

கடலும் கடல் சார்ந்த பிரதேசங்களும் நெய்தல்
எனப்பட்டது. இந்நில மக்கள் தமது தழுவலுக்கேற்பக் கடற்

றொழிலாளராக விளங்கினர். மீன்பிடித்தல், உப்பு விளை வித்தல், அவற்றினை விற்றல் முதலானவை அவர்களது தொழில்களாயின. கடற்றொழில் அபாயகரமானது. கடலுக்குச் சென்ற ஆண்கள் மீண்டும் வரும்வரை மனைவியர் அவர்களுக்காக இரங்கி இருப்பர்.

கடற்கரைப் பிரதேசம் காதலர்கள் பிறறறியாது சந்தித்துக் கொள்வதற்கு ஏற்ற புன்னை முதலிய மரங்கள் செறிந்த வெண்மணற் குன்றுகளை உடையது. அங்கு நாள்தோறும் காதலனைக் கண்டு இன்புறுங் காதலி, ஒரு நாளைக்காயினும் அவனைக் காணா விட்டால் துன்பமடைவாள். அவ்வாறு சில நாட்களாகப் பகல் முழுவதும் காத்து நின்று அவனைக் காணாத விடத்து அவன் தன்னை விட்டொழிந்தானோ என்னும் கவலை அவன் மனத்தை உறுத்துவதால் அவளுக்கு இரங்கல் உண்டாகின்றது. எனவேதான், நெய்தலுக்குரிய உரிப்பொருளாக இரங்கல் கொள்ளப்பட்டது.

நெய்தலின் இரங்கலை “வெப்பத்தால் வெண்ணெய் உருகும் உருக்கம் போல் உருகும் நிலை” என்று வர்ணிக்கின்றார் இரா.இளங்குமரன் (பொருளாதிகார வாழ்வியல் விளக்கம்; 2003:33). “மீளதிகப் பரிதவிப்பில், ஆற்றாமையில் தான் என்ற சுயம் கரைந்து கொண்டே போதல் என்று சொல்லலாம் இதனை; என்று கவிஞர் பெருந்தேவி குறிப்பிடுகின்றார்.

“கலித் தொகை”யில் நல்லநதுவனார் நெய்தலின் இரங்கலை மிக நுட்பமான கவித்துவ ரம்மியத்துடன் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். உதாரணத் திற்கு சில வரிகள்:

சூரியனே!
பகலோடு நீயும் போய்விடாதே
இரவிலும் இருந்து ஒளி வீச
நீ போய்விட்டால்
என்னைத் துன்புறுத்துவதையே
தொழிலாகக் கொண்ட
மாலைப் பொழுது
என்னைக் கொன்றே போடும்.

அது என் உயிரைக்
கொண்டு போய் விடும்
அதைத் தடுக்கும் சக்தி எனக்கில்லை.

சூரியனே!
என் காதலனையும் அழைத்துக் கொண்டு
காலையில் வருகிறேன் என்கிறாயா?

இந்த மாலை செய்யும்
கொடுமைகளைத் தாங்கிக் கொண்டு
காலை வரை
நான் மகிழ்ந்திருப்பேன்
என்றா எண்ணுகிறாய்?

இத்தகைய இரங்கல் மொழிதல்கள் இறப்புக்கு வெகு அருகாமையில் காத்திருப்பின் ஆற்றாமையை

வைத்துப்பார்க்கின்றன.

“இருள் செறிந்த நடு இரவின் கண்வந்து, பல நாளும் உன்னுடைய மிக்க துன்பத்தை நீக்கியவள், உன் பிரிவால் தான் அடைந்த துன்பக் கடலைக் கடக்க வல்லவளோ?” (அகநானூறு 170); “தனித்திருக்கும் அவலநிலையைக் காட்டிலும் உயிர் போவதே சிறந்தது” (குறுந்தொகை 57). இத்தகைய சோக அலைகளே நெய்தலுக்குரிய பாடுபொருளாக அமைந்துள்ளன.

கோடை காலங்களில் மழையின் மை காரணமாக முல்லையும் மருதமும் தங்கள் இயல்பான தன்மையை இழக்கும். அத்தகைய வேளைகளில் பாலை மரமே அங்கு பிரதானமாகக் காட்சியளிக்கும். இதனால் அதைப் பாலை என்று கூறுவது மரபாகும். பாலை கடும் வரட்சியைக் கொண்ட பிரதேசமாகும். துறையாடுதலை தொழிலாகக் கொண்ட பாலை நிலத்து ஆடவன் அத்தொழிலைச் செய்தற் பொருட்டு இடையிடையே தன் காதலியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுதல் வழக்காயிருந்தது. அதனால், பிரிதல் என்னும் காதலொழுக்கம் பாலை நிலத்துக்கு உரியதோர் ஒழுக்கமாகக் கொள்ளப்பட்டது. பிரிதலால் வரும் துன்பம் பாலை செய்யுட்களில் நன்கு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. அகநானூற்றுச் செய்யுட்களில் 200 செய்யுட்கள் பாலைத்திணை செய்யுட்கள் என்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

நீண்ட நிச்சயமான பிரிவின் துயரம் குறித்த தயாரிப்பை, அத்துயரத்துடனான ஒருவித இசையை உள்ளீடாகக் கொண்டிருக்கும் பாலையின் கவிதையியல் சட்டகம் காதல் மொழியை பொன்மழைக் கவிதையென பொழிந்துள்ளது.

பொருள் ஈட்டி வரச்சென்ற தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்தான். தொழில்முடிந்த பின் திரும்பிய கணவனைப் பார்த்து, “பொருள் ஈட்ட வேற்று நாட்டில் தங்கியிருந்த போது என்னை நினைத்ததுண்டோ” என்று கேட்ட தலைவிக்கு தலைவன் கூறுகின்றான்.

“மாட்சிமை உடைய பொருள் ஈட்டும்
வினையின் பொருட்டு
என் உடல் ஆங்குப்
பிரிந்து இருந்ததேயல்லாமல்
அறியாமையுடைய என் உள்ளமோ
எப்போதும்
உன் அருகிலேயே இருந்தது.”

தலைவியைப் பிரிந்து சென்று பொருளீட்டி வரக்கருதிய தலைவன், நாம் பிரிவோமாயின் நம் தலைவி உயிர் வாழாள் என்று உணர்ந்து அவள் தன்மையதை தன் நெஞ்சிற்கு பின்வருமாறு சொல்கின்றான்.

“வன்னிலமாகிய காட்டினைக்
கடந்து செல்லக் கருதுவீராயின்
காதலுடையாரை விட்டுப் பிரிதல்
அறநெறியன்று என்று கூறிய
பழைமை பொருந்திய சொல்,

“சொல் அளவிலேயே
அழிந்து ஒழிவதாக”

என்று எனக்குக் கூறுவாள் போன்று
அக்குறிப்பினை முகக்குறிப்பினால்
உணர்த்திக் காட்டினாள்;

ஓவியத்தின் முகத்தில் அதன்
உள்ளக் குறிப்புத் தோன்றுவது போல
ஏன் முகக் குறிப்பினால்
பிரிவாகிய என் கருத்தினை
நான் அறியா வண்ணம்
அறிந்து கொண்டாள்;

தன் கண்ணின் பார்வையை
மறைந்த நடுக்கத்தைச் செய்யும்
நீரையுடைய பார்வையோடு
தன் மார்பில் அணைத்த புதல்வனது
புல்லிய தலையிலுள்ள
தூய நீர் தோற்றுவித்த
இணைந்த மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட
சொங்கமுநீர் மாலையை
மோந்தவளாய்ப் பெருமூச்சு விட்டாள்;

அப்பொழுது சிவந்த மாலையின்
மலர்கள் பவளம் போன்ற
தன் நிறத்தினை இழந்த
பொலிவற்ற காட்சியைக் கண்டேன்;

ஆகையால் அவளைப் பிரிந்து
போதலைத் தவிர்த்தேன்.

(அகநானூறு: 05)

வயலும் வயல்சார்ந்த பசுமை நிலமும் மருதம்
எனப்படும். வேளாண்மை செய்த அம்மக்கள் செல்வச்
சிறப்புடையோராய் வாழ்ந்தனர். உணவு தேடுவ
திலேயே தம் காலம் முழுவதையும் செலவிட வேண்டிய
நிலை மருத நில மக்களுக்குப் பெரும்பாலும் ஏற்பட
வில்லை. ஆகவே, அவர்கள் தம்முடைய ஓய்வு நேரத்
தினை ஆடல், பாடல் முதலான கலைகளை விருத்தி
செய்தலிலும், அறிவினை வளர்த்தலிலும் செலவு
செய்தனர். இராக் காலங்களில் ஆடவர் பாணரும்
பரத்தையரும் வாழும் இடங்களுக்குச் சென்று இன்பம்
துய்த்தனர். ஆடவர் பரத்தையர் இல்லங்களில்
இருப்பதை விரும்பாத அவர் மனைவியருக்கு
அச்செயல் ஊடல் விளைவிப்பதாயிற்று.

மருதச் செய்யுள்கள் பெரும்பாலும் ஊடலும்
சந்தேகமும் ஏன் சமயங்களில் சீற்றத்தோடும் சேர
நெய்யப்பட்டவையாக இருக்கின்றன. தலைவன்
பரத்தையோடு சென்று நீராடி அயர்ந்து மீண்டும் தன்
இல்லம் திரும்பித் தலைவியைப் பாராட்டுகிறான்.
தலைவி அவன் பரத்தையுடன் நீராடிய செயலை
அறிந்திருந்ததால் அவனுடன் ஊடல் கொண்டு
கூறுவதனை பரணர் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்.

“நீ விரும்பின பரத்தையோடு
புமிநாட்டாரது குளத்தினை
நாடிச் செய்து

நீர் விளையாடும்
களிறும் பிடியும் போல
முகம் இனியனாய்
மிக்க அழகினைக் கொண்ட
மார்பகத்துப் பூமாலை
பொலி வழிய
நேற்று வேழக் கரும்பாலாகிய
வெண்மையான புணை
தழுவிப் புனல் ஆடினாய்!

இன்று இங்கு வந்து
மார்பிலுள்ள அழகிய முலையிடத்துத்
தோன்றிய தேமலையும்
மாசற்ற கற்பினையும் உடையவளே!

என் புதல்வன் தாயே
என்று வஞ்சனையுடைய
பொய்யான வார்த்தைகளைப்
பலகாலும் பணிந்து கூறி
எம் முதுமையை இகழாதே!

(அகநானூறு 06)

மருதத்துக்கு உரித்தான நிகழ்வுகள் இவ்வாறு
தான் அமைந்துள்ளன. மருதச் சொல்லாடல்களில்
காத்திருப்பு பெரும்பாலும் ஊடலும் சந்தேகமும், ஏன்,
சமயங்களில் சீற்றத்தோடும் சேர நெய்யப்பட்டதாக
இருக்கிறது. பாணன் காதலனின் வருகையை
அறிவிக்கும் சமயத்தில் கூடக் காதலி, “நீ கண்டனையோ
கண்டார்க் கேட்டனையோ ... யார் வாய்க் கேட்டனை
காதலர் வரவே” என்று கேட்கிறான் (குறுந்தொகை 75).
அழகிய கனையிடத்து வெள்ளிய கொம்புகள் கொண்ட
யானை உறைவதைப் போல மற்ற பெண்களோடும்
சேரும் காதலன் குறித்த சந்தேகம் (குறுந்தொகை 75);
வாயில்வழி நுழைய முயற்சிக்கும் காதலனிடம்
“எப்பேர்ப்பட்ட அன்பு உன்னுடையது” என்றோ
“உன்னைப் பிரிந்த எனக்கு உன் பாணன் பொய்யன்,
ஊரிலுள்ள பாணரெல்லாம் கள்வர்” என்றோ தோழி
கூற்றாக எள்ளிச் சினந்து வாயில் மறுத்தல்
(குறுந்தொகை 196, 127) மருதத்துக்கு உரித்தான
நிகழ்வுகள் எனச் சொல்லலாம். பெரும்பாலான மருதத்
திணைப் பாடல்கள் உள்ளுக்கும் வெளிக்கும் இடையே,
புறத்திலிருந்து அகத்துக்குச் செல்லும் இயக்கப்
போக்கில், புறத்தையும் அகத்தையும் தொடர்புறுத்தும்
வாயிலில் நடிக்கப்படுகின்றன என்று எழுதுகிறார் ஏ.கே.
ராமானுஜன். எதிர்நோக்கியிருந்தவர் வந்துசேர,
காத்திருந்ததன் தவிப்பு சந்தேகமாக, ஊடலாக,
சீற்றமாக உருக்கொள்ளும் மருதப் படிநிலை பார்த்தின்
குறிப்பில் விரிக்கப்படும் கட்டம் இரண்டின் கோப
நாடகீயம் போன்றது; (பெருந்தேவி; காலச்சுவடு; 2006
நவம்பர்).

அகத்தினை இலக்கியங்களில் அன்பினைந்
தினை ஒழுக்கமரபே போற்றப்படுகின்றது. காதலின்
உயிரை உன்னதமாக வெளிப்படுத்தும் உயர்ந்த பாடல்
களாக இவை கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றை விட

ஆண் - பெண் உறவில் மேலும் இருநிலைகள் பேசப்படுகின்றன. அவையே கைக்கிளை, பெருந்திணை எனப்படுகின்றன.

கைக்கிளை என்பது ஆண், பெண் இருவரில் மற்றவர் விரும்பாமல் ஒருவரே விரும்புவது கைக்கிளை எனப்படுகின்றது. ஆனால், உண்மையில் கைக்கிளை என்பது முதலில் உடலுறவுக்குரிய பக்குவம் எய்தாத பெண்ணைப் பார்த்து ஒருவன் காமுற விரும்பி, அவளிடத்துப் பேசி (அவள் மறுமொழி சொல்லா விட்டாலும், அப்படிப் பேசுவதிலே) மகிழ்ச்சியடைவதையே குறித்தது.

பெருந்திணை என்பது இருவர்களுள் ஒத்த அன்பு அமையாத ஏற்றத்தாழ்வான காதல் நிலையை குறித்தது. அதாவது, பொருந்தாத இருவரின் உறவு பெருந்திணை எனப்பட்டது. ஆண் அல்லது பெண்ணிடம் ஒருதலையாக ஏற்படும் காதலைக் கைக்கிளை எனவும், பெண் மீது ஏற்படும் பொருந்தாத காதலைப் பெருந்திணை என்றும் வரையறை செய்துள்ளனர். இவ்வாறு அவற்றுக்குச் சில வரை முறைகளைக் குறிப்பிட்டிருப்பினும், தொழிலாளர்களும், போர்களின் போது கைப்பற்றப்பட்ட அடிமைகள்தம் காதலுணர்வுகளைக் குறிப்பதற்காகவே கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகியவை காலப்போக்கிற் சேர்க்கப்பட்டன எனத் தெரிகிறது. அன்பிணைந்திணை, பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் மேலிட்ட நிலையிலுள்ள ஒத்த இயல்புகள் கொண்ட இருபாலாரின் காதலுணர் வினைப் புலப்படுத்த, கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகியவை சமுதாயத்தின் கீழ் மட்டத்திற் காணப்பட்ட இருபாலாரதும் காதல் நிலையினைச் சுட்டுவதற்காகப் புகுத்தப்பட்டன என்ற கருத்தும் உண்டு (கலாநிதி துரை மனோகரன்; பார்வையும் பதிவும்; 2003:15).

சங்க நூலான “கலித்தொகை”யிலேயே கைக்கிளை, பெருந்திணைக்கான பிரதான உதாரணங்கள் உள்ளன. கபிலர் பாடிய “கலித்தொகை” 56ம் பாடல் இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

பாலுறவிற்குப் பொருத்தமில்லாத இளம்பெண் ஒருத்தியைக் கண்ட ஒருவன், அவள் மேல் அதீத காதல் கொண்டு, துன்புற்று, அவள் யாரோ என ஐயுற்றுப் பின்னர் தெளிந்து, அவளைப் பலவாறு புகழ்ந்து சொல்லெதிர் பெறானாய் தன் நெஞ்சோடு கூறிய கைக்கிளைப் பாடல் இதுவாகும். இப்பாடலில் கைக்கிளையின் பொருண்மையை அச்சொட்டாக சுட்டுகின்ற வரிகள் இவை.

“நேரிதான மயிர் வரிகளை உடைய

முன் கைகளைக் கொண்டு

இளமையானவளே!

முற்றின கோங்கின்

இள முகை போலவும்.

அடிபுருத்து விளங்கும்

குரும்பையைப் போலவும்.

மழைத்துளியால் உண்டான

நீர்க்குமிழி போலவும்,

அமைந்த உன்பெருந்த இளமுலை

உன்னைக் கண்டவர்களுடைய

உயிர் வாங்கும் என்பதை

நீ உணர்வாயா? உணரமாட்டாயா?

இவ்வளவு சொல்லியும்

மயக்கமுற்றவள் போல்

பிறர் படும் துன்பத்தை

நீயும் அறியவில்லையா?

ஒரு வார்த்தை கூட பேசாது

என்னை விட்டு

அகன்று போகிறாயே?”

அகத்திணைப் பாடல்களில் உள்ளூறை உவமம், இறைச்சிப் பொருள் எனப்பட பொருண்மை புதைவுகள் காணப்படுகின்றன.

“உள்ளூறுத் திதனோடொத்துப்

பொருள் முடிவென.

உள்ளூறுத் திறுவதை உள்ளூறை உவமம்”

என உள்ளூறை உவமம் பற்றி தொல்காப்பியம் (அகத்திணை 48) கூறுகின்றது. உள்ளூறை உவமம் என்பது பொருள் அல்லது உவமேயம் உள்ளூறைந்து மறைந்து குறிப்பாற் பொருளுணர்ந்தி நிற்கும் நிலை கொண்ட உவமை அல்லது உவமானம். சாதாரண உவமைகளில் உவமையும் பொருளும் வெளிப்பட்டு நின்றலைக் காணலாம். உள்ளூறை உவமத்தில் உவமை வெளிப்பட்டு நிற்க, பொருள் தொக்கு வரும்; மறைந்து வரும். வெளிப்படையாகக் கூற விரும்பாத ஒன்றைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துவதற்கு இவ்வணி நல்ல வாய்ப்புடையது. தாமரையை விட்டுப் பிரிந்த ஒரு வண்டு, பல வண்டுகள் மொய்த்த குவளையைத் தேடிச் சேரும் என்பது ஒரு பாடற்பொருள். இதில் மறைமுகமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது “தலைவியைப்பிரிந்த தலைவன் பரத்தையைச் சேர்ந்தான்” என்பதாகும். இப்பொருளை நாமே ஊகித்தறிகிறோம். கவிதையில்

சொல்லப்பட்ட பொருள், ஊகித்தறியப்படும் குறிப்புப் பொருளுக்கு உவமைபோல அமைவதால் இது உள்ளூறை உவமம் ஆகிறது. நிலத்தில் தோன்றும் கருப் பொருள்களைக் (தெய்வம் நீங்கிய பொருள்கள்) கொண்டு உள்ளூறை உவமம் அமையும். (உள்ளூறை - உள்ளே மறைந்திருப்பது)

அகப்பாடலில் நன்கு ரசிக்கத்தக்கதாய் அமைவது, உள்ளூறை என்னும் எடுத்துரைப்பு முறையாகும். அதாவது, வெளிப்படையாக நிகழ்வதான ஒன்றைக் குறிக்கும் அதேவேளையில் உள்ளாந்தமாக இன்னொன்றையும் குறிப்பதாகும்.

அம்முவனார் பாடிய நற்றிணை 35ம் பாடலில் உள்ளூறை உவமம் உயிர்ப்பாய் வெளிப்பட்டிருக்கின்றது. பாடலின் முதற்பகுதி பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“பொங்கிவந்து மோதுகின்ற
அலையானது பொருதியதனாலே,
நேரிதாகிய மணல்
அடுத்திருப்பதான
கடற்கரையினிடத்தே
உதிர்ந்து கிடந்த
புல்லிய காம்பையுடைய
கருநாவலின் பெரிய கணியினைத்
தம்மினமென்று கருதி
வண்டினம் மொய்க்கும்.

அவ்வேளையிலே,
அதனைப் பழமென்றே
உணர்ந்து
பலவாய கால்களை உடைய
நண்டானது சென்று
பற்றிக் கொள்ளும்.

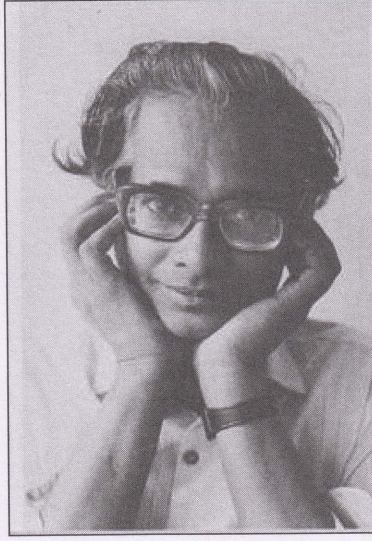
நண்டு பற்றிக் கொண்டதின்னும்
அதனை மீட்டற்கு இயலாவாய்த்
தளர்ச்சியுற்ற வண்டுகள்
மேலெழுந்து, அதனைச் சூழ நின்று
பேரொலி செய்தவாய்ப் பூசலிட்டிருக்கும்.

அவ்வேளையிலே இரையைத் தேடிய
ஒரு நாரையானது வரக்கண்டதும்
அதற்கஞ்சிய நண்டு
பழுத்தைக் கைவிட்டுச் சென்று
ஓடிப் பதுங்கும்.

அதன்பின் வண்டுகளின்
பூசலும் அடங்கும்.

இதன் உள்ளூறைப் பொருளினை பின்வருமாறு
விளக்கிக் காட்டலாம். நாவற்கனி தலைவியாகவும்,
வண்டுகள் தோழியராகவும், இரை தேடிய நாரை
தலைவனாகவும் நண்டு தமராகவும் உள்ளூறுத்தப்
பட்டுள்ளது. நாவற்கனியைத் தம்மினம் என்று மயங்கிக்
காத்துச் சூழ்ந்த தோழியரினின்றும், அதனைத்
தானடைந்து இன்புறுதற்கு உரியதென உணர்ந்த தமர்
(நண்டு) இடர் விளைவிக்க, அதனைக் கண்டு கலங்கிய
தோழியரது பூசல், அதுகண்டு விலகியெழுந்து
பூசலிட்ட வண்டினத்தின் பூசலாகவும் கொள்ள
முடியும். தலைவன் வரக்கண்டு, தமர் ஒதுங்கியது
நாரையைக் கண்டு நண்டு ஒதுங்கியதற்கு ஒப்பாகும்.
பின்னர் தமரும் தலைவனுக்கே தலைவியை மணம்
செய்து அவர்களை ஒன்று சேர்த்தார் என்பதே
உள்ளூறைந்த பொருளாகும்.

அகத்தினைப் பாடல்களில் உள்ளூறை
உவமம் கையாளப்படுவது போல “இறைச்சி” என்ற ஒரு
உத்தியும் உண்டு. சொல்லுகின்ற முறையால்
(தொனியால்) சொல்வதற்கு அப்பாலான ஒரு
விடயத்தை உணர்த்துவது இறைச்சி எனப்படும்.
இறைச்சிப் பொருள் என்பது வெளிப் படையாகக்

கூறப்படாத தாய், உள்ளே பொருள்
ஒன்றி னுள்ளே கொள்வதோர் பொருள்
ஆகும். இதனை தொல் காப்பிய
பொருளியல் - 35 பின் வருமாறு
வரையறுத்துள்ளது.

“இறைச்சிதானே பொருட் புறத்ததுவே”

சில நிகழ்வுகளினூடாக, தான்
சொல்ல விரும்பும் பொருளைக்
குறிப்பாகப் புலப்படுத்து வதே இறைச்சி
என்று சுருக்கமாச் சொல்லலாம்.
இதுவும் கருப் பொருள் கொண்டு
உணர்த்தப்படும் குறிப்புப் பொருளே.
ஆனால் உவமைபோல முழுமையாகப்
பொருத்திப் பார்க்க முடியாது
போகலாம். மேலும் வெளிப்படைப்
பொருள், குறிப்புப் பொருள்

இரண்டையும் தாண்டிப் பின்னும் ஆராய்ந்து காணும் ஒரு
மூன்றாவது பொருளும் தெரியலாம். இது இறைச்சி
ஆகும். “மலையில் இரண்டு யானைகள் போரிட்டன.
அதனால் வேங்கைமரம் முறிந்து வீழ்ந்தது;
குறப்பெண்கள் மரம் ஏறாமல் எளிதாக வேங்கைப் பூப்
பறித்தனர்” என்பது வெளிப்படைப் பொருள். இதிலிருந்து
குறிப்பாகப் பெறப்படும் பொருள் பெண்கேட்டு வந்த
தலைவனின் பெற்றோருக்குத் தலைவியின் பெற்றோர்
உடன்படாததால் தலைவன் அவமானப்பட்டான்

(வேங்கைமரம் வீழ்தல்). அவ்வாறிருந்தும்
தலைவிக்கு அருளே புரிந்தான் (மலர்கொய்தல்
எளிமையாதல்) என்பது. இதனைத் தாண்டித் தலைவி
தலைவனுடன் உடன்போக்கிற்கு (பிறர் அறியாமல் தலை
வனுடன் சென்றுவிடல்) ஒப்புக்கொள்கிறார் என்பது
மேலும் ஊகித்துணரக் கூடிய பொருள். (இறைச்சி -
உள்ளே செறிவாக அமைந்துள்ள மறைபொருள்) இள
நாகனார் பாடிய நற்றிணை 231ம் நெய்தல் கலி இறைச்
சிக்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது.

மையற விளங்கிய மணிநிற விசம்பின்
கைதொழும் மரபின் எழுமீன் போல
பெரும் கடல் பரப்பில் இரு புறம் தோய
சிறுவெண் காக்கை பலவுடன் ஆடும்

துறை புலம்பு உடைத்தே தோழி! பண்பும்
உள் ஊர்க்குரி, கரு உமைத்து அன்ன

பெரும் போது அவிழ்ந்த கரும் தாள் புன்னை
கானல் அம் கொண்கன் தந்த
காதல் நம்மொடு நீங்காமாறே.

கடற்றுறையிலே நீர்க்காகை ஆணும்
பெண்ணுமாக நீராடுவது ஒரு நிகழ்வு; அதனூடாகத்
தலைவன் தலைவியை வரைந்து கொண்டிருந்தால்
கடலாடி மகிழலாமே என தலைவி ஏக்க உணர்வோடு
தன் கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்துகிறார். இந்தக்
கவிதையோடு தற்காலக் கவிஞர் ஞானக் கூத்தனின்
“பவழமல்லி” கவிதையை ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். இது
தான் ஞானக் கூத்தனின் கவிதை:

கதைகேட்கப் போய்விடுவாள்
அம்மா, மாடிக்
கொட்டகைக்குப் போய்விடுவார்
அப்பா, சன்னத்
தாலாட்டின் முதல்வரிக்கே
குழந்தைத் தம்பி
தூங்கிவிடும், சிறுபொழுது
தாத்தாவுக்கு
விசிறியதும் அவரோடு வீடும்
தூங்கும்.
புக்களெல்லாம் மலர்ந்தோய்ந்த
இரவில் மெல்ல
கட்டவிழும் கொல்லையிலே
பவமும்லி
கதைமுடிந்து தாய் திரும்பும்
வேளைமட்டும்

ராமன் இழந்த தூர்ப்பநகை

இருளின் நிற(முகக்) கதப்பில்
தணல்கள் சிரித்தன.
அவள் ராக்ஷஸப் பாறைகள்
பாகாய் உருகின.

உருகியென்?
அவனோ கடவுள்.

ஆடையின் இரவினுள்
உதயத்தை நாடும்
பருவ இருள்.
நடையோ
ரடிவ்வோ
ரடியில்
தசையின்

ஜீவாலை நடுக்கம்.

நடுங்கியென்?
அவனோ, பாவம்,
கடவுள்.

தழுவ விரியும்
தொடைகள் திரண்டு
பிரிந்து பிரிந்து
இடையே ஓர்
தலைகீழ்க் கருஞ்சுடர்
எரிந்து எரிந்தழைக்கும்.

அழைத்தென்?
அவனோ, த்சொ!
கடவுள்.

*

(1973) (பிரமிள் கவிதைகள்; 2007: 90)

ஆண் நிலையிலிருந்து கற்பிக் கப்பட்ட
காதலுணர்வில் பெண்ணின் மனவோட்டத்தை
முன்னிருத்தியவர் பிரமிள் என்பது என் கணிப்பு.
எடுத்துக்காட்டாக “ராமன் இழந்த தூர்ப்பநகை” என்னும்
கவிதையைக் குறிப்பிடலாம். சனாதனமான பொருளில்,
அதாவது ஆண்மையப் பார்வையில் தூர்ப்பநகை
செய்தது ஆண்மயக்கும் லீலை. பிரமிளின் வரிகளில்
இந்தத் தருணம் பெண்ணின் காதலாகவும் காமமாகவும்
அவை உதாசீனப்படுத்தப்படும்போது எழும் சீற்றமாக
வும் மாறுகிறது. கவிதைத் தலைப்பு என்னுடைய சார்பை
வலுப்படுத்துவதாகவும் கருதுகிறேன். கவிதையில்
வெளிப்படும் குரல் பெண் தொனியுள்ளது. அவளுக்கு
நேரும் மனவோட்டங்களை முன்வைப்பது. ராமனை
இழந்த தூர்ப்பநகையின் கூற்று அது. அவள் விரும்பிய
தருணம் கைகூடாத ஆற்றாமையான கவிதையின்
மையம். ஆனால் தலைப்பு “ராமன் இழந்த தூர்ப்பநகை”.
ஆக, இழப்பு பெண்ணுக் கல்ல; ஆணுக்கு. அவள்
கடவுளாக இருந்ததுதான் காரணம். முதல் வாசிப்பில்
இக்கவிதையைப் பற்றி எனக்குள் திரண்ட இந்தப் பார்வை

தெருப்படியில் முழுநிலவில் அந்தநேரம்
தனிமையிலே என் நினைப்புத் தோன்றுமோடி?
அகத்திணையின் என்றும் அழியாத காதல்
மொழி பின்வருமாறுதான் பிரகடனமாகியுள்ளது.

“யாக்கைக்கு

உயிரிணைத் தன்ன நட்பின் அவ்வயிர்

வாழ்தல் அன்ன காதல்

சாதல் அன்ன பிரிவரியோளே”

அதாவது, “காதல் உடம்புக்கும் உயிர்க்கும்
உள்ள தொடர்பு போன்றது. உயிர் உடம்பில் வாழ்தல்
போன்றது காதல். உயிர் உடம்பை விட்டுப் பிரியும் சாதல்
போன்றது பிரிவு”. பாரதியாரின் குயில் பாட்டிலும்
இதுதான் எதிரொலித்தது.

“காதல், காதல், காதல்

காதல் போயிற் காதல் போயிற்

சாதல், சாதல், சாதல்”

சங்க காலத்திலிருந்து சமூகம் நெடும் பயணம்
செய்து விட்டது. தொல்காப்பியர் “அகனைந்திணை”
என்று வரையறுத்த காதல் இலக்கணங்கள் மீறப்பட்டு,
காதல் உலகில் வதைவகையான வாழ்வியல் சிக்கல்
கள் வலம் வரத் தொடங்கி விட்டன. தொல்காப்பியர்
சொன்ன உரிப்பொருள் எல்லைகள் உடைந்து தகர்ந்து
போய் விட்டன. உரிப்பொருள் அளவில் இன்று
பெருந்திணை உறவுகளும், கைக்கிணை உறவுகளும்
இலக்கியங்களில் முதன்மை பெற்றுள்ளன. ஆண் -
பெண் உறவில் புதிய பரிமாணங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

பாரதியாரின் முதல் கவிதையான “தனிமை
இரக்கம்”(1904) ஒரு காதல் கவிதையாகும். அதுபோல
ந.பிச்சமூர்த்தியின் முதல் கவிதையும் “காதல்”
(மணிக்கொடி ; 1934) என்பதே. பிரமிள் (ராமன் இழந்த
தூர்ப்பநகை), ஞானக்கூத்தன் (பவமும்லி), மனுஷ்ய
புத்திரன் (இழந்த காதல்) முதலானவர்களின் காதல்
கவிதைகள் வித்தியாசமான முறையில் அமைந்
துள்ளன. எடுத்துக்காட்டுக்கு பிரமிளின் “ராமன் இழந்த
தூர்ப்பநகை” கவிதையை உணர்வுப் பூர்வமாய்
அனுபவித்து படித்துப் பாருங்கள்.

காலப் போக்கில் மேலும் செழுமை பெற்றே வந்திருக்கிறது. இன்றுள்ள கருத்துச் சூழலில் கூடுதலாகவும் பொருள்படும் வாய்ப்பும் விரிந்திருக்கிறது என்பது என் அனுமானம் (சுகுமாரன்; காலச்சுவடு; 2006 நவம்பர்).

ஈழத்து தமிழ் சூழலில் மஹாகவியே (1927-1971) நவீன தொனியில் காதலை பாடிய மூலவராவார். நீலாவணன், முருகையன், சா.வே.பஞ்சாட்சரம், பா.சத்தியசீலன், ஈழவாணன், ராஜபாரதி முதலானவர்களும் கணிசமான காதல் கவிதைகளை எழுதியுள்ளனர். ஏம்.ஏ.நுஃமான் தனித்துவமான காதல் கவிதைகளைத் தந்துள்ளார். அவருடைய “அழியா நிழல்கள்” (1982) என்ற அகத்துறை விடயங்களைப் பேசுகின்ற தொகுப்பில் அழகியல் ரசம் ததும்பி வழியும் காதல் கவிதைகள் உள்ளன.

அண்மையான காலங்களில் அ.யேசுராசா (சங்கம் புழைக்கும் மாயா கோவல்கிக்கும்), வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் (முதல் காதல்), சேரன் (ஜே.யு.டனான உறவு முறிந்து மூன்று நிமிடங்களாகின்றன), சோலைக்கிளி (அந்த வெல்வெட்டுப் பறவை), என்.ஆத்மா (என் பிரிய காதலே, பிசாசே!), உமா வரதராஜன் (ஜூலியைப் பற்றிய ஐந்து கவிதைகள், 2009) முதலானவர்களின் காதல் கவிதைகள் புதிய பாய்ச்சலைக் காட்டி நிற்கின்றன.

சமுதாய அமைப்பு எளிமையாக இருந்த சங்ககால அழகியல், நூற்றாண்டுகளின் மறைவில்

வெகுவான மாறுதல்களுக்கு இரையாகி விட்டது. தற்கால காதல் கவிதைகளும் பாரதாரமான உணர்வுத் திருப்பங்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன. தொல் காப்பியரும் இந்த வியத்தகு மாற்றங்களை, “கடிசொல் இல்லை காலத்தப் படினே” என்ற கண்ணோட்டத்தில் வரவேற்றிருப்பார் என்பது வெள்ளிடமலை! முடிவாக, கவிஞர் சுகுமாரனின் வரிகளோடு இக்கட்டுரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

காதல் கவிதைகள் மீதான வாசக அங்கீகாரம் ஒரு பொது நிலையைச் சார்ந்தது. காதலர்கள் வேறாக இருந்தாலும் வாசிப்பின்போது வாசகன் உணர்வது தனது காதல் மனத்தையே. காதலைக் கொண்டாடிய வனாகவோ காதலால் தண்டிக்கப்பட்டவனாகவோ இருந்தாலும் கூட. ஆக, ஒரு கவிஞன் காதலிப்பது அவனுக்காக மட்டுமல்ல; அவனுக்கு முன்னும் பின்னுமான பலருக்குமாக என்று தோன்றுகிறது. இந்த வரலாற்றுக் கடமையை நிறைவேற்றுவனைப் பற்றிய முகுந்த் நாகராஜனின் கவிதை வரிகளைக் கட்டுரையின் முத்தாய்ப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகள்

கோடிக்கணக்கான மனிதர்கள்

சுமந்த காதலை

நான் ஒருவனே சுமக்கும்படி ஆகிவிட்டது

(நான் சுமந்த காதல்கள் - அகி)

கவிஞர்கள் பாவம்தான், இல்லையா?

எம்பிகள் நிறைந்த எம்மரின் பக்கம்
எத்துகளை வேலைகள் இருந்த போதும்
தும்பிகள் தூசுகள் நிறைந்த காடாய்
துன்பமே தொடர்ந்திடும் நாடாய்ப் போச்சு!

எம்பிகள் எங்கணும் ஏற்றம் போற்றும்
தம்பிகள் தலைகளைப் பணிந்து நாளும்
நம்பினோர் நாட்டிலே நயமாய் உண்டோம்
தெம்புடன் நடந்திடத் தூது செல்வீர்!

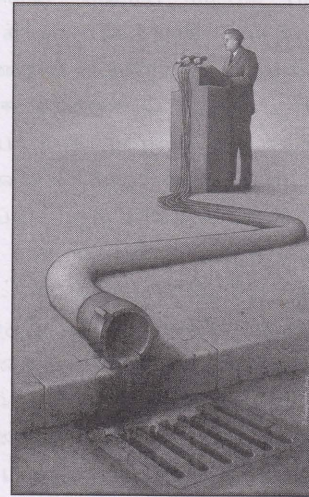
விந்தைகள் நிறைந்திரு இந்த நாளில்
கந்தலும் கண்ணீரும் கலங்கி நிற்க
நிந்தனை செய்வதே நெஞ்சில் கொண்டு
சிந்தனை மறந்தவர் பலபேர் இன்று!

உத்தமர் யாமென உளறும் மாக்கள்
எத்திசை ஏகிலும் இறைவன் காக்க
சித்தமே சிறந்திட செழுமையோங்க
சுத்தமாய் வாழ்பவர் துணையை கொள்வோம்

விண்ணையும் மண்ணையும் வெற்றி கொள்ள
கண்ணிமைக் கருத்துடன் வாழ்ந்த போதும்

எங்களுடில் இன்று |

ஏ.சீ.எம்.இப்ராஹீம்

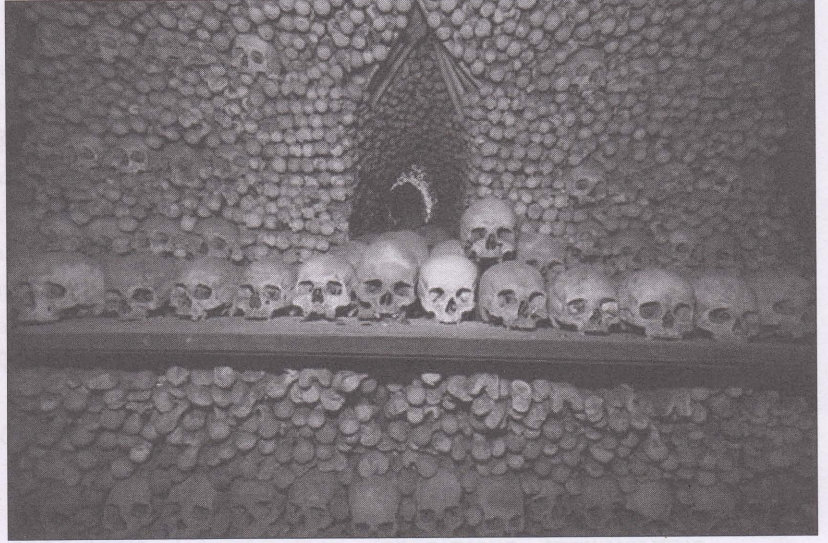

எண்ணிலும் எழுத்திலும் ஏற்றம் காண
எத்துகளை விந்தைகள் வேண்டும் இன்று!

இவ்வுலக வாழ்விலே இன்பங்கண்டு
இரவுபகல் பாராது இரஞ்சம் மாந்தர்
அவ்வுலகில் அத்தனையும் அடையவென்று
ஆர்ப்பரித்து அகிலமெலாம் அலைவார் காணும்!

தாயக எழுச்சிப்பாடல்கள்
இலக்கிய இயக்கத்திற்குள்ளும்
அது சார்ந்த தளத்திலும்
என்றைக்குமே
ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு
ஆவணப் படுத்தப்பட
வேண்டும். இந்த
வரலாற்றுப்பதிவுகள் பல
கோணங்களிலும் மிக
நுண்ணியமாக பார்க்கப்பட
வேண்டும்.

தனித்துவம் மிக்க தாயக எழுச்சிப்பாடல்கள் அகம் சார் உணர்வலைகளை முன் வைத்து

■ வெற்றி துஷ்யந்தன்

துனிப்பெரும் சக்திகளாக தரணி எங்கிலும் பரந்து வாழ்க்கின்ற தமிழ் மக்களுடைய கலையும், பண்பாடும் அது என்றைக்குமே மகோன்னதமானது. தமிழ் இனத்தின் தனித்துவமான கலை வடிவங்கள் அவை உலகப் பெரும் பந்தின் அனைத்து இன மக்களினால் உற்று நோக்கிப் பார்க்கப்படுகின்ற ஒன்றாகும். அதற்கு பல்வேறுபட்ட காரணகாரியங்கள் முன் வைக்கப்பட்டாலும் பொதுவாக ஈழத்தமிழினத்தின் வாழ்வியலும், வாழ்வு சார் படைப்பியல் அம்சங்களும் எக்கூலத்திலும் உன்னதமானவையாகவே இருந்து வருகின்றது. பெரும்பாலும் அத்தகைய படைப்புகள் அவர்கள் சார் உணர்வியல் தளத்தின் அகப் புற விம்பங்களை காட்டக் கூடியன வாகவே எழுந்து விடுவதுண்டு. இதற்கு பெரும் காரணியாக ஈழத்தமிழர்களோடு பின்னிப்பிணைந்த போரியல் வாழ்வும், இழப்பியல் துயரமும், அதி உச்ச வலிநிறை வாழ்வுமே காரணமாகியிருந்தன.

உண்மையில் தமிழ் மக்களுடைய இந்த நீண்ட கால துயர் நிறை கொடு நீள வாழ்தலில் இந்த நீண்ட கால துயர் நிறை கொடு நீள வாழ்தலில் தோற்றம் பெற்ற பல படைப்புக்களே அவர்கள் சார் பிரச்சினைகளையும், ஏக்கங்களையும் பல கோணங்களில் உலக நாடுகளிற்கும் இதரவல்லாதிக்க சக்திகளிற்கும் உணர்த்திய பெருமைக்குரியனவாய் இருந்திருக்கின்றன. இருந்தும் வருகின்றன.

போர்க்கால இலக்கியம் என்கின்ற ஒரு பெருமைக்குரிய இலக்கிய வடிவத்தை அல்லது அனைத்து மக்களினாலும் இன்றைக்கும் விருப்போடு நோக்குகின்ற இந்த இலக்கிய வடிவத்தை உருவாக்கிய எங்கள் ஈழமண்ணில் தோற்றம் பெற்ற பல்வகைமை கொண்ட எழுத்துப்பிரதிகளும் படைப்புகளும் என்றைக்குமே அவை எம் நிலத்தின் அகப்புற விடயங்களை உலகிற்கு எடுத்தியம்புவனவாகவே இருந்து வருகின்றன. அப்படியான பல்வகைமை கொண்ட படைப்பியல் வடிவங்களில் தாயக எழுச்சிப்பாடல்களிற்கு என்றைக்குமே காத்திரமானதும், தனித்துவமான இடமுண்டு.

ஈழத்தமிழ் தாயகத்தின் படைப்பு வடிவங்கள் பற்றி நோக்குபவர்கள் போர்க்கால எழுச்சிப்பாடல்களை தவிர்க்கவோ, விலக்கவோ முடியாத அளவிற்கு அவை தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலோடு பின்னிப்பிணைந்தவையாகவே இற்றைவரை இருந்து வருகின்றன. தமிழீழ விடுதலைப்போராட்டம் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலங்களிலேயே தாயக எழுச்சிப்பாடல்களின் ஆரம்பமும் சமதளத்தில் அரங்கேறத் தொடங்கியது. 1990 களின் ஆரம்பங்களில் பெரும் வீச்சோடு வரத் தொடங்கிய தாயக எழுச்சிப்பாடல்களே மக்களிற்கும், இதர தரப்பினருக்கும் போராட்ட நியாயங்கள், நோக்கம், தீர்வு தொடர்பான பல விடயங்களை மக்களிற்கு உணர்த்திய ஒரு ஆயுதம் என சொல்லலாம்.

தாயக விடுதலைப்போராட்டத்தை மக்கள் மயப்படுத்தியதில் தாயக எழுச்சிப் பாடல்களின் பங்கும், வகிபாவமும் அளப்பரிய ஒன்றாகும். அதற்குரிய காரணங்களாக நாம் பதை சொல்லலாம். ஆயுதப் போராட்டத்தில் லட்சோப லட்சம் மக்களை இணைய வைத்த பெரும் காரணிகளில் தாயக எழுச்சிப் பாடல்களின் பங்கு அளப்பரியதாகும். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அனைத்து செய்திகளையும் உலக மக்களிற்கு எடுத்தியம்பிய ஒரு முக்கியமான செயற்பாட்டையும் இப்பாடல்களே மேற்கொண்டன. பிரசார உத்தியாக ஆரம்பத்தில் கையாளப்பட்ட இப்பாடல்கள் காலப் போக்கில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் குறிக்கோள், போரியல் வெற்றி, போராளிகளின் உணர்வலைகள் என பல உணர்வியல் சார் அம்சங்களை முன் வைத்து வெளிவரத்தொடங்கின.

போரட்ட காலமான 90களின் நடுப்பகுதியில் அந்த காலத்திற்கேற்ப வெளியுலக தொடர்பில்லாத அந்த காலப் பெருவெளியில் தமிழ் மக்கள் வானொலி ஊடாகவும், ஒலிப்பேழைகள் வாயிலாகவும் தாயக எழுச்சிப்பாடல்களோடேயே தமது நேரத்தை கழித்தார்கள் எனலாம். ஒவ்வொருவர்களினது உதடுகளும் இந்தப் பாடல்களையே உச்சரித்த காலம் அது. பாடசாலை நிகழ்வுகள், பொது நிறுவன நிகழ்வுகள் என்ன அனைத்திலும் தாயக எழுச்சிப் பாடல்களும். அவை சார்ந்த ஆற்றுகைகளுமே அந்த காலப் பகுதியை நிறைத்திருந்தன.

உண்மையிலும் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் உக்கிரம் என்பது அது கொண்டிருந்த மக்களின் பெரும் ஆதரவின் நீட்சிக்கரத்தினாலேயே அது உன்னதமாக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த ஆதரவின் ஆரம்ப அடித்தளத்தில் பல காரணிகள் இருப்பினும் அந்தக் காரணிகளில் தாயக எழுச்சிப்பாடல்களின் பங்கும் காத்திரமானது. காரணம் மக்களை உணர்வு நிலை எழுச்சியுற வைத்தவை இப்பாடல்களே ஆகும். எங்கள் ஈழ மண்ணில் வெளிவந்த பல்லாயிரம் பாடல்களும் அழைப்புகள் உணர்நிலை சித்திரிப்பின் பெரும் ஆயுதங்களாக இருந்தன. போராட்ட வெற்றிகளையும், தமிழீழ அழகையும், எங்கள் வலிகளையும், நியாயங்களையும், தேசத் தலைவனின் சிறப்பையும், பிரிவையும் என நிகழ்களத்தின் சாட்சியமாகவும், வரலாற்றுப் பதிவாகவும் அவை இருந்தன.

தாயக விடுதலைப் போராட்டத்தை இலக்கிய இயக்கத்திற்குள் கொண்டு சென்றும், தமிழ்தேசிய பிரக்ஞையை மக்கள் மத்தியில் நிலை நிறுத்திய பெருமையும் தாயக எழுச்சிப்பாடல்களுக்கே உரியது. ஆயுதப்போராட்டம் முனைப்புப் பெறத் தொடங்கி அதனோட்டத்தில் சமாந்தரமாக பயணித்த இந்தப் பாடல்கள் தனித்துவம் வாய்ந்தவையே.

உண்மையிலும் இந்த கட்டுரையின் தலைப்பின் பிரகாரம் அதாவது தனித்துவம் மிக்க தாயக எழுச்சிப் பாடல்கள் அகம் சார் உணர்வலைகளை முன் வைத்து என்ற ஒரு தளத்தின் ஊடாக நோக்குகின்ற

போது நாம் பல விடயங்களை உள்ளிருத்தியே நோக்க முடியும். தாயக எழுச்சிப் பாடல்களை வெறும் செவிநுகர் ஊடகமாக பார்த்து வந்த நிலையே இதுவரை இருந்து வந்தது. உண்மையில் அவை ஒவ்வொரு கோணத்திலும் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தி ஆவணமாக பதியப்பட வேண்டிய ஒன்றே ஆகும். கருத்துச் சுதந்திரம், அரசியல் தூழல் போன்ற புறக்காரணிகளே இப்படியான விடயங்களை நோக்குகின்ற மனோநிலையை படைப்பாளியிடமிருந்து பிடுங்கியிருந்தாலும் உண்மையில் இது ஒரு கலைத்துவம் சார் இலக்கியம் என்கின்ற வகைமைக்குள் ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டிய ஒன்றேயாகும்.

இப்படி பல்வேறு சிறப்புக்களை உடைய எங்கள் தாயக எழுச்சிப்பாடல்களை அகம் சார் உணர்வு நிலைகளோடு ஒன்றிணைத்து வீரம், அழகியல், சோகம், போற்றுதல் மரபு, உணர்ச்சி, பிரிவு என்கின்ற ஆறுதளங்களின் ஊடாக நோக்குதலே இக்கட்டுரையின் பிரதான நோக்கமாகிறது.

புதுவை இரத்தினதுரை

1. வீரம்

பெரும் வீச்சோடு வெளிவந்த போர்க்கால எழுச்சிப்பாடல்கள் அந்தந்த நிகழ்களத்தில் இடம் பெற்ற போரியல் வெற்றிகள், படைகளின் வீரதீரங்கள் என பல விடயங்களை உள்ளிருத்தி வெளிவந்து பெரும் உணர்வு தளத்தை நர்த்தனமாட வைத்த பெருமைக்குரிய பாடல்களாக இருந்து வருகின்றன. இந்த வகையில் கவிஞர் புதுவை இரத்தினதுரை அவர்களின் வெற்றிச் சமரின் பின்னராக உருவாகிய,

சங்கு முழங்கடா தமிழா - இந்த

சாதனை பாட்டா கவிஞர்

பொங்கும் புலிகளின் போர்த்திறன் பாடியே

பூநகர் வெற்றியை வாழ்த்துங்கடா

என்கின்ற பாடலையும் அத்தோடு கட்டுநாயக்கா படைத்தளம் மீதான தாக்குதலின் பின் எழுந்த,

“காலை விடிகின்றதடா கண்ணை திற கண்ணை திற

வீரத்தமிழ் சேனை ஒன்று வென்றதடா கண்ணை திற

கட்டுநாயக்காவில் தீயை பற்ற வைக்க சென்றாரடா

குண்டை வீசும் வான ஊதி எத்தனையோ கொன்றாரடா

என்கின்ற பாடலையும் குறிப்பிடலாம்.

தாயக எழுச்சி பாடல்களில் அதிகமானவை

வீரம் சார் வெற்றிகளை முன்னிறுத்தியே வெளிவந்தன. அடுத்து மிக முக்கியமாக இந்த வகைமைக்குள் பார்க்கப்பட்டக் கூடிய பாடல்களில் ஒன்றாகிய கவிஞர் பதுவை அவர்களின் வரியிலும், இசைவாணர் கண்ணன் அவர்களின் இசையிலும், குமாரசாமி, பார்வதிசிவபாதம், வர்ண ராமேஸ்வரன் ஆகியோரின் குரலிலும் வெறிவந்த “போராம்மா உனையன்றி யார்ம்மா” என்ற பாடலில்

“செந்தணலில் வெந்திடினும் எங்கள்
பகை கொல்வோம்
தேடிவரும் எங்கள் பகை ஓடிவிடச் செய்வோம்
அண்ணன் பெயர் சொல்வோம்
அச்சமில்லை என்போம்
இங்கு தமிழ் ஈழமிது பொங்கிவர வெல்வோம்”

என்கின்ற வீரம்மிகு வரிகளையும், அடுத்து இந்த தளத்தில்,

“தந்தனா பாடலா தாளம் போட்டு ஆடலாம்

.....
.....

நீலக்காடலின் மேனியெல்லாம்
மோதும் புலிபாரு அதுக்குஈடு இணை ஏது
நேவிக்காரன் கப்பலுக்கும்
நெத்தியடி கேளு அதில் தப்புறவன் யாரு”

என்கின்ற பாடலும் தாயக எழுச்சிப் பாடல்களில் வீரத்தை முன்னிறுத்தி வெளிவந்தன.

2. அழகியல்

அழகைப்பாடாதகவிஞனுமில்லை அழகைப் பாடதவன் கவிஞனுமில்லை என்கின்ற வார்த்தை களுக்கு இசைவாக எங்களுடைய தாயக எழுச்சிப் பாடல்கள் போரைப்பாடுகின்ற அதேசமயம் எங்கள் மண்ணை பாடியிருக்கின்றன, தலைவன் அழகை பாடியிருக்கின்றன. அந்த வகையில் உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் வரிகளில் உருவாகிய,

“தமிழீழத்தின் அழகு தனியழகு எங்கள்
தாயகத்தின் பெருமை அறியும் உலகு
கடல் சூழ்ந்த யாழ்ப்பாணம் படகு போல் இருக்கும்
கரை மணலில் நண்டு ஏதோ கிறுக்கும்”

என்கின்ற பாடலையும், அறிவுமதியின் வரிகளில் உருவான,

“அழகே அழகே தமிழழகே பழகிட கரம் எளிதழகே

.....
.....

சூழல் அழகு ஈழம் அழகு அழகழ அழகழ அழகழகு
போர் சூழல் அழகு தமிழீழம் அழகு அழகழ அழகழகு
என்கின்ற பாடலையும், அடுத்து தமிழீழ தேசிய தொலைக்காட்சியின் வணக்கப்பாடலாக கு.வீராவின வரிகளில் வந்த

“தாய் மண்ணே உனக்கு எங்கள் வணக்கம்

.....
மட்டு அம்பாறை தொட்டு வருகின்ற
மாலை இளங்காற்றே வணக்கம்

இசைப்பரியன்

கொட்டும் பறையோடும் தூவும் திருகோண
மலையின் குளிரே வணக்கம்
வன்னி வயல் மீது நின்று விளையாடும்
வசந்த முகிலே வணக்கம்
வண்டு மன்னாரை வாழ வைக்கின்ற
அலையே எங்கள் வணக்கம்

என்கின்ற பாடலையும் தாயக எழுச்சிப் பாடல்களில் அழகியல் என்ற தளத்தில் வைத்து நோக்க முடியும்.

3. சோகம்

தாயக விடுதலைப்போராட்டகால பயணம் என்பது எத்தனையே விதமாக அகப்புற உணர் வலைகளை தோற்றுவித்திருப்பினும் போராட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட அதீத சோகத்தை முன் வைத்த பெரு வாரியர் பாடல்கள் வெளிவந்தன. சோக உணர்வை தோற்றுவிக்கக் கூடிய வகையில் பல பாடல்கள் வெளி வந்தன. இற்றை வரை கேட்பவர்களை ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத பெரும் துயரை இப்பாடல்கள் தருவதுண்டு. அந்த வகையில், மாவீரர் நாளில் துயிலிலும் இல்லங்களில் இசைக்கவிடப்படுகின்ற கவிஞர் புதுவையின் வரிகளில் உருவான,

“தாயக கனவுடன் சாவினை தழுவிய சந்தன பேழைகளே
.....
.....

எங்கே எங்கே ஒரு தரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்

என்கின்ற பாடலையும் அடுத்து 1995 இடப்பெயர்வுடன் உருவான,

“பூவும் நடக்குது பிஞ்சும் நடக்கு
போகும் வழி தெரியாமல் - இங்கு
சாகும் வயதின் வேரும் நடக்குது
தங்குமிடம் தெரியாமல்”

என்கின்ற பாடலையும் குறிப்பிடலாம்.

சோக உணர்வு சார் தாயக எழுச்சிப்பாடல்களின் தேவை தாயக விடுதலை போரில் அதிகமாக இருந்தது. இதற்குரிய காரணங்களாக அன்றாடம் நிகழ்ந்த பெரும் உயிர்தியாகங்கள், இழப்புக்கள் என பலதை சொல்லிக் கொள்ளலாம். இந்த வகையில்

புதுவை வரிகளிலும், மேஜர் சிட்டு குரலிலும், கண்ணனின் இசையிலும் வெளிவந்து,

“நிலமும் கடலும் நேற்று அதிர்ந்தது அந்த நிலவும் வானில் இரவு நேரம் அமுதது நந்திக்கடல் மௌனமாக கரைந்தது வங்கக்கடல் கோபமாக எழுந்தது”

என்கின்ற பாடசாலை குறிப்பிடலாம். இப்போது கேட்டாலும் கேட்பவர்கள் அனைவரையும் உருக வைக்கும் இப்பாடலில் இசையில் இசைவாணர் கண்ணன் அவர்கள் வயலின் வாத்தியத்தைக்கூட அழவைத்து ஒரு உன்னதமான இசையை இப்பாடலிற்கு வழங்கியிருந்தார்.

இப்படி சோக உணர்வை தரக்கூடிய பல பாடல்கள் வெளிவந்தன.

4. போற்றுதல் மரபு

தாயக எழுச்சிப்பாடல்களை பொறுத்தவரை அவை போற்றுதல் மரபிற்கு அதீத முக்கியத்துவம் கொடுத்தவையாகவும் இருக்கின்றன. போற்றுதல் மரபு என்று நாம் பார்க்கும்படி மாவீரரை போற்றுகின்றவையாகவும், மாவீர தியாகங்களை போற்றுகின்றவையாகவும், தாயகத்தை போற்றுபவையாகவும் தேசத்தலைவனை போற்றுகின்றவையாகவும் அதிகப்படியான பாடல்கள் வெளிவந்தன. அந்த வகையில் கார்த்திகை மாதத்தை போற்றுகின்ற வகையில் முகிலரசனின் இசையில் வெளிவந்த, துளசிச் செல்வனின் வரிகளில் உருவான

“கண்களில் மழை வரும் கார்த்திகை மாதம் நெஞ்சிலே நினைவுகள் ஊர்வலம் போகும் தென்றலை கல்லறை தூதென வீசும் தேசத் தெருக்களில் கோலங்கள் போடும்.”

என்கின்ற பாடலையும் அடுத்து கவிஞர் புதுவையின் வரிகளில் உருவான,

“மேகம் வந்து கீழிறங்கி முத்தம் கொடுக்கும்

.....
சாவைபுறங்கைகளினால் தட்டி விட்டவர்-தம் தாயகத்துக்காக உயிர் தன்னை விட்டவர் கோபவிழி கொண்டு களம் மீது தொட்டவர் - பகை கோட்டை பொடியாக உயிர் வீசி விட்டவர் தீப ஒளி ஏற்று செல்வங்களை போற்று

என்கின்ற வரிகளை உள்ளடக்கிய மேற்படி பாடல் மாவீரனின் தியாகங்களை போற்றி நிற்கின்ற தன்மையையும் நாம் அறிய முடிகின்றது.

அடுத்து போற்றுதல் மரபுத்தளத்தின் ஊடே பார்க்கின்ற போது தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் தலைவரை போற்றி எழுந்த பாடல் பலதையும் நாம் தளத்தின் வாயிலாகவும் நோக்க முடியும். இந்த வகையில் தலைவரின் 50 ஆவது பிறந்த தினத்திற்கு கு.வீராவின் வரிகளிலும், இசைப்பிரியனின் இசையிலும் வெளியாகிய,

“கண்ணின்மட மண்ணின் தினம் பெய்யும் நிலை கண்டு அன்னை தமிழன்னை ஒரு பிள்ளை தனை தந்தான்

எங்கள் மனசெல்லாம் புது வீரம் உண்டாக்கி அந்தப் புலிப்பிள்ளை எம் கண்ணில் ஒளி தந்தான்.”

என்கின்ற வரிகளை உள்ளடக்கிய “காலை சூரியன் பாரு பாரு” என்கின்ற பாடலையும் இந்த தளத்தின் ஊடாக காண முடியும். இப்படியாக போற்றுதல் மரபின் வாயிலாக பல பாடல்கள் வெளிவந்தன.

5. பிரிவு

பிரிவுநிலைக்கும் அது ஏற்படுத்துகின்ற அகப்புற மாற்றங்களுக்கும் உண்டான அந்த நெருக்கம் தாயக எழுச்சிப் பாடல்கள் பலதிலும் உச்ச வலிகளையும், பிரிவின் தகிப்பையும் உள்ளிருத்தியபடி வெளி வந்தது. போராளிகளினதும், தளபதிகளினதும் இழப்பின் போது கண்ணீர் சொரியும் படியாய் உருவாகிய பல பாடல்கள் இந்த தளத்தின் ஊடாக வெளிவந்தது. அநேகமாக இத்தளத்தில் பிரிவை அல்லது அது தந்த துயரை உள்ளிருத்திய அநேக பாடல்களை நம் கவி புதுவை அவர்களே யாத்திருக்கிறார். அந்த வகையில் “அக்கினிச் சுடர்கள்” என்கின்ற இறுவெட்டில் இடம்பெற்ற கேணல் சங்கரின் பிரிவில் எழுந்த புதுவையின் வரியில் உருவாகிய “மாமலை ஒன்று மண்ணிலே இன்று சாய்ந்ததை தாங்குமோ நெஞ்சு தாய்மனம் ஒன்று சங்கர் இன்றிங்கு வாழ்ந்ததை மறக்குமோ நெஞ்சு”

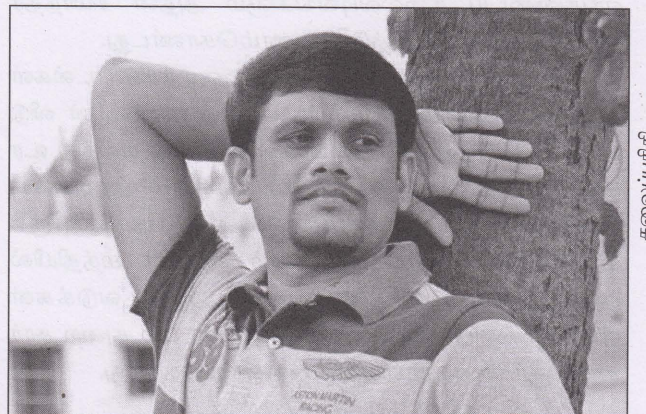
என்கின்ற பாடல் மிக முக்கியமான ஒன்றாக இன்று வரை கணிக்கப்படுகின்றது.

அடுத்து பிரிவுத்துயரில் புதுவையின் வரிகளில் உருவான

“தளராத துணிவோடு களமாடினாய் - இன்று தமிழீழ நினைவோடு படகேறினாய் அழகான திருமேனி தனைலானதோ - இந்தி அதிகாரம் உனக்கிங்கு எமனானதோ”

என்கின்ற பாடலையும் குறிப்பிடலாம். அடுத்து தேசத்தின் குரல் அன்றன் பாலசிங்கம் அவர்களின் இழப்பின் போது புதுவையின் வரிகளிலும், செயல் வீரனின் இசையிலும் எஸ்.ஜி.சாந்தனின் குரலிலும் உருவான,

“நித்திய வாழ்வினில் நித்திரை கொள்பவன் செத்திடப் போவதில்லை எங்கள் தத்துவமேதையும் செத்துவிட்டான் என கத்திட போவதில்லை

கலைப்பிரிவு

பாவி யமன் உத்தரவில் பாலா

அண்ணன் நித்திரையின்

என்கின்ற வரிகளை உள்ளடக்கிய பாடலையும் இத்தளத்தின் ஊடாக நோக்கமுடியும்.

6. உணர்ச்சி

தாயக எழுச்சிப் பாடல்களில் உணர்ச்சியை தனியே வைத்து நோக்கப்படவேண்டியதில்லை. காரணம் தாயக எழுச்சிப் பாடல்கள் அனைத்துமே ஏதோ ஒரு வகையில் மனித மனத்தை உணர்ச்சி மயப்படுத்தவல்ல பாடல்களாகவே இருந்திருக்கின்றன, இருக்கின்றன. ஆனாலும் சில பாடல்கள் இத்தளத்தின் ஊடாக நோக்கப் படக்கூடியனவே. அந்த வகையில் “ஆனையிறவு” இசைத்தட்டில் வெளிவந்த புதுவையின் வரிகளில் உருவான:

“நித்திரையா தமிழா நீ நிமிர்ந்து பாரடா - இந்த நிலத்தில் உனக்கும் உரிமையுண்டு எழுந்து சேரடா தமிழனுக்கு இந்தமண்ணில் உரிமை இல்லையா உந்தன் தாய்நிலத்தில் உனக்கு வேறுபந்தம் இல்லையா”

என்கின்ற உணர்ச்சி வரிகளை உள்ளடக்கிய இந்தப் பாடல் மிகவும் முக்கியமானதொன்றாகும்.

“சின்ன சின்ன கூடுகட்டி நாமிருந்த உள் பிரிந்தோம்

.....
எளடாளடா இனியும் துணியாவ் எனினோ அழிவாய் தமிழா
வருவாய் வருவாய் புலியாய் வருவாய்
எனினோ மகிழ்வாய் தமிழா

என்கின்ற பாடலையும் நாம் தாயக எழுச்சிப்பாடல்களில் உணர்ச்சி என்னும் இத்தளத்தின் வாயிலாக நோக்கமுடியும்.

உண்மையில் தமிழ் மக்களுடைய வாழ்வும், வளமும் பன்னெடுங்காலமாக அவர்கள் முன் நீண்டு விரிந்து கிடக்கின்ற துன்ப துயரங்களினாலேயே அப்பப் பட்டுக் கிடக்கின்றன. அந்த வாழ்வியலிலும் அவர்கள் சார் பண்பாட்டு அம்சங்களோடு காலம் காலமாக அவர்களுக்குண்டான படைப்பியல் தளம் வலுவிசால் மாகவே இருந்து வருகின்றது. உண்மையில் எங்கள் மண்ணில் இடம்பெற்ற விடுதலைக்கான போராட்டமானது எண்ணுக்கணக்கற்ற உயிர்த்தியாகங்களினாலும், லட்சோபலட்ச கனவுகளினாலும் ஆன ஒன்றேயாகும். இந்த போராட்ட ஆரம்ப காலம் தொட்டு எங்களுடைய கலைவடிவங்களும் அதன் சமாந்தர ஓட்டத்தில் கைகோர்த்தேயணம் கொண்டது.

தனித்துவம் மிக்க தாயக எழுச்சிப்பாடல்கள் என்று சொல்லும் அளவிற்கு எங்கள் மண்ணின் விடுதலைப் போருக்கு இப்பாடல்கள் உணர்வு கலந்து உரமூட்டின. மேற்படி தலைப்பின் பிரகாரம் ஆறுவகை மைக்குள்ளாக எழுச்சிப்பாடல்களை நோக்கியிருக்கின்றோம். போராட்ட காலம் எங்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய உச்ச இழப்புகள், ஆறா வருக்கள் என்பவற்றையும் தாண்டி காத்திரமான பல துறை சார் கலைஞர்களையும் எங்கள் மண்ணிற்கு தந்தது.

தாயக எழுச்சிப்பாடல்களின் தோற்றம் அது பல கலைஞர்களின் கூட்டு இணைவின் மூலமாகவே அன்றிலிருந்து இன்றுவரை சாத்தியமானது. அந்த வகையில் தாயக எழுச்சிப்பாடல்கள் இன்று உற்று நோக்கி வியக்கும் அளவிற்கு தனித்துவ சிறப்பிற்குரியன வாக காணப்படுகின்றன எனின் அதற்கு உரமூட்டிய நம்கலைஞர்களும் அவர்கள் சார் படைப்புகளும் என்றைக்கும் பதியப்படவேண்டியனவே. அந்தவகையில் தாயக எழுச்சிப்பாடல்கள் பலதை தம் வார்த்தைகளை உணர்வாக்கி தந்த பாடலாசிரியர்களாக புதுவை இரத்தின துரை, காசி ஆனந்தன், நாவண்ணன், பொன் கணேசமூர்த்தி, குவீரா, வேலணையூர் சுரேஷ், கலைப் பரிதி, ச.பொட்டு, உதயலட்சுமி, துளசிச் செல்வன் என் இப்பட்டியில் நீண்டு கொண்டே செல்லும்.

அதைப் போல இந்த வரிகள் பலதிற்கும் இசையமைப்பை மேற்கொண்ட நம்தேச இசைக் கலைஞர்களும் என்றைக்கும் தவிர்க்கப்பட முடியாதவர்களே. அந்தவகையில் இசைவாணர் கண்ணன், முரளி, இசைப்பிரியன், முகிலரசன், அதியமான், ஸ்ரீகுகன், செயல்வீரன், யாழ்மணன், அருணா என இந்தப் பட்டியலும் நீண்டு கொண்டே செல்லக் கூடியன.

தாயக எழுச்சிப்பாடல்கள் பலதை தம் இனிய குரல்களால் நாளும் பொழுதும் தந்த எஸ்.ஜி.சாந்தன், சுகுமார், நிரோஜன், குமராசாமி, வசீகரன், இசையரசன், சந்திரமோகன், திருமலைச் சந்திரன், மணிமொழி, தவமலர், கல்பனா, பார்வதி சிவபாதம் என இவர்களையும் சொல்லிக்கொள்ளலாம்.

எங்கள் மண் சார்ந்த கலைஞர்கள் தவிர தமிழக கலைஞர்கள் பலரின் பங்கும், பணியும் இந்தப்பாடல்களின் உருவாக்கத்திற்கு முக்கிய காரணங்களாகும்.

நிறைவாக பார்க்கின்ற போது எங்கள் மண்ணில் உன்னதமான ஒரு போராட்டம் நிகழ்ந்தது. அந்த உன்னதமான போராட்டத்தின் தகவல் ஊடகமாக அதனை மக்கள் மயப்படுத்துவதில் தாயக எழுச்சிப் பாடல்களின் பங்கு அளப்பரியது. இன்று போர் முடிவிற்கு பின்னரான இந்த ஆறு ஆண்டுகளில் எங்கள் சார்ந்த அனைத்தும் ஒரு தளமாற்றத்தை கண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் எங்கள் தாயக எழுச்சிப்பாடல்களும் புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்து இன்னொரு தள மாற்றத்தின் வாயிலாக வற்றாத நதியாய் ஓடிக் கொண்டே இருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட பல்திறன் கொண்ட தனித்துவம் மிக்க தாயக எழுச்சிப்பாடல்கள் இலக்கிய இயக்கத்திற்குள்ளும் அது சார்ந்த தளத்திலும் என்றைக்குமே ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு ஆவணப் படுத்தப்பட வேண்டும். இந்த வரலாற்றுப்பதிவுகள் பல கோணங்களிலும் மிக நுண்ணியமாக பார்க்கப்படுவதன் ஊடாக இவை பற்றிய பலவிடயங்களை இனி வரும் சந்ததி அறியக்கூடிய வகையில் இருக்கும் என்பதில் எதுவித ஐயமும் இல்லை.

“இது குருதியோடும் நரம்பில் ஆடும் உணர்வின் அனுபவம் யாரும் வெளியில் நின்று விளங்க முடியா புதிய தரிசனம்”

கலாநிதி ந.இரவீந்திரனின் சாதி, தேசம், பண்பாடு எனும் நூல்பற்றிய இதயராசனின் விமர்சனத்திற்கு, போராசிரியர் சி.சிவசேகரம் பெப்ரவரி மாத ஜீவநதியில் எழுதிய எதிர்வினையை விகடமாகக் கொள்ளலாம். நூலுக்குள் போவது தன் நோக்கமல்ல என்றால் இதயராசனின் கட்டுரையை வைத்துத்தான் விகடம் எழுதியுள்ளாரோ? நூலை வாசிக்காமல் விமர்சிப்பது யானை பார்த்த குருடர்களின் கதைபோல்தான் அமையும். எதிர்வினையில் எழுப்பப்பட்ட வினாக்களுக்கு விடையளிப்பதன் மூலம் ஜீவநதி வாசகர்களுக்கு சரியான விடயங்களைச் சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக இக்குறிப்பினை எழுதுகின்றேன்.

1. சோழராட்சியில் சாதி கட்டமைக்கப்பட்டது என்பதை ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டும் என்றுதான் இதயராசன் குறிப்பிட்டுள்ளார். எண்பதாம் ஆண்டுகள் வரை நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கு உரியதே சாதி என்பதாக மார்க்சியர் பலரும் கருதி வந்தனர். இப்போதும் அவ்வாறு கூறுவோர் பலர் உள்ளனர். எமது ஏற்றத் தாழ்வுச் சமூக முறை தொடங்கியதே சாதி ஏற்பட்டதன் வாயிலாக என்பதால் வர்க்கப் பிளவுச் சமூகத்தின் சிந்தனை முறையை அப்படியே இங்கு பொருத்த இயலாது என்பதுதான் நூலாசிரியரின் விவாதப் பொருள். சோழர் காலம் நிலப்பிரபுத்துவம் உறுதியான வெற்றி பெற்றதன் பேறாக பண்ணையடிமைத் தனத்துக்கு அமைவான சாதியம் அப்போதுதான் கட்டமைக்கப்பட்டது. இன்று எம்முன்னுள்ள சாதிக் கட்டமைப்பில் சோழர் கால முத்திரை அதிகம் உள்ளது என்றவகையில் எந்த வரலாற்று முரணும் நூலாசிரியருக்கு இல்லை!

2. “புரட்சிகர” “மார்க்சிய-லெனினிய” கட்சி மட்டுமே இலங்கையில் மார்க்சிய அடிப்படையில் சாதியத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தை முன்னெடுத்தது என்பதற்கில்லை. ட்ரொட்ஸ்கியிஸ நிலைப்பாட்டை ஏற்றிருந்த தோழர் தர்மகுலசிங்கம், ஒன்றிணைந்திருந்த கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி, பிளவின் பின் இரு கட்சிகளும் என மார்க்சியத்தை ஏற்ற அனைவருமே தமக்குரிய கோட்பாட்டு நிலையிலிருந்து சாதிமுறைக்கு எதிரான போராட்டங்களை நடாத்தியுள்ளனர். பாராளுமன்ற வாதிகள் மட்டுமல்ல, பேராசிரியர் சொல்லும் அவரின் புரட்சிகர மா.லெ.வாதிகளும் மார்க்சியத்தைத் திரிபு படுத்தியுள்ளனர். அவர்கள் வலது திரிபு, இவர்கள் புரட்சிகர வழிபாட்டில் ஏனைய போராட்ட வடிவங்களை நிராகரித்த இடது திரிபுக்கு உரியவர்கள். இயக்கவியல் - பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் வரலாற்றை அணுகும்போது மார்க்சியப் பிரயோகமும் வசனங்களில் தேங்கிப் போவதில்லை என்பதே நிதர்சனம்

3. நூலாசிரியர் வரலாற்று பொருள்முதல்வாத அடிப்படையில் மார்க்சியப் பிரயோகத்தில் நின்று கவனம்பெற வேண்டிய விடயங்களைக் கூறியுள்ளார். அவற்றில் எது தவறு எது திரிபு என வெளிப்படுத்துவது தான் மார்க்சியரின் கடமை. அதை விடுத்து அதிவினோத “விசித்திர” கண்டுபிடிப்பு எனும் கிண்டல் வார்த்தைகள் எதையும் புரியவைக்க உதவா.

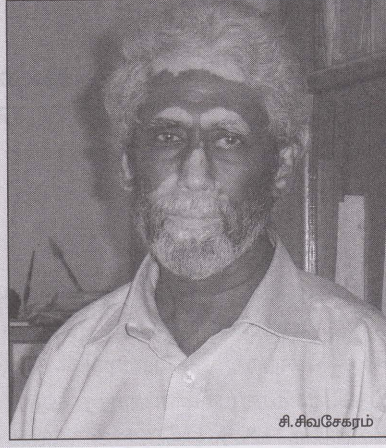
4. தேசம், தேசியம் பற்றிப் பல இலக்கணங்கள் இருப்பதுபோல இதுவும் ஒன்று எனச் சொல்ல முனைவது இதன் அடிப்படையை மூடிமறைத்துவிட எடுக்கிற முயற்சிதான்.

தேசம் உருவாகியது முதலில் முதலாளித்துவத்தை வந்தடைந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில். அவை அப்போதே குடியேற்ற நாடுகளை ஆக்கிரமித்து சுரண்டிய நிலையில் ஆதிமூலதனத் திரட்டல் குடியேற்ற நாடுகளிலிருந்தும் பெறப்பட்டிருந்தது. அவை ஒடுக்கும் தேசங்களாயும் ஏனையவை ஒடுக்கப்படும் தேசங்களாயும் முள்ள “இரட்டைத் தேசிய” நிதர்சனத்தை நூலாசிரியரின் நூல்கள் (“சாதி தேசம் பண்பாடு” “இரட்டைத் தேசியமும் பண்பாட்டுப் புரட்சியும்”) பேசுகின்றன. தேடல் உணர்வு இருப்பின் இவற்றைக் கற்றபின்னரே விமரிசனத்திற்கு எதிர்வினை புரிய முற்படவேண்டும்.

5. எந்தச் சாதி தனக்கான தேசியம் பற்றி பேசியுள்ளது என்பதற்கு புத்தகத்தில் ஆதாரம் உள்ளது. ஒரே ஊரைச் சேர்ந்த ஆதிக்க சாதியையும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதியையும் சேர்ந்த இருவர் வெளியூர் ஒன்றில் சந்தித்தால் இரண்டு வேறுபட்ட தேசத்தவர்களாக தம்மை உணர்வர் என அம்பேத்கர் கூறியமை மேற்கோளாக காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தியா பிளவு படுவதை அம்பேத்கர் எதிர்த்ததற்குக் காரணம் “தலித்தேசம்” பிளவுபடக்கூடாது என்பதனால்தான் என்பது பற்றியும் விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

6. தலித்தேசம், வன்னியர் தேசம் என்பன நிலத் தொடர்பு இல்லாமல் இருக்க இயலும். பாண்டிச்சேரி மாநிலம் நிலத்தொடர்பின்றி இருக்கிறது. இலங்கையில் முஸ்லிம் தேசம் நிலத்தொடர்பின்றி இருப்பினும் அவர்களது சுயநிர்ணய உரிமை கவனங்கொள்ளப்பட வேண்டும். சீனாவில் இந்தநிலையில் இருந்த தேசிய இனங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைத் தீர்வுக்கான வடிவம் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இந்தியா முழுமையும் அம்பேத்கர் தலித் தேசியத்தின் தலைவராக ஏற்கப்பட்டு தலித்தேசம் வடிவம்பெற்றுள்ளதை மார்க்சியப்பார்வை உள்ள ஒருவரால் புரிந்துகொள்ள இயலும். அதே வேளை தனது நூல்களில் முஸ்லிம்களின், மற்றும் தமிழ் - மலையாளம் போன்ற இனத் தேசியங்களினது போன்ற தல்ல தலித்தேசம் என்பதையும் கலாநிதி. ந.இரவிந்திரன் வலியுறுத்தி வந்துள்ளார்.

சி.சிவசேகரம்

7. சாதித் தேசியம் பேசுகிற வர்க்க முனைப்புள்ள நாடுகளில் ஒவ்வொரு வர்க்கத்துக்குமான தேசம் - தேசியம் இருக்கும் என நூலாசிரியர் சொல்வாரா? என்ற குதர்க்கம் அளவுக்கு வேறெதுவும் இருக்க இயலாது. வர்க்கப்பிளவடைந்த சமூகங்களில் அமைப்பு மாற்றத்தோடு பழைய வர்க்கங்கள் முற்றாக அழிந்து புதியன வந்தன. முதலாளித்துவம் அதிகாரத்துக்கு வந்து உறுதிப்பட்ட பின்னர் நிலப்பிரபு, பண்ணையடிமை என்ற வர்க்கங்கள் முற்றாக இல்லாது போயின. முன்னரே அங்கு ஆண்டான்-அடிமை வர்க்கங்களும் அற்றுப் போய் இருந்தன. அவ்வாறு முந்திய வடிவங்கள் அற்றுப் போன, முதலில் முதலாளித்துவம் உருப்பெற்ற நாட்டில் அந்த வர்க்கத்தின் நலனுக்கான அவசியமாகத் தனக்கான சந்தை அவசியம் என்பதனால் தனது மொழி சார்ந்த தேசத்தை உருவாக்கும் தேசியத்தை விரித்திருந்தனர். சாதியச் சமூகமான இந்தியா ஏகாதிபத்தியத்திலிருந்து விடுதலை பெற முயன்ற போது இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னிருந்து வேறுபடும் அமைப்பு மாற்றங்களில் எல்லாம் தமது ஆதிக்கத்தை அல்லது நலனைப் பேணிவந்த பிராமணரே தமது நலனை முன்னிறுத்திய "இந்தியத் தேசியம்" பேசுகின்றனர் எனக்கூறி தமிழகத்தில் அயோத்தி தாசரும் மராட்டியத்தில் ஜோதிராவ் பூலேயும் எதிர்த்தேசியத்தை முன்னெடுத்தனர். தலித்தேசிய வடிவமாக அரசியல் மயப்படுத்தி நான்கு தசாப்தங்களின் பின் (முப்பதாம் ஆண்டுகளில்) அம்பேத்கர் வளர்த்தெடுத்து இயங்கினார் என்பதுபற்றி கலாநிதி.

அம்பேத்கர்

ந.இரவிந்திரனின் நூல் விளக்கியுள்ளது.

8. அறுபதாம் ஆண்டுகளில் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கப் போராட்டம் முனைப்படைந்து அதன் முதல் மாநாட்டு மலரை வெளியிட்டது. அதற்கான தனது கட்டுரையில் கைலாசபதி "அடிப்படையில் சாதியொழிப்புப் போராட்டம் தேசியப்போராட்டமே" எனக்கூறியிருந்தார். அது நிலப்பிரபுத்துவப் பண்ணையடிமைத்தனத்தைத் தகர்க்கும் தேசியம் (ஐரோப்பாவில்

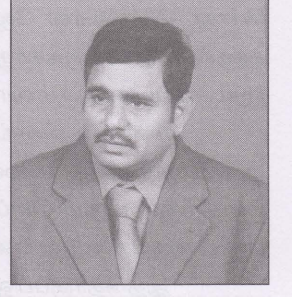
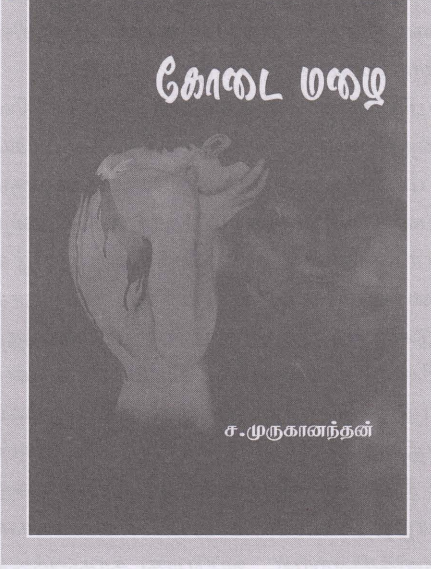
தேசியத்துக்கு இந்தப்பணிதான் இருந்தது இங்கு ஏகாதிபத்தியப் பிணைப்பைத் தகர்க்கும் தேசியத்தை முன்னெடுத்த ஆதிக்கசாதியினர் பண்ணையடிமைத்தனத்தைத் தகர்க்கும் தேசியத்துக்கு எதிராக இருந்தனர்). பண்ணையடிமைத்தனத்தை ஒழிப்பதன் போது தந்தை ஆதிக்கத்தை முறியடிப்பது என்கிற வடிவம் காரணமாக பெண்விடுதலையும் தேசியத்துக்கு உரியதே. ஆம் ஐயா பெண் தேசியமும் அப்படியொன்றும் தீட்டுப்பட்டதில்லை. உங்கள் புனிதக் கோட்பாட்டு எல்லைக்குள் அதுவர இயலாமல் போனாலும் அது தன்பாட்டுக்கு இயங்கியபடிதான்.

9. வெள்ளாளத் தேசியம் போல மட்டக்களப்பில் இமாத்தறையில் எந்தச்சாதித் தேசியம் இருக்கிறது என்ற கேள்வியும் அப்படியொன்றையும் சாதித்துவிடவில்லை. நூல் விரிவாக வேதவேதாந்தப் பிராமணர் போல சைவசித்தாந்த வெள்ளாளர் இயங்குவது பற்றிப் பேசியுள்ளது. ஏனைய சாதித் தேசங்கள் செயற்பட்ட போதிலும் பிராமண, வெள்ளாள தேசியங்கள் அளவுக்கு வலுவானவை அல்ல.

10. வட தமிழகத்தை வன்னியத்தேசியம் பிரிக்கக் கேட்டதைக் கூறிவிட்டுப் பேச வழியறியாமல் "அதற்காக எளிமைப்படுத்த வேண்டாம்" என்ற ஆலோசனை!

11. கால-தேச சூழல் வலியுறுத்துகிற வடிவில் மார்க்சியச் சிந்தனையை வளர்க்க வேண்டும் என்ற அக்கறை யற்று சில வசனங்களை மந்திரமாக ஒதுவது கட்சிக் கொம்பனி நடத்துகிறவர் களுக்கு சரியாக இருக்கலாம். அதற்கு சாமரம் வீசி ஆஸ்த்தான கவி களாக இருப்பது வசதியாக இருக்கலாம். மார்க்சியத்தைப் பிரயோகித்து மக்கள் விடுதலையை வென்றெடுக்க விரும்புவோர் சாதியமைப்புக்கோரும் பிரயோக வடிவம் பற்றிய கலாநிதி. ந.இரவிந்திரனின் விவாதத்தைப் புறக்கணிப்புக்குள்ளாக்காமல் வளர்த்தெடுக்கவே விரும்புவர்.

போருக்கு பின்னான தமிழர் வாழ்வைப் புரிந்துகொள்வதற்கு இத்தொகுப்பிலுள்ள பல கதைகள் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பு முக்கியமானது. வாசகனை அலைக்கழிக்காமல் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் அவரது மொழிநடை தனித்துவமானது.

ச.முருகானந்தனின் கோடைமழை சிறுகதை தொகுப்பை முன்வைத்து...

■ மு.அநாதரட்சகன்

ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் நீண்டகாலமாக தனது படைப்பாளிமையினால் நன்கு அறியப்பட்டவர் ச.முருகானந்தன். பணி நிலையில் மருத்துவராக இருந்த போதிலும் இலக்கியம், கலைகள், கலாசாரம், சமூகம் ஆகிய தளங்களில் மிகுந்த பிரக்ஞையுடன் செயற்பட்டு வருபவர். இதுவரை பத்து சிறுகதை தொகுப்புக்களையும், இரண்டு கவிதைத் தொகுப்புக்களையும், இரண்டு குறுநாவல்களையும், நான்கு கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் படைப்பாக்கம் செய்துள்ளவர் என்பதுடன் ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் இருந்து வெளி வருகின்ற சஞ்சிகைகள், வராந்தப் பத்திரிகைகளில் தொடர்ந்தும் தனது படைப்பாற்றலை நிறுவி வருபவர்.

ஈழத்து சிற்றிதழ் வரலாற்றில் பதிப்புத்துறையில் அண்மைக்காலமாக சாதனைப்படைத்து வரும் “ஜீவந்தி” தனது 48வது வெளியீடாக “கோடைமழை” எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்டுள்ளது. இதுவரையும் ஜீவந்தியில் வெளிவந்த ச.முருகானந்தனின் பதினொரு கதைகள் இதில் வெளிவந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ச.முருகானந்தனின் கதைகள் ஒவ்வொன்றிலும் தனி அனுபவ முத்திகை பதிக்க முயல்கின்றன. மருத்துவராக, நீண்டகாலம் போர் நெருக்கடிக்குள் வன்னியில் பணியாற்றியபோது, தான் கண்ட மக்களின் வாழ்வின் அன்றாடப்பிரச்சினைகள், போர் நெருக்கடிகள், இழப்புகள், அவலங்கள் என்பவற்றை தன் கதைகளில் பதிவு செய்துள்ளதுடன் இவற்றையும் தாண்டி அவர்களது வாழ்வில் ஒன்றிக்கலந்துபோன சிறு சிறு சந்தோசங்கள், நம்பிக்கைகள், எதிர்பார்ப்புக்கள் என்பவற்றையும் இயல்பாக தரிசனத்துக்குள்ளாக்கியுள்ளார்.

துன்பப்படும் மக்கள் மீது அவர் கொண்டிருக்கும் பரிவு கலந்த அக்கறை இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் அதிக அழுத்தம் பெற்றுள்ளன. அத்துடன் இவரது கதைகள் முன்முடிவு கொண்டவை. எனினும் அனுபவச் செழுமையும், கற்பனை வளமும், கதாமாந்தர்களின் பாசாங்கற்ற இயல்பான தன்மையும் கதைகளுக்கு வலுச்சேர்க்கின்றன.

இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் ஒருவகையில் எமது சமூகம் சார்ந்த விமர்சனங்களாக விரிவு கண்டு

உள்ளன. மக்களது வாழ்வியல் சார்ந்த பிரச்சினைகள் மீதான அவரது அக்கறை கூர்மைகள் கொள்கின்ற போது, போலியான ஜோடனைகள் பொருள் மயக்கங்களுக்கு இடமிருக்காது என்பதையும் இக்கதைகளினூடாக பயணிக்கும் வாசகன் உணர முடிகிறது.

மனித உள்ளங்களின் அசைவோட்டங்களை, அதன் யாதார்த்தங்களை நுட்பமாக உள்வாங்கி வாசக மனதிற்குள் பரவச் செய்கின்ற வித்தையை அவர் கதைகளில் கையாண்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இத்தொகுப்பிலுள்ள சிறுகதைகள் எனது வாசிப்பு அனுபவத்தில் ஏற்படுத்திய பாதிப்புக்களை இனி பார்ப்போம்.

“ஏற்றம்” என்ற கதை தினசரிப்பத்திரிகையில் வரும் பொருள்விலையேற்றம் பற்றிய செய்தி ஓய்வுதியர் ஒருவரிடம் ஏற்படுத்துகின்ற மனக்கிலேசத்தை மிக எளிமையாகக் கூறுகிறது. அதிக வர்ணனைச் சிக்கலில்லாத சாதாரண மொழி நடையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்பில் “குழந்தைகள் உலகம்” என்பது மிகவும் இயல்பாக எழுதப்பட்ட கதை. இன்றைய கல்விமுறைமையின் போட்டி நிலமை, ஆசிரியர்கள் காட்டும் பாரபட்சம், அவர்களது வினைத்திறனின்மை என்பவை அகல்யா என்ற பிஞ்சு குழந்தையின் உள்ளத்தை பாதித்த அவலத்தை உளவியல் அடிப்படையில் கூறுகின்ற கதையிது. அத்துடன் குழந்தைகள் உலகம் துதுவாதற்ற புனிதத்தன்மையானது என்பதை மாசு பட்டுப்போயுள்ள பெரியவர்களுக்கு உணர்த்துகின்ற நல்ல கதையாக உள்ளது. கதையில் வரும் குழந்தைகளின் உள்ளத்தைப் போலவே வாசகர் உள்ளத்திலும் இக்கதை அன்பையும், பரிவையும் சுரக்க வைக்கின்றது.

உளவளத் தேவையின் அவசியத்தினை உணர்த்தும் இன்னொரு கதை “பேய்களுக்கு பயமில்லை” என்பது வெளிநாடொன்றிற்கு மருத்துவப் படிப்புக்காக சென்ற கோசலை என்ற யுவதி மனப் பிரமையால் பீடிக்கப்பட்டு தனது படிப்பையும் கைவிட்டு விட்டு நாடு திரும்பும் நிரக்கதி பற்றிய கதை. இதில் சம்பவ சூழ்நிலைகள் பிரமிப்பூட்டுவையாக அமையாது சாதாரணமானவையாகவே முடிந்து விடுகின்றது.

தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் “சோகத்தை சுமப்பவர்கள்” என்பது வன்னிமண்ணில் போருக்கு பின்னான சூழலில் ஒரு விதவைப் பெண் முகங்கொள்கின்ற அவலங்களை அழுத்தமாகக் கூறுகிறது.

“விலகிடும் திரைகள்” என்ற சிறுகதை குடும்பத்தில் கணவன் ஒருவனின் உள்ச்சிக்கலின் விளைவினையும், அதிலிருந்து அவனை மீட்க மனைவி கையாண்ட உள்சீராக்கல் பற்றியும் இறுதியில் வெற்றி காண்பது பற்றியதுமான கதை.

“சிரித்து வாழ வேண்டும்” என்ற சிறுகதையின் மூலப்பாத்திரம் சங்கரப் பிள்ளை என்ற விவசாயி.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அகதியாக சென்ற வேளை அபயமளித்த அவர், போரில் பாதிக்கப்பட்டு காலை இழந்த நிலையில் அத்துயரத்தை பச்சாதாபத்துடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் கதை. உணர்ச்சி களின் தளத்தில் நிகழ்ந்து முடிகின்ற கதையாக உள்ளது.

தொகுப்பிலுள்ள கதைகளுள் சமூகத்தில் உயர்வு தாழ்வு என்ற பேதமில்லாமல் சாதி மதம் ஒழுக்கம் என்ற கூறுகளில் மனிதர்களை பிரிக்காமல் அனைவரும் மனிதர்களே என்பதை “காலதரிசனம்” “நாய் வால்” என்ற கதைகள் உணர்த்துகின்றன. இவற்றில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அசைவியக்கத்தில் இன்றும் வலிதாக பேணிக்காக்கப்படுகின்ற சாதியம் பற்றி பேசப்படுகின்றது.

“காலதரிசனம்” கதையில் வரும் பிரசன்னா என்ற போராளி சாதி காரணமாக சமூகத்தினால் ஒதுக்கப்படுகின்றான். சாதியம் குறித்த போருக்குப் பின்னான யதார்த்தத்தினை இக்கதை விரிக்கின்றது. அவன் வசதி வாய்ப்புடன் வாழ்ந்த உயர் சாதிப் பெண்ணான காவியாவை காதலிக்கின்றான். அப்போது காதலுக்குத் தடையாக இருந்த காவியாவின் குடும்பம் யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு இழப்புக்களை சந்திக்கிறது. வசதியாக வாழ்ந்தபோது காதலுக்கு தடையாக இருந்த அக்குடும்பத்தின் சாதித்தமிழர் வறுமையும் இயலாமையும் இழப்பும் சூழ்ந்தபோது அற்றுப்போவதாக கதை முடிகின்றது. இடையில் சம்பவங்கள் நிகழ்வுகள் என கதை சுவாரசியமாக நகர்த்தப்படுகிறது.

காவியாவின் குடும்பத்தின் கட்டுமானச் சிதைவு அவர்களது மனங்களிலும் மாற்றத்தை உண்டு பண்ணுவதை கதை உணர்த்துகிறது.

மற்றையது “நாய்வால்” என்ற மலை நாட்டுக் களத்தில் நிகழும் கதை. மலை நாட்டுத் தோட்ட மொன்றில் பணியாற்றும் யாழ்ப்பாணத்து உயர்சாதி மருத்துவரின் குடும்பத்தினை மையப்படுத்திய கதையிது. இதில் டாக்டரின் ஒரே மகள் தர்மினி வைத்தியசாலையின் சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளியான மாரிமுத்துவின் மகன் மனோகரனைக் காதலித்து அவனைப்பதிவு திருமணம் செய்து வீட்டைவிட்டுச் சென்று விடுகிறான். பெருத்த அவமானத்தைச் சந்தித்த அவளது பொற்றோர் மகளை எப்படியாவது பிரித்துவிட எடுக்கும் பிரயத்தனங்கள் தோல்விகாண இறுதியில் பொலிஸ் அதிகாரியின் பக்கச்சார்பான தீர்ப்பினால் வெற்றி பெறுகிறது. சட்டபூர்வமான பதிவுத்திருமணம் செய்பவர்களை பிரிக்க முடியுமா என்ற கேள்விக்கு விடைக்காண முற்பட்ட பொலிஸ் அதிகாரியின் முடிவு தர்க்க நியாயங்களையும் மீறியதாக உள்ளது.

இக்கதையில் தோட்டத்து பையன் சார்பில் எதிர்வினை எதுவும் ஆற்றப்படாதது நெருடலைத்தருகிறது. தவிர கதையில் வரும் உரையாடல் நாடகப்பாங்கில் அமைந்திருப்பதும் கதைக்கு பலம் சேர்க்கவில்லை எனலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட இருகதைகளிலும் காவியா

(காலதரிசனம்), தர்மினி (நாய்வால்) போன்ற இளந்தலை முறையினர் சாதியத்தை எதிர்க்க முற்பட்டாலும் அது தன்னளவில் சமூகவியாபத்தைக் பெறாத எதிர்ப்பாகவே அமைந்துவிடுகிறது.

தொகுப்பிலுள்ள நல்ல கதைகளில் “சோகங்களும், சமைகளும்” ஒன்று. போரில் கணவனை இழந்த விதவைப்பெண் ஒருத்தியின் உணர்வுச்சித்திரமாக இது சொல்லப்பட்டுள்ளது. இன்று சமூகத்தில் காணாமல் போனவர்கள் பற்றிய அக்கறை அருகிச்செல்லும் நிலையில் அவர்களது உறவுகள் படுகின்ற அவலங்களை தரிசிக்க வைத்துள்ளது.

போரில் கணவனைத் துலைத்துவிட்டு அலைக்கழிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற அபலைப் பெண், மரணச்சான்றிதழ் வழங்கலில் அரசின் கபடத் தனத்தையும் போலியான அக்கறையையும் வெளிப்படுத்துகிறாள். உயிருடன் கைது செய்து கொண்டு போன கணவனை இறந்துவிட்டதாக கூறி வழங்கப்படுகின்ற மரணச்சான்றிதழைப்பெற அவள் மனம் ஒப்பவில்லை. வைராக்கியத்துடன் அதைப் பெற மறுத்து வார்த்தைகளால் அதிகாரிகளை அறைந்து விட்டு வெளியேறுகிறாள் என்பதை அழுத்தமாக கதை கூறுகின்றது.

தொகுப்பில் “சின்னவீடு பெரிய வீடு” கதை வன்னிமண் எதிர்கொண்ட கொடிய யுத்தம் கிராமிய வாழ்வின் மகத்துவத்தை எப்படியெல்லாம் நாசம் செய்தது என்பதை படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளது. கிராமிய வாழ்வில் வலுவாகத் திகழ்ந்த கூட்டுக்குடும்ப வாழ்வின் சிதைவு இறுதியில் விதவைப் பெண்களின் தலைமைத்துவக் குடும்பங்களின் உருவாக்கத்துக்கு இட்டுச் சென்றது பற்றி கதை நகர்கிறது. யுத்தத்திற்குப் பின்னான சமூகச் சிதைவினை எடுத்துக் கூற விளைகிறது.

தொகுப்பின் இறுதிக்கதை “கோடை மழை” என்பது, நூலின் தலைப்பையும் அடையாளப்படுத்தும் கதையிது.

வாழ்வின் நீரோட்டத்தில் நல்ல மகனாக, முன்னனி மாணவனாக, உண்மைக்காதலனாக, உத்தம கணவனாக, பாசமுள்ள தந்தையாக, நல்லது கூறும் எழுத்தாளனாக பல நடிப்பங்களை திருப்தி யுடன் நிறைவு செய்த ஒருவரிடம் இறுதிக்காலத்தில் கிளர்ந்த உணர்வுச்சுழிப்பினை அழகாக கூறுகின்றது. பாலியல் சுகம் என்பது மனித உணர்ச்சியின் இயல்பான அம்சம். மனதின் ஆழத்தில் அமுங்கிக்கிடப்பது என்பதுடன் ஆண்- பெண் உறவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தும் இக்கதை எழுதப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்பின் பல கதைகளிலும் பெண்பாத்திரங்களே தூக்கலாக முன்னிற்கிறார்கள். கோசலை (பேய்களுக்கு பயமில்லை), கமலா(சோகத்தை

சுமப்பவர்கள்), மாலா(விலகிடும் திரைகள்), காவியா (கால தரிசனம்), சாந்தினி(சோகங்களும் சமைகளும்), தர்மினி(நாய்வால்), பூரணி(சின்னவீடு பெரியவீடு), அமராவதி, செல்வி(கோடைமழை) என வரும் பெண்பாத்திரங்கள் அவரவர் வாழ்வியல் தளத்தில் இயல்பான உணர்வுகளைக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளார்கள் என்பது சிறப்பான அம்சம்.

நூலின் ஆசிரியர் ச.முருகானந்தனின் கூற்றுப் படி அவருக்கு வாலாயமானது சிறுகதை படைப்பாக்கமே. அதில் அதிக ஈடுபாடு கொண்டு இயங்கி வருபவர். கதைச் சரடிலிருந்து விலகிச்செல்லும் பக்கவாட்டுச் சமாச்சாரம் என்பது அவரிடமில்லாதது சிறப்பான விடயம். தன் அனுபவத்தில் மையங்கொள்ளும் பிரச்சினைகளை குறிக்கோள் தவறாது சுட்டிப்பாக பதிவு செய்கின்ற ஆற்றல் அவரிடமுள்ளது.

போருக்கு பின்னான தமிழர் வாழ்வைப் புரிந்துகொள்வதற்கு இத்தொகுப்பிலுள்ள பல கதைகள் ஆற்றியுள்ள பங்களிப்பு முக்கியமானது. வாசகனை அலைக்கழிக்காமல் கதையை நகர்த்திச் செல்லும் அவரது மொழிநடை தனித்துவமானது. அவரது கதைகள் மனித உணர்ச்சியிலும் அந்த உணர்ச்சி வெளிப்படுகின்ற விதத்திலும் பரிமாணங்கள் உண்டு என்பதை எடுத்தியம்புகின்றன.

இறுதியாக, வாசகன் என்ற வகையில் என் அனுபவத்தில் எழுகின்ற சில நெருடல்களையும் முன்வைப்பது அவசியமென நினைக்கின்றேன்.

தொகுப்பிலுள்ள சில கதைகளில் அவரது படைப்பாற்றல் சேர்மானம் பெற வேண்டியளவுக்கு சேரவில்லையோ என்ற ஆதங்கம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு எண்ணிக்கையில் அதிகளவு எழுதவேண்டுமென்ற அவரது தூண்டுதல் காரணமாக இருக்கலாம். இது சில வேளை அவரது படைப்பாளுமையையும் மீறி, குறித்த கதைகளின் நிறைவுக்குத் தேவையான கவனத்தை சிதைத்து விட்டதோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நிறைவு பேறாக கதைகளின் கருக்களைப் பார்க்கும் போது, அவற்றுக்குரிய கூறுகளில் கவனச் செறிவினை செலுத்தியிருந்தால், அவையும் இத்தொகுப்பில் சிறந்த கதைளாக மலர்ச்சி கண்டிருக்கும் என்பது எனது அக்கறையுடனான அபிப்பிராயமாகும்.

நூலின் வடிவமைப்பில் ஜீவநதிப் பதிப்பகம் எடுத்த சிரத்தை பாராட்டுக்குரியது. அட்டைப்படம் அர்த்த புல்டியுடன் வடிவாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

நூலாசிரியர் பற்றிய கொற்றை.பி.கிருஷ்ணானந்தனின் பின்னடைக் குறிப்பு நூலாசிரியரின் சுய ஆளுமையை சொற்செட்டுடன் வெளிப்படுத்துகிறது.

மொத்தத்தில், நேர்த்தியான முறையில் அண்மையில் வெளிவந்த நூலென “கோடை மழை”யைக் கொள்ளலாம்.

கென்றிக்கல் அடிகளாரே தமிழில் எழுந்த முதல் கிறிஸ்தவ உரைநடை நூல்களைத் தந்தவர். 16ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் போர்த்துக்கேய மொழியி் லிருந்து இந்நூல்களை மொழிபெயர்த்தார். இவை கடற் கரைவாழ் பரதவ மக்களின் பேச்சுமொழியில் அமைந்திருந்தன.

முதல் ஐரோப்பியத் தமிழ் அறிஞர் கென்றிக் கென்றிக்கல் அடிகளாரே மன்னாரின் முதல் மறைப்பணியாளர்

■ அருட்திரு தமிழ் நேசன் அடிகளார்

முன்னுரை

“முதல் ஐரோப்பியத் தமிழ் அறிஞர்” (The first known European Tamil scholar) என்றும், தமிழ் உரைநடையின் முதல் எழுத்தாளர் (The first writer in Tamil Prose) என்றும், “தமிழ் அச்சுக்கலையின் தந்தை” (The Father of the Tamil Press) என்றும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அறியப்படுகின்ற பெருமைக்குரியவர் அருட்தந்தை கென்றிக் கென்றிக்கல் (Padre Henrique Henriques) அடிகளார் (1520 - 1600) ஆவார். இத்தகைய சிறப்புக்களைக்கொண்ட ஓர் அறிஞரே மன்னார்தீவின் முதல் மறைப்பணியாளராக முதல் பங்குக்குருவாக மூன்று ஆண்டுகள் (1561 - 1564) பணிபுரிந்தார் என்பது மன்னார் மக்களுக்கு மட்டுமல்ல ஈழத் தமிழருக்கும் பெருமை சேர்க்கும் விடயமாகும். இந்தச் சிறப்புமிகு கத்தோலிக்க குருவின் தனித்துவமான தமிழ்ப் பணிகளையும் மன்னாரில் அவர் ஆற்றிய சமயப் பணிகளையும் வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவரும் நோக்கோடு இந்தக் கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது.

இந்த ஆக்கம் இரண்டு பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது. பகுதி I. கென்றிக்கல் அடிகளாருடைய வாழ்வு மற்றும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அவருடைய தமிழ்ப்பணிகள் பற்றி ஆராய்கின்றது. பகுதி II. மன்னாரில் அவருடைய சமயப்பணிகள் பற்றி ஆராய்கின்றது.

பகுதி I

கென்றிக்கல் அடிகளாருடைய வாழ்வு மற்றும் வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தமிழ்ப்பணிகள் பிறப்பும் குருத்துவமும்

போர்த்துக்கேய இயேசுசபைத் துறவியும் மறைபரப்பாளருமான கென்றிக் கென்றிக்கல் அடிகளார் போர்த்துக்கல் நாட்டில் உள்ள வில்லா விகோசா (Vila Vicosa) என்ற இடத்தில் 1520ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். இவருடைய மூதாதையர் யூத மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆயினும் 1545ஆம் ஆண்டில் இவர் கிறிஸ்தவ மறையில் சேர்ந்தார்.

இவரது பெற்றோர் புதிதாகக் கிறிஸ்தவ மறையைத் தழுவிக்கொண்ட யூதர்கள் ஆவர். செல்வந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்தாலும் கென்றிக்கல் சமய வாழ்வில் நாட்டம் கொண்டமையினால் பிரான்சிஸ்கன் துறவற சபையில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். எனினும் இச்சபையின் விதிமுறைகள் யூத மரபைச் சார்ந்த கென்றிக்கலை அனுமதிக்காதபடியால் சபையிலிருந்து இவர் நீக்கப்பட்டார். 1545ஆம் ஆண்டில் போர்த்துக்கல் நாட்டில் உள்ள கொயம்பிரா (Coimbra) பல்கலைக்கழகத்தில் திருச்சபைச் சட்டத்தைக் கற்றுக்கொண்டார். அவ்விடத்தில் இருந்த சைமன் ரொட்ரிக்கல் (Simão Rodrigues S.J. - 1510 - 1579) என்ற இயேசுசபைத் துறவி ஊடாக தியாக்கோனாக இயேசு சபையில் இணைந்து 1546ஆம் ஆண்டில் குருப்பட்டம் பெற்றார்.

குருப்பட்டம் பெறுவதற்கு முன்னர் 4,000 குருசாடோ (Cruzado - போர்த்துக்கேய நாணயம்) பெறுமதியான தனது சொத்துக்களை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தார்.

இந்தியாவுக்கு வருகை

குருப்பட்டம் பெற்ற அதே ஆண்டில் (1546) சித்திரை மாதம் 26ஆம் திகதி ஏனைய சில குருக்களுடன் மறைபோதகப் பணிக்காக கென்றிக்கஸ் அடிகளார் இந்தியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். இந்தியாவுக்கு வந்த இவர், சிறிது காலம் கோவாவில் தங்கியிருந்தார். 1547ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் பிரான்சிஸ் சவேரியார் இவரைத் தூத்துக்குடி கடற்கரைப் பகுதிக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு பணிசெய்ய அனுப்பினார். சிறிய இடைவேளையைத் தவிர தனது பணிவாழ்வுக் காலம் முழுவதையும் அதாவது 53 ஆண்டுகள் (1547 - 1600) இவர் இங்கேயே செலவிட்டார். இந்தச் சிறிய இடைவேளைக் காலத்தில் இவர் மன்னாருக்கு வந்து பணிசெய்த மூன்று (1561 - 1564) வருடங்களும் அடங்கும்.

1600ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 22ஆம் நாள் இவர் தனது 80வது வயதில் புன்னைக்காயலில் இறையடி சேர்ந்தார். இவரது உடல் தூத்துக்குடியில் உள்ள பனிமய மாதா பேராலயத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

முதல் ஐரோப்பியத் தமிழ் அறிஞர்

ஐரோப்பியத் தமிழ் அறிஞர் அல்லது வெளிநாட்டுத் தமிழ் அறிஞர் என்றவுடன் பலருக்கும் நினைவில்வரும் பெயர்கள் “தத்துவ போதகர்” என்று அழைக்கப்படுகின்ற றொபேட் டி நொபிலி அடிகளார் (1577 - 1656), வீரமாமுனிவர் என்று அழைக்கப்படுகின்ற கொன்ஸ்ரான்ரின் ஜோசப் பெஸ்கி அடிகளார் (1680 - 1747) போன்றவையாகும். கென்றிக்கஸ் அடிகளார் இவர்களுக்கெல்லாம் முன்னரே தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து மறைப்பணியின் நிமித்தம் தமிழ்ப் பணியையும் ஆற்றி “முதல் ஐரோப்பியத் தமிழ் அறிஞர்” என்ற சிறப்புக்குரியவராகின்றார்.

தத்துவ போதகர் 1606ஆம் ஆண்டிலும், வீரமாமுனிவர் 1710ஆம் ஆண்டிலும் தமிழ் நாட்டிற்கு வந்தனர். ஆனால் கென்றிக்கஸ் அடிகளார் 1547ஆம் ஆண்டே தமிழ் நாட்டிற்கு வந்து தனது மறைப்பணியை ஆரம்பித்துவிட்டார்.

“கென்றிக்கஸ் அடிகளாரே முதல் ஐரோப்பியத் தமிழ் அறிஞர். (“Henriques is the first known European Tamil scholar.”) இவருடைய காலத்தில் சில போர்த்துக்கேயர்கள் தமிழை அறிந்திருந்தனர். ஆனால் இவர்கள் கென்றிக்கஸ் அடிகளாரைப் போன்று தமிழை நன்கு அறிந்தவர்களாகவோ, வரன்முறையாகக் கற்றவர்களாகவோ இருக்கவில்லை”

என எஸ். இராசமாணிக்கம் (சே.ச) அடிகளார் (Rajamanickam, S., The First Oriental Scholar, De Nobili Research Institute, St. Xavier's College, Tirunelveli, 1967, p.185)

குறிப்பிடுகின்றார்.

இவருடைய தமிழ் அறிவைக் குறித்து புனித பிரான்சிஸ் சவேரியார் 1549ஆம் ஆண்டு தனது இயேசுசபைத் தலைவராகிய புனித இன்னாசியாருக்கு எழுதிய கடிதத்தில், “இவர் (கென்றிக் கென்றிக்கஸ்) தமிழை எழுதவும் பேசவும் கற்றுள்ளதால் இரண்டுபேர் செய்யவேண்டிய வேலைக்குமேல் பணிசெய்கிறார்.” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (காண்க : மதுரை இளங்கவின், தமிழ்த் தொண்டாற்றிய கிறிஸ்தவர்கள், வைரவன் பதிப்பகம், மதுரை, 2010, ப.23).

தமிழ் உரைநடையின் முதல் எழுத்தாளர்

கென்றிக்கஸ் அடிகளாரே தமிழில் எழுந்த முதல் கிறிஸ்தவ உரைநடை நூல்களைத் தந்தவர். 16ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் போர்த்துக்கேய மொழியிலிருந்து இந்நூல்களை மொழிபெயர்த்தார். இவைகடற்கரைவாழ் பரதவ மக்களின் பேச்சுமொழியில் அமைந்திருந்தன. “தமிழ் உரைநடையின் முதல் எழுத்தாளர்” (“First writer in Tamil Prose”) என எஸ். இராசமாணிக்கம் (சே.ச.) அடிகளார் இவரைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கென்றிக்கஸ் அடிகளார் முதல் பேச்சுமொழி இலக்கண நூலையும், முதல் தமிழ் அகராதியையும் தந்தவர். கென்றிக்கஸ் அடிகளாருக்குப் பின்வந்த மறை போதகர்கள் இவர் எழுதிய இலக்கண நூலையும், அகராதியையுமே பயன்படுத்தினர். இதனால் கென்றிக்கஸ் அடிகளார் தமிழ் மொழியை அறிவியல் ரீதியாகக் கற்கும் முறையை ஆரம்பித்துவைத்த முதல் அறிஞர்களில் ஒருவராக விளங்குகின்றார். அடிகளார் எழுதிய இந்த இலக்கண நூலும், அகராதியும் தொலைந்துவிட்டன.

கென்றிக்கஸ் அடிகளாரின் மொழிநடைபற்றி மு. வரதராசன் இப்படிக் கூறுகின்றார்: “அக்காலத்து மக்கள் எழுதி வந்த நடையையும், பேசி வந்த சொற்களையும் அமைத்து அவர் கையாண்ட நடையில் செயற்கையான திரிபுகள் இல்லை. “ஏசுக்கிறிஸ்து” என்று இக்காலத்தில் எழுதுவதுபோல் எழுதாமல் “இயேசுக்கிரி சித்து” என்று எழுதியுள்ளது. இது திரிபு அன்று. ஜ, ஹ, ஸ முதலிய எழுத்துக்கள் கலக்காமல் எழுதும் முறை இது. கிறிஸ்தவர்களை கிரிசித்தியானிகளாக எழுதியுள்ளார். தமிழ் எழுத்துக்களைக்கொண்டு பெரும்பாலும் தமிழர் எழுதிவந்த காலம் என்பதால் அத்தகைய அமைப்புக் காணப்படுகின்றது. இவை உரைநடை வரலாற்றையும், பேச்சுமொழி வரலாற்றையும் ஆய்வு செய்வோருக்கு பெரிதும் துணை செய்வன.” (மதுரை இளங்கவின், தமிழ்த் தொண்டாற்றிய கிறிஸ்தவர்கள், வைரவன் பதிப்பகம், மதுரை, 2010, ப.23.).

தமிழ் அச்சுக் கலையின் தந்தை

கென்றிக்கஸ் அடிகளார் தமிழ் அச்சுக் கலையின் தந்தை (The Father of the Tamil Press) எனப் போற்றப்படுகின்றார். அடிகளாருடைய அச்சுப் பதிப்புப் பணி குறித்து “தமிழ்த் தொண்டாற்றிய கிறிஸ்தவர்கள்”

என்ற நூலில் (பக்கம் 23) மதுரை இளங்கவின் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“புன்னைக்காயலில் சிறு அச்சுக்கூடம் வைத்து இவ்வாறு பதிப்பித்த அவரது உழைப்பு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முத்தாய்ப்பாக அமைந்து விட்டது. ஐரோப்பா, போர்த்துக்கல் நாட்டிலிருந்து இயேசுவின் புகழைத் தமிழ் மக்களுக்கு பரப்பவந்த கென்றிக் கென்றிக்கல் தனது தமிழ் நூல் வெளியீட்டுப் பணியின் மூலம் தமிழுக்கு அரிய கொடை வழங்கியுள்ளார். பதினேழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் சீகன்பால்கு விவிலியத்தை தமிழில் மொழிபெயர்க்க இந்தப் பதிப்புப் பணியும் அச்சுப் பணியும் முன்னோட்டமாய் அமைந்துவிட்டது.”

அடிகளார் அச்சேற்றிய முதல் நூல்கள்

அடிகளார் அச்சேற்றிய முதல் தமிழ் நூல்கள் அவர் எழுதிய நூல்கள் அல்ல. அவை போர்த்துக்கேயத்தில் ஏற்கனவே எழுதப்பட்டிருந்தவற்றின் மொழிபெயர்ப்புக்களே. இவை சிறந்த தமிழ் நடையில் எழுதப் பட்டவிலை. மாறாக இவை சாதாரண கடற்கரையோர மக்களுக்காக, அவர்களின் பேச்சுத் தமிழில் எழுதப் பட்டவை.

1. தம்பிரான் வணக்கம்

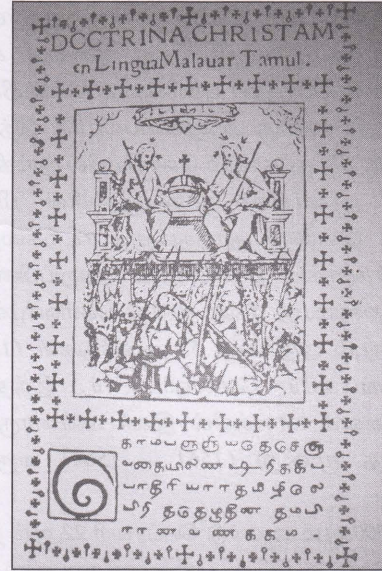
கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் வழிபாட்டின் போது பயன்படுத்தும் மந்திரங்களும், கத்தோலிக்க சமயப் போதனைகளின் சுருக்கமும் இந்நூலில் அடங்கியுள்ளன. இவை பொதுவாக மக்களால் மனப்பாடம் செய்யப்பட்டன. இந்நூலில் சிலுவை அடையாளம், பரலோக மந்திரம், அருள் நிறை மந்திரம், பாவசங்கீர்த்தன மந்திரம், விசுவாச மந்திரம், இரக்கமுள்ள தாயே மந்திரம், திருச்சபையின் கட்டளைகள், தேவதிரவிய அனுமானங்கள், தலையான பாவங்கள் ஏழு, தலையான புண்ணியங்கள் ஏழு, ஆன்மாவின் எதிரிகள், இறப்பு, நடுத்தீர்வை, பரலோகம், நரகம், எட்டுப் பேறுகள் போன்றவை அடங்கியுள்ளன.

கென்றிக் கென்றிக்கல் அடிகளாரும் புனித இராயப்பரின் மனுவேல் அடிகளாரும் (Manoel De S Padro) இணைந்து மொழிபெயர்த்த இந்நூல் 1578ஆம் ஆண்டு கேரளத்தில் உள்ள கொல்லம் என்னும் ஊரில் அச்சாகியது. இச்சிறு நூல் பதினாறு பக்கங்களைக் கொண்டது. இந்நூல் மெய்யெழுத்தின் மேல் புள்ளிவைத்து அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

“கிறித்துவப் போதனை” (Doctrina Christam) என்பதுதான் மூலநூலின் பெயர். இதனைத் “தம்பிரான் வணக்கம்” என்றே மொழிபெயர்ப்பாசிரியர் இருவரும் தமிழாக்கம் செய்துள்ளனர். இந்தியாவில் அச்சேறிய முதல் தமிழ் நூலாக நமக்குக் கிடைப்பது இதுதான்.

இதன் பிரதி ஒன்றே ஒன்றுதான் இப்போது கிடைக்கப்பெறுகிறது. இப்பிரதி அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழக நூலகத்தில் உள்ளது. அதன் ஒளிப்படப் பிரதிகளை தனிநாயகம்

அடிகளார் பெற்று அதுபற்றி ஆராய்ந்து தமிழ்ப் பண்பாடு (Tamil Culture) என்ற ஆங்கில இதழில் எழுதியபோது தான் இந்நூல் பற்றிய செய்திகளை தமிழுலகம் அறிந்து கொண்டது. “தம்பிரான் வணக்கம்” என்ற இந்நூலின் முன் அட்டைப்படத்தின் பிரதி இது.

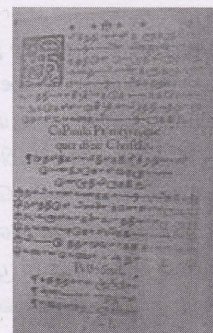

2. கிரித்தியானி வணக்கம்

இது வினாவிடை முறையில் அமைந்த கிறிஸ்தவமதப் போதனைகள் அடங்கிய நூலாகும். 122 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நூல் 1579ஆம் ஆண்டு கொச்சினில் அச்சிடப்பட்டது. முன்னுரையுடன் பன்னிரண்டு அதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளது. தம்பிரான் வணக்கத்தில் இடம்பெற்றுள்ள அடிப்படைச் செபங்களுக்கான விளக்கங்கள் இந்நூலில் உள்ளன.

இந்நூலின் ஒரு பிரதி பிரான்ஸ் நாட்டில் உள்ள சொர்போன் பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்தது. பின் அது எப்படியோ அங்கிருந்து மறைந்துவிட்டது. அப்பிரதி சொர்போனில் இருந்தபோது எடுக்கப்பட்ட ஒளிப்படப் பிரதி தனிநாயகம் அடிகளார்க்குத் தூத்துக்குடி ஆயர் மேதகு நோஜ் ஆண்டகையிடமிருந்து கிடைத்தது.

இந்தப் பிரதியினை அடிகளார் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டு ஹார்வர்ட் பல்கலைக்கழகத்திற்குக் கடனாகக் கொடுக்க அவர்களும் அதன்பின் வேறு பலரும் அதை ஒளிப்படம் எடுத்து தங்கள் நூலகத்தில் இன்றுபத்திரமாகப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கின்றனர்.

கிரித்தியானி வணக்கம் என்ற நூலின் உட்பக்கம் ஒன்றின் பிரதி இது.

இராசமாணிக்கம் அடிகளார் இந்நூலை “வணக்கம்” என்ற பெயரில் மீள்பதிப்புச் செய்துள்ளார். இந்நூலின் முதல் பக்கத்தில் நூலைப்பற்றிய தமிழ் விளம்பரம் உள்ளது. அடுத்த பக்கத்தில் அதைப்பற்றிய போர்த்திக்கேய விளம்பரம் உள்ளது. இந்நூல் 12 அதிகாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு அதிகாரத் தலைப்பிலும் அவ்வதிகாரம் எப்பொருள் பற்றியது என்ற விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

நூலின் அமைப்பை நோக்கும்போது ஆசான் சீடன் இருவருக்கும் இடையே நிகழும் வினாவிடையே இந்நூலின் அமைப்பாகும். வாத்தியாருக்கு வ என்ற குறியீடு இடப்பட்டுள்ளது. சீடனுக்கு சீ என்ற எழுத்து இடப்பட்டுள்ளது. சீடன் ஆசானைப் “பாதிரியாரே” என்று அழைக்கும் இடங்களும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு செபமும் நிறுத்தற் குறியினால் பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. செபங்களைக் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டிய முறை பிறைக்கோட்டிற்குள் சுட்டிக்காட்டப் பட்டுள்ளன.

தென்பாண்டிக் கடற்கரையோரத்தில் வாழ்ந்து வந்த பரதவ மக்களிடையே பணியாற்றிய கென்றிக்கல் அடிகளாருடைய நூல்களை அச்சிட அம்மக்கள் பண உதவி வழங்கியதால் கிறித்தியானி வணக்கம் என்னும் நூலை அவர்களுக்கு நன்கொடையாக வழங்குவதாக கென்றிக்கல் அடிகளார் தம் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்நூல் கடற்கரைவாழ் மக்களின் பேச்சு நடையில் அமைந்துள்ளது. அக்காலத்தில் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள வார்த்தைக்கும் இக்கால வார்த்தைக்கும் இடையில் உள்ள வேறுபாட்டை கீழே காணலாம்.

கிறித்தியானி கிறிஸ்தவன்

ஓம் - ஆம்

நாயன் - நாயகன்

இன்னேரம் - இந்நேரம்

இசேசு - இயேசு

நெத்தி நெற்றி

இற்தயம் - இருதயம்

வாற வருகிற

3. அடியார் வரலாறு (Flos Sanctorum)

கென்றிக்கல் அடிகளாருடைய தலைசிறந்த படைப்பாகவும், முன்னுரை மற்றும் பொருளடக்கம் நீங்கலாக 668 பக்கங்களைக் கொண்டதாகவும் இந்நூல் அமைந்துள்ளது.

இது கத்தோலிக்க சமயத்தில் உள்ள புனிதர்களுடைய வரலாறு பற்றிய நூலாகும். இந்நூல் 1586ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் உள்ள சிதம்பரனார் மாவட்டத்தில் உள்ள புன்னைக்காயலில் அச்சேற்றப் பட்டது. இதனால் தமிழ் மண்ணில் அச்சிடப்பட்ட முதல் தமிழ் நூல் என்ற பெருமை இந்நூலுக்கு உண்டு. தம்பிரான் வணக்கமும், கிரித்தியானி வணக்கமும் கேரளத்தில் உள்ள கொல்லத்திலும், கொச்சினிலும் அச்சானவை என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்நூல் யாருடைய கண்ணுக்கும் அகப்படாமல் இருந்த சூழ்நிலையில் தனிநாயகம் அடிகளார் 1954ஆம் ஆண்டு யூன் மாதத்தில் வத்திக்கான் நூலகத்தில் இந்நூல் இருப்பதைக் கண்டுபிடித்து தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அறிஞர் பலர் பல ஆண்டுகளாகத் தேடிக்கொண்டிருந்த நூல் இது என்றும், இந்நூலைக் கண்டுபிடித்த முறையினையும், அதனால் தாம் அடைந்த அளவற்ற பெரும் மகிழ்ச்சியையும் “ஒன்றே உலகம்” என்ற தன் நூலில் அடிகளார் இப்படி விபரிக்கின்றார்:

“வத்திக்கான் நூற்கூடத்தில் உள்ள பண்டைய இந்திய நூல்கள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்து செல்லும்பொழுது இஸ்பானிய முகவுரை உள்ளதும், 666 பக்கங்களைக் கொண்டதுமாகிய பெரிய நூல் ஒன்றையும் ஆராய்ந்தேன். அதுவே அறிஞர் பல ஆண்டுகளாகத் தேடிய “வுளஸ் சங்க்ரோறும் (Flos Sanctorum) எனப்படும் “திருத்தொண்டர் திருமலர்” என்னும் நூலென்று அகச்சான்றுகள் பலவற்றிலிருந்து துணிந்தேன். நான் ஐரோப்பாவுக்குப் பன்முறை சென்றதால் ஏற்பட்ட பொருட்செலவிற்கும், எடுத்த முயற்சிக்கும் இந்நூலொன்றைக் கண்டுகொண்டதே போதிய கைமாறாகும் என்று கருதுகிறேன். அப்பொழுது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சியை ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவோரே அறிவர்” (தனிநாயகம் அடிகள், ஒன்றே உலகம், தே நொபிலி ஆராய்ச்சி நிலையம், சென்னை, 1974, ப.129).

“அடியார் வரலாறு” என்றும், “திருத்தொண்டர் திருமலர்” என்றும் பல பெயர்களால் குறிப்பிடப்படும் இந்நூலுக்கு கென்றிக்கல் அடிகளார் இட்ட தமிழ் பெயர் என்ன என்பதை நாம் அறியமுடியவில்லை. ஏனெனில் நூலின் பெயரைக் குறிக்கும் முகப்புப் பக்கங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆசிரியர் ஸ்பானிஸ் மொழியில் எழுதியுள்ள முன்னுரையில் “புனிதர்களின் வரலாறு” (La Vide De Santos) என்றே குறித்துள்ளார். எனினும் இந்நூல் பொதுவாக Flos Sanctorum என்னும் இலத்தின் பெயராலேயே குறிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

இந்நூல் “அண்டீர்க்கு அடிகளார் இயற்றிய Flos Sanctorum என்ற அடியார் வரலாறு” என்னும் தலைப்பில் ச. இராசமாணிக்கம் அடிகளாரைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு 1967ம் ஆண்டு தூத்துக்குடி தமிழ் இலக்கியக் கழகத்தினரால் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிடப் பட்டுள்ளது.

பகுதி II.

மன்னாரில் அடிகளாருடைய மறைப்பணி

மன்னாரில் அடிகளார் பணிசெய்த சூழ்நிலை

மன்னார்த் தீவானது 1560ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயரினால் கைப்பற்றப்பட்டது. 1560ஆம்

ஆண்டிலிருந்து 1658ஆம் ஆண்டுவரை இத்தீவானது போர்த்துகேயரின் கட்டுப்பாட்டிலும் ஆளுகையிலும் - அவர்களின் சொந்த நிலம் போன்று இருந்தது. இவ்வாறு இலங்கையின் அனைத்துப் பிரதேசங்களும் போர்த்துகேயரின் ஆட்சிக்குள் வந்தாலும் போர்த்துகேய அரசின் “பட்ரோடோ” (Padroado) (சுதேச திருச்சபைகளை நிர்வகிப்பதற்காக வத்திக் கானால் போர்த்துகேய அரசர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அதிகாரம் தொடர்பான ஒப்பந்தம்) அதன் முழு அர்த்தத்தில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது முதன் முதலில் மன்னார்த் தீவில் தான். மன்னார்த் தீவில் போர்த்துகேயரின் மறைப்பணி நடவடிக்கைகள் ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டு (1560 - 1658) காலம்வரை இடம்பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மன்னாரில் கிறிஸ்தவ சமூகங்களை ஏற்படுத்திய பெருமை முதன் முதலில் இயேசு சபைக்குருக்களையே சாரும். போர்த்துகேய மறைப்பணி இடம்பெற்ற 98 ஆண்டுகளும் (1608 - 1621 வரையிலான சிறு காலப்பகுதி நீங்கலாக) இந்த இயேசு சபைக்குருக்கள் மன்னார்த்தீவின் மீன்பிடித் தொழில்புரியும் மக்கள்மேல் அக்கறை செலுத்திவந்துள்ளனர்.

1540களில் பிரான்சிஸ் சவேரியாரின் தலைமைத்துவத்தின்கீழ் இயேசு சபைக்குருக்களால் தென்னிந்தியாவின் கரையோரப் பகுதிகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பணித்தளத்தின் விரிவாக்கமே மன்னார்ப் பணித்தளமாகும்.

1560ஆம் ஆண்டு போர்த்துகேயருடைய யாழ்ப்பாணப் பயணத்தின்போது உடன்வந்த தென்னிந்திய கரையோரப் பணித்தளத்தின் தலைவரான அருட்தந்தை கென்றிக் கென்றிக்கல் அடிகளார் தென்னிந்தியக் கரையோரங்களில் இருந்துவந்து மன்னாரில் குடியேறிய கிறிஸ்தவ மீனவக் குடியேற்றங்களை மேற்பார்வை செய்தார். இவரும் இவருக்குப்பின் மன்னாரில் பணிசெய்தவர்களும் இயேசுசபை மறைப்பணியாளர்களின் ஆன்மீக மற்றும் மனிதாபிமான நடவடிக்கைகள் பற்றி விரிவான அறிக்கைகளை விட்டுச்சென்றுள்ளனர்.

கென்றிக்கல் அடிகளார் மன்னாரில் 1561 - 1564 ஆம் ஆண்டுவரை பணிசெய்தார். இவர் எழுதிய பல கடிதங்கள், மன்னாரில் பணிசெய்த காலத்தில் எழுதிய நான்கு கடிதங்கள் அடங்கலாக ஐரோப்பாவில் வெளியிடப்பட்டுள்ளதோடு பல்வேறு மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவர் எழுதிய கடிதங்கள் வரலாற்றாசிரியரான அருட்தந்தை வி. பேணியோலா எழுதிய 'The Catholic Church in Sri Lanka, The Portuguese Period, Volume I, II போன்ற நூல்களிலும் இடம் பெற்றுள்ளன.

கென்றிக்கல் அடிகளார் மன்னாரில் பணி செய்தபோது முக்கியமாக ஐந்து தொகுப்பு முயற்சிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தியிருந்தார். அவையாவன:

1. தமிழ் இலக்கணம் (A Tamil Dictionary).
2. மறைபரப்பாளர்கள் பயன்படுத்துவதற்கான

சொற்கள் (A Vocabulary for the use of the Missionaries).

3. மார்க்கோஸ் ஜோர்ஜ் அவர்களின் கிறிஸ்தவப் போதனையின் தமிழாக்கம் (Tamil translation of The Christian Doctrine of Marcos Jorge). Adding to it a method of instruction by question and answer.
4. பாவசங்கீர்த்தனம் செய்யும் முறை (A method of Confession)
5. Life of Saints (புனிதர்களின் வரலாறு)

பரவர்களும் கடையர்களும் பெரும்பாலும் மன்னார்த்தீவின் கிழக்கு அரைவாசிப் பகுதியில் தனித் தனிக் கிராமங்களில் தமது குடியிருப்புக்களை அமைத்திருந்தனர். 1561இல் பரவர்களுக்கு இரண்டு ஆலயங்களும், கடையர்களுக்கு இரண்டு ஆலயங்களும் கட்டப்பட்டன. மக்களின் தேவைக்காக ஒரு வைத்தியசாலையும், ஒரு தர்ம இல்லமும் (Misericordea or Charity house) நிறுவப்பட்டிருந்தன. இந்த இரண்டு நிறுவனங்களை நடத்துவதற்குரிய செலவை மீனவர்கள் பொறுப்பேற்றிருந்தனர். சிலர் தமது உடலுழைப்பை வழங்கினர்.

போர்த்துகேய கரையோரத் தளபதி பெரும்பான்மையான தென்னிந்திய கரையோர மக்களை மன்னாருக்கு இடம்பெயரும்படி வற்புறுத்தி வந்ததால் 1561ஆம் ஆண்டிற்கும் 1564ஆம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் மன்னாரின் மீன்பிடிக்கிராமங்களில் அசாதாரண அதிகரித்த சனத்தொகைச் செறிவு காணப்பட்டது. ஒருவர் நம்பத் தயங்குகின்ற அளவு மக்கள் தொகையான 60,000 இற்கும் 70,000 இற்கும் இடைப்பட்டதாக இச்சனத்தொகை இருந்தது.

கிறிஸ்தவர்களின் சமயக் கல்வியை மேம்படுத்துவதே மறைபரப்பாளர்களின் (மிஷனரிமாரின்) முதல் கரிசனையாய் இருந்தது. இந்தச் சமயக்கல்வி மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளுக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டு வந்தது. எனவே சமய வழிபாடுகள், அறிவுறுத்தல்கள், மறைக்கல்விப் பாடங்கள் போன்றவை மக்களுடைய சொந்தக் கிராமங்களில் ஒழுங்கான காலக்கிரமத்தில் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும்வகையில் ஒரு ஒழுங்கமைப்பான செயற்திட்டத்தை இயேசுசபை மேலாளர் உருவாக்கினார். சிறுவர்கள் காலையும் மாலையும் பயிற்றப்பட்ட உதவியாளர்கள் மூலம் அறிவுறுத்தப்பட்டனர். விரைவில் மக்களுடைய கிறிஸ்தவ வாழ்வின் தரத்தில் குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றத்தை அவதானிக்க முடிந்தது. அதிகூடிய அர்ப்பணமுள்ளவர்களுக்கு சிறப்பான அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்டதுடன் சில காலத்தின்பின் இவர்கள் “தோழமைக் கூட்டுறவு வழிபாட்டை” (Confraternity of service) ஒழுங்குபடுத்த அழைக்கப்பட்டனர்.

குருக்கள் தங்கள் கிறிஸ்தவர்களுக்கு அறிவுறுத்தல் வழங்கவும், தங்கள் பணியை திறமையாகச் செய்யவும் மண்ணின் மொழியை அறிந்திருக்கவேண்டிய தேவை இருந்தது. கென்றிக் கென்றிக்கல் அடிகளார் 1546ஆம் ஆண்டிலிருந்து தென்னிந்திய மீன்பிடிக்கடலோரத்தில் (Fishery Coast) மறைப்பணியாளராக

இருந்தவர். இதனால் காலப்போக்கில் இவர் சிறந்த தமிழ் மொழி அறிவைப் பெற்றிருந்தார். இவருடைய வழிகாட்டலில் இவருடைய உடன் உழைப்பாளிகள் தமிழ் மொழியைப் படிப்பதிலும் பயிற்சிசெய்வதிலும் முன்னேற்றம் கண்டனர். எனினும் மறைபரப்பாளர்கள் அடிக்கடி இடம்மாற்றப்பட்டமையும், மொழியில் தேர்ச்சி பெற்ற குருக்கள் குறைவாக இருந்தமையும் மறைப்பணியில் வருடக்கணக்கில் கடுமையான பின்னடைவை ஏற்படுத்தியது. உரோமையில் இருந்த தனது மேலாளர் களுமீடனான கடிதத்தொடர்பாடலின்போது கென்றிக்கஸ் அடிகளார் இது தொடர்பான முறைப்பாடுகளை முன்வைத்துவந்தார்.

இயேசுசபைக் குருக்களின் தலைவரான கென்றிக்கஸ் அடிகளார் தனது அறிக்கையில் ஆன்மீகக் கண்ணோட்டத்தின் அடிப்படையில் மன்னாரை யெருசலேமுடன் அல்லது வாக்களிக்கப்பட்ட நாட்டுடன் ஒப்பிடலாம் என்றும், இதற்கு எதிர்மாறாக தென்னிந்தியக் கரையோரத்தை எகிப்து என்று அழைக்கலாம் என்றும் கூறுகின்றார். ஊடுருவல்காரர்களிடமிருந்து மீனவர்கள் நன்கு பாதுகாக்கப்படக்கூடிய இடமாக மன்னார் இருப்பதனால் மீனவர்களுக்கான நிரந்தரத் தங்குமிடமாக மன்னார் இருக்கவேண்டுமென கென்றிக்கஸ் அடிகளாரும் மன்னார் கோட்டைத் தலைவனும் இணங்கினர். இருப்பினும் விரைவில் கிறிஸ்தவர்கள் தமது தென்னிந்திய மீன்பிடிக்கரையோரக் கிராமங்களுக்காக ஏங்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் மன்னாரை ஆரோக்கியமற்றதாகக் கண்டார்கள்.

1563இல் கொடிய கொள்ளைநோய் மன்னார்தீவின் மீன்பிடிக்கிராமங்களில் பரவ ஆரம்பித்தது. இதனால் பல குடும்பங்கள் மாதக்கணக்கில் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆண்கள் முத்துக்குளிக்கும் தொழிலில் ஈடுபடமுடியவில்லை. இதனால் பல குடும்பங்கள் கடுமையான வறுமையை எதிர்கொண்டன. நாலாயிரத்திற்கும் அதிகமானவர்கள் இந்தக் கொள்ளை நோயினால் இறந்தனர் என்று சொல்லப்படுகின்றது. பல இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் இந்த நோய்க்கு இரையாகினர். குருக்களும் அவர்களுடைய உதவியாளர்களும் சமய வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் அனைத்து மக்களுக்கும் தமது உதவியை நல்கினர். மன்னாரைச் சேர்ந்த பல பரவ சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தென்னிந்தியக் கரையோரங்களில் உள்ள தமது மூதாதையரின் கிராமங்களுக்குத் திரும்பிச்செல்லத் தீர்மானித்தனர். இவர்களோடு ஓரிரு குருக்களும் இணைந்துகொண்டனர். கொள்ளைநோய் முடிவுக்குவந்து நிலமை சமூகமானாலும் ஒருசிலரே மன்னாருக்குத் திரும்பிவருவதில் அக்கறை காட்டினர். பெரும்பாலான கிறிஸ்தவர்கள் தென்னிந்தியாவுக்கு திரும்பிச்சென்றதால் 1564ஆம் ஆண்டு முடிவடைவதற்குள் அருட்தந்தை கென்றிக்கஸ் அடிகளாரும் தான் இயேசு சபை மேலாளராக இருந்த முன்னைய இருப்பிடமான புன்னைக்காயலுக்குத் திரும்பிச்சென்றுவிட்டார்.

இரண்டு குருக்களும் சில ஆயிரம் கிறிஸ்தவர்களும் மட்டுமே மன்னாரில் எஞ்சியிருந்தனர். மன்னாரம் மறைப்பணித்தளத்தின் மட்டில் தென்னிந்திய மீன்பிடிக்கரையோரத்தில் இருந்த கென்றிக்கஸ் அடிகளார் தனது கரிசனையைத் தொடர்ந்து காட்டிவந்தார். தங்கள் பெரிய கிராமம் கொள்ளைநோயால் பாதிக்கப்படாதநிலையில் பெரும்பாலான கடையர்கள் மன்னார்த் தீவிலேயே தங்கியிருந்தனர். கென்றிக்கஸ் அடிகளார் சென்றபிறகும் மன்னார்ப் பணித்தளத்தின் ஸ்தாபகராகிய அவர் வகுத்துக்கொடுத்த ஒழுங்கின்படியே மன்னார்த் தீவில் மறைப்பணி நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தன.

மன்னாரில் தமிழ் மொழிக்கான கல்லூரியை நிறுவும் திட்டம் கைகூடவில்லை

1566ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மற்றும் மே மாதங்களில் கொச்சின் மறைமாவட்ட ஆயர் டி ஜோர்ஜே ரெமுடோ (D. Joge Temudo) அவர்கள் முதல் தடவையாக மன்னாருக்கான மேய்ப்புப்பணிப் பயணத்தை மேற்கொண்டார். சில வாரங்கள் சமய வழிபாடுகள் மற்றும் அறிவுறுத்தல்கள் விரைவுபடுத்தப்பட்டதுடன் ஆயர் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களுக்கு உறுதிப்புகதல் அருட்சாதனத்தை வழங்கினார். அவ்வேளையில் கிறிஸ்தவர்களை வழிநடத்த போதிய குருக்கள் இல்லாத நிலையைக்கண்டு ஆயர் மனம்வருந்தினார். மன்னாரில் தமிழ் மொழிக்கான ஒரு கல்லூரியை (A Language School) இயேசு சபைக் குருக்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். இந்தக் கல்லூரியில் பத்துக்கும் அதிகமான மாணவர்கள் தமிழ் மொழியின் செயல்முறை அறிவை பெற்றுக்கொள்ளலாம் எனவும், இக்கல்லூரி முழு மீன்பிடிக்கரையோரப் பணித்தளத்திற்குமான சொத்தாக விளங்கும் எனவும், இந்த நிறுவனம் இயேசுசபை மறைப்பணியாளர்கள் ஒன்றுகூடி வந்து இழைப்பாறவும், தமது களைப்பைப்போக்கி சக்தியை மீள்பெற்றுக்கொள்ள ஏதுவான இடமாக விளங்கும் எனவும் அவர் கருதினார். ஆனால் ஆயரின் இந்த எண்ணம் மன்னாரில் நிறைவேறவில்லை. மாறாக மன்னாருக்கு எதிர்க்கரையாக விளங்கிய புன்னைக்காயலில்தான் இந்த திட்டமிடப்பட்ட கல்லூரி நிறுவப்பட்டது.

அனைத்து மத மக்களின் அபிமானத்தைப் பெற்றவர்

கென்றிக்கஸ் அடிகளார் தென்னிந்தியாவிலும், மன்னாரிலும் சமயப்பணி மற்றும் தமிழ்ப்பணியோடு மக்கள் நலன்சார்ந்த பல சமுதாயப் பணிகளையும் முன்னெடுத்தார். உள்ளூர் மக்களின் உதவியோடு முத்துக்குளித்துறையில் ஒரு மருத்தவமனையை ஆரம்பித்தார். 1567இல் புன்னைக்காயலில் ஒரு தமிழ்க் கல்லூரியை ஆரம்பித்து அதன் இயக்குனராகவும், ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினார்.

கென்றிக்கஸ் அடிகளார் இறையடி சேர்ந்த அடுத்த வருடம் 1601ஆம் ஆண்டுக்குரிய இயேசு சபையினரின் வருடாந்தக் கடிதத்தில் கென்றிக்கஸ்

அடிகளாரைப்பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

“கடந்த வருடம் இறந்த எமது நல்ல தந்தை அன்றிக் அன்றிக்கல் தூத்துக்குடி ஆலயத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளார். இந்தக் கடற்கரைப் பகுதிக்கு வந்த முதல் குருக்களில் இவரும் ஒருவர் என்பதுடன், இந்த முழுக் கிறிஸ்தவ குழுமத்தினதும் அப்போஸ்தலர் போன்றும் விளங்கியவர். இவர்மட்டில் இந்தக் கடற்கரைக் கிறிஸ்தவர்கள் வைத்திருக்கும் பக்தி வணக்கம் மிகப்பெரிது. அதை என்னால் விபரிக்க முடியாது. பல வருடங்களாக இவரால் வளர்க்கப்பட்டு, விசுவாசத்தில் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட கிறிஸ்தவர்கள் இவ்வாறு பக்தி வணக்கத்தைக் காட்டுவது ஆச்சரியமில்லை. ஆனால் இப்படிப்பட்ட பயனாளிகளாக இல்லாத இல்லாமியரும் இந்துக்களும் இவருக்குக் காட்டிய, காட்டுகின்ற மிகப்பெரும் பக்தி வணக்கத்திற்காக நாம் இறைவனைப் புகழ மட்டுமே முடியும். மேலும் புன்னைக்காயலில் தந்தை அன்றிக்கசின் பெயரால் சத்தியம் செய்வதையே உறுதியானதாகவும், கட்டுப்படவேண்டியதொன்றாகவும் கருதுகின்றார்கள்.

இவர் இறந்த நாள் அன்று அருகில் உள்ள காயல்பட்டின கிராம முஸ்லிம்கள் உண்ணா நோன்பிருந்தார்கள். அருகாமை இடங்களில் இருந்த இந்துக்களும் இரண்டு நாள் உண்ணா நோன்பிருந்ததுடன் தங்களது அனைத்துக் கடைகளையும், அங்காடிகளையும் மூடி இந்த நல்ல, புனிதமான பெரியவருடைய இறப்புக்கு தங்கள் துக்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்கள். இவருடைய தூய்மையைக் குறித்து ஒவ்வொருக்கும் இருந்த மதிப்பும் எண்ணமும் மிகப்பெரிதாகும்.” (Rasamanikam, S., Adiyar Varalaaru, Thamil Ilakkiya Kazham, Tutucorin, 1967, p. xii.).

இவருடைய உடல் தூத்துக்குடிக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. ஏழு தோணிகளில் மக்கள் இவருடைய உடலோடு சேர்ந்து சென்றனர். அங்கு இவருடைய உடலை வைத்தபோது உடலைச் சூழ்ந்திருந்த மக்கள் கூட்டத்தை அகற்றுவது கடினமாய் இருந்தது. தங்களுடைய செபமாலையால் சிலர் அவருடைய உடலைத் தொட்டனர். அவரிடமிருந்து எதையாவது புனித பண்டமாகப் பெற்றுக்கொள்ள சிலர் முயற்சித்தனர். இவருடைய உடல் தூத்துக்குடியில் உள்ள பனிமயமாதா ஆலயத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. ஆனால் பல போர்களின் போதும், வன்முறையின் போதும் ஆலயங்கள் அழிக்கப்பட்டமையால் இவருடைய கல்லறையை அடையாளப்படுத்த முடியவில்லை. ஆயினும் ஆலயத்திற்குள் கண்ணாடிப் பெட்டியில் வைக்கப்பட்டு இன்றுவரை பாதுகாக்கப்படுபவை இவருடைய எலும்புகளே.

நிறைவாக

ஒரு கத்தோலிக்க குருவாக இருந்துகொண்டு வசதி வாய்ப்புகள் குறைவாக இருந்த 16ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கென்றிக்கல் அடிகளார் ஆற்றிய அருமையான தமிழ்ப் பணிகளும் அயராது சமயப் பணிகளும் எம்மை மலைப்புக்கு உள்ளாக்குகின்றன. “முதல் ஐரோப்பியத் தமிழ் அறிஞர்” என்றும், “தமிழ் உரைநடையின் முதல் எழுத்தாளர்” என்றும், “தமிழ் அச்சுக்கலையின் தந்தை” என்றும் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அறியப்படுகின்ற பெருமைக்குரிய அடிகளார் தனது தனித்துவமான பணிகளுக்காக தமிழ் மொழி வரலாற்றில், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் என்றென்றும் நினைவுகூரப்படுவார் என திண்ணமாக நம்பலாம். அடிகளாருடைய வாழ்வும் பணிகளும் இன்று சமயப் பணியும் தமிழ்ப் பணியும் செய்வோருக்கு உதாரணமாக, உந்துசக்தியாக விளங்குகின்றது எனவும் கூறலாம்.

பேசும் இதயங்கள்

ஆசிரியர்,
ஜீவநதி,
அல்வாய்.

தங்கள் 89ம் இதழில் யேசுராசாவின் கடிதம் கண்டேன். வீண்வம்புக்கிழுத்து விதண்டாவாதம் பண்ணுவதாகவே படுகிறது.

கட்டுரையைப் புனைபெயரில் எழுதுவதற்கும் மொட்டைக் கடிதம் எழுதுவதற்கும் என்ன தொடர்பு?

கட்டுரை வெளியானபின் அதிலிருந்து பொருத்தமென்று பட்ட சொல்லை மொட்டைக் கடிதக்காரன் பயன்படுத்தினால், அதற்குக் கட்டுரையாளனா பொறுப்பு?

யேசுராசா இனியாவது தன் போக்கில் முதிர்ச்சியைக் காட்ட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

இந்த அபத்த விவகாரத்தை இனியும் தொடர்வதாய் உத்தேசமில்லை.

சாந்தன்
11.2.2016

ஏசாயா 58:7

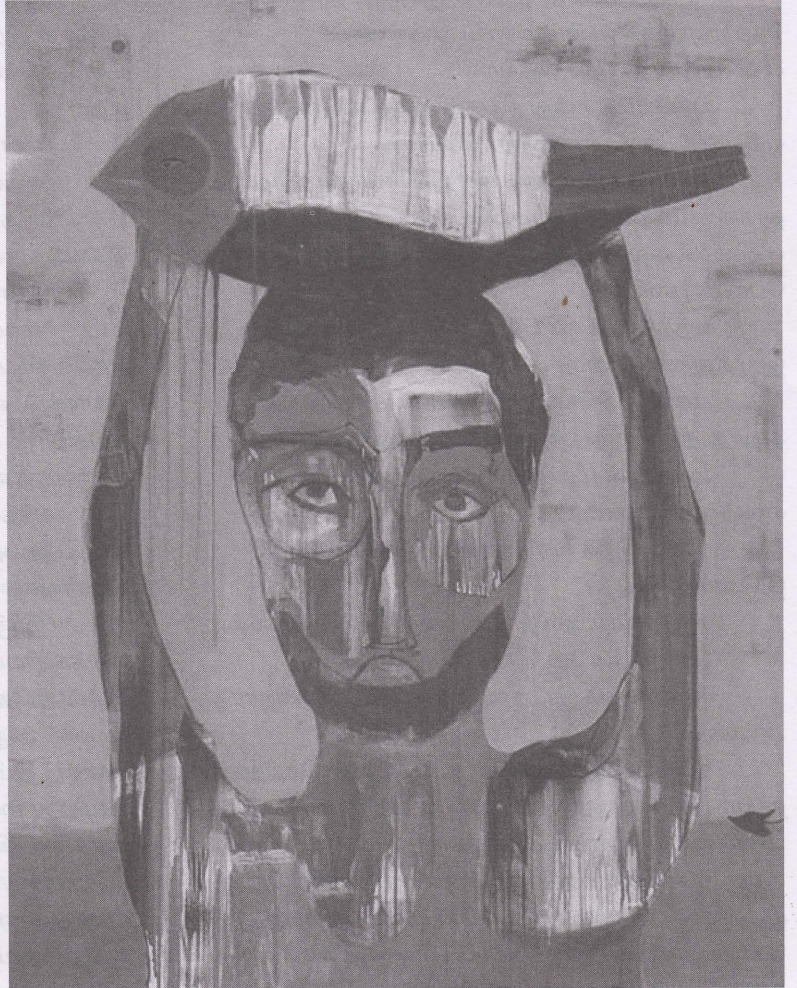
நவராத்திரி பூசை ஆரம்பித்து மூன்று நாட்கள் கழிந்துவிட்ட நிலையில் இன்னும் ஆறு நாட்கள் கழிந்தால், கேதார கௌரிவிரதம் ஆரம்பமாகி விடும். இருபத்தொரு நாள் கௌரி விரதத்தின் பின் வரும் ஆறு நாட்களும் கந்த சஷ்டி விரதத்தோடு அம்மானின் விரத (உபவாச) நாட்கள் முடிவடைந்துவிடும்.

அம்மான் ஓர் ஆசார சீலர். நெற்றியிலே திரிபுண்டரங்கள் துலங்க, கழுத்தில் ஒரு உருத்திராட்ச விதையோடு, நாலுமுழ வேட்டியை மடித்துக் கட்டிய வண்ணம், அவர் ஆலயத்துக்குச் செல்கையில்... அந்த வயதிலும் தனியொரு அழகாகவே தோற்றமளிப்பார்.

கிணற்றுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள தொட்டியினுள் நிறைந்திருந்தது தண்ணீர். சிறியதொரு வாளியினால் நீரை அள்ளி தலையிலே ஊற்றிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு குளிர் தெரியவில்லை.

அருகில் உள்ள காளிகோவிலில் இருந்து பக்திப்பாடல் ஒலிக்கத் தொடங்குகிறது. பாடலைக்கேட்டதும் அம்மான் தனது ஸ்ரோன முழுக்கை முடித்துக்கொண்டு கோவிலுக்குச் செல்வதற்கு ஆயத்தமானார். கோவிலில் உதயகாலப்பூசையின் தரிசனத்தை நிறைவு செய்துவிட்டு, வீட்டின் வெளியே உள்ள மாமரத்தின் கீழ் இருந்த சாய்மனைக்கதிரையின் அமர்ந்துகொண்டார்.

அம்மானுக்கு மனம் அமைதியாக இருந்தது. மாமரத்தின் குளிர்ச்சியும், காலை நேர வழிபாட்டின் மனநிறைவும் வாழ்வின் பெரும் பகுதியை கௌரவமாக வாழ்ந்து முடித்துவிட்ட திருப்தியும் அவரிடம்

தேங்கிக்கிடந்தன

கடைசிக்காலம்... அவர் எவருக்கும் சுமையாக இருக்கவில்லை. தனது ஆசிரியப்பணியின் ஓய்வூதியப் பணத்தை தன் மகளிடமே ஒப்படைத்துவிட்டு அவர் ஒதுங்கியிருந்தார். அவரால் ஒருவருக்கும் ஒரு பிரச்சினையுமில்லை. அதேபோல் அடுத்தவர்களால்

“ஐயா... ஐயா...”

கேற் வாசலில் யாரோ நின்று கூப்பிடும் சத்தம் கேட்கிறது. அம்மான் திரும்பி அங்கு பார்க்கிறார், தலை தெரியவில்லை. நிற்பவரின் உடற்பாகம் மட்டும் கேற்றுக்குக் கீழே தெரிந்தது அவருக்கு

அம்மான் மெல்ல எழுந்து கேற் வாசலுக்குப் போய் கதவைத்திறந்தார்.

“ஐயா... ஏதாவது தருமம் போடுங்கையா...”

வந்தவனின் தோற்றத்தைக் கண்டவுடன் அம்மானின் முகம் அருவருப்பால் ஒடுங்கிக் கொண்டது. உடன் சற்று இரண்டடி பின்னுக்குத் தள்ளி நின்று கொண்டார்

“என்னடா இது... காலங்காத்தாலை.

அசிங்கமான முழுவியளம்...” என மனதுக்குள் சினந்த நிலையில்... வந்தவனைப் பார்த்துக் கேட்டார் அந்த ஆசார சீலர்

“என்ன வேண்டும் உனக்கு...?”

“ஐயா சாப்பிட ஏதாச்சு இருந்தா தாங்கையா... நேற்றுமுழுக்க ஒண்டும் சாப்படேல்லை. வயிறெல்லாம் எரியுதையா...”

பசியோடு வந்து நிற்கும் அந்தப்பிச்சைக்காரனை எரிச்சலுடன் நோக்கினார் அம்மான்.

“இஞ்சை இண்டைக்கு எல்லோரும் விரதம்! நாங்களும் ஒண்டும் சாப்பிடேல்லை. இப்ப சாப்பாடு எதுவுமில்லை. நீ வேறை எங்கையாகிலும் போய்க்கேள்...”

வந்தவனுக்குப் பதில் கூறிவிட்டு கேற்றை இழுத்துச்சாத்தினார் அவர்.

பசிக்களையோடு வந்தவன் பதில்ஒன்றும் கூறாது திரும்பி நடந்தான் மனப்பாரத்தோடு.

அம்மான் மீண்டும் சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்ந்து கொண்டார்

“சே... இந்த விரத நாளில இண்டைக்கு இதென்ன இது...?”

சஞ்சலப்படத்தொடங்கியது அவரது மனம்.

“உச்சு...உச்சு... பப்பி... பப்பி...”

குரல் வரும் இடத்தைத்திரும்பி பார்க்கிறார் அம்மான்

வளர்ப்பு நாயை மகள் கூப்பிடுவது தெரிந்தது. நாயும் அவளது குரல் கேட்டு ஓடிவந்து அவளுக்குப் பக்கத்தில் வாலாட்டியபடி நின்றது

மகள் தன் கரத்திலிருக்கும் பாத்திரத்திலிருந்து முதல் நாள் பழைய கறிகளுடன் குழைத்த பழஞ்சோற்றை குசினிப்படிக்கட்டில் கொட்டிவிட்டு, தந்தையைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“ஆர் இப்ப காலம் வந்து கூப்பிட்டது...?”

“அது ஆரோ பஞ்சப்பரதேசி...”

தந்தையின் பதில் மகளின் மனதை சுள்ளென உதைத்தது

மகள் திரும்பி படிக்கட்டில் கொட்டிய பழஞ்சோற்றைப் பார்த்தாள். கொட்டிய சோற்றின்

அரைப்பகுதியை நாய் உண்டுவிட்டிருந்தது. அவள் மௌனமாக... எரிச்சல் மிகுந்த உணர்வுகளுடன், தண்ணீர்க்குழாயடியில் பாத்திரத்தைக் கழுவியபின் அதை அருகில் உள்ள சிறு பரணில் வைத்துவிட்டு குசினுக்குள் சென்று மறைந்தாள்.

நவராத்திரி பூசைகள் ஒன்பது நாளும் நடைபெற்று முடிந்தது. கேதார கௌரி விரதம் ஆரம்பமாகி விட்டது. அம்மான் ஒரு நேர உணவை உட்கொண்டு விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தார். காலை, மதிய நேரங்களில் எதுவும் உட்கொள்ளாமல், மாலை நேரம் உணவு அருந்தி தன் அன்றைய விரத அனுஷ்டிப்பை முடித்துக்கொள்வார்.

கௌரி விரதத்தின் பதினேழாவது நாள் கோவிலில் மதியபூசையின் பின், அங்குள்ள கும்பத்திற்கு பூவும், தண்ணீரும் சாத்தி பூசையை முடித்துக்கொண்டு, வீட்டிற்கு வந்தார் அம்மான். வீட்டிற்குள் யாரோ ஒரு பெண்மணியுடன் தனது மகள் உரையாடுவது அவருக்குத்தெரிந்தது

கேற் அருகோரம் உள்ள தண்ணீர்க் குழாயடியில் கால்கள் இரண்டையும் கழுவிக்கொண்டு, வீட்டின் உள்ளே சென்றார். வந்த பெண் அம்மானுக்கு தூரத்து உறவு

“என்ன பிள்ளை கனகாலம்..?”

“ஓமண்ணை...”

வந்தவள் கூறிவிட்டு மெல்லச்சிரித்துக் கொண்டாள் மென்மையாக

“என்ன திடீரெண்டு...?” அம்மான் கேட்டார்.

“எங்கட பக்கம் இப்பக்கொஞ்சம் பிரச்சினை யாகிக் கிடக்குது வயசுக்கு வந்த பிள்ளையளை வைச்சுக் கொண்டு, என்ர ரண்டாவது பெட்டை நல்லாப் பயப் படுகிறாள் அதுதான் இஞ்சாலிப்பக்கம் கொஞ்ச நாளைக்கு வந்திருக்கலாமெண்டு யோசிக்கிறம்...”

வந்தவளின் நோக்கம் என்னவென்பது விளங்கி விட்டது அம்மானுக்கு. அவரின் முகம் விருப்பமற்ற உணர்வுகளை வெளிக்காட்டிக் கொண்டது.

“இஞ்சாலையும் நிலைமை சரியில்லை...”

எனக்கூறியபடி... வெளி நாட்டிலிருக்கும் மூத்த மகன் குடும்பத்தோடு, தங்கள் வீட்டிற்கு வர இருப்பதாகவும் வயலில் அறுவடை செய்யப்படவிருக்கும் நெல் அனைத்தும் இரண்டு அறைகளிலும் கையிருப்பாக சேமித்து வைக்க வேண்டும் எனவும் அவர், அவள் தனக்குள் விளங்கிக் கொள்ளும் படி வார்த்தைகளை மறைமுகமாகப் பேசிமுடித்த போது வந்தவளின் முகத்தில் ஏமாற்றத்தின் சாயல் வெளிப்பட்டது. அவள் சிறிது நேரம் அம்மானின் மகளுடன் உரையாடிவிட்டு, எழுந்து போய்விட்டாள்.

“மீன் திண்ணிக் கூட்டங்களுக்கு என்ன துணிச்சல்... நாங்கள் எவ்வளவு ஆசாரமாய் ஆன்மீக மாய் புழங்கிற ஆட்கள் எண்டு தெரிஞ்சும் தங்கிறதுக்கு இடம்கேட்டு வந்திருக்கிறாள்...”

அம்மான் வாய்விட்டுக்கூறியது குசினுக்குள் வேலையோடு நின்ற மகளுக்கு கேட்டுவிட்டது. அவள்

பதிலுக்கு எதுவும் கூறவில்லை.

ஒருவாறாக கேதாரகொளரிவிரத நாட்கள் முடிவடைந்து கந்தசஷ்டி விரத நாள் ஆரம்பமாகி ஐந்து நாட்கள் கடந்துவிட்டன.

இன்று சூரன் போர்!

கோவிலின் முகப்பு மண்டபத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்தவாறு வடக்கு வீதியில் நடைபெறும் போர் நிகழ்வினைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அம்மானுக்கு. தன் உடலில் சிறிதளவு தளர்வு ஏற்பட்டிருப்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது

“முருகா! முருகப்பெருமானே...! எனக்கு வயசு சென்றும் என்னை நான் வருத்துவது எனக்காக அல்ல எனது குடும்பம் மேன்மையடைய வேண்டுமென்பதற்காகவே...”

சூரனொடு சமர்புரியும் முருகனது முகத்தைப் பார்த்து வேண்டுகல் செய்கிறது அவரது உள்மனம் கந்த சஷ்டி விரதம் முடிவடைந்து நான்காவது நாள் இரவு அவர் குசினுக்குள்ளிருந்து இடியப்பம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார் சாப்பாட்டுத்தட்டில் இடியப்பத்துக்கு பால்சொதியைப் பரிமாறியபடி... அவரின் அருகில் நின்றமகள் ஒரு விடயத்தை எடுத்துக்கூறினாள்.

“இண்டைக்கு மத்தியானம் நீங்கள் கோவிலுக்குப்போயிட்டியன். இஞ்சை சித்தப்பா வந்திட்டுப் போனவர்”

அம்மான் நிமிர்ந்து தன்மகளைப் பார்த்தார். அந்தப்பார்வை அவன் ஏன் வந்தவன்...? எனக்கேட்பது போல் இருந்தது.

தந்தையின் மனஉணர்வுகளைப் புரிந்த மகள். அதற்கான காரணத்தை விளக்கினாள்.

“ஊரில கடைசி மகனோடை சேர்ந்து புதிசா பலசரக்குக் கடையொன்று போடப்போகிறாராம். கட்டிடம் கட்டி முடிச்ச இப்ப சாமான் போடுறதுக்கு, காசு கொஞ்சம் தேவைப்படுகிறதாம் அதுதான் உங்களிட்டை உதவி கேட்டுப்பார்க்கலாம் எண்டு வந்தவர்...”

“அதுக்கு நீ என்ன சொன்னனீ...”

“நாளளைக்கு காலமை ஐயா நிற்கேக்கை வந்து கேட்கச் சொன்னனான்”

“எவ்வளவு கேட்டவன்?”

“ரண்டு லட்சம்...!”

தந்தையின் முகத்தை இருள் கப்பியதை அவதானித்த மகள், அதைக்கண்டும் காணாதவளாக... அவரிடமிருந்து விலகி, சாப்பாட்டுப்பாத்திரங்களை குசினுக்குள் உள்ள குழாய் நீரில் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள்.

இடியப்பத்துக்குள் கையை வைத்துப் பிசைந்தவாறு... அம்மான் தனது கூடப்பிறந்த சகோதரனை, பழைய பகைமை காரணமாக கடுமையான வார்த்தைகளால் சாடிக்கொண்டிருந்தார். மகள் பதிலுக்கு எதுவும் பேசவில்லை. அவள் தனது வேலையில் கவனமாக இருந்தாள்.

மறுநாள் அம்மானின் கேர்வாசலில் சித்தப்பா வந்து நின்று கூப்பிடுவது அம்மானின் மகளுக்கு தெரிந்தது. அவள் மிகவும் சங்கடத்துக்குள்ளானாள்.

அவள் வீட்டின் நடுவிறாந்தையை விட்டு, பின்புறம் நகர்ந்தாள். அடிவளவின் நின்ற வாழைமரங்களின் குளிர்ச்சியை தன் கண்களால் அளவெடுத்துக் கொண்டு நின்ற தந்தையிடம், சித்தப்பா வந்து நிற்கும் விடயத்தைக் கூறினாள்.

அம்மான் இரண்டொரு விநாடி மௌனமாக நின்று யோசித்துவிட்டு மகளைப் பார்த்துக்கூறினார்.

“அப்பா இல்லை! எங்கேயோ தூரப்போயிட்டார்... எண்டு சொல்லு...”

ஒரு கணம் திகைத்துப் போனாள் மகள். மறுகணம் எதுவும் கூறாது, வீட்டின் முற்றத்துக்கு வந்தாள். சித்தப்பா, தனது பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு நிற்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது.

“வாங்கோ சித்தப்பா...”

முகத்தில் மேற்கொண்டு சிரிப்பை வலிய வரவழைத்தபடி தனது சிறிய தந்தையை வரவேற்றாள். அவள் மேற்கொண்டு கூறியவிடயங்களை தனக்குள் கிரகித்துக் கொண்ட சித்தப்பா... அவளை அனுதாபத்தோடு பார்த்துவிட்டு, அவளிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

முற்றத்தில் நடந்த நிகழ்வை வீட்டுவாசலில் நின்றவாறு அவதானித்துக் கொண்டிருந்தாள் மகளின் மூத்த மகள்

தாய் வீதிகேற்றைக் கொளுவி விட்டு திரும்பி வந்த போது, மூத்த மகள் கேட்டாள்.

“என்னம்மா! அம்மப்பா வீட்டிற்குப் பின்னால் நிற்கிறார். நீங்கள் அவரை இல்லையெண்டு சொல்லிவிட்டிருக்கிறியன்...?”

மகள் தனது மூத்த மகளை ஒருவிநாடி உற்றுப் பார்த்துவிட்டுக் கூறினாள்.

“படிக்கிறது தேவாரம்! இடிக்கிறது சிவன் கோயில். வருசம் முன்னூற்றறுபத்தைஞ்சு நாளும் ஒரே உபவாசங்களும் பூச்சப்புணக்குகளும்... ஆனா, மனசுக்குள்ள கொஞ்சம் கூட ஈர மில்லை இதெல்லாம் பரம்பரைக்குத் தேடுற பாவமுட்டை...”

தாயின் வார்த்தைகளில் வெடித்துக் கிளம்பிய ஆதங்கத்தையும், மனஆற்றாமையையும் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் மனங்குழம்பி நின்றாள் அம்மானின் பேத்தி.

பசியுள்ளவனுக்கு உன் ஆகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொடுக்கிறதும், துரத்துண்ட சிறுமையானவர் களை வீட்டிலே சேர்த்துக் கொள்ளுறதும், வஸ்திரமில்லாதவனைக் கண்டால் அவனுக்கு வஸ்திரம் கொடுக்கிறதும் உன் மாம்சமானவனுக்கு உன்னை ஒளிக்காமல் இருக்கிறதும்ல்லவோ... உகந்த உபவாசம் (ஏசாயா 58:7)

ப்லோ ஹைனின் இப்படம்
ஒரு மிக முக்கியமான
காலகட்டத்தில்
வெளிவந்துள்ளது.
உலகெங்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட
அதிகார வர்க்கம் தனது
கட்டுப்பாட்டினுள் ஜனநாயகம்
என்ற பெயரில் கொண்டு வர
முயற்சிக்கின்றது.

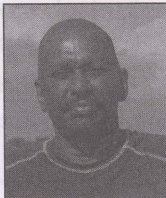
த கிளப் (சிலி)

■ ரதன்

இயல்புக்கு மாறான தழல். பெருநகரிலிருந்து ஒதுக்குப் புறமாக உள்ள சிறு நகரத்திலிருந்து சில கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள கிராமம். அங்கு ஒரு வீட்டில் வண.பிதாக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களை அச் சிறு நகரத்தில் அடிக்கடி பார்க்க முடியாது. குறிப்பாக அவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றாக பார்க்க முடியாது. அவர்களிடம் கைத் தொலைபேசியும் இல்லை. அவர்களையும் அந்த வீட்டையும் பார்க்கும் பொழுது ஏன் இவர்கள் இங்கு வசிக்கின்றார்கள் என எண்ணத் தோன்றும். வண.பிதாக்கள் வாழ்ந்து வரும் அந்த வீடு கத்தோலிக்க தேவாலயத்துக்குச் சொந்தமானது. அங்கு முன்னர் கடுங் குற்றஞ் செய்த பாதிரிகள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். வண.பிதா வைடல் சிறுவர்களை பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்கியவர். வண.பிதா சில்வியா கைதிகளை இராணுவம் சித்திரவதை செய்தமைக்கு அனுசரணையாக இருந்துள்ளார் என குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுள்ளார். வண. பிதா ஒற்றேகா குழந்தைகளை விற்பனை செய்துள்ளார். நான்காவது வண.பிதா ரமீநீசுக்கு தனது குற்றங்களை நினைவு படுத்த முடியாமலிருந்தார். இவர்களுடன் சகோதரி மொனிக்காவும் (உண்மையில் சகோதரியல்ல) அந்த வீட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றார்.; சகோதரி என தன்னை அழைத்துக் கொள்ளும் சகோதரி தத்து எடுத்த பிள்ளையை கொடுமைக்குள்ளாக்கியவர் என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுள்ளார். நான்கு வண.பிதாக்கள் றயோ என்ற நாயையும் வளர்த்து வருகின்றனர். அக்

கிராமத்தில் நடக்கும் நாயோட்டப் போட்டியில் இந்த நாய் கலந்து கொள்வதுண்டு.

ஒரு நாள் வண.பிதா லசானோ இந்த வீட்டிற்கு வருகின்றார். அக் கிராமத்தில் வீட்டுறு பிச்சைக் காரனைப் போல் வாழும் சன்டகனை சிறுவனாக இருக்கும் பொழுது வண.பிதா லசானோ பாலியல் வன்முறை செய்ததாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டுள்ளார். லசானோ அங்கு வந்திருப்பது தெரியவந்து சன்டகன் வண.பிதாக்கள் வாழும் வீட்டிற்கு வந்து கூச்சலிடுகின்றான். வீட்டிற்கு வெளியில் துப்பாக்கியுடன் வரும் லசானோ சன்டகனை எதிர்கொள்கின்றார். சன்டகனின் குற்றஞ்சாட்டுக்களுக்கு பதிலாக தன்னைத் தானே துப்பாக்கியால் சுட்டுக் கொள்கின்றார். இச்சம்பவத்தை விசாரிக்க கத்தோலிக்க சபையால் வண.பிதா ஹார்சியா அங்கு அனுப்பப்படுகின்றார். இவருக்கு இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் செய்த குற்றங்கள் தெரியும். அந்த திறந்த வெளிச் சிறையில் வாழ்ந்து வரும் நான்கு முன்னால் வண.பிதாக்களும் சகோதரியும் தொடர்ந்து செய்யும் வன்முறைகளையும் அறிவார். அவர்கள் அனைவரும் மனத்திறந்து குற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அவர்களுக்கு அதற்கான தண்டனை கிடைக்க வேண்டும் என நினைக்கின்றார். வண.பிதா கார்சியா ஒரு வித்தியாசமானவர். அவரிடம் அமெரிக்கன் எக்ஸ்பிரஸ் கடன்ட்டை உண்டு. நல்ல உடைகள் அணிவார். வண.பிதா கார்சியா விசாரணையை மேற்

கொண் டிருக்கும் பொழுது அவ்வில் லத்தில் நாய்கள் வளர்ப்பு பதனை கண்டிக்கின்றார். அதற்கான செலவிற்கு அக்கிராமத்துக்கு நல்ல பல விடயங்களைச் செய்யலாம் என்கின்றார். அவ்வில்லத்தை மூடப்போவதாக மிரட்டு கின்றார். அவ்வில்லம் மூடப் படின அங்கு வசிக்கும் நான்கு முன்னால் வண.பிதாக்களையும் சகோதரியையும் எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்கள்.

இப்பொழுது முன்னால் வண.பிதாக்களும் சகோதரியும் தங்கள் இருப்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள செய்யும் கொடூரங்களை ஒரு பார்வையாளனாக கார்சியா கவனிக்கின்றார்.

கார்சியா சுதந்திரமாக முடிவுகள் எடுக்க முடியாதவர். ஏற்கனவே உள்ள சட்டங்களுக்கு ஏற்பவே அவரால் முடிவுகளை எடுக்கலாம். அக் கிராமத்தில் பெரும்பான்மையாக வாழும் மீனவர்கள் அவர்களை தேவைகள் அவர்களது உளவியல் பிரச்சினைகள் எதுவுமே ஆழமாக அறியாதவர். ஒரு வத்திக்கான் பிரதிநிதியாகவே உள்ளார். கார்சியா மூலமாக கத்தோலிக்க மத குருக்களை விசாரிக்கின்றார் இயக்குனர் பப்லோ லைறன். த கிளப் என்ற இப்படம் இவரது நான்காவது திரைப்படம்.

லைறனின் முந்தைய படங்களிலும் இப்படத்தில் உள்ளது போல் பாத்திரங்களைக் காணலாம். ரொனி மனீரோ படத்தில் ஜோன் ரவோலரா அவரது நடன மங்கைகளை துன்புறுத்துகின்றார். போஸ்ட் மோட்டம் படத்தில் அரசு அதிகாரி தன்னை ஏமாற்றும் காதலியை பழிவாங்க தனது பதவியை பயன்படுத்துகின்றார். த கிளப்பிலும் வண.பிதாக்கள் தேவாலயங்களில் கடமையாற்றும் பொழுதே சட்டமீறல்களை செய்துள்ளார்கள்.

லைறன் 17 வருடங்கள் இராணுவ சர்வாதிகாரி ஓகஸ்ரோ பினோசெட் கடுங்கோல் ஆட்சிபுரிந்த காலத்தில் பிறந்தவர். இவரது தந்தையார் பினோ செட்டின் ஆதரவாளர். இவரும் பினோசெட்டின் ஓர் விரும்பியாகவே இருந்துள்ளார். ஒரு மேல்தட்டு வர்க்க பிரதிநிதியாக பிறந்த இவர்

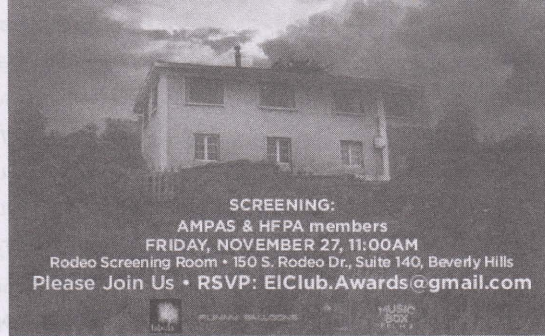
FOR YOUR CONSIDERATION
BEST FOREIGN
LANGUAGE FILM
OFFICIAL SELECTION - CHILE

CRITICAL SELECTION
SILVER BEAN
THE 65th ANNUAL MEETING
THE 10th ANNUAL BEST FOREIGN LANGUAGE FILM AWARDS

THE CLUB
A FILM BY PABLO LARRAÍN

"Larrain is one of the most genuine talents working in cinema today."
-The Hollywood Reporter

"Deliciously ironic, tragic, painful and perfect."
-The Playlist

SCREENING:
AMPAS & HFPA members
FRIDAY, NOVEMBER 27, 11:00AM
Rodeo Screening Room • 150 S. Rodeo Dr., Suite 140, Beverly Hills
Please Join Us • RSVP: EIClub.Awards@gmail.com

மத்திய மற்றும் வறுமைக் கோட்டின் கீழ் வாழும் மக்களை அனுதாபத்துடன் நோக்கவில்லை. விமர்சிக்கவே செய்கின்றார்.

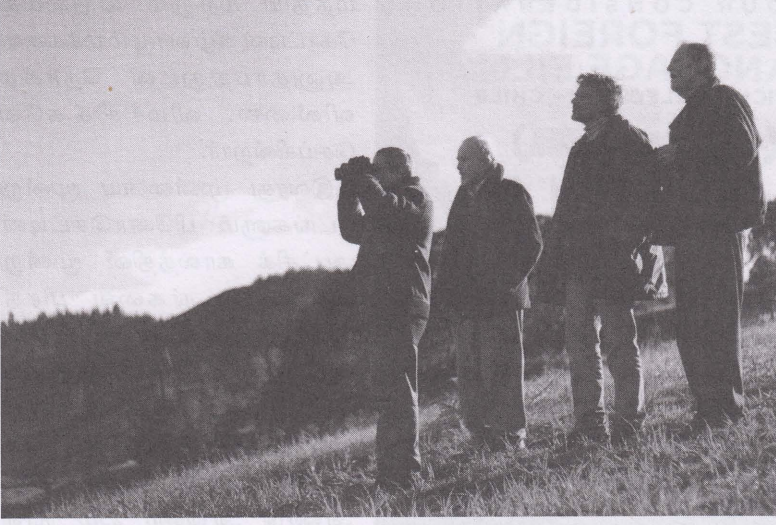
இவரது முன்னைய மூன்று படங்களும் பினோசெட்டின் ஆட்சிக் காலத்தின் மூன்று கால கட்டங்களை பிரதிபலிப்பன. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டவர் சோசலிச கட்சியைச் சேர்ந்தவரும் வைத்தியக் கலாநிதியுமான Salvador Allende. இவர் 1973ம் ஆண்டு ஆவணி 23ம் நாள் ஓகஸ்ரோ பினோசெட்டை புதிய இராணுவ தளபதியாக நியமிக்கின்றார். இது நடைபெற்று ஒரு மாத காலம் முடிய முன்னரே ஓகஸ்ரோ பினோசெட் புரட்டாதி 11ம் நாள் 1973ம்

ஆண்டு இராணுவ சதி மூலம் ஆட்சியைக் கைப்பற்று கின்றார். இதன் பின்னர் அடுத்த 17 ஆண்டுகள் சிலி கடுமையான மனித உரிமை மீறல்களையும் அட்டூழியங்களையும் சந்திக்கின்றது. சுமார் 3200 அரசியல்வாதிகள் கொல்லப்பட்டனர். குழந்தைகள் சிறுவர்கள் பெண்கள் உட்பட 110000 பேரளவில் சித்திரவதைக்குள்ளாக்கப்பட்டனர். படு கொலை செய்யப்பட்டனர். சிக்காகோ பல்கலைக் கழகத்தில் கல்வி கற்றிருந்த சிலி நாட்டு பொருளாதார நிபுணர்களின் ஆலோசனைப் பிரகாரம் பல பொருளாதார மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. திறந்த சந்தைப் பொருளாதார முறை அமுல்படுத்தப்பட்டது. தொழிற்சங்கங்கள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன. அரசு நிறுவனங்கள் தனியார்மயமாக்கப்பட்டன. இவரது ஆட்சிக்கு பக்கபலமாக அமெரிக்க உளவு நிறுவனம் இருந்ததாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது.

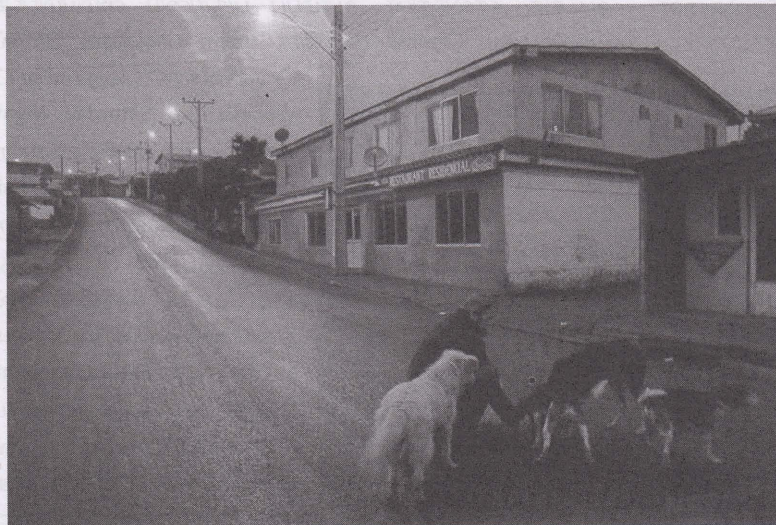
ரொனி மனீரோ படம் ஓகஸ்ரோ பினோசெட்டின் ஆட்சிக் காலத்தின் ஆரம்பப் பகுதியை மையமாகக் கொண்டது. ரொனி மனீரோ என்ற பாத்திரம் 1977ல் வெளிவந்த ஹொலிவுட் திரைப்படம் Saturday Night Fever.. ரொனி மனீரோ என்ற பாத்திரம் இப் படத்தின் முக்கிய பாத்திரம் இது ஒரு இசை நடனப் படம். இது நியூ யோர்க் சஞ்சிகையில் நிக் கோஹ்னின் Tribal Rites of the New Saturday Night என்ற ஆக்கத்தை மையமாகக் கொண்டது. இதில் ரொனி மனீரோவாக

நடித்திருப்பவர் ஜோன் ரவோல்ரா. அமெரிக்காவில் பெரும் வரவேற்பை பெற்றது இப்படம். டிஸ்கோ இசை பிரபல்யம் பெற இப்படமும் ஒரு காரணமாகவிருந்தது. இப்படத்தில் நடித்தமைக்காக ஜோன் ரவோல்ரா ஓஸ் காரரின் சிறந்த நடிகர் விருதுக்கு பரிந்துரைக்கப்பட்டார். இப்படத்தின் பாத்திரம் ரொனி மனீரோவே லைறனின் படம். ஜோன் ரவோல்ராவின் ரொனி மனீரோ பாத்திரத்திற்கு; உலகெங்கும் பல லட்சக் கணக்கான ரசிகர்கள். இவர்களில் ஒருவரே பப்லோ லைறனின் கதாநாயகன் ரால் ரால் க்கு 52 வயது. உள்ளூர் தொலைக்காட்சி ஒன்றில் நடைபெறும் நடனப் போட்டியில் வெற்றி பெற வேண்டும் என்பது ராலின் ஆசை. இவர் தன்னை ஒரு ரொனி மனீரோவாகவே மாற்ற முயற்சிக்கின்றார். ராலின் பாத்திரத்தின் பன்முகத் தன்மையை இயக்குனர் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். ராலுக்குள்ள பாலியல் தேடல்கள், பாலியல் இயலாமை, வெறித் தனமாக ஒருவரது பாணியை பின்பற்றல், சுயத்தை இழத்தல் என ராலின் ஒவ்வொரு முகங்களையும் வெளிப்படுத்தி யுள்ளார். இவற்றில் சில குறிப்பாக சுயத்தை இழத்தல் ஒருவரை பின்பற்றல் (அமெரிக்கா) போன்றன ஓகஸ்ரோ பினோசெட்டின் ஆட்சிக் காலத்தில் சிலிக்கு ஏற்பட்டதை யும் படம் வெளிவந்த

காலத்தில் சிலி அதனை தொடர் வதையும் சுட்டி நிற்கின்றது. சோசலிச ஆட்சியிலிருந்து சிலி மாற்றம் பெறுவதை இப்படம் வெளிப்படுத்தி யுள்ளது. படத்தின் பல காட்சிகள் அன்றைய சிலியின் அராஜக தழுவை வெளிப்படுத்தி யுள்ளது.

இவரது அடுத்த படம் போஸ்ட் மோர்ட்டம். பினோசெட்டினால் கொல்லப்பட்ட அல்லது அமெரிக்காவால் கொல்லப்பட்ட சல்வடோர் அல்லெண்டேயின் பிண்ணனியை ஆராயமுற்பட்ட போது இப்படத்தின் கரு தோன்றியதாக ஒரு செவ்வியல் லைறன் தெரிவித்துள்ளார். பிரேத பரிசோதனை அலுவலகத்தில் வேலை பார்க்கும் எழுதுவினைஞர் ஒருவரின் மூலமே இப்படம் படைக்கப் பட்டுள்ளது. அல்லன் டேயின் பிரேதபரிசோதனையும் இப்படத்தில் காட்டப்படு கின்றது. அல்லன் டேயை பிரேத பரிசோதனை செய்த அதிகாரி இவரது உடலை கீறவே முடியாமல் தயங்கு கின்றார். இறுதியாக பிரேத பரிசோதனை செய்யப்படாமலேயே இராணுவ அதிகாரி கூறியது போல் தற்கொலை என பிரேத பரிசோதனை அறிக்கை வெளியிடப்படுகின்றது. இப்படத்தைப் பார்த்த போது பிரபாகரனுக்கு எப்படி பிரேத பரிசோதனை நடைபெற்றிருக்கும்? என்ன எழுதியிருப்பார்கள் என்ற கேள்வி வருவதை தவிர்க்கமுடியாதிருந்தது. இப்படத்தில் வரும் ஒரு காட்சி இராணுவத்தின் அருவருக்கத்தக்க முகத்தை வெளிப் படுத்துகின்றது. இறந்த உடல்கள் மத்தியில் உயிருடன் உயிர்கள் உள்ளன. அவர்களை வைத்திய சாலைக்கு அனுப்ப வேண்டும் பிரேத பரிசோதனை பெண் அதிகாரி; கூறியபோது பிரேத பரிசோதனை அலுவலகத்தில் நின்ற தலைமை இராணுவ அதிகாரி தனது துப்பாக்கியால் உயிருடன் இருப்பவர்களைச் சுட்டு விட்டு இனிமேல் பரிசோதனையை நடைபெறும் எனக் கூறுகின்றார்.

இவரது மூன்றாவது படம் நோ. பினோ செட்டின் ஆட்சி தொடரவேண்டும் அல்லது இல்லையா எனத் தீர்மானிக்க சர்வசனவாக் கெடுப்பு நடாத்தப்படுகின்றது. இறுதியாக பினோசெட்டிற்கு எதிராக மக்கள் வாக்களிக்கின்றனர். லைறன் இங்கும் பினோசெட்டிற்கு எதிரானவர்கள் விளம்பர யுக்தியைப் பயன்படுத்தியே மக்களிடம் அதிக வாக்குகளைப் பெற்றுள்ளனர் என வெளிப்படுத்துகின்றார். பினோசெட்டின் ஆட்சிக் காலத்தின் அராஜகத்தை இவரது படங்கள் வெளிப்படுத்தினாலும் பினோ செட்டின் ஆட்சிக்கு எதிராக எதிர்ப்புக் குரல்கள் ஆரோக்கியமாக எழவில்லை என்பதனை மிக முக்கிய குற்றச்சாட்டாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவரது அண்மைய படமான த

கிளப்பிலும் மத பிதாக்கள் செய்யும் வன்முறைகளுக்கு எதிராக மக்கள் எழவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைக்கின்றார். வண.பிதாக்கள் வாழும் வீடு மக்கள் வாழும் பகுதியி லிருந்து ஒதுக்குப் புறமாகவேயுள்ளது. மக்களுக்கும் இவர்களுக்குமான இடைவெளியையும் இது வெளிப் படுத்துகின்றது. இந்த வண.பிதாக்கள் ஒவ்வொரு நாளும் பாவங்களைப் பற்றி கலந்துரையாடி மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி பின்னர் அதே பாவங்களை செய்பவர்களாக உள்ளனர். இவர்கள் தங்கள் பாவங் களைப் பற்றிய எந்த வித குற்றவுணர்வும் அற்றவர்களாக உள்ளனர். இவர்களை விசாரிக்க வந்த கார்சியாவும் எந்தவித முடிவுமெடுக் காமல் ஒரு வந்து போகும் விசாரணையதிகாரியாகவே யுள்ளார். உலகில் நடைபெறும் விசாரணைக் கமிசன்களின் நிலையும் இது தான். இறுதியாக கார்சியா குற்றஞ்செய்த வண.பிதாக்களின் இல்லத்தில் அவர்களுடன் பாதிக்கப் பட்ட சண்டகன் வாழவேண்டும் என்று தனது தீர்ப்பை வழங்குகின்றார். ஐ.நா சபை போன்று முறையான தீர்வு ஒன்றை முன்வைக்க இவரால் முடியாதுள்ளது. த கிளப்பில் வண .பி தா வைடலாக அல்பிரடோ கஸ்ரோ மிகச் சிறப்பாக நடத்துள்ளார். இவரது நான்கு படங் களிலும் இவர் முக்கிய பாத்திரத்தில் தோன்றுகிறார்.

இப் படம் முழுக்க முழுக்க மேகங்கள் துழந்த தூரியனற்ற பொழுதுகளாகவே உள்ளது. போஸ்ட் மோர்ட்டம் படத்தில் பெருமளவு காட்சி களை இருள் நிறைந்ததாக இருக்கும். ரொனிமனீரோ படம், கிளப் படத்தில் உள்ளது போல் தூரியனற்ற பொழுதுகளாகவே உள்ளது. சிலியின் ஆட்சிச் சூழலை இது வெளிப்படுத்துகின்றது. காட்சிகளை படமாக்கு வதற்கு இவர் ஹொலி வுட்டின் பழைய கமாராக்களை விற்கும் நிறுவனத்திட மிருந்து கமாரக்களைப் பெற்றே படமாக்கியுள்ளார். தர்கொவெச்சி 60களில் ருசியாவில் பயன்படுத்திய anamorphic Lomolenses ஐயும் பயன்படுத்தியுள்ளார்கள்.

“நான் கத்தோலிக்க பாடசாலையில் நீண்ட காலம் கல்விகற்றுள்ளேன். நீண்ட காலமாக வணக்கத்துக்குரிய பிதாக்களைத் தெரியும். சிறை சென்று வந்த வண.பிதாக்களை சந்தித்துள்ளேன். பல வண.பிதாக்களை நான் மீண்டும் சந்திக்கவில்லை. அவர்கள் த கிளப் படத்தில் வருவதைப் போன்று ஒதுக்குப் புறமான வீட்டில் வாழ்கின்றனர். தனியாக இருக்கும் பொழுது வண. பிதாக்கள் மென்மையானவர்கள். இவர்கள் ஒன்றாக இருந்தால்

பயங்கரமானவர்கள்” என பப்லோ லைறன், ஜெசிக்கா ஹியங்கிற்கு த பிளேலிஸ்ட் இணையத்துக்கு அளித்த செவ்வியில் கூறியுள்ளார்.

“நான் என்னை நோக்கி பல கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டேன். எனது நாட்டிற்கு என்ன நடந்தது? எனக்கு அரசியல் அபிப்பிராயம் உண்டு. அரசியல் அடையாள மும் உண்டு” எனக் கூறும் லைறன் தனது அனைத்துப் படங்களிலும் அதிகார வர்க்கத்தின் அட்டூழியங்களை பதிவு செய்தாலும், அதற்கு எதிரான எதிர்ப்புக் குரலின் மையின் மையென் பதனை கடுமையாக விமர்சித்துள்ளார். ஒகஸ்ரோவின் ஆட்சிக் காலத்தில் மக்களைக் கொன்ற கொடுமைப்படுத்திய அதிகாரிகள் இன்று மக்கள் மத்தியில் சாதாரணமாக தண்டனை எதுவும் பெறாமல் குற்றமற்றவர்களாக நடமாடு கின்றார்கள் என்பதையும் இவரது படங்களினூடாக நாம் காணலாம். த கிளப்பிலும் வண.பிதாக்கள் சுதந்திரமாக

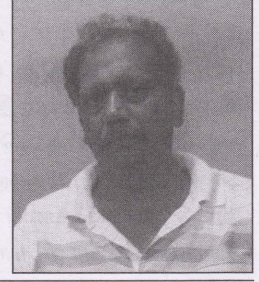
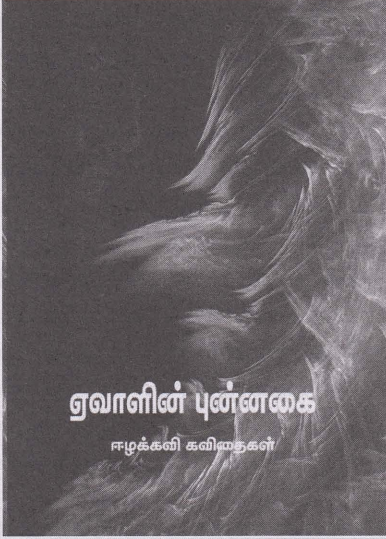
pablo larrain

உலாவுகின்றார்கள். இதற்கு வலுவான எதிர்ப்பின்மையே காரணம் என்பது லைறனின் தொடர்ச்சியான குற்றச்சாட்டு.

இப்படத்தில் மிக முக்கியமாக கிறிஸ்தவ மதத்துக்கு எதிராக ஒரு வசனம் கூட இல்லை. மதமல்ல இங்குள்ள பிரச்சினை. மதத்தை கையிலெடுப்பவர்கள் என்பதனை லைறன் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். பப்லோ லைறனின் இப்படம் ஒரு மிக முக்கியமான காலகட்டத்தில் வெளிவந்துள்ளது. உலகெங்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட அதிகார வர்க்கம் தனது கட்டுப்பாட்டினுள் ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் கொண்டுவர முயற்சி கின்றது. மக்கள் எதிர்க்குரல் கொடுக்காவிட்டால் இது தொடர்வதை தவிர்க்க முடியாது.

த கிளப் பேர்லின் திரைப்பட விழாவில் கிரான்ட் யூரி (நடுவர்கள்) விருதைப் பெற்றது. இவரது நான்கு திரைப்படங்களும் பல சர்வதேச திரைப்பட விழாக்களில் திரையிடப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கு முன்னரும் ஒரு படத்தை இயக்கியுள்ளார்.

ஈழக்கவிவினது சமூகப்பார்வையும், சமூகத்தை சீரழிக்கும் இதர சக்தி களை கண்டு பொங்கி எழுகின்ற ஒரு போராட்ட குணத்தை அவரது எழுத்துக்களில் உள்ள கலைத்துவ அம்சம் மிகச் சிறப்பாக இருக்கின்றது

ஈழக்கவியின் “ஏவாளின் புன்னகை” கவிதைத்தொகுப்பு மீதான - ஒரு வாசக நிலை நோக்கு

■ வெற்றி துஷ்யந்தன்

நவீன இலக்கிய தளமானது தனது எல்லை விரிப்புக்களை அகலப்படுத்திக் கொண்டே செல்கின்ற அடிப்படையில் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்ற இலக்கிய பிரதிகளில் பெருவாரியான மாற்றங்களையும் தருவித்தபடியே பயணம் கொள்கின்றது. அந்த இலக்கிய பிரதிமை வடிவங்களில் பல்வேறு மாற்றங்களை கண்டு இயங்குகின்ற இலக்கிய வகைகளில் கவிதை இலக்கியம் இன்று முன்னிலையானது. நவீன இலக்கியத் தளம் என்பது இன்று ஒரு பரீட்சார்த்த அரங்காலிற்கான ஒரு ஓட்டம் என்று சொல்லுமள விற்கு பல்தரப்பட்ட படைப்புகளும் இன்று அப்படியே வந்து கொண்டிருக்கின்றன. சுயாதீனமான படைப்புத் தளம் படைப்பாளியையும், படைப்பின் கருவையும் ஒரு சுதந்திர இயங்குதளத்தில் இயங்கச் செய்தது. ஆனாலும் நவீன இலக்கிய தளம் தன்னிடத்தே “செருகிக் கொண்ட” கட்டமைப்புகளாலும், கோட்பாடுகளாலும் சுயாதீனமான படைப்புத்தளம் ஒரு கேள்விக் குறியையே தன் மீது ஏற்படுத்துகின்ற நிலையையும் இன்று காண முடிகிறது.

இப்படியான கோட்பாட்டு கட்டமைப்புகள், பரீட்சார்த்தங்கள் என்று எதுவுமின்றி கவிதை ருசிப்பதற்கே என்ற கலைத்துவ நோக்கில் நம் கைகளுக்கு கிடைத்திருக்கின்ற ஈழக்கவியின் “ஏவாளின் புன்னகை” தொகுதி குறித்து ஒரு சிறு

சிலாகிப்பாகவே இப்பிரதி அமைந்துவிடக் போகின்றது.

1980 களின் ஆரம்பத்திலிருந்து ஈழக்கவி என்கின்ற புனை பெயரில் எழுதி வரும் ஏ.எச்.எம் நவாஸ் அவர்கள் மிகுந்த துடிப்போடு எழுதிவரும் ஒரு காத்திரமான படைப்பாளி. ஜீவநதியில் கவிதைகள், காத்திரமான ஆய்வு சார் கட்டுரைகளை கனதியாக எழுதி வரும் இவர் பொகககும்புர முஸ்லீம் வித்தியால யத்தின் அதிபராக கடமையாற்றுகின்றார். இவரது படைப்பு வெளி பரந்தது. ஆழமான பார்வை கொண்டது. மெய்யியல், உளவியல் ரீதியில் படைப்புகளை பகுத்து நோக்கும் இவரது பார்வை வீச்சு தனித்துவமும் ஆழ்ந்த கருத்தும் கொண்டது. தனது ஆழ்ந்த தேடலின் பயனான வாசிப்பின் அனுபவங்களை தனது ஆக்கங்களில் வெளிக்கொண்டு வரும் இவாட ஜீவநதி பதிப்பக வெளியீடாக வெளிவந்த இவரது முதல் கவிதைத் தொகுப்பான “இரவின் மடியில்” தொகுப்பை தொடர்ந்து இரண்டாவது தொகுப்பாக இப்போது “ஏவாளின் புன்னகை” என்கின்ற இரண்டாவது தொகுப்பையும் ஜீவநதி வெளியீடாகவே வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார்.

படைப்பியல் தளம் என்பது அது ஒரு அலாதி யான உணர்வை தரக்கூடிய தளம் என்று சொல்வார். இக் கவிதைத் தொகுப்பை பொறுத்தரை அனைத்து கவிதைகளையும் படித்த பின்னர் தோன்றிய மனவுணர்வு களில் மிக முக்கியமான ஒன்றாக ஈழக்கவிவினது

சமூகப்பார்வையும், சமூகத்தை சீரழிக்கும் இதர சக்தி களை கண்டு பொங்கி எழுகின்ற ஒரு போராட்ட குணத்தை அவரது எழுத்துக்களில் தரிசிக்க முடிகின்றது. அவற்றிற்கு அப்பால் அவரது எழுத்தில் உள்ள கலைத்துவ அம்சம் மிகச் சிறப்பாக இருக்கின்றது. அந்த வகையில் “அவளென்ற படிமம்” (பக்12) கவிதையில்,

இன்றிரவு

நீ

ஒரு படிமமாகி வர

நான் அதற்குள் தூங்கிப் போனேன்

நமக்குள் இருக்கின்ற

நிஜத்தில்

நீ

இத்தனை அழகாக

இருந்ததில்லை

அது இரா மழையில் நனைந்து

வைகறையில் மெல்ல

ததும்பி வருகின்ற

சிவப்பு ரோஜாவின் அழகு

உண்மையில் மேற்குறிப்பிட்டது போல மிகச்சிறப்பான அழகியல் அம்சம் நிறைந்த கவிதையாக இதனை கொள்ளலாம்.

அடுத்து, ஈழக்கவியினது இத்தொகுப்பில் இன்னும் அதிக கவிதைகள் இந்த மண்ணில் தலை விரித்தாடுகின்ற அரசியலையும், அரசியல்வாதிகளினது அநீதிகள் குறித்தும் பேசியிருக்கின்றன. அந்த வகையில் “என்ன செய்யப்போகின்றோம்” என்கின்ற கவிதையில்(பக்34),

“ஒன்று இரண்டு

எனத் தொடங்கிய

இனவாத அட்டகாசங்கள்

நூறு நூறாய் வெடிக்க

அரசுக்கு அவை

வரவேற்புட்டாசுகள் போல

என்ன செய்யப் போகிறோம்

இனியும்,

என்கின்ற கவிதையையும், அடுத்து “அரசியல் விதியின் டப்பாவுக்குள்” என்கின்ற கவிதையில் (பக்10),

“அடுத்த தேர்தல் காலம் வரும் வரைக்கும்

பிணம் சூடுகின்ற மணம்

அரசியல் வாதியின்

அந்தரங்க டப்பாவுக்குள்”

என்கின்ற கவிதை கருக்கூடாகவும் இவரது சமூகப்பார்வையை தரிசிக்கின்ற முடிகிறது.

உண்மையில் ஈழக்கவியினது இந்தத் தொகுதியை படிப்பவர்கள் இவரது கவிதைத் தலைப்புகள் பற்றி நிச்சயமாக சிலாகித்துக் கொள்வார்கள். அதற்குரிய காரணங்களாக பலதை கூறினாலும் அவர் எடுத்துக் கொண்ட கருப்பொருள் களிற்கான தலைப்புகளும், கருப் பொருளும் உண்மையில் உன்னதமானவை. யாரும் பார்க்காத பல

கோணங்களில் அவர் இந்த மண்ணை நோக்கியிருக்கின்றார் எனலாம். அதற்கு சான்று பகரும் படியாக இங்கு பல கவிதைகள் மிகச் சிறப்பக்குரியவையாக இருக்கின்றன. உதாரணமாக “பேய்களின் ஆய்வுரையில்” கவிதையில் (பக்73),

“தேர்வுக்கு தெரிவான

அரசியல்வாதிகளுக்கு

செய்முறை பயிற்சி வழங்க

சாத்தான்

அழைக்கப்பட்டிருந்தான்.

இஸ்ரேலிய ராணுவ

தளபதிகளின் வேகத்துடன்

பேய்கள்

இயங்கிக் கொண்டிருந்தன.

வெள்ளை மாளிகையின் மொழியில்

பொய் சொல்லல் பற்றி

சாத்தான் விரிவுரை செய்தான்.”

உண்மையில் மிகச் சிறப்பான ஒரு கவிதை என்று சொல்லுமளவிற்கு உலக அரசியல் துட் சுமசத்தை வெளிக் கொணர்ந்த வகையில் இந்த கவிதை ஒரு தனித்துவமான கவிதை எனலாம்.

உண்மையில் இந்தக் தொகுதியை பற்றி நிறையவே பொதுத்தளத்தில் உரையாடக் கூடிய வகையில் ஒவ்வொரு கவிதைகளும் பலதை பேசியிருக்கின்றன. ஈழக்கவியினது மொழி மிகச் சுலபமானது அந்தச் சுலப மொழியின் ஊடாக மிகத்தேவையான பல கருத்துச் செறிவுகளை கனதியாக வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்.

வாசகனை முன்னிலைப்படுத்துகின்ற இலக்கியப் பிரதிகள் என்றைக்கும் அது தோன்றிய நோக்கத்தை ஈடுசெய்துவிடும். ஆயினும் வாசக முன்னிலை அற்றுப்போய் வலிந்த கோட்பாட்டு திணிப்பு இலக்கிய வகைமையை ஆட்கொள்கின்றது. இன்றைய நிகழ்களத்தில் “ஏவாளின் புன்னகை” எனும் இத்தொகுதியின் ஊடாக நிறைய விடயங்களை பொதிந்து தந்திருக்கின்றார் ஈழக்கவி. ஆழமும் அகலமும் கொண்ட நவீன இலக்கிய தளத்தில் இவ் “ஏவாளின் புன்னகை” தொகுப்பும் தனித்து நோக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றே என திட்ட வட்டமாக சொல்வேன். இவ்வாறான கவிதைத் தொகுப்புகளை ஆரம்பக்கவிதை எழுதும் படைப்பாளிகள் கட்டாயம் வாசிப்பு செய்ய வேண்டும். சொற்களை, கற்பனையை, உண்மையை கவிதையாக கோர்க்கும் விதத்தை இந்த தொகுதி சீரிய முறையில் வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றது. ஈழக்கவியின் இத்தொகுப்பில் உள்ள கருப்பொருட்கள் நிகழ்கால உலகின் காட்சிகளை கண்கள் முன்னால் காட்சியாக விரிக்கின்றது. கவிதைகளின் ஊடாக கலைப்பயணம் செய்துள்ள ஈழக்கவி தொடர்ந்தும் இவ்வாறான காத்திரமான படைப்புக்களை வெளியிட வேண்டும். கவிதை தொடர்பான கட்டுரைகளையும் படைக்க வேண்டும் என வேண்டுகின்றேன்.

மணிவிழா வாழ்த்துக்கள்

சமூக சேவகரும், கஜமுகன் ஹாட்வெயர் உரிமையாளருமான

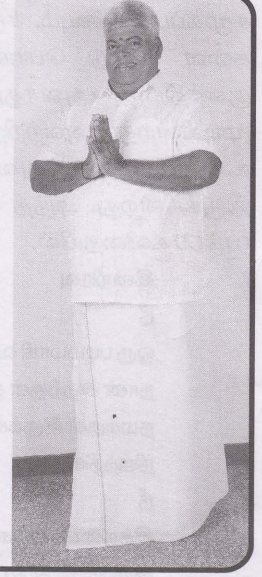
இ.எஸ்.பி.நாகரட்ணம் அவர்களுக்கு இவ்வாண்டு

மணிவிழா ஆண்டாகும்.

இ.எஸ்.பி நாகரட்ணம்

அவர்களுக்கு

எமது மணிவிழா வாழ்த்துக்கள்

KAJAMUGAN HARDWARE

கஜமுகன் ஹாட்வெயர்

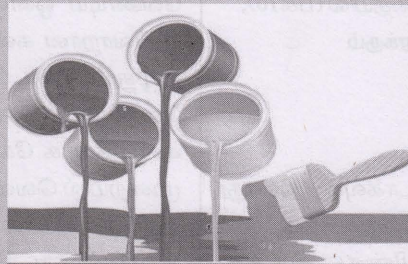
கட்டிடப் பொருட்கள், லங்கா கம்பி, பைப் வகைகள், சீமெந்து

மெக்சன் மெஸ் வலைகள், பெயின்ற் வகைகள் மற்றும்

Pepsi Soda & Assessories

அனைத்தையும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டிய

ஒரே இடம் ...

147, 149, Stanley Road,
Jaffna.

147, 149, ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

Tel: 021 222 2833, 021 222 7144, Fax: 021 222 2368

E-mail: kajamuganhw@hotmail.com

அருள் குளோபல் எக்ஸ்பிரஸ்

அருள்ஸ் பிறைவேட் லிமிடெட்

வெளிநாடுகளுக்கான துரித தயாற்கள் யாதிக்கள் சேவை

வடமகாணாத்தின் பெய்க்கள் சேவைத்தரையின் முன்னோடிகள்.

இலட்சக்கணக்கான வாடிக்கையாளர்களைக் கொண்டு

ஆகாய, கடல் மார்க்கமாக

அதிவிரைவு, பாதுகாப்பு, நம்பகத்தன்மையுடன்

வெளிநாடுகளுக்கான பொதிகள் சேவையை

வழங்கிக் கொண்டுருக்கும் முன்னணி நிறுவனம்

3-4 நாட்களில் உலகின் எப்பாகத்திலும் ஒப்படைக்கப்படும்.

பருத்தித்துறை வீதி, வல்லை.

வீடே சேவைகள்

காய்கறி, பழவகைகள், கடலுணவுகள் என அனைத்தும்

அனுப்பி வைக்கப்படும்.

தங்க வைர நகைகள், 48 மணி நேரத்தில் உலகின்

எப்பாகத்திலும் ஒப்படைக்கப்படும்.

கண்டி வீதி, கைதடி.

கே. கே. எஸ் வீதி, கொக்குவில்

அருள் குளோபல் எக்ஸ்பிரஸ்

இல, 01 பிறவண் வீதி, நாவலர் வீதிச் சந்தி, யாழ்ப்பாணம், தொ.இல: 021 222 6113

அருள்ஸ் (பிறைவேட்) லிமிடெட்

இல, 10, புதிய மாநகரசபைக் கட்டடத் தொகுதி, துரையார் வீதி, யாழ்ப்பாணம், தொ.இல: 021 222 3536

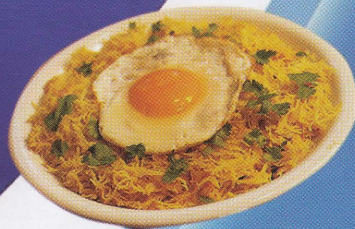
தட்டானிக் றெஸ்ரோறன்ட்

TITANIC RESTAURANT

வசிலுவாகிஷ் ரெஷ்ரோறன்ட்

Takeaway Available

Chinese &
Jaffna Special
Foods

204, Main Street, Nelliady,
Karaveddy,
Jaffna

T.P. No: 021 226 2323

L கிருபா லேனர்ஸ்

(அரசு அங்கீகாரம் பெற்ற A தர சாரதி பயிற்சிப் பாடசாலை)

வெண் ஆசிரியரால் வெண்களுக்கு வாகனப் பயிற்சி வழங்கப்படும்

- L குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் விரைவான சாரதி அனுமதிப்பத்திரம்
- L மும்மொழிகளிலும் வாகனப் பயிற்சி
- L எழுத. வாசிக்கத் தெரியாதவர்களுக்கு விசேட வீடியோ வகுப்பு நடைமுறை
- L கனரக சாரதி அனுமதிப்பத்திரம் பெற அசோக் லேடன் பஸ் மூலம் இலகுவான பயிற்சி
- L தவணை முறைக் கட்டணமும். விரும்பிய நேரத்திலான பயிற்சி
- L இரவு நேர வாகனப்பயிற்சி 06.00 pm - 09.00 pm

யாழ்ப்பாணம்

முதலாம் கட்டைச்சந்த,
பருத்தத்துறை.

021 492 3201, 071 454 6961

இல.227/6, கெ.கெ.எஸ் வீத,
சுண்ணாகம். (மதவாடி அண்மையல்)

021 224 2022, 071 454 6958

பிரதான வீத, நெல்லியடி.
(பொலஸ் நிலையம் முன்பாக)

021 300 6550, 071 454 6958

கண்டி வீத, சுவகச்சேர்.
(நீதமன்றம் அண்மையல்)

021 492 3202, 021 227 0700

யாழ் கச்சேரியடி, யாழ்ப்பாணம்.
39, கச்சேர் நல்லூர் வீத.

021 222 6699, 076 722 5292

ஓம் பிளாசா,
பருத்தத்துறை வீத, ஆவரங்கால்.

021 222 6688, 077 242 2622

கிளிநொச்சி

A9, கிளிநொச்சி.
(கச்சேர் முன்பாக)

021 228 5505, 071 454 6955

வாடியடிச்சந்த, பூநகர்.

021 320 1818, 071 454 6955

புளியடிச்சந்த,
முல்லை வீத, வீசுவமடு.

021 320 1515, 071 454 6955

நாச்சுக்குடா சந்த,
மன்னார் வீத, முழங்காவல்.

021 300 6544, 071 454 6955

வவுனியா

216, A9 வீத, வவுனியா
(வசந்த தரையரங்கு முள்)

024 222 7777, 077 710 0444

மன்னார்

இல.94, பிரதான வீத, மன்னார்.

023 225 1656, 077 847 2732

தலைமைக் காரியாலயம்: இல.226, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

தொ.பே: 021 2224353, 021 4923200, 0777225292

மதி கலர்ஸ்

உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற இருக்கும் மங்களகரமான நிகழ்வுகளுக்கு...

தருமண அழைப்பிதழ் காட்சியறை

மதி கலர்ஸ்
பிறிண்டர்ஸ்
உங்கள் இல்லங்களில் நடைபெற இருக்கும் மங்களகரமான நிகழ்வுகளுக்கு...

MATHI COLOURS

தருமண அழைப்பிதழ் காட்சியறை

WEDDING CARD SHOWROOM
No.10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

Office: 021 2229285   Mob: 077 7222259   Hom: 021 4927370   CTCF: 077 002

மதி கலர்ஸ்

MATHI
COLOURS

WEDDING CARD SHOW ROOM

No.10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

T.P: 021 2229285, 077 7222259